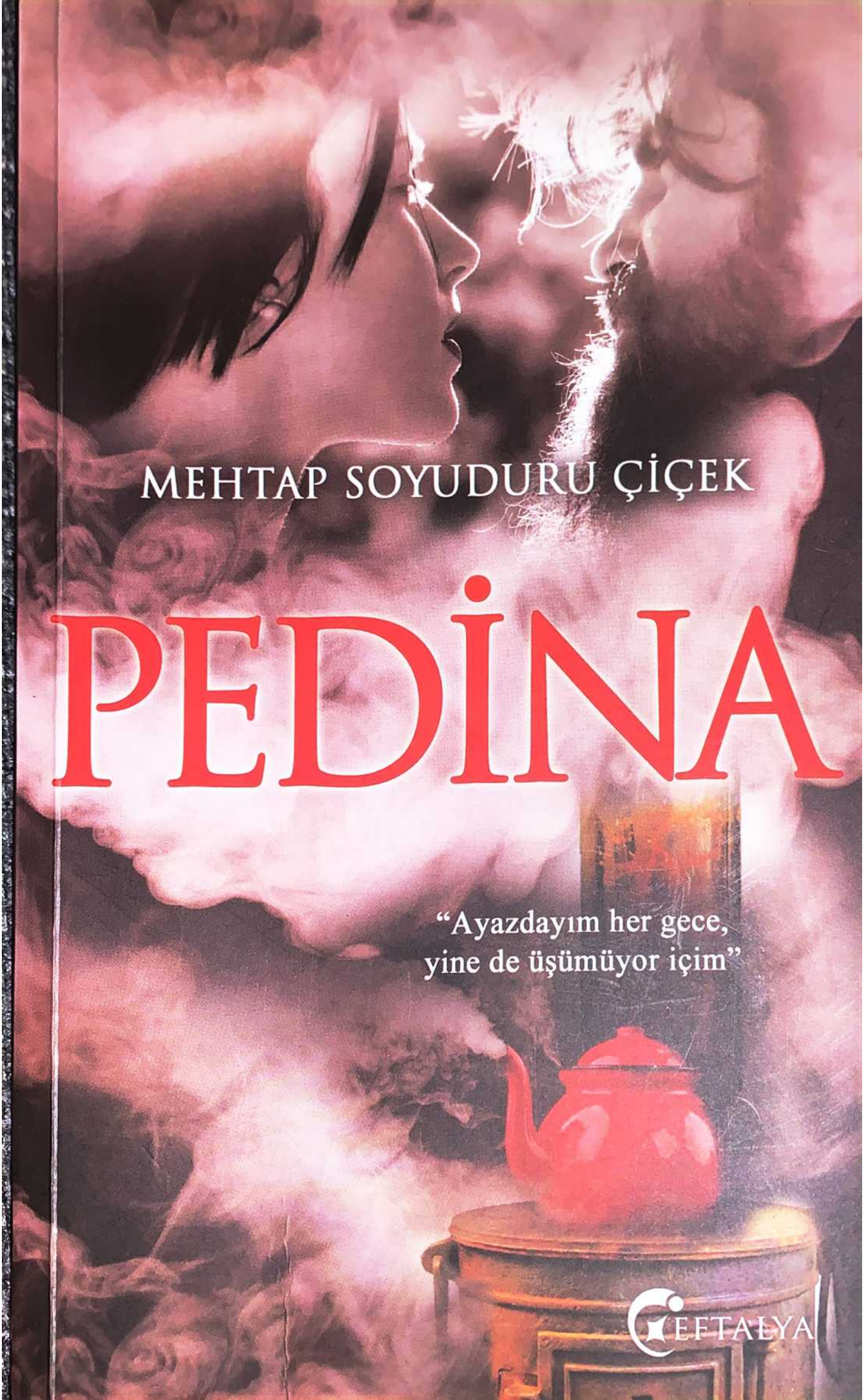

MEHTAP SOYUDURU ÇİÇEK
PEDİNA
"Ayazdayım her gece,
yine de üşümüyor içim"
CEFTALYA

PEDİNA

Mehtap Soyuduru Çiçek

EFTALYA

Bir pencerenin ardında izlerken hayatı;
o pencereye bulaşmış bir yabancı elin bıraktığı kirden
ötesini görmeye yeltenmeyenlerin aksine gördüklerini bir
örtünün tebessümü olarak adlandıranları;
yargılayanların aksine anlayanları;
aynı umudu, aynı hüznü taşıyanları;
aynı kazana kaşık sallayarak aynı çorbadan farklı tatları
alma niyetine düşenleri;
bir sayfa sonrasına davet ediyorum.

Anlamak ve anlaşılabilmek dileğiyle...

1. GÜN

Daha iki gün önce dokuz taksitle aldığım Ray-ban gözlüklerimin geniş çerçevesinin arkasında, başımdaki yalandan örtünün altında, deri ceketim ile erkek kesimi kotumun içinde gerçekten gizlenmeyi becerip beceremediğimi merak ediyordum. Sıradan bir taziye ziyaretçisi miydim mesela? Bence en sıradanıydım. Cenaze töreninde bulunma nedenime uygun olarak -elbette onca kalabalığın içinde herkesi tek tek incelemem mümkün değildi- yüzüne, giyimine, hareketlerine baktığım her insan gözüme fazlasıyla şüpheli görünüyordu. Gerçekten üzüleni görmek istediğim her an, maktulün annesine ve kim olduğunu henüz öğrenmediğim o adama baktım. Annelerin, evlatlarının ölümü halinde yıkılmış olmaları elbette törendeki az sayıda sıradanlıktan biriydi. Babasının ise tek damla gözyaşı akıtmadığına yemin edebilirim. Uzun süre incelediklerimden biriydi baba. Ketum bir adam olmalıydı ya da fazla gaddar. İnsan biricik evladının ölümü ile az da olsa yıkılmış görüntüsü veremez miydi yani? Rol yapsa ve yaptığını hissetsem kızının ölümünden babayı sorumlu tutmakta tek bir sakınca görmezdim ancak ayan beyan umursamaz görününce gözüme profesyonel gelmedi.

Profesyonel bir cinayetle karşı karşıya mıydım peki? Öncelikle bunu sorgulamalıydım. Elimdeki veriler belliyken...

İlk kez sahada bir cinayet çözüyorum. Daha öncesinde Erdal Baş Komiser'in ekibinin her türlü ayak işlerini yapıp, cinayetlere dair ufak tefek ipuçlarından tahminler yürüterek, bingo tahminler yapmış olmam beni bu işin piri yapmıyor bir kere. Bunca senelik -pekâlâ, abartmayalım, sadece dört senelik- meslek hayatımda masa başında çalışan bir polis olmaktan daha ötesini yapamamış bir emniyet görevlisi olarak aldığım ilk işte, daha birinci günden *baba* konusunda kendimle çelişiyordum. Ne der Erdal Baş Komiser? "Cinayet soruşturmasında kendinden bile şüphe edeceksin." Öyle ya! Hiç tanımadığım bir kızın cenazesinde bir ağacın altında her konuğa -cenaze törenlerine katılan kimselere konuk denildiğini ilk kez duyuyorum- abayı yakmış gibi baktığım düşünülürse, sebep olduğum tabloyu izlemekten zevk alan bir seri katil olabilirdim. Seri katillerin psikopat oldukları düşünülürse hangi mesleğe ait oldukları, cinsiyetlerinin ne olduğu da çok önemli değildir. On sekiz yaşında elli kiloluk bir kızı, keskin bir nişancı gibi alnının tam ortasından vurabilmek için illaki erkek olmak gerekmez. Ya avcısındır ya da polis. Belki de tetikçi. Nedense tetikçi ihtimali aklıma hep daha çok yatıyor. Şu rol yapmayı bile becerememeyen ruhsuz baba, kızından kurtulmak için iğrenç parasını kullanarak... Hayır, hayır! Bunu düşünmek bile istemiyorum. Bir baba kızına neden bunu yapar ki? Benim babam her sabah aynı saatte sesimi duymadan döner mi cam balkonundaki çiçeklerini sulamaya? Yatmadan evvel; uyudum, görevden döndüm, yorgunum veyahut müsait değilim diye

eski usul çağrı bırakıp müsaitsem döneceğimi bilerek beklemez mi her gün? Neyse ki benim tonton babamla bu zengin veledini... Yaşını başını almış adamlara velet demek Erdal Baş Komiser'in ağzına yakışıyor da bende bir eğreti duruyor. Elli yaşını devirmiş bir adam kırkındaki adama elbette velet diyebilir ama ben... Üstelik maktulün babasının da ellinin üzerinde olduğu aşikâr! Maktulün babasının yaşı neden önemli olsun ki? Ne der Erdal Baş Komiser? "Hiç ummadığınız ayrıntılar önemli olabilir."

Emniyet müdürünün bana kesinlikle kazık attığına inanıyorum şimdi. İnsan olan, insana bunu yapar mı? Erdal Baş Komiser'in ekibinde, sahada çalışmak için can atıyorum diye, gizli bir soruşturma dediği, zengin kız cinayetinin çözümünü şart koşabilir mi? Hem de kesinlikle isim vermeden, tek bir gazeteye haber sızdırmadan, tek bir meslektaşımla çalıştığım işin sırlarını paylaşmadan... Elbette ki bunda şu ilk şüpheli duygusuz baba Yaman Uyar'ın üstten yaptığı baskı etkili. Faili meçhul süsü verilecek ve cinayet sonuçlanana kadar konuşulmayacak mesele. İş itibarı, ticari kazançlar, şanı, şöhreti... Bunlar daha fazla Dudu Uyar yüzünden lekelenmeyecek. Yaman Uyar'ın böyle düşünmesine neden olan şeyin ne olduğunu bilmiyorum. Onu emniyet müdürünün odasında gördüğümde ve görevimin gizli olduğu müdürüm tarafından bana açıklandıktan hemen sonra söylediği cümleleri açıklıyorum. O zaman da iki gün önce kızı ölmüş biri gibi görünmediğini söylemişti iç sesim bana. İç sesimin dengesizliğinin nedeni ise yine müdürümün, Yaman Uyar odasından çıktıktan sonra bana; Erdal Baş Komiser'in ekibine verilmemin bu işin ödülü olduğu yönündeki sözlerini ta-

kip eden "Yaman Bey, katilin bulunmasını herkesten çok istiyor. Onu hayal kırıklığına uğratmazsan hayallerin gerçek olur," vaatleri oldu. Öyle ya! Yaman Uyar, katilin bulunmasını çok istiyorsa ve bunun için gizli bir emniyet personeli görevlendiriyorsa –Gizli emniyet personeli nedir yahu? Daha düne kadar üniforma ile f klavye de on parmak çalışıyordum- katilin ta kendisi olması aynı zamanda kaçık da olduğunu gösterir. Ya tam tersi ise; ruhsuz, duygusuz olmasının yanı sıra asla gerçeklerin ortaya çıkamayacağından emin bir katilse... Sonuçta dosyayı tamamen kapattıracak güce kimse sahip olamaz. Pekâlâ, kabul ediyorum; kimse diye bir şey yoktur. Yaşadığım düzende her zaman daha büyük olmazları olduranlar vardır. Fakat yine de Yaman Uyar'ın katil olduğu şüphesini karartan sebeplerin bir yanı yetersiz geliyor bana. Tek damla gözyaşı görsem afallardım; kabul!

Tam yüz kırkıncı kez Yaman Uyar'ı incelerken kalabalığın içinden bir çığlık yükseldi. Maktulün annesi yere yığılmış. Birileri bağırdı kalabalığın arasından. "Açılın!" oradan repliğin devamını duymak istedi kulaklarım. "Ben doktorum," gibi... Ses daha da yükseldi "Açılın!" Koskoca cenazede fazladan gözyaşı döken ikinci kişi belirdi o anda. Bağıran kişi o genç adam. Boylu, poslu oluşu kalabalığın arasında onu görmem için beni zorlamadı. "Dağılın!" Eliyle yelpaze yapmaya başladı kadına. Genç adamın doktor olmadığına oracıkta kanaat getirdim. Zaten öyle üzerindeki giysiler de doktorluk değil. Eski desem eski değil, yeni desem... Belki de yeni! Ben gibi bir giydiğini on beş kez giymeyi seviyor diye şekilcilik yapmanın âlemi yok. Şişme bir mont yelek, yeşil renkli oduncu gömleği, solgun mavi bir kot... Kotun en güzeli hep

mavisinin solmuş olanı. Nedense yeni alınmış canlı maviler bana süslü, estetikli kadınlar gibi geliyor. Biri su uzattı doktora -doktor olmadığına emin olduğum adama- zavallı annenin yüzü o ayazda yıkandı; yarım litrelik şişe suyun yarısı ile. Kadın afalladı. "Kızım, yavrum!" diye bir feryat kopardı. Gözlerim ani bir hırsla Yaman Uyar'a kaydı. Tiksinerek bakıyordu karısına. Belki de tiksiniyordur, kim bilir? Nasıl bir ilişkileri olduğunu bilemem ama parayı bulan erkeklerin hele ki yaşlı erkeklerin; daha genç kadınlara meyilli olduğunu bilmek için müneccim olmama gerek yok. Yaman Uyar'a yakıştırdıklarımı sıralıyorum. Katil, zampara ve... Üçüncüsü yok; o kadar da iftiracı değilim demek ki. Genç adam kadını toparlarken, dudaklarının kımıldadığı aşikâr! Ne söylediği ise muamma! Belki de "Abarttın! Bu kadar da rol kesme; anlaşılıyor," gibisinden bir şey. Bir cinayette anneden de şüphe edilir mi? Neden olmasın? Erdal Baş Komiser ne der? Tamam, tamam. O dersi gördük tekrara gerek yok.

Genç adam, anneyi kucaklayıp götürdüğünde, görüş açımın müsaade ettiği kadar izledim. Cenaze sonrası mutlaka anne ve o doktor gençle... Umarım doktordur. Yakışıklı doktor kuramının evrenselliği açısından doktor olmasını tercih ederim. "Şoför falan çıkmasa bari," diye düşünürken, anneyi bindirdiği arabanın şoför koltuğuna geçtiğini gördüğümde hafiften gülümsedim. Gülümsemek için doğru yerde değildim. Bakışlarımı yeniden çevirdiğim yüz kırk altıncı kez -yoksa yedinci miydi her neyse- Yaman Uyar'a bakacakken, onun da bana baktığını gördüm. Gerçekten duygusuz adam, ifadesinde beni tanıdığına dair zerre kayma görmedim. Bu da ilk şüphelinin profesyonel olduğunu göstermez mi? Peki,

şüphelinin şüpheli olduğunu emniyet müdürüne nasıl söylerim? Keşke ilk görevimde amirim Erdal Baş Komiser olsaydı. Ah şu keşkeler neden tek bir işe dahi yaramazlar?

Bir köşede imamın duasına aldırış etmeyen, dersi kaynatma derdinde bir grup var. Beş kişi kadarlar. Biri diğerlerine göre daha olgunca. Dört beş yaş kadar... Maktulün arkadaşları olmalılar. Dikkatimi o yöne verdiğimde üç kız iki erkek olduklarını netleştiriyorum. Olgun olanları en metanetlisi geliyor gözüme ama tedirgin olduğunu görmek zor değil. Adımları hiç sabit değil. Milim milim sağa sola kayıp durması yetmez gibi töreni erken terk ediyor. Tıpkı maktulün annesi gibi... O anlarda içimde, kızın dosyasına daha hızlı göz ama isteği var. Daha vakıf değilim olaya; sabahında almışım dosyayı, öğle namazında kılmışım cenaze namazını. Hayatımın ilk cenaze namazı değil. Başımı iki yana sallayıp genç gruba dikkat kesildim. Soğuktan burnu kıpkırmızı olmuş aşırı beyaz bir kız. Turuncu saçları var. Son zamanların modası! Boya mı orijinal mi diye düşünmedim bile? Kelleme bahse girerim, yapma bebek o kız. Hem de aykırı beyaz oluşuna rağmen... Kızın ağladığını görünce irkildiğimde ağlayanların sayısını üçe çıkardım. Anne, doktor genç, turuncu kız... Dikkatimi çekenler ise beş kişi; anne, baba, doktor genç, turuncu kız, şu cenazeden erken ayrılan tedirgin olgun. Grupta izlemeye değer fazla şüpheli yok. Yeni arayışlarda listeyi çoğaltmak amacıyla birkaç kere daha bakındığımda, gazeteci grubu görüp biraz tırstım. Yaman Uyar bu ekipten korkuyor, biliyorum. Basına sızdırılan bilginin saptırılma endişesi yüzünden emniyette belli kesimin bir süreliğine kandırılmasını istediğini biliyorum. Belki de bu yüzden ben

de malum ekipten korktuğumu fark edip birkaç adım geri gittim. Sırtım birine, daha doğrusu bir kalasa çarptı. Arkamı döndüğümde; dağılmış, korkak bir çift göz gördüm. Neden dağılmış olduğunun açıklaması yok elbette. Baygın gözler; gececi gibi ya da sabahçı. "Ne içtin birader?" diye sormak istediysem de anında başımı çevirdim. Baygın gözlerin mavi renkli olduğu, adamın kaşında bir peercing olduğu ayrıntısını kazıdım aklıma. Niye mi? Bu kişiler hakkında belirgin özellikleri aklımda tutmam lazım ki Yaman Uyar ile konuştuğum ilk günde -sanırım bu soruşturmanın ikinci günü olur- bu özelliklerdeki kişiler hakkında bilgi almak niyetindeyim. Listemde ağlayan bir kız; tedirgin bir oğlan; baygın, mavi gözlü bir keş ile doktor bir genç adam var. Listemdeki diğer iki kişiden ise bahsetmek zorunda değilim. Anne ile baba konusunu uzunca bir süre kendime saklayabilirim.

"Amin!" İmamın duasının bitişi ile kendime gelip çıkışa yol aldım. Belki daha uzun kalmalıydım orada ama daha fazla dikkat çekmek istemedim. Arabama döndüm, yan koltuktaki mavi dosyayı açmak için acele ederek sürdüm arabayı. Bir an önce bakir bir yere gidip dosyayı açmalıydım. Her insanın en bakir sığınağının evi olduğu konusundaki ısrarcılığımı şuraya not düşe durayım; eve kadar dosyayı açmamak için zor sabrettim.

Evde her akşamki makûs kader ekmeğin olmayışı; önce fırına uğramamı, ardından kuşa yem almamı -kuşuna altı aydır ad bulamayan bir evcil hayvan besleyicisiyim- kapı önünde kapıcının kızının babasının yerine göz kulak olma görevindeyken matematik ödevine yardım edişimi saymazsak resmen koştum evime. Deri ceketimi çıkarır çıkarmaz

kendimi koltuğa attığımda, yeni gözlüklerimi bir süre çıkarmamış olduğumu fark etmemi ise maktulün cesedinin fotoğraflarına bakma teşebbüsüm sağladı. Bütün fotoğrafların görüntü kalitesinin bir tuhaf olduğunu düşünerek elimi gözlerime götürdüm ve sonuç belli. Güneş gözlüklerim ile bütünleşmişim. Kalktım ayağa, saçma sapan hareket ediyordum. Önce kuşun yemini değiştirdim. Bunu yaparken sarsak kuşun parmağımı her ısırışında Erhan'a tam üç kez küfrettim. İlk gördüğüm yerde helallik isteyeceğim çünkü adam bana doğum günü hediyesi olarak aldı bu kuşu. Tamam, kuşun biraz nankör ve saldırgan olduğunu bile bile hainlik peşinde olduğunu sezinliyor olsam da hediyenin kötüsü olmazmış. Düşünülmüş bir kere. Ben ne aldım Erhan'a doğum gününde? Erhan'ın doğum gününü en son geçen kış... Yeniden kışa giriyordu isek bu doğum gününde bir telafi ile ben de ona... Bir kuş alabilirdim. Hatta kuşumu seve seve ona verebilirdim. Fikir gözüme cazip göründü. Saldırgan kuşuma sinsi bir bakış atıp, yerime geçmeden önce bir sandviç yaptım ve tabi bir de sallama çay. Demlenmişini tercih etsem de dosyayı baştan aşağı okumak zorunda olduğum gerçeği... Sandviçimden sadece bir ısırık almıştım ki çalan telefonun ucunda Bekir Savcı vardı. Adını Erdal Baş Komiser'den binlerce kez duymuştum. Adamın kendisini hiç görmemiş olmam, sesindeki o kibir dolu soğukluğu duymamla birleşince üşüdüm. Savcıyı dinlerken mutfağa geçip kombiyi açmak üzere davrandım. Kasım başlarında kombi açmanın israfa girip girmediğini tarttım. Buzdolabı taksitim bitmeden kesinlikle israftı. İkinci el eşyalarımdan aksayanlarını elden çıkarıp sıfırlarını alma kararımın getirileri bunlardı madem katlanacaktım.

"Anlaşıldı mı komiser hanım?"

Hesabıma karışan Bekir Savcı'nın sesi ile irkildim. Tam olarak neyi anlamıştım ben?

"Anlaşıldı."

"Sana güveniyorum Zehra Hanım. Müdür bey de en az benim kadar güveniyor olmalı ki bu görevde senden başkasını aklının ucundan bile geçirmedi."

"Teşekkür ederim."

Telefon bir anda kapanınca; yanlışlıkla yanağımın, ağzımın, sandviç tutmak ile kombi açmak arasında bocalayan elimin falan kapatma tuşuna değdiğini sandım. Koskoca savcı şak diye telefonu yüzüme kapatacak değildi ya.

Koskoca savcılar konusunda pek bir şey bilmiyordum. Soğuk sesli, biraz ürkütücü ve gereksiz güven duyulan insanlar olmaları dışında... Acaba yakışıklı mıydı? Hiç savcı ile çıkmamış biri olarak, bunu da soruşturma için açmaya karar verdiğim defterin en başına yazdım. Bekir Savcı diye... Sanırım dosyadan okuduklarımı not alırken zaman içinde ismi kalp içine de aldım. Notlarım tam olarak şöyleydi.

"Dudu Uyar. Uyar ailesinin tek çocuğu. 18 yaşında. Üniversite sınavlarına hazırlanıyor. Biraz uçarı bir genç! Biraz da yollu!"

Not defterime *yollu* kelimesini yazmış olduğumu gözden geçirme esnasında fark edince hafiften güldüm kendime.

"Orhan Tutan ile bir süredir ilişkisi var. Orhan Tutan, ünlü otomobil kralının oğlu. 32 yaşında, playboy. Kısaca gereksizin önde gideni. Dudu ile magazinsel bir ilişkileri var. En son cinayet gecesinden iki gün önce bir bar çıkışı yarı çıplak halde

sevişirken görüntülenmişler. 18'inde sevişen azgın maktulün; düşmanı, kavgalı olduğu birileri yok ve Orhan dışında ilişkisi de yok. Dosyası incelendiğinde bir göl kenarında, alnından tabanca ile vurularak öldürüldüğü görülmüş. Otopsi sonucu darp ve tecavüz yok."

İlk bilgiler bu yönde. Ne der Erdal Baş Komiser?

"İlk veriler önemlidir ama hiçbir zaman en sonuncular kadar güvenilir değildir."

2. GÜN

Sabah soluğu Bekir Savcı'nın yanında aldım. Aslında daha bir gün öncesinde söylemiş bana bunu. Yani sabahında buluşacağımızı, saati, mekânı... Kombi başında aklım başımdan gittiyse bunun suçlusu maaşımın idaresini yapamıyor oluşumdan başkası değil. Doğrudan suçlu ben mi oluyorum öyleyse?

Bekir Savcı gözden uzak, sahil kenarı bir kafeteryada beklemiş beni. İçeri girdiğimde, hiç savcı ile çıkmadığım ayrıntısı aklımda. Çıkmak derken birkaç kez yemekli buluşma, işte listeye savcıgillerden birini atmak... Geçmişe dönük kabarık bir listem yok. Ancak *artık hayatımda birileri olmalı* telaşına düştüğüm gerçeği var. Masalara göz gezdirdiğimde en köşede kadife ceket giymiş bir yakışıklı çekti dikkatimi. Göz göze geldiğimizde, beklenen olduğumu anlamam zor değildi ama savcının çıkık kaş kemiklerinin altında çukura batmış gibi duran mor halkalı gözleri hayallerimdeki erkek olmadığının ilk sinyalini verdi bana. Yüzüme resmi bir tebessüm ekleyip, yürüyüşümdeki bir anlık duraklamaya hayali bir sırt pışpışlaması ekledim. Masanın hemen önünde, elini ilk uzatan ta-

raf olmasını bekledim. Protokol kuralı değil miydi bu? Savcılar makam olarak üstün olduğuna göre...

"Otur!

Adamın anında senli benli oluşuna mı yoksa elini hiç uzatmayışına mı takıldım, bilmem. Ama sırf unvanına sığınıp, kendini bir şey zanneden sayın savcımın adını kalp içine aldığım ana anında lanet okudum.

Birer sade kahve söyledi Bekir Savcı. Seçenek sunmayı düşünmedi bile. Açıktı mesele: "Sade mi içersin kahveni, orta mı?"

Belki şekerli seviyordum. Belki ben kahve sevmiyordum. Yine de "Fark etmez," deyince kahvem sade oldu. Sade kahveden nefret ederim. Ben zaten çaycıyımdır. Kahve daha sert adamların işi! Az da kibirli bir içecek sanki. Fincanları bin bir çeşit, pişirilmesi ayrı bir abartı. Yok efendim bakır cezve, bilmem ne... Aklımda nelerin döndüğünden habersiz olan Savcı, "Komiser hanım, açıkça söylemek gerekirse müdür bey bu gizli soruşturma için neden kadın polis tercih etti diye düşünmekteyim," dedi. Adamın benim ne kadar feminist olduğumdan haberdar olup olmadığını merak etmedim. Adam benimle ilgili hiçbir halt bilmiyordu. "Şöyle biraz sordum, soruşturdum seni." Feminist demişler miydi acaba benim için? "Tahmin ettiğimden de gençmişsin." Peki, tahminlerinden de güzel mi? Bu cümlelerin birbirlerinin tamamlayıcısı olduğunu sanırdım. Olmadı. "Ve işin tuhafı bu senin ilk işinmiş."

"*İlk işimse ne olmuş?*" demek istedim. Kahvelerimiz ikram edildiğinde savcının çirkin bakışları fincana eğildi. Yakışıklıymış! Çirkin ötesi adam! Kibirli piç! Devletin savcısı-

na *piç* mi dedim ben? Hemen toparlandım, adamın kahve tiryakisi olduğunu içtiği iki yudumla yüzüne yerleşen iyi hal ile çözmem zor olmadı. Kaşının biri seğirdi hafiften.

"Yaman Uyar önemli bir iş adamı." Göz göze geldiğimiz andı o an. Gözlerinin mor halkalara gebe olmasa çok can yakacağı aşikârdı. Yakın bir his taşıdı bana o hali. Yine de çekici bir tarafı olduğu inkâr edilemez. Ayrı bir hava katmış denilebilir.

"Bilgilerimizi paylaşalım komiser hanım belli periyotlarda. Yaman Bey'e sözüm var; en kısa zamanda, en sessiz şekilde kapatacağız dosyayı."

"Ne demek bu?"

"Elimizi çabuk tutacağız!"

"Elimizi çabuk tutmak uğruna yanlış adımlar atarsak... Bu cinayet savcım! Siz de bilirsiniz ki bazen katil gözümüz kadar yakındır bize."

Savcının dudakları hafiften kıvrıldı. Gülmemek için kendini zor tutuyor gibiydi. Hafiften de küçümsüyor gibi. Suratına okkalı bir yumruk atmak istedim. Boks çalıştığım günlerin ekmeğini yemek adına şöyle iyice gerinerek hem de.

"Erdal Baş Komiser'in hayranı olduğunu söylemişlerdi."

"Kimler?"

"Kuşlar."

"Ben kuş sevmem savcım."

"Erhan Komiser'in doğum gününde sana kuş aldığını söylediler ama..."

"Hayda! Dedikoducu karılar mı doluşmuş bizim şubeye?"

Başını öne doğru salladı Savcı. Zafer kazanmış gibiydi. Kahvesinden daha büyük yudumlar alıp ardına yaslandı, bir-

kaç saniye denizi izledi. "Gerekli bütün izinler için beni arayacaksın. Herhangi bir savcı ile ekstra ilişkiye girmiyorsun. Bu işte sen, ben ve müdürün var. Hepimiz bu kadarız. Katil bulunacak, sessizce içeri tıkılacak."

Anladığımı görmek istercesine kocaman açtığı gözlerini üzerime dikince başımı olumlu manada salladım. Acaba bu adam uykusuz muydu? Yoksa biraz kansız mı? Göz çevresindeki o karizmatik morluklar... Birazdan morlukları için maske önereceğim diye korkmadım değil. Kafaya takmış durumdayım.

"Sevindim Zehra, senin için *uyumlu* demişlerdi; yanılmamışlar."

"Özür dilerim savcım, bir şeyi merak ediyorum. Sizde de soruşturma kapsamında benim bilgilerimden fazlası yok gibi. Yoksa siz katilin ben olduğumdan mı şüpheleniyorsunuz?"

Koca bir kahkaha patlattı adam. Hem de öyle böyle değil; mekândaki üç beş kişi de dönüp bize baktı. Neci olduğumuzu düşündüklerini merak ettim o an. Karı koca değildik elbette, sevgili hiç! Bir kere çok mesafeliydik. Arkadaş mı? Bekir Savcı arkadaşım olamazdı. Dar omuzları, uzun boynu, mor gözleri ile olsa olsa... Kalp içine aldığıma göre heba olmasın; listeme dâhil edeceğim erkek arkadaşlarımdan biri olurdu.

* * *

Bekir Savcı'nın yanından çıkınca yaptığım ilk şey Uyar malikânesini ziyaret etmek oldu. Malikâne sözü teşbih falan değildi, düpedüz öyle ev. Yüksek duvarlarla korunan, İstanbul'a yerleşmiş milyonlarca nüfusa nanik yaparcasına koca araziye oturtulmuş bir malikâne orası. Polis kimli-

ğimi gizleyerek girmem istendi içeriye. Hizmetliler, çalışanlar, güvenlik görevlileri... Bunların her birinden gerekmedikçe kimliğimi gizleyecektim. İlk işimin epeyce havalı bir iş olduğunu kabul ediyorum. Ancak yine de ballandıra ballandıra anlatamadıktan sonra ne işe yarar? Güvenlik görevlisi bana kapıya kadar eşlik ederken, evin kapısına gelmek için bile neredeyse beş yüz metre yol yürüdüm. Kapıyı defaten açan hizmetçinin "Buyurun efendim, Beyefendi ile Hanımefendi sizleri çalışma odalarında beklemekteler," sözü ile bir an durakladım. Güvenlik görevlisinin işinin bittiğini belli eden selamı ile biraz ileriden beni izleyen adamı fark ettim. Tanıdıktı; üzerindeki şişme yelek, oduncu gömleği, soluk mavi kotu. Her gün bunları giyiyordu anlamıştım. Genç doktor; malikâne bekçisi miydi yoksa koruma mı? Korumaların böyle insanlar için daha havalı misal takım elbiseli, hem de en pahalısından, giyinmiş olması gerekmez miydi? Genç adamın devasa ölçüleri korumalık sıfatına çok daha uygundu. Omuzlarının üzerinde malikâneyi bile taşıyabilirdi misal. Abartmıyorum! Tamamını taşıyamasa da yarım yarım götürür, yine de götürürdü. Dağınık, hafif alnına düşmüş uzun saçları, sakallı yüzü, öfkeli bakan gözleri... Gözlerinin sadece bir an üzerimde kalıp sonra yeri izlemesi, ağaçları seyre dalması... Şüpheli listesinde birkaç sıra üste mi çıkmalıydı? Abartıyorum! Böyle cinayet çözülmez.

"Hanımefendi?"

Hizmetçinin sesi ile sıyrıldım düşüncelerimden, onu takip ederek geniş bir sofaya girdim. Oradan altın figür detaylı korkuluklardan, ayaklarımın altına serilmiş yaldızlı halılardan başka bir şey göremediğim merdivenlere yöneldim.

Zenginlik değişik bir şey olmalıydı; parıltı koyacağım diye oraya buraya zevksizliğin dibine vuruyordun. Çalışma odasının kapısından içeri bir adım attığımda kapı kapandı ve artık hizmetçi o kapının arkasındaydı. Önümde ise gösterişli bir odanın detaylarına serpiştirilmiş iki Uyar ferdi vardı. Anneyi ikinci kez gördüğüm gündü o gün. "Hoş geldiniz," diyen Yaman Uyar'ın masasının önündeki deri koltuklardan birinde, karısının yanında, bana hitap ettiğini görsem de kimsenin kılını kıpırdatmayışı dikkatimden kaçmadı. Bizde misafir önemlidir, ta kapılarda karşılanır, o oturana dek asla oturulmaz. Elimi uzattım mecburen. Protokol kurallarına uymayı beklemedim bu defa, Yaman Uyar'ın çok da lazım olmayan elini sıktım ve ardından karısına dönüp, baş sağlığı dileyip kendimi tanıttım. Kısaca adımı söyledim. Ayrıntıya girmeye lüzum görmedim, nasılsa o benim kim olduğumu biliyordu. Kadın burnunu çeke çeke elimi sıkıp, memnun olduğunu söyledi. Sonra kendisini takdim etti. "Susam Uyar."

Ortam müsait olsa koca bir kahkaha patlatabilirdim. Kadının adı en az kızının adı kadar tuhaftı. Susam kızı Dudu! Tencere kapak misali... Kadının kan çanağı gözlerine karşılık ne desem olmayacak bir halde Yaman Bey'in gösterdiği yere geçtim. Hemen karşılarındaki, aslında biraz çapraz karşıları kalıyordu, koltuğa oturdum. Zaten koyu kahve olan mobilyaları bir de koyu kahve deri koltuklarla tamamlamak kimin fikriydi acaba? Bir Susam Uyar'a bir de kocasına baktım. Kocası sanki kravatı ile yatmış gibi tam takım karşımda, karısı ise sabaha kadar uyumamış gibi ebik gübük... Tamam, böyle bir kelime tamlaması yok kabul ediyorum. Güdük olabilir belki, ebik ya da gübük için çok fikrim yok. Deri

ceketimin cebinden çıkardığım, not defterinin üzerine taktığım kalemi alıp başına bastım. Peşinen not tutacaktım, herkes buna alışsa iyi ederdi. İlk sayfayı açtım. Bekir Savcı'nın adını kalp içine aldığımı görünce yeniden o meseleye kısa bir dalış yaptım. Yapılmayacak gibi değil ki. Adamın eksantrik bir havası var. Eksantrik erkekler ilgimi çekiyordu ise Erhan ile olamayışımızın nedeni; tam olarak bu olabilir. Erhan, fazla ayan beyan... Adam hoşlandığını söylediği kadına doğum gününde kuş alıyor. Muhabbet kuşu! İçine bir zarf iliştirip ilan-ı aşk etmiş bir romantik oluşu ise cabası. Erhan'ı atıyorum kafamdan. Nerede kalmıştım?

Bacak bacak üstüne atıp, arkama yaslandıktan sonra ikinci sayfayı açtım ve tarih attım. Tarihler mühimdir. Erdal Baş Komiser ne der? "Zaman bütün soruşturmaların taşıyıcısıdır. Zaman kavramı yitmedikçe ayağınız yere basar. Zaman kavramı yiterse o zaman ister uçun ister yüzün, heyhat, çabalar lüzumsuz!" Seviyorum bu adamı. Sanki Baş Komiser değil de efsane dedektiflerden biri. Tek bir dedektif tanımayan biri için, yani ben, efsane Erdal Baş Komiser olabilir. Neden olmasın?

Muhatabım yeniden Yaman Uyar. Onunla meseleyi kapatmam ne mümkün? Benim gözümde halen şüpheli iken... "Yaman Bey, kızınızı en son ne zaman görmüştünüz?"

"Anlamıyorum," diye başladı söze büyük patron. O da tıpkı benim gibi bacak bacak üstüne attı ve uzun boynunda gerginliğinden oynatıp durduğu âdemelması gözüme gözüme girdi.

Rahmetli dedemin de böyle gözüme gözüme girerdi âdemelması. Uzun boyunlu erkekler nedense bana hafif aksi gelirler. Dedem rahmetli, pek aksi adamdı. Öfkelendi mi saçımı çeker, "Almayayım ayağımın altına, babasının şımarık

çiçisi," derdi. "Çiçi" tam olarak ne anlama gelir halen bilmem. Dedem öldüğüne göre bilmem de mümkün değil.

Yaman Uyar, dikkatini tam olarak bana vermiş bir halde "Ben ifademi verdim," dedi. Susam Uyar, hemen kocasına baktı. *Bırak da polis işini yapsın* bakışıydı, sanki bu. Sonra bana döndü, kocasının zerre oynamayan mimiğine rağmen meseleyi halletmiş gibi ve ne içeceğimi sordu. Bir kahve olayına daha girmek istemiyordum. Çay olurdu ama şimdi hazırda demlenmişi yoksa işi uzatsın istemezdim. Kibarca reddettim ve bu defa muhatabım olarak Susam Uyar'ı hedef aldım. Çiğ sarı saçları bakımsız bir şekilde arkasında topuz yapılmış, beyaz teninde sarımtırak bir tonlama farkı hüküm sürüyordu. İki gündür, hatta tam olarak üçüncü gündeydik, hiç uyumadığını düşündüm. Halen ağladığını gördüğüme göre de sürekli ağlamış olmalıydı. Bir anneden şüphelendiğim için kendime sert bir şaplak atmak istedim. Atmadım.

"Susam Hanım, ben size yardımcı olmak için buradayım. Sizlerin vereceği bilgiler işimi kolaylaştıracağı gibi benim için salt bir temel oluşturacak. Şimdi her ikiniz için de sorumu tekrar ediyorum: Kızınızı en son ne zaman gördünüz?"

Sırayla konuşmaya başladılar o andan sonra. Susam Hanım çok daha heyecanlı bir giriş yaptıysa da kocası kontrolü elinde tutmak için defalarca karısının sözünü kesti. Ancak yine de pes etmedi Susam Hanım. Önümdeki not defterine önemli isimler yazmamı sağlayacak bilgileri yine Susam Hanım'dan aldım. Kocasının ise çoğu kişinin adı telaffuz edilirken, "Dallandırıp budaklandırmamak lazım, itibarımız önemli," diye araya girip durması iyiden iyiye sinirimi bozunca ayağa kalktım. Elimde halen tuttu-

ğum not defteriyle pencerenin önüne kadar yürüdüm. Karı koca arasında ufak bir atışma vardı. Susam Hanım, itibarın umurunda olmadığını söylüyordu. Kocası ise öleni geri getiremeyeceklerini... Adamın kızı hakkındaki ruhsuzluğu daha beter moralimi bozdu. Tamam, kabul etmeli ki Dudu Uyar; sorumsuz ve olaylı bir kızmış. Defalarca babasının itibarını yerle bir etmiş. Yine de eskiler, hep evlat denen şeyin atsan atılmaz bir şey olduğunu söylemez mi? Yaman Uyar'dan şüphelenen tarafım iyice bastırmaya başladı. Kızının canına kastetmiş bir kötülük bekçisi gibi gözümde... Karı koca kavgasının bitmek bilmez bir hale dönüştüğüne şahit olan kulaklarımdan bağımsız gözlerim bir noktada takılı kaldı. Kapının önünde; bekçi, şoför ya da doktor olduğunu sandığım o eksantrik... Al sana bir eksantrik daha! Elleri ceplerinde, bir ileri bir geri gidip geldiğini izledim bir süre, birkaç saniye belki! Adamın hali işkillendirici. Sadece sezgisel bir şey... Açıklanacak bir hali yok. Ya da eksantrik adamlarla sohbet etmek için bir fırsat yaratmak mı diyelim? Bekir Savcı ile kıyaslarsam... Arkamı dönmeden ve arkamdakilerin didişmesi son bulmadan seslendim. "Bu adam neyin nesi?" Beni duydukları yok. Benim de onları pek umursadığım yok aslında. Daha dikkatli baktığımda benim falancaya, devasa boyutlarının ayrımına daha çok varmadım değil. Nerede yetişmiş, hangi sporu yapmış, nerenin milli güreşçisi? Merakım söz konusu! Güreşçi olması, ona yeni bir sıfat bulmuş olmamdan ötürü keyif verici. Sesimi biraz daha yükselterek tekrar sormayı denediğimde başardım. "Akrabanız mı yoksa çalışanınız mı?"

"Kimden bahsediyorsunuz?"

Yaman Bey'e döndüm yönümü. "Merak ediyorum, ben de kimden bahsettiğimi?" Susam Hanım'a çevirdim bakışlarımı. "Dün sizi cenazeden götüren adamı soruyorum."

"Güven'i soruyorsunuz siz?" Kadın daha çok ağlamaya başladığında, Güven'in Dudu ile yakın olduğunu anlamam zor değildi. Ama nesi, neyi, neleri? Kimlerden? Güreşçi mi doktor mu şoför mü?

"Başka çocuğunuz yok sanıyordum."

"Kızımın korumasıydı o."

Koruma fikri güzel. Cuk oturdu dev adama. Dev adam lakabı gibi...

"Güvenilir biri midir?"

"Hangi anlamda soruyorsunuz Zehra Hanım?"

"Maktul..." sözümü hemen kestim. İnsanların acılarına böyle resmi tanımlar yüklemek doğru değil ne de olsa. "Dudu hakkında bana yardımcı olacak bilgiler alabilir miyim kendisinden?"

"Tabii, hemen çağırtalım." Kadın ayaklandığında Yaman Bey'in derin bir nefes verdiğini gördüm. Adam bu uğraşlardan rahatsız resmen, bir an önce başından gitmesini istediği bir baş belası olduğuma bahse girerim.

"Ben yalnız konuşsam daha iyi olacak. Soruşturmanın sağlığı açısından her görüşmeyi mahrem sınırlarda yapmak prensiplerim arasında."

Ne zamandan beri? Ben, prensipler edinmiş bir komisersem ileride mesai arkadaşlarım "Zehra Baş Komiser der ki..." ile başlayan cümleler mi kuracaklar? Yalnız kendime terfi verdiğime bakmayın, hiç koltuk sevdam yoktur.

* * *

Dakikalar sonra bulunduğum odanın kapısının önünde dev adam. Kara gözleri, uzun saçlarının hafif dalgası omuzlarının biraz üstünde hafiften sağa sola sallanan başının etrafında kıpırdandı. Bana *ne ayaksın sen* bakışı attığına yemin ederim. Oturması için yer gösterdiğimde tek kelime etmedim. Eksantrik adamlara karşı tedbirli tavrımı korudum. Patronunun çalışma odasında biraz tereddütlü, mekânı ilk kez görür gibi tedirgin oturdu gösterdiğim yere. Hemen karşısında kocaman bir dev adam başlığı attığım not defterimin temiz sayfasının üzerinden adamın yüzüne bir kez daha baktım. Hafif kemerli burnu, dolgun dudakları var; yüzünün yarısı sakalla kaplı. Bay Sakal da denebilir ona. Kalın kaşlı, esmerce... Nereli olduğu ilk merak konum olsa da girişim farklı oldu.

"Öncelikle soruşturma gizli yürütüldüğü için bu resmi bir ifade değil. Ancak vereceğiniz bilgiler soruşturmanın geleceği açısından önemli. Lütfen detayları atlamadan bilgi verin bana ve bu konuşma üçüncü şahıslara iletilmesin."

Başını salladı hiç ikiletmeden. Sorgulamadı gizlilik nedenlerini. Belli ki patronunun alengirli işlerine alışık. Kara kaşları gibi kirpikleri de her gözleri kapandığında simsiyah bir gölge bırakıyor yüzüne. Gözler aralandığında ise bambaşka bir karanlık... Adam salt güzel değil ama havasının farklı olmasından öte, yakışıklı olduğunu söylememek imkânsız. Çekici tarafını henüz çözemedim. Siyahlar bağlamış hatları, iri yarı cüssesi ya da konuşurken hafiften kısılmış gibi boğazdan gelen sesi... Belki de sadece bakışları... Bilemedim dedim ya... Nasılsa çözerim.

"Hitap etmem için ve daha fazlasına ihtiyaç duyarsam diye adınızı ve soyadınızı alabilir miyim?"

"Güven Karagöz." Soyadını ilk tahminle bulurdum herhalde. En fazla üçüncü tahmine kadar yolu vardı.

"Nerelisiniz?" Ertelemek olmazdı.

"Ağrı."

O dakikadan sonra hafif şive duymak istedim konuşmasında. Beni yanıltmadı, baskın değilse bile tahmin edilebilir bir doğu şivesi hâkimdi diline.

"Ne zamandır Uyar ailesi için çalışıyorsunuz?"

"İki yıldır."

"Öncesinde de mi korumaydınız?"

"Hayır. Ben koruma değilim. Dudu'nun..." bu noktada durakladı. Önceki günde ağladığını hatırladığımda buna hak verdim. Üzgün görünmüştü gözüme ve sahiden de karşımda halen üzgün bir adam vardı. Dokunsam ağlayacak türden değilse bile Yaman Uyar gamsızlığından uzaktı. "Şoförüydüm aynı zamanda."

"Ama korumasıydınız da."

"Koruma doğru olur mu bilmem? İsterseniz öyle deyin."

Ne dediğimin önemi var mıydı ki? Israr etmedim. Adamın adını, soyadını ve memleketini yazdım.

"Dudu'yu en son ne zaman gördün?"

"Ölümünden önceki gece..."

"Nerede?"

"Sevgilisinin evine bıraktım."

"Orhan Tutan'ın evine mi?"

"Evet, onu da serbest bırakmışsınız gözaltına aldığınızın ilk saatinde."

Şoförden fazlası olduğunun ispatı! Gözlerinin karasında suçlayıcılık dışında bir şey daha var; nefret. Orhan Tutan'a duyduğu kin apaçık.

"Katilin o olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Düşünüyor muyum? Siz düşünmüyor musunuz?"

"Hayır. Bunun için bir nedenim yok."

"Nasıl yok?" Sesi biraz yüksek çıktığında irkildim. Adamın sadece cüssesi değil; sesi ile bile salladığı gerçeği yutkunup, afallamama neden olurdu. Oldu da! "Nasıl anlamışsın sen olayı? Adamın derdi Dudu'nun parasıydı."

Net gördüğüm şey; patronu mahiyetindeki maktulden bahsederken *hanım* gibi bir hitabı kullanmayışı ve hemen senli benli oluşuydu. O, senli benli ise, ne *siz* diye şekilden şekle girecektim ki. Sakinliğimi -sözde- hiç bozmadan cevap verdim.

"Orhan Tutan'ın birisinin parasına ihtiyacı mı vardı yani?"

"Zenginler her zaman daha fazlasını ister."

"Zengin misin?"

"Ne alaka?"

"Zenginler hakkında fikre nereden sahipsin?"

Durakladı. Düşünürcesine boş bakışlarla yüzüme bakınca "Birazdan saçmalar," dedim ama umursamaz bir halde nefes alıp "İşiniz gücünüz felsefe," deyiverdi.

"Kimin?"

"Siz kadınların."

Feminist tarafıma mı bastırıyordu bu adam? "Siz pek anlamadığınızdan bu işlerden zorunuza gidiyor olmasın."

"Biz kimiz?"

"Sözde erkekler."

Bir anda celallenmesini beklemezdim ya! Ayağa kalktığında irkildim. "Sen ne diyorsun be?" dediğinde hafiften de ürktüm. Bu dengesiz birazdan pata küte bana girer miydi? Olur, mu olurdu? "Ne hale geldik, karının kızın elinde..." söylenerek kapıya doğru döndüğünde ardından seslendim,

"Güven Karagöz, sorularım bitmedi. Gözaltına alınmak istemiyorsan geç yerine?"

Bir an durdu sadece. Gözlerini kısıp baktı bana, bir an *eyvallah* der döner sandım ama sağ elini şöyle bir savurdu, kaşlarını çatarak "Almazsan hatırım kalır," dedi ve çıktı.

* * *

Güven Karagöz'ün postası aklımın bir köşesinde. Orhan Tutan ile görüşmeyi sağlamak için bulduğum telefon numarasını beşinci kez arayıp ancak karşımda bir muhatap buldum. Orhan Tutan emniyete ifade vermişti ve kesinlikle bir kez daha rahatsız edilmek istemiyordu. Elimde Orhan Tutan dışında bir de Dudu Uyar'ın samimi olduğu üç beş arkadaşı vardı. Ve şu turuncu saçlı kız... Adı Sevda'ydı. Şu kanka dedikleri cinsten bir samimiyeti vardı Dudu'yla ve bilmediklerimi anlatacak kişi olabilirdi. Onun numarasını da Susam Uyar'dan temin ettiğim için şansımı denedim. Akşama ancak müsait olacağını söyledi. Panik bir halde konuştuğu yetmez gibi sürekli "Ben pek bir şey bilmiyorum hakkında, benim ifadem ne işe yarar ki?" tarzında cümleler kuruyordu. Gizli soruşturmaymış... Verecek-sin hepsini Erdal Baş Komiser'in ekibine, Erhan döve döve

anlattıracak. Acaba Erhan şu Güven denen dev adamı hatırım için döver mi ki? Erhan'dan bile daha iri değil mi o adam? Acaba Ağrı'da ona ne yedirmişlerdi? Bir öküz mü? Belki de fil. Fil için ithalat yapmaları gerektiğine göre öküz fikrinde sabitlenelim.

Sevda ile görüşme saatine kadar zaman kaybetmemek için Bekir Savcı'yı aradım. Daha ilk cümlesinde "Ee böyle zırt pırt beni mi arayacaksın?" deyince, adamın adına sarıp sarmaladığım kalbi ilk iş çamura bulamaya karar verdim.

"Savcım, soruşturma gizli olunca, sizden başka da muhatabım olmayınca kusura bakmayın."

"Söyle Zehra!"

Hanım diyorduk en son. "Şu Orhan Tutan '*Ben ifademi verdim, görüşmek istemiyorum,*' dedi."

"Ee?"

"Siz bir şey yapamaz mısınız?"

"Ne gibi?"

"Bence en önemli şüphelilerden biri!"

"Adam cinayet saatlerinden evvel kızı evinden postalamış, ardından evinden hiç çıkmadığına dair çalışanlarının ifadesi var ve kamera kayıtları da bunu doğruluyor. Neyin derdindesin?"

"Bu ülkede azmettirmek moda savcım."

"Orhan Tutan'ın modayı otomobillerden öte takip ettiğini sanmam."

"Tanır mısınız kendisini?"

"Önemli mi?"

"Savcım, sadece yarım saatlik bir görüşme ayarlarsanız yoksa gözaltı talep edeceğim."

"Sana ne dedim ben Zehra?"

"Ama savcım, adam bana posta koyuyor. Hatta önüne gelen posta koyuyor bana. Sanki müdürüm bu iş çözülemesin diye beni seçmiş."

"Daha ilk günden şu cümleyi duymazlıktan geliyorum. Orhan Tutan ile görüşme ayarladığımda ararım. Biraz kendine güven olur mu?"

"Ben kendime güv..." telefon yüzüme kapandığında dişlerimi öylesine sıktım ki halen ağrıyorlar. Yine de görüşmeyi ayarlama vaadi beni mutlu etti. En azından bu iş çözülmesin diye üzerime yıkılmış hissini biraz hafifletti. Biraz... Bu konuda Erdal Baş Komiser'e bir şeyler yumurtlamamak için kendimi zor tuttum bugün merkezde elimdeki isimler için küçük bir araştırma yaparken. Müdürün gizli bir iş üzerinde çalıştığıma dair sızdırdığı bilginin, bana yönelen bakışları değiştirdiği yetmez gibi Erhan *"Biz arkadaş değil miyiz?"* arızası yapıp durdu. Erdal Baş Komiser de her zamanki babacanlığı ile "Yüzümü kara çıkarma!" gibisinden yüreklendirme çabası dışında merak kumkumalığı yapmayınca *"Destek alacağın adam karşında,"* dedim. Nitekim sır tutabilmem şart olunca istemeye istemeye sustum.

* * *

Sevda ile akşamüzeri, Nişantaşı kafelerinden birinde buluştuk. Mekânı o seçti. Dershanesine yakınmış. İnsanın en yakın arkadaşının ölümü üzerine hayatına devam etmesi, derslerine hiç ara vermemesini garipsesem de düğüm hız-

lı çözüldü. Sevda'nın ailesi zaten Dudu ile samimiyetine hep karşı çıkmışlar. O zengin kızıydı, Sevda ise burslu öğrencilerden... Yoksa özel okul parasında bir dershaneye gitmesi mümkün değildi. *"Peki, Nişantaşı kafeleri ne ayak?"* demek istediysem de sustum.

"Ailen neden sevmezdi Dudu'yu?"

Önündeki salepten bana göre daha büyük yudumlar alırken, ellerinin titrediğini gördüm. Benimle konuşmaktan konuşmanın sonuna kadar hiç hazzetmedi.

"Dudu biraz... Nasıl desem? Rahat büyümüş bir kızdı. Ailesi müdahale etse bile daha belli sınırlarda müdahaleleri di ve açıkçası Dudu bunu takmazdı. Aynı anda üç erkeği idare..." bir an pot kırdığını fark edip gözleri fal taşı gibi açılmış halde sustu.

"Üç tane mi sevgilisi vardı?"

"Aslında i-ki." Sevgili adedini düzeltirken ilk kez kekeledi.

"Orhan Tutan ve?"

"Güven."

"Şu şoför." Ukala, gıcık ve kadın düşmanı olan...

"Şoförden fazlasıdır Güven. Kaç kez denk geldim."

"Neye?"

Güven'in gözümde yerle bir oluşunun bu an olması tuhaftı. Bana fazlasıyla kaba davranmış dev adamın kendinden yaşça küçük patron kızı ile kırıştırması, nedense ciddi bir itibar kaybı olarak işledi defterime.

"Samimi hallerine... Dudu da sonunda itiraf etmişti zaten."

"Neyi?"

"Şey..." dudaklarını birbirine bastırdı. Başını biraz uzatıp fısıltı ile "Seviştiklerini," dedi.

Şaşırdım. Dev adam küçücük kızla nasıl sevişiyordu ki? Hoyrat! Aceleci! Sadece sonuca... Sinir bozucu detayları anında def ettim.

"Zaten bu sebeple bozuldu araları şeyle..." Yine gevelemeye başladı ağzının içinde lafları.

"Orhan'la mı?"

Başını imdada yetiştiğime sevinircesine öne doğru salladı. Yalan söylediğine adım kadar emindim. Ama sebepleri konusunda henüz eksik!

"Orhan ile araları bozuktu ise cinayeti Orhan işledi. Kıskandı sevgilisini Güven'den. Gözü yemedi onu öldürmeyi. Hı?"

On sekizinde bir kızdan fazlasını beklediğimin farkındaydım. Ama onu köşeye sıkıştırmak hoşuma gitti. Sanırım iki gündür dişime göre bulduğum tek kişi Sevda'ydı.

"Ben öyle demedim."

"Yine de bu ihtimal kuvvetli. Senin ifaden çok iş görecek Sevda."

Kırmızı yanakları telaşla alevlendi, gözlerinden yaşlar pat pat düşmeye başladı. Sadist bir duyguyla keyiflendim. Sevda dökülmeye başladığında keyfime bir de çakır eklemek istedim; iki duble rakı, biraz peynir. Görev başında içilecekse yanımızda mutlaka kim olmalıydı? Erdal Baş Komiser!

"Yalan söyledim ben. Orhan'ı tanımam bile. O bizi küçümser, aramıza katılmazdı. Biz de Dudu'nun onunla olan ilişkisini onaylamazdık."

"Neden?"

"Çünkü Orhan, Dudu'yu kullanıyordu."

"Hangi konuda?"

"Biliyorsunuz işte. Şu son olaylar..."

"Basına sızanlar mı?"

"Daha fazlası var."

"Ne gibi?"

"Ne olur bunları benden duyduğunuzu kimseye söylemeyin. Annem beni öldürür."

Yeni bir cinayet mi? Hayır, asla söylemezdim. Kızı, böyle olacağına ikna ettim. Gözyaşlarını silsin diye bir kâğıt mendil verdim. Salebinden içmesi için destekledim. Titremesi arttı, arttı ve arttı. Deprem oluyor hissinde sakinleşmesini bekledim. Sonunda salebinin üzerine bir su içti, ardından daha kısık sesle "Orhan birlikteyken videolarını çekiyordu," dedi.

"Nasıl videolar?"

"Anlarsınız ya..."

Anlar mıydım? Bu kız beni ne sanıyordu?

"Anlamadım Sevda."

"Ayıp videolar. Birlikte yaptıklarını kaydediyormuş. Bir site var; '...' diye oraya yüklüyormuş."

"Sapık!"

Orhan'ı pataklama hissi doldu içime. Tıpkı Güven'in ona duyduğu öfke kadar kesif bir duygu ile... Burun deliklerimin açıldığına eminim nefes alıp verirken.

"Ben de öyle olduğunu söylüyordum. Bu aralarında fanteziymiş. Öyle söylerdi."

"Bu videolara söylediğin adresten ulaşabilir mi herkes?"

"Tabii."

"Ailesi de haberdardı o zaman."

Dudaklarını kıvırdı. Bu konuda bir şey bilmiyor olmalıydı. "Maskeli yüzleri, her ikisinin de. Ama konuşmalarında adlarını söylüyorlar." Vay anasını kız izlemişti.

"Pekâlâ, ailesi duymuş ya da görmüş olabilir mi? Mesela babası... Sana bundan bahsetti mi hiç?"

Başını iki yana salladı.

"Peki, ailesi ile ilişkilerinden bahsederken babası için neler söylerdi?"

İllaki o adama dayandıracağım bazı meseleleri. Yaman Uyar hiç de göründüğü kadar masum bir baba değil. Hem de hiç!

"Mesafeli olduğunu söylerdi ama bilmiyorum. Ailesinden çok bahsetmezdi."

"Güven için ne derdi? Yani Orhan ile bu yaşadıklarını kıskanmaz mıydı? Ya da şu sakladığın üçüncü kişi, o kıskanmaz mıydı?"

Tekrar kıvırdı dudaklarını. "Güven'in korumacı, sahiplenici olduğunu söylerdi. Buna şahit oldum. Birkaç kere gece takıldığımız yerlerde onu topladı, alıp götürdü. İçki içmesine falan kızdığını gördüm."

"Kızmak derken, nasıl bir sıfatla kızmak?"

"Sevgili gibi işte, daha sahiplenici bir sevgili ama... Sanki evleneceği adam Güven'di. Orhan da diğeri de bir heves. Hani konumu itibariyle Güven'e tam bırakamıyordu kendini."

Öyle, biri otomobil kralı? Diğeri... Diğerini sormanın sırası gelmişti. Defterimde Sevda için açtığım sayfanın orta yerine bir yıldız koydum. Bu yıldız bu konuşmanın bamteliydi.

"Adı ne gizli aşığımızın?"

"Levent Şanlı."

"Ne iş yapar?"

"Matematik öğretmenimiz."

Vay canına! Mesleki ahlaksızlık her yerde! Darısı Bekir Savcı'ma! "Şu dün cenazede hemen ardınızda duran adam mı? Saçlarını yana taramış, mülayim tipli olan..."

"Levent Hoca, evet! Çok üzüldü Dudu'nun başına gelenlere. Biz de üzüldük. Hepimiz..."

"Hepiniz kimler?"

Daha önceki notlarımdan farklı isimler çıkar mı diye baktım. Farklı isimler yoktu. Sevda'dan ayrıldım ve yola düştüm tekrar. Bekir Savcı, Orhan Tutan görüşmesi için haber getirsin diye beklerken yönümü dershaneye çevirdim. Kimliğimi gizledim. Levent Şanlı'nın üniversiteden arkadaşı olduğumu söyledim. O gün dershaneye hiç gelmemişti. Ne yaptıysam alamadım ikamet bilgilerini. Tek çıkar yol olarak Erhan'ı aradım.

"Bir isim yahu! Senin adres bulma konusundaki yeteneğin belli, yap bana bir güzellik."

"Sen gizem rozeti tak. İşin düşünce yap bir güzellik!"

İlla pislik yapacak. Şuna minnet etmemek var da kime minnet edeceksin. Müdürün emri, savcının talimatı açık. Her iş gizli olacak.

"Erhancığım, güzel arkadaşım... Yahu bir kıyak diyorum; bak, karşılığında sana balık pişireyim."

"Ellerinle..."

"Hem de hamsi..."

"Ver hadi adı."

Akşamı Erhan'a rezerve etsem de yarım saat içinde kaptım adresi. Soğanlı'da bir apartman dairesinin zemin katında oturuyor Levent Hoca. Pencereleri siyah demirlerle kaplı! Hırsızdan korkuyor belli ki. Kapısını tam beş kere çalmama rağmen ve yarım saat evinin önünde volta atmama rağmen kimseye ulaşamadım. Keşke Erhan'dan telefon numarasını da bulmasını isteseydim diye hayıflanmadım değil. Taze hamsi arayışı ile eve döndüğümde Erhan kapının önünde elinde rakı şişesi ile bekliyordu. Çiçek almayı bıraktığı günden beridir daha iyi anlaşıyoruz Erhan ile. Zaten anlaşamadığımız tek dönem o sözde sevgili olma çabasına girdiğimiz birkaç haftalık zaman. Yersizdi! Erhan kabul etmese de olmayacak duaya denmiş bir âminden ötesi değildi.

Ben balıkları kızartırken o da salatayı yaptı. Dışarıdaki soğuğa karşın mutfak kapısını kapalı, penceresini açık tutmama söylene söylene. Kıçı donmuş beyimin. Bir daha onun evinde yermişiz balığı. Evini bok götürüyor nasılsa, bir kilo hamsi kokusu ile tütsülesek ne olacak?

"Çok konuşma, ev temizleyecek vaktim mi var?" diye terslendim. Terslenmez olaydım. Hemen yarası kanadı.

"Tabii küçük hanımın gizli işleri var."

"Kıskanma oğlum, yakında gelir terfiim."

"Ne olacan allasen, müdür mü?"

Dilimi çıkardım. Hafiften çapkın bir gülüşle işine dönünce de buna pişman oldum. Böyle erkek erkeğe muhabbeti bırakıp, cilveli kızlar gibi hareket edince Erhan'a bir haller olur. O gülüşleri, çapkın heriflerinki gibi olur, küfürbaz hali diline

bir cila çeker kibarlaşır, gözleri parlar. Dangalak, halen umut ediyorsa kör olmalı. Hem de akılsız!

Sofrada daha kadehimi kadehine yeni vurmuştum ki telefonum çaldı. Arayan Bekir Savcı olunca elimi öylesine bir peçeteye silip, telefonu elime alıp masadan kaçtım. Erhan arkamdan bağırdı. "Aman koş kahraman polis!"

Kahraman olmak daha harcım değil. Ama olsam da hani fena olmaz.

Bekir Savcı anında girdi muhabbete.

"Görüşmeyi ayarladım Zehra, yarın öğle saatinde seni evinde ağırlayabileceğini söyledi."

"Neden ev?"

"Sakıncası mı var?"

Adam sapıkmış, diyemedim. Kadın polis zırzırı çekemezdim. "Yok. Savcım ne sakıncası olacak? Hani dışarısı..."

"Adam yasta kızım. Sevgilisini öldürdüler."

Kızım mı? Hanımdık yahu daha dün. Afalladığımın farkında değildi Bekir Savcı, konuşmasını kendince tamamlayıp kapadı telefonu.

İçeri döndüğümde Erhan kadehini fondip yapmıştı bile. Yerime geçip sadece tek yudum aldım. Aklımda Orhan ile yapacağım konuşma yok, savcının kızım geçişi var. Bu durumun, savcının ketum duruşuna hiç yakışmadığını söylemek için yanıp tutuşuyorsam da ne çare?

"Ee ne zaman amirim oluyorsun?"

"Balık kavağa çıkınca!"

"Hangi balık?"

Tabağındaki hamsiyi gösterdim. "Senin rahmetli!"

3. GÜN

Öğleden önce Levent Şanlı'nın evi ile işi arasında tekrar mekik dokuduktan sonra adamın kaçtığı, kaçması için de geçerli sebepleri olduğu konusunda saplantılarım oluşmaya başladı. Aklımdaki bütün şüpheliler def oldu o an. Halen de Levent Şanlı benim için şüpheli. İnsan sevgilisinin cinayeti ardından -yasak ilişkisinin ardından- sırra kadem basıyorsa ya üzüntüden kahrolmuştur ya da korkudan vın!

Orhan Tutan, cenazede gördüğüm peersingli adam. Baygın mavi gözleri -yine baygın- demek ki gözlerinin tarzı bu. Kime ne diyeceksin? Beni boğaz manzaralı salonunda ağırladı. Viski teklif etti, ret cevabı alınca alkolsüz seçenekler sıraladı. Anladık zengindi de içmeyecektim. Etrafta kelepçe, kırbaç benzeri oyuncaklar aradığım saniyelerde gözüme ilişen duvardaki tablolarda Orhan Tutan'ın zevkinin uzağında yağlı boya resim çalışmaları olduğunu gördüm. S.T imzasını oturduğum geniş alaturka koltuktan bile gördüm. Gözlerim iyi seçermiş meğer.

"Ressam kim?"

"Halam."

Halası umurumda bile değil. Her haltı sorsam da bunu sormadım. Sonradan işime yarayabileceğini şuan düşünüyor olsam da yaramayacağına da nedense eminim.

"Sanatçı genleri taşıyorsunuz desenize." Lüzumsuz bir cümle! Alt mesajında adamın yönetmenlik yeteneğinin izleri var. Akşamında Erhan bende kalmak konusunda ısrarcı olmasa internetten o videolara şöyle bir göz atma niyetim vardı. Erhan bendeyken risk almak istemem. Hop! Sebep Erhan'a karşı niyeti bozacağım korkusu falan değil, adam cin gibi duyar, kalkar, gizlice izler ne yaptığımı. Adım neye çıkar sonra maazallah!

Orhan Tutan, sözüme sadece şöyle bir gülümsedi. İnce dudakları gerildi, alnında bir kas seğirdi. Sinirliydi ya da genel olarak kendini sıkan bir kişiliği vardı.

"Dudu ile ne zamandır birlikteydiniz?"

"İfademde yazıyordu ama... Bunun için mi ekstra görüşme talep ettiniz?"

İlişkisi iki buçuk yıl öncesine dayanıyordu. Kısacası kız 16'sına bile girmemişken. Bu korkunçtu. Çünkü on dördünde annenin nezaretinde ilk cinsel deneyimin yaşandığı bir ülkede değildik. Daha çok bekâretini kaybeden kızların cesetlerini çöplerden toplardık. Öldürenler de ortaya çıkıp "Namusumu temizledim," nutukları atarlardı. Ülkemin dramından çıktım. Orhan Tutan'a *Dudu'yu en son ne zaman gördüğünü* de sormadım.

"Dudu neden ayrıldı o gece yanınızdan?"

"Bilmiyorum."

"Kavga mı etmiştiniz?"

"İfademi okumadınız mı siz?"

"Sıkılıp gittiğini söylemişsiniz. Havasında değilmiş."

"Aynen öyle."

Başımı salladım. Pekâlâ, *ne için havasında olmadığını* sormayacaktım. "Dudu'nun hayatında başka birileri olduğunu biliyor muydunuz?"

Gözleri tam olarak fal taşı gibi açılacaktı ama fazla bayık olduklarından göz kenarları gerildi, kaşları yukarı doğru kalkarken, o kaşındaki tuhaf küpenin battığı derinin delikleri belirginleşti.

"Siz nereden biliyorsunuz?"

"Biliyordunuz yani."

"Hayır. Bilmiyordum."

"Peki, Güven Karagöz'ü tanır mısınız?"

"Şoförler ilgi alanıma çok girmez ama Dudu gereksiz önem verirdi o herife. Onunla mı sevişiyormuş kaltak?"

Küfür... Sürekli yuvarlanan dudaklar, dişlenen yanak içleri... "Öyle miymiş?"

"Siz dediniz."

"Ben öyle bir şey söylemedim."

"Kimmiş hayatındaki diğer kişiler?"

"Size isim veremem."

Omzunu silkti. Yüzünü buruşturup *çok da umurumda mıydı* anlamında bir "Hıh!" sesi ile İran işi halının üzerindeki deseni gözleri ile taramaya başladı.

"Âşık mıydın Dudu'ya?" Senli benli hızım bulaşıcı olabilirdi. Belki de öyle. Kim bilir?

"Aşk mı?"

"On dört yaş büyüksün ondan. Tam iki buçuk sene önce birlikte olduğunuzu hesaba katarsak onun ilki olmalısın."

"İlk derken..."

"Sana güveniyordu belli ki."

"Ee?"

"Videolar, tuhaf fanteziler için fazla ufak değil miydi yaşı?"

"Bunları size kim anlattı? O videolardaki adamın ben olduğumu da nereden çıkarıyorsunuz?"

"Az önce hayatında başkası olduğunu bilmiyordunuz."

"Bilmiyorum."

"Videolardan haberdar olduğunuza göre o kişinin bir başkası olduğu yönünde şüpheniz de yok."

Pes etti Orhan. Hışımla kalktı ayağa. "Size hesap vermek zorunda değilim." Gitmemi ister gibi cüretkâr bir tavırla işaret parmağını kapıya uzattı. İstifimi bozmadım, gözlerine ondan daha cüretkâr baktım.

"Gözaltı süreniz bence kısaymış Orhan Bey. Yetkim olsaydı sizi asla birkaç saatte serbest bırakmalarına izin verdirmezdim."

"Ama yetkiniz yoktu."

"Ama şuan soruşturmanın tek sorumlusu benim."

"Babam bana suçlandığımdan hiç bahsetmedi."

Babası ne alakaydı şimdi? Görüşmeyi Bekir Savcı ayarladı sanırken. Ayağa kalktım! "Suçlanmaktan daha önemlisi son üç gecedir kâbus mu yoksa tatlı rüyalar mı gördüğünüz? İyi günler dilerim Orhan Bey, görüşmek üzere." İşaret par-

mağının hizasında çıkışa doğru yürüdüm. Koridorda bana evin çalışanlarından biri eşlik ederken düşündüm de bot yerine topuklu çizmeler giymeliydim. Bir mekândan böyle havalı uzaklaştığım çok nadir oluyorken, topuklarım geride bıraktığımın sinirini oynatacak derecede sesler çıkarmalıydı.

* * *

Susam Uyar'dan Güven Karagöz ile gerçek bir görüşme imkânı için ricada bulunduktan hemen sonra Erhan'ı aradım. Bana Levent Şanlı'nın telefon numarasını da bulmalıydı. Maktulün üç tane erkek arkadaşı vardı ise üçgenin dışına çıkmak yersizdi. Ciddi yersiz!

Susam Hanım; Güven'in izinli olduğunu, Dudu'nun ölümü sonrası toparlanması için bir süre işe gelmeyeceğini söyledi. Adamın Ağrı'ya gitmesinden ölesiye korkarken, bana verdiği adres çok da uzak sayılmazdı. En azından Ağrı'ya gitmeyecektim; sadece Tozkoparan'a kadar sürecektim arabamı. Dik bir yokuşun bitiminde döndüğüm çıkmaz sokakta, nereden baksan Güven ile yaşıt binanın bodrum katında elimde halen konuşup duran navigasyonu kapadım ve zili çaldım. Ağrı'dansa Tozkoparan'ın bodrum katına şükrettiğime pişman olacağım bir rutubet kokusu başımı ilk dakikadan ağrıtsa da beşinci dakikada kapı açılınca sevindim. Dev adam, bir eşofman altı, kapüşonlu bir eşofman üstü giymişti. Sakalları daha uzamıştı belki. Belki zaten bu kadar yoğundu. Az daha uzatsa *Bay Sakal*'dan başka türlü hitap hiç uygun olmayacaktı.

"Susam Hanım haber vermiş olmalı?"

Kaşlarını kaldırdı. Haberi yoktu ya da yok gibi yapıyordu. Kapısını sonuna dek açtı. İçeriye ayakkabılarımla girdim.

"Hop hop!" diyerek durdurdu beni. "Çıkar ayakkabılarını, gâvur muyuz biz?"

Dinimle ilgili kesin hükmü vermesi ile uğraşmak istediysem de uğraşmadım. Kapının kenarına koydum botlarımı, altından çıkan kırmızı çoraplarımın ise hiç farkına varmadan elimi kolumu sallayarak gösterdiği kapıyı açıp içeri girdim. İçeride bir kömür sobası çatırdayarak yanıyordu. Kömür sobasını en son ne zaman gördüğümü hatırlamaya çalıştım. Hatırlayamadım. Salon olduğunu sandığım ancak bir oturma odası olabilecek büyüklükte, iki kanepe ile eski bir halının hâkimiyetindeki odada kanepelerden birine iliştim. Plastik bir masa hemen iki kanepenin ortasına konulmuş, iki kenarına da iki plastik sandalye yerleştirilmişti. Fakir bir görüntü vardı evde o kesin ama zengin bir ailenin yanında bunca parasızlık gözüme battı daha ilk saniyeden. Oturduğum kanepenin diğerine geçti Güven, açık bırakılmış kitabı kapadı. Kırmızı kapaklı bir kitaptı. Kitabın adını görmeye çalıştım ama arkasını çevirmişti. Adını sormak istedim, başka türlü bir soru çıktı dudaklarımdan.

"Ne mezunusun?"

"Ney?"

"Kitap okumayı seviyorsun galiba."

"Ha o mu?" kitabı gösterdi. "Sevdiğim falan yok," der gibi dudağı yukarı doğru yan bir kıvrılma yaşadı, sakalının simetrisi bozuldu. "Lise iki terk ben!"

"Niye mezun olmadın?"

"Parasızlıktan..."

"Hangi lise?"

"Bilecak mısın?"

"Belki bilirim."

"Ağrı Meslek Lisesi."

Acaba böyle bir lise var mıydı? "Ne zaman geldin İstanbul'a?"

"Sen benden mi şüpheleniyon?"

"Ben herkesten şüpheleniyorum."

Genele vurmamı pek de önemsemedi. Sobanın üzerini gösterdi, bana karşı aksileşmekten vazgeçmiş olduğunu ilan edercesine "Çayım taze," dedi. Hele şükür! Bir çaysever bulduum diye, zil takıp oynamamak için kendimi zor tuttum.

"İçerim," dedim. Hafiften gülümsediğimin farkında bile değildim. "Demli olsun!"

Odadan çıktı, giderken elinde götürdü kitabını. O zaman gördüm, tüplü televizyonun durduğu, sanki gücü yetmiyormuş gibi çelimsiz duran sehpanın kenarındaki fotoğrafı. Kalktım, fotoğrafı aldım elime. Başını beyaz bir tülbent ile örtmüş bir kadın, ağzına kadar kapanmış örtüsü, yanında bıyıklı bir adam. Heybetinden küçücük kalmış kadın. Kapkara kaşlı adam kolunu omzuna atmış kadının. Kapı açılınca panikle bıraktım çerçeveyi, düştü sırtüstü. Düzeltmeye el mecbur, Güven'e bakmadan birkaç kez denediysem de durmadı fotoğraf ayakta.

"Bırak," dedi içeri anlık dolan soğuğu engellemek için hemen kapatırken kapıyı. "Zaten zor dikmiştim ayağa."

Bıraktım ben de. Geri geçtim, yerime oturdum. Sobanın üzerinden çaydanlığı aldı. Tek elle hem altı hem üstü taşıdı. Ben hayatta taşıyamam. Devrilir diye ödüm kopar hep.

İnce belli bardaklara göz attım. Pislerse hiç verilmese iyiydi. Pis görünmediler gözüme. Evin fakirliğini pislikle pek bağdaştırmadım zaten. Pırıl pırıldı ise de eski püskü eşyalardan pek anlaşılmıyordu. Ama pis olsa anlardım. Çayı aldım, çay kaşığını bıraktım. İllaki şekersiz içerim. Baktım onun da bardağında kaşık yok. Çaydan bir yudum aldım. Demini iyi almış, mis gibi bergamot koktu. Kokladığımı fark edince dev adam "Kaçak çay o," dedi. Başımı kaldırdım, halime gülümsüyordu. Tipine pek yakışmaz sandığım gülümsemesi o eksantrik havayı zerre azaltmadı.

"Anlamıştım zaten," dedim. Çay piriydim ben canım; bergamotmuş, kaçak çaymış anlamayacak mıydım?

Başını salladı, yutmadığını anlatır gibi umursamaz bir tavırla. Sinirimi bozdu hali! Sakalına kör makas vurasım geldi.

"Anam ile babam onlar."

Dağıldım. Oraya neden geldiğimi unutup yıkılmış çerçevenin görünen kenarına baktım. Gülümsedim. İstemsizdi hareketim.

"Bizim oralarda böyle fotoğraf çekinmek çok ayıpmış. Babam *çektirecağım* deyince anam utanmış, gizli saklı gitmişler fotoğrafçıya."

"Niye ayıpmış?"

"Ne bileyim? Bizim oralarda bir sürü şey ayıp. Mesela kadınların böyle oturması bile..." Kaşları bacaklarımı işaret edince irkildim. Nasıl oturmuştum ki ben? Bacak bacak üstüne atmak bir tür alışkanlıktı ise de mi kurtuluşum yoktu? Vah vah! Ayıplanmaya mahkûm muydum şimdi ben? Bacağımı diğerinin üzerinden indirdim.

"Sizin orası köy mü?"

"He köy. Küçümsedin mi sen bakım?"

Şivesi daha belirgindi bugün. Bilhassa mı yapıyor diye merak ettim? Dikkat kesildim. "Neden küçümseyeyim? Benim babam da köyde yaşıyor."

"Bak şimdi! Hangi köy burası? İstanbul'un köyleri mi? Bakırköy mesela..." Şive kayboldu. Adi, bilhassa yapıyordu.

"Ege'de, Aydın'ın bir köyünde..."

Dudaklarını kıvırıp başını salladı. "Köylü milletin efendisidir, sen kadınsın, bilmezsin."

"Baksana sen bana!" Bakıyordu zaten. Hem de acayip bir dikkatle. Cesaret mi aşılatmıştı kendine nedir? "Ne senin bu kadınlarla alıp veremediğin?"

"Bu bizim oralarda adettir. Kadınlardan alırız, vermeyiz."

"Yobazlık!"

Cevap vermedi. Tam olarak nasıl düşündüğünü kestiremedim. Çayını bitirdi, kalktı yeniledi. Benimki yarı bile değildi. Ağzında demirden bir levha olmalıydı. Tekrar oturdu.

"Sizin oralarda, patronunuz olan kızlarla ilişki yaşamak da ayıp, değil mi?"

"Ne dedin şimdi sen?"

"Dudu ile ilişkin varmış."

Boşta kalan elinin başparmağı elinin sabitliğinden bağımsız geriye kıvrılıp kendini gösterdi. "Nasıl bir ilişki?"

"Valla orası beni bağlamaz. Evleneceğin kız olduğunu sanmam."

"Zaten evli olmadığımı nereden biliyorsun?"

Durakladım. Gözlerim anında parmaklarını yokladı. Yüzüğü vardı ama alyans değildi. Gümüş, sembolik bir şey, yöresel tarzda, biraz kıro.

"İki de çocuğum var." Tekrar yüzüne baktım. Alay mı ediyordu yoksa? "Sence bizim orada otuz yaşına gelmiş adamlar bekâr kalır mı?"

"Ne bileyim ben?"

"Kalmaz. En geç askerden dönünce evlenirler."

"Karını aldattın o zaman." Başını salladı. "Yazık değil mi?"

"Yazık!"

"Neyse! Beni alakadar etmez." Yine de bir hayal kırıklığı yaşadığımı itiraf edemedim kendime. "Dudu ile ilişkini Orhan biliyor muydu?"

"Orhan hangi kapının iti oluyor?"

"Ne demek o?"

"Ona neymiş demek."

"Sürekli artistlik taslamasan da işimi yapsam... Orhan'ın kıskançlık nedeniyle Dudu'ya kıydığını ispatlamam lazım."

Suç Orhan'a kalacaksa Güven her şeye razıydı. Ona karşı nefretini bir kez daha gördüm. İlkindenden daha net!

"İlişkim yoktu benim, şerefsiz miyim ben?"

"Sen dedin?"

"Ne dedim?"

"*Karımı aldattım* dedin."

"He aldattım." Yine şive. Yakışıyor olması neyse de yakıştırıyor olmam garip. Devamını merak ettiğimi sundum gözlerimle. "Ama Dudu ile değil. İstanbul kadın kaynıyor. Ekmeğini yediğim kaba etmek olmaz."

"Dudu'nun en yakın arkadaşı ilişkinizi biliyor. İnkâr etme. Boşa namus oyunları da oynama bana. Dudu kendisi söylemiş."

Durakladı yine. Bir düşündü belki. Dudakları kıvrılırken bir anda gevşedi, çayından büyük yudum aldı. "Şu turuncu kız mı dedi bunu?"

"Sevda..."

"He! Ayran budalası. Kandırmıştır onu Dudu. Yapardı öyle oyunlar." Sustu. Bir daha dibine kadar içti çayını ve tekrar yeniledi. Ağzında demir levha olduğuna emindim ama ona bir haller olmuştu. Yeniden çayı ile oturduğunda gözleri bu defa üzerimde dikkatli değildi.

"Hangi anlamda yakındın Dudu ile?" Bakışlarını kaldırmadı halının üzerinden. Çayı elinde uzunca bir süre içilmeden durdu. Özellikle baskın şive yapmayı unuttu, şivesiz tane tane anlattı.

"Arkadaşlık gibi... Yaman Bey ile Susam Hanım *'Bundan sonra sana emanet,'* dediği günden beridir gözüm gibi baktım ben ona. Sevgilimmiş, başka türlüsüymüş. Sapık mıyım ben? Onun yaşında yeğenlerim var benim."

"Kaç kardeşsin?"

"Dokuz." Kaldırdı başını.

"Karını ve çocuklarını neden getirmedin İstanbul'a?"

"O zaman burada masraf çok olurdu. Geçinme kaygısında olurduk."

"E bunun neresi kötü?"

"Anneme bakıyorum ben. Annem hasta, babam ikinci kez evlendi yıllar evvel. Annem ölsün diye gözünün içine

bakıyor. Annemin benden başka evladı yok sayılır. Hepsinin boyu kadar çocuğu var, mücadeleleri var."

"Senin yok mu? 'Karım var,' dedin, iki çocuğun..."

"Bakma sen bana komiser, ben bazen böyle alay ederim. Çocuğum olmadı benim, hiç."

"Peki ya karın?"

"O da teyzemin kızı. Verdiler, aldık. Bizde öyledir. 'Çocuğu olmuyor boşa dediler,' boşadık. Baba evine sığmayınca da annemin başına getirdim. Baştan evlenmek olmazdı, ben de kaçıp geldim. Şimdi sağ olsun, o anneme bakıyor, ben de onlara... Annem o olmasa şimdi diğerlerinin elinde haraptı. Bizde böyle, hepimizin hayatı tutsak."

Acınası... Yine de karşımdaki adamın gücü kıyaslanamaz. Bir hayat mücadelesinin tam orta yerinde hayranlık uyandırıcı birkaç söylem yerleşti aklıma.

"Dudu'yu sevgilisinin evine o gece bıraktıktan sonra nereye gittin?"

"Arabayı bıraktım eve, sonra evime geldim."

"Şahidin var mı?"

"Yaman Bey de Susam Hanım da gördü eve geldiğimi."

"Sonra buraya geldiğine şahit var mı?"

Başını öne doğru salladı. "Üst katta bir teyze var. Ev sahibim. Ama ev sahibi diye öyle kelli felli kadın sanma. Bu evin kirasından başka geliri yok. Odununa kömürüne yetmez parası. Ona biraz erzak alıp getirdim. Yanında bir iki saat kadar kaldım."

"Senin için ifade verir mi?"

"Verir."

"Tamam, yarın gelip alayım sizi. Gidip karakolda ifadelerinizi alalım. Bana bir kâğıda o akşam hangi güzergâhta araç kullandığını söyle. Kameralardan dönüşünü onaylayalım."

Adama yardım ettiğim gerçeğinin sığdığı tek şey; annesine duyduğu merhametti. Babasının dışladığı, yok saydığı kadına bakmak için teptiği yollar, hayat mücadelesi... Annelerin kutsal olduğunu annesi hayatta iken bilen insanlara, annesiz yaşamış biri olarak hayranlık duymam çok mu tuhaf? Bence değil.

Güven'in evinden çıktıktan sonra merkeze döndüm. Erhan'ın verdiği telefon numarasından Levent Şanlı'ya ulaşılamıyordu. Aramaktan vazgeçip, Güven'in o akşamki hareketini ispatlayacak bütün kameralara göz attım. Susam Hanım'ı arayıp, Güven'i şüpheli listesinden çıkarmak için ifadelerine ihtiyacım olduğunu söyledim. Dosyaya emin olarak koyduğum ilk ifade olacaktı Güven'inki. Babasının ifadesinden daha netti ve adamın duyguları daha kesin. Oyun oynayıp şive yapışına rağmen... Ne demişti? "Bizde böyle, hepimizin hayatı tutsak." Bir şair edasıyla... Kırmızı kapaklı kitap okuyan, şiir cümleli, kara bakışlı adam; Güven.

4. GÜN

Güven, komşusu aynı zamanda ev sahibiyle birlikte şoförlük yaptığı aracıyla sabahın erken saatlerinde geldi. İfadelerini bizzat aldım. Evrakların hem memuru hem amiriydim imza atarken. Müdürün de onayıyla dosyaya koydum. İfadelere ek olarak, Güven'in sokağının hemen karşısındaki marketin geçen aylarda soyulması ile taktırdığı güvenlik kamerası kayıtları ziyadesiyle gördü işimi.

Onların ardından Levent Şanlı'ya tekrar ulaşmayı deneyince bu defa iş yerine polis kimliğimle gitmek zorunda kaldım. Müdürü; Levent'in iki gün evvel gelip, ücretsiz izin aldığını sonrasında da onu bir daha görmediklerini söyledi. Firardaydı adam! Hamlesi aklımı bulandırdı. Dershaneye gelmişken ondan Dudu'nun yakın arkadaşlarının isimlerini rica ettim. Annesinin de verdiği isimleri eksiksiz olarak sayınca o isimlerle yürümek üzere Sevda'dan ilk olarak Yener'in telefonunu istedim. Yener, Dudu'nun çocukluk arkadaşıydı. Aşırı kıvırcık saçları ile koca kafasına, sıçan kadar surat eşlik ediyordu. Pörtlek gözleri, çıkık elmacık kemikleri vardı. Kendini cinayet soruşturmasının en önemli insanı addedip, ders bitiminde

görüştüğümüz kafede -Nişantaşı'ndaki aynı yer; mekân, aralarında popüler olmalı- cinayeti kesinlikle Orhan'ın işlediğine dair laflar etti. Sevda'ya göre fazla cesurdu. Sevda'nın, başına bir şey gelmesinden korkmasına karşılık kimseye suçlayıcı ifadeyle yaklaşamıyor olmasına tezat attıkça attı Yener.

"Ben dedim ona komiserim. Orhan denen adam için *'Kopuk o,'* dedim. Mankenlerle takılmadı mı yıllardır? Baksın magazin arşivine. Dudu, biraz yaşından büyük gösterirdi, işte makyajı, kılığı kıyafeti... Hep büyük partilere sızmaya çalışırdı. Az mı yanında gittim? İşte yalnız takılmasın, başına bir iş gelir diye... O zamanlar bir de hap merakı vardı. Sürekli bana cesaret vermemi söylerdi. Ben cesaret verirsem içermiş. Ne vereceğim? Pis işlere bulaşmam ben. Ama bir partide içmiş hapı, sonra Orhan'la tanışmış. O geceden sonra taktı kafayı Orhan'a. Biliyorum ben o gece oldu ne olduysa! Adam buna o gece dokundu. Bizimki saf! Aslında çok saf sayılmazdı da âşık mı oldu nedir? Ben inanmam aşka. Adam bunu bir kere dövdü, dedik eh belki olmuştur. İki kere dövdü, amenna."

"Dövmek derken Yener..."

"Bayağı dövmek... Yumruk atmış gözüne ayı."

"Ailesi..."

"Eve gidemedi ki komiserim. Orada burada kaldı. Yoksa babası hayatta müsaade etmezdi görüşmelerine. Zaten Yaman amca var ya şu videoları bir duysaydı öldürürdü Dudu'yu. Gerçi yine öldü ama..."

"Sen Yaman Bey'i tanıyor musun?"

"Eskiden ailece görüşürdük biz. Sonra büyükler işte, babam pek hazzetmez oldu Yaman amcadan."

"Neden?"

Yener, o noktada tıkandı. Bilseydi söylerdi, emindim. Çenesi düşük, biraz da saf bir çocuktu Yener. Dudu'yu eskiden beri tanısa da gerçek bir bağlılığı olduğunu düşündürmeyecek gamsızlığına rağmen saftı.

"Peki, Yaman Bey hiç döver miydi Dudu'yu?"

"Herkesin babası döver. Az ya da çok..."

Babamın tek fiskesini hatırlamıyorum. Benim babam herkesin babasından neden farklı? Annem olmadığından mı sahiden melek kadar iyi olduğundan mı? Babamı özlediğimi hissettim. Daha sabahında konuşsak da yeniden konuşmak için sabırsızlandım. Şu iş bitsin, zaten ilk işim yanına gitmek olacak. Birkaç gün kalırım yanında. Bana kış otları pişirir. Ne bulursa! Organik sebze takıntısında şimdi! En çok da içki içmem konusunda takıntılı. "Sakın!" diyor her seferinde. "Ben yedim o haltı zamanında, pişmanım, sen yeme!"

"Pekâlâ, Yener. Dudu'nun her şeyini kim bilir?"

"Dudu en çok Sevda'ya yakındır, bir de bana. Ha bir de şu Güven denen şoför, onunla dertleşirdi. Hatta bir keresinde bana onu en iyi anlayanın Güven olduğunu söyleyip ağlamıştı."

"Neden ağlamıştı?"

"Bazen ağlardı komiserim. Özellikle de son zamanlarda... Belki bir derdi vardı, kim bilir?"

Yener'den ayrıldıktan sonra Levent Şanlı'nın evine gittim tekrar. Konuşabildiğim kadar çok komşusu ile konuştum. Sessiz, başı önünde bir adamdı Levent; kimseye zararı olmazdı, mülayimdi. Evine arada sırada bir kızla gelirdi ama haricinde karı kız dalgası da yoktu. Bekâr adamdı, canım ne

görüştüğümüz kafede -Nişantaşı'ndaki aynı yer; mekân, aralarında popüler olmalı- cinayeti kesinlikle Orhan'ın işlediğine dair laflar etti. Sevda'ya göre fazla cesurdu. Sevda'nın, başına bir şey gelmesinden korkmasına karşılık kimseye suçlayıcı ifadeyle yaklaşamıyor olmasına tezat attıkça attı Yener.

"Ben dedim ona komiserim. Orhan denen adam için *'Kopuk o,'* dedim. Mankenlerle takılmadı mı yıllardır? Baksın magazin arşivine. Dudu, biraz yaşından büyük gösterirdi, işte makyajı, kılığı kıyafeti... Hep büyük partilere sızmaya çalışırdı. Az mı yanında gittim? İşte yalnız takılmasın, başına bir iş gelir diye... O zamanlar bir de hap merakı vardı. Sürekli bana cesaret vermemi söylerdi. Ben cesaret verirsem içermiş. Ne vereceğim? Pis işlere bulaşmam ben. Ama bir partide içmiş hapı, sonra Orhan'la tanışmış. O geceden sonra taktı kafayı Orhan'a. Biliyorum ben o gece oldu ne olduysa! Adam buna o gece dokundu. Bizimki saf! Aslında çok saf sayılmazdı da âşık mı oldu nedir? Ben inanmam aşka. Adam bunu bir kere dövdü, dedik eh belki olmuştur. İki kere dövdü, amenna."

"Dövmek derken Yener..."

"Bayağı dövmek... Yumruk atmış gözüne ayı."

"Ailesi..."

"Eve gidemedi ki komiserim. Orada burada kaldı. Yoksa babası hayatta müsaade etmezdi görüşmelerine. Zaten Yaman amca var ya şu videoları bir duysaydı öldürürdü Dudu'yu. Gerçi yine öldü ama..."

"Sen Yaman Bey'i tanıyor musun?"

"Eskiden ailece görüşürdük biz. Sonra büyükler işte, babam pek hazzetmez oldu Yaman amcadan."

"Neden?"

Yener, o noktada tıkandı. Bilseydi söylerdi, emindim. Çenesi düşük, biraz da saf bir çocuktu Yener. Dudu'yu eskiden beri tanısa da gerçek bir bağlılığı olduğunu düşündürmeyecek gamsızlığına rağmen saftı.

"Peki, Yaman Bey hiç döver miydi Dudu'yu?"

"Herkesin babası döver. Az ya da çok..."

Babamın tek fiskesini hatırlamıyorum. Benim babam herkesin babasından neden farklı? Annem olmadığından mı sahiden melek kadar iyi olduğundan mı? Babamı özlediğimi hissettim. Daha sabahında konuşsak da yeniden konuşmak için sabırsızlandım. Şu iş bitsin, zaten ilk işim yanına gitmek olacak. Birkaç gün kalırım yanında. Bana kış otları pişirir. Ne bulursa! Organik sebze takıntısında şimdi! En çok da içki içmem konusunda takıntılı. "Sakın!" diyor her seferinde. "Ben yedim o haltı zamanında, pişmanım, sen yeme!"

"Pekâlâ, Yener. Dudu'nun her şeyini kim bilir?"

"Dudu en çok Sevda'ya yakındır, bir de bana. Ha bir de şu Güven denen şoför, onunla dertleşirdi. Hatta bir keresinde bana onu en iyi anlayanın Güven olduğunu söyleyip ağlamıştı."

"Neden ağlamıştı?"

"Bazen ağlardı komiserim. Özellikle de son zamanlarda... Belki bir derdi vardı, kim bilir?"

Yener'den ayrıldıktan sonra Levent Şanlı'nın evine gittim tekrar. Konuşabildiğim kadar çok komşusu ile konuştum. Sessiz, başı önünde bir adamdı Levent; kimseye zararı olmazdı, mülayimdi. Evine arada sırada bir kızla gelirdi ama haricinde karı kız dalgası da yoktu. Bekâr adamdı, canım ne

olacak? Neden gelmesin kızlar evine? Evlenmek için tanışmak lazımdı öncesinde.

Levent Şanlı ile ilgili daha fazla bilgi için yanıp tutuşuyorum. Uyar ailesine sormayı düşündüm. Korktum. Bilmiyorlardıysa erkenden ortalığı karıştırmamalıydım. Yine de Yaman Uyar'ın bilme ihtimali yüksekti bana göre.

Rotam ise çıkmaza düştüğüm bir anda Tozkoparan'a çevrildi. Yolda Bekir Savcı'yı aramayı düşündüm. İkircikli bir düşünceyle baş edip dururken, sonunda trafiğin sıkıştığı bir noktada aradım onu. Onun gibi yaptım, telefon açılır açılmaz konuya girdim.

"Levent Şanlı için yakalama kararı talep ediyorum savcım?"

"O da kim?"

"Dudu'nun matematik öğretmeni?"

"Ne öğretmiş sabiye?"

"İlişkileri varmış."

"Yapma be!"

"Ben yapmadım savcım. İşim olmaz. Arkadaşları söylüyor."

"Adamı neden yakalıyoruz peki Zehra, öğrencisi ile ilişki yaşayan bir uçkur düşkünü diye mi?"

"Hayır, savcım. Adam cenaze sonrası ücretsiz izne ayrılmış ve sırra kadem basmış."

"Zehra, yakalama kararı gizliliği bozar. Kendi imkânlarınla adamı bulmaya çalış. Bulamazsan soruşturmanın ilerleyen günlerinde görüşelim. Elinde daha net deliller varsa, hani katil kesin o gibi, karar senindir."

"Ama savcım..."

"Evet, Zehra itiraza açık mı konuştum?"

Bu defa telefonu ben kapadım. İntikam gibi habis bir duyguya karşı sevinç naraları atmak istedim o an. Hatta Bekir Savcı'nın saniyeler içinde arayıp, öyle kapatılmaz böyle kapatılır diyeceğini bile düşündüm. Aramadı. Sanırım bu meseleyi benim kadar önemsemiyor. Adamın tarzı bu! İlk iş Erdal Baş Komiser'e adamın tarzını soracağım. Bir kırmızı ışıkta beklerken, mesaj kutuma Levent Şanlı'nın ailesinin bilgilerine ulaşmak istediğimi yazıp Erhan'a attım. Onu aramaya ailesinden başlayacağım.

* * *

Güven, beni beklemediğini açıkça ifade edercesine şaşkındı. *Hani benimle işin bitmişti* bakışı ile evine davet etti. Ayakkabılarımı peşinen çıkardım, bu defa çoraplarımın pembe oluşunu önceki günün akşamında çoraplarımı çıkarırken fark edip, kendimle gecikmeli alay etmiş olmamın tecrübesi ile peşinen kabullendim. Salona girdim. Aynı yere oturdum. Soba yine yanıyordu. Kırmızı kapaklı kitabın yerinde tersi çevrilmiş siyah kapaklısı vardı. Siyah bu adama yakışıyor. Kitabın yanına oturmadığım için pişman oldum. Bu defa adını sormalıydım. Kitabının yanına o oturdu. Yine açık sayfayı kapatıp sırtını çevirdi. Sobanın üstüne baktım, çaydanlık duruyordu.

"Çayın taze mi?" diye sordum. Başını salladı, kalktı, kitabını da yanına alıp çıktıktan beş dakika sonra bardakları getirdi. Annesi ile babasının fotoğrafı dikti bu defa karşımda. "Yine de babandan nefret etmiyor olman tuhaf." Gözlerimin fotoğrafın üzerinde olduğunu fark etti mi bilmem. Ona döndüğümde bana bardağımı uzatıyordu. Kaşıksız. Kendi bardağını da alıp karşıma geçti.

"Kitap okuyor olmaktan utanıyor musun?"

Kaşlarını kaldırdı. Konuşmamaya yemin mi etmişti? Onunla işim bitti diye bana caka mı atıyordu?

"Öyleyse neden götürdün kitabını?"

"Sana mı okusaydım?"

"Merak ettim neydi okuduğun?" Gülümsedi. Sakallarının arasında kaybolduysa da gördüm. Balçığa gizlenmiş bir elmas gibi... Benzetme abartılı kabul ediyorum. *Mübalağa ediyorsunuz küçük hanım?*

"Polisiye roman."

"Atma!"

Başını salladı. "Atarım genelde. Her lafıma inanma."

"Nasıl yani?"

"Yani altına imza atmadıklarıma..."

İması hoşuma gitti. Çayımı yudumladım. Tuhaf bir huzurla arkama yaslandım, bacak bacak üstüne atacaktım, bir an vazgeçtim; bir an karar verdim ama sonra yine vazgeçtim.

"Sana Levent Şanlı'yı sormaya geldim."

Tanıdığına dair bir ifade aradım gözlerinde. Buldum gibi... Emin olamadım. "Tanır mısın?" Başını olumlu manada salladı. "Dudu ile ilişkisi varmış." Morali bozuldu, suratı asıldı yeniden onaylarken beni. "Adam kaçmış. Ücretsiz izin almış. Bulamadım henüz. Ne biliyorsun hakkında?"

"Nereye gidecek? Buralardadır!"

"Sence o mu öldürdü Dudu'yu?"

"Ne bileyim ben?" der gibi baktı. Dudakları büküldü. O hal ona bir tuhaf yakıştı. "Öyle dursa da fotoğrafını çeksem,"

dedim. Gülesim geldi gülemedim. "Adamla konuşmuşluğun var mı hiç?"

"Birkaç kez..."

"Ne için?"

"Dudu ile alakalı meseleler..."

"Nasıl meseleler? Bu ilişki ile mi alakalı?"

"Hem öyle hem değil."

"Nasıl değil? Açık konuşsana Güven!" Adını direkt kullandığım ilk an. Biraz garipsedim. Belki o da garipsedi. Hissettirmedi. Çayını tek seferde bitirdi. Boş bardağı elinde tuttu.

"Orhan'dansa o adamı tercih ederdim. Orhan konusunda onu ikna etmesini istedim."

"Ne sıfatla?"

"Sıfatım belli işte, şoför. Bildiğin şoför."

"Saçma!"

"Sen anlamadın galiba. Her gün saatler geçirdiğim kızı kurda kuşa yem edecek kadar gamsız baykuş muyum ben?"

"Etmişsin ama! Öldürdüler kızı."

Daha da bozuldu morali, iyice düştü yüzü. Özür dilemek istedim. Ona karşı tuhaf merhametim baskındı. Daha sabahında ifadesini almadan evvel sistemden kimlik bilgilerine bakarken, boşanma olay bilgilerini okuyup, doğru söylediğine sevinmem gibi saçma hislerden biriydi işte.

"Sen Levent'e '*Kız senin olsun, Orhan'ı saf dışı et!*' mi dedin?"

"Saçmalıyorsun. Sadece daha aklı başında bir adam diye... Öğretmeni, Dudu'nun ona ilgisi vardı."

"Dudu hoşlanıyor muydu ondan?"

"Öyle söylüyordu."

"Orhan için ne diyordu?"

"Bir şey demezdi. Sen neden yine beni sorguluyorsun?"

"Seninle çok yakınmış Dudu, derdini hep sana anlatırmış. Son zamanlarda da çok ağlarmış, çok mutsuzmuş. Belki biliyorsundur diye..."

Kalktı ayağa "Bilmiyorum," derken biraz sert çıktı sesi.

Üstelemek istediysem de mola verdim kendimce. Çayımı yudumladım. Onun çayını yenilemesine alayla "Damağında demir levha mı var senin?" dedim. Cevap vermedi. Komik değildim demek ki! Ne demeli? Yerine oturdu.

"Adama ulaşmam için bildiğin bir şey varsa?"

"Yohtur!"

Şive yaptığına göre yine gelmişlerdi. "O zaman ailesinin yanına gider bakarım son çare."

"Ne diye her yere sen gidiyon? Başka polis mi yok memlekette?"

"Soruşturma gizli. Patronun büyük adammış, öyle diyorlar."

"Büyüklük parayla ölçülüyorsa kalıbımdan utanmam lazım."

Gülümsedim. Doğru laftı. "Yoksa yanıma bir arkadaş alırdım. Yalnız yapılmaz böyle işler."

"Geleyim ister misin?"

"Ne?"

"Polislik kısmından anlamam. Ama yanında tipimi gören korkar zaten. Ya çirkinim ya da daha fenası ucube."

Kıkırdadım. Hiç kendimi tutmadan "Sakalını kessen anlarız çirkin misin değil misin?"

Eli istemsizce sakalına gitti. Sıvazladı sakalını. Biraz düşündü sonra "Çirkin desen de olur dert değil. Benden teklif etmesi, söylediğim gibi istersen gelirim," dedi.

"Gel!"

Beklemiyor olmalıydı. Belki de öylesine bir teklifti. Bilemedim.

"Numaranı ver sen bana. Seni arar, haber ederim yola çıkacağımız zamanı."

"Daha neler" dercesine uzattı telefonunu. Eski model tuşlu bir şeydi, "Yaz!" dedi. Sonra güldü. Öyle basit, gizli saklı bir tebessümle değil. Bayağı bayağı güldü. Bu defa sakalları bile örtemedi. Bu defa heybetine daha büyük tezatlık saçtı etrafa, yine de inadına yakıştı. İnadına!

5. GÜN

Güven'e neden benimle gelmesini teklif ettiğimin halen pek açıklaması yok bende. Az evvel de evimde kahve içmesi için çağırdım onu. Evet, ondan biraz etkilendiğimi kabul ediyorum. Ne yani, ayıp mı? Sadece biraz farklı olduğumuz için etkilenmek kısmında sebepler arıyorum hepsi bu. Yoksa yakışıklılık, boy, pos falan... Öyle safi yakışıklı da bir adam değil zaten. Belki Erhan'ı koysan yanına daha güzel olduğunu söyleyecek sayısız insan var. Orta boylu, hafif göbekli, kumral, bal bakışlı bir heriftir Erhan. Güven'den birkaç ton açık olacak kadar ten rengi batılı. Batılı olan sadece ten rengi değil. Kütüğüne tezat bir bakış açısı da yok değil.

Göğsüme kapadığım Dudu'nun telefon görüşmelerinin dokümanı ile sızıp kaldığım bir sabaha Erhan'ın telefonu ile uyandım. İstediğim adres elindeydi. Karışmayacağına söz veriyordu, Tekirdağ'a kadar yalnız gitmeyeyim diye ısrar ediyordu. Bir şekilde atlattım. Yalnız gitmeyecektim. Gizli ve çok önemli görevimde bir de gizli ortağım vardı. Aslında ben Bekir Savcı'yı kastetmiştim ama yola çıktığım adam o olmadı. Acaba diyorum, gerçekten görev ortağım ile daha

sık görüşsem; unvanı, konumu, eksantrik tavrı ile beni kendine daha çok çeker de şu Güven meselesini ciddi anlamda rafa kaldırır mıyım? Neticede eşit durumdalar. İkisinin de hayatıma renk katacağına eminim. Tabii renklerin tonları, kültürleri, geldikleri yer, boyadıkları dünya çok başka olur ancak o ayrı mesele. Şimdi oralara hiç girmeyeyim.

Erhan'ı ikna ettikten sonra Güven mevzusunu sadece bir an düşündüm. Aynanın karşısında dakikalar sonra irademin kuvvetli olduğuna dair bir konuşma yaptım kendime. Çünkü onun öncesinde Güven'i arayıp, teklifinin geçerli olup olmadığını sordum. Geçerliydi. Anlaştığımız üzere onu yol üzeri bir yerden aldım. Kırmızı ışığa yakın bir kaldırım kenarında, üzerinde yine aynı şişme yelek, oduncu gömleği ve belki de aynı kotla duruyordu. Elleri cebinde, saçları hafiften alnına dökülmüş, sağ ayağını bir öne bir arkaya sallayarak beklemekten bunalmış bir hali vardı. Kornaya basıp arabayı sağa doğru çekerken, dörtlüleri yaktım. Uzanarak kapıyı açtım. Benim olup olmadığımı anlamak istercesine başını eğdi, tahammülsüz bir nefes alışverişle ön koltuğa geçti. Aslında pek geçebildi sayılmaz. Önce sol bacağını attı, sonra bedenini soktu, sonrasında ancak sağ bacağını çekebildi. Bu adama köyünde ne yedirmişti anası? Meraktan ölmek üzereyim. Dörtlüleri kapatıp, sol sinyali açarken "Merhaba," dedim. Cevap vermedi. Selam verme huyu yok belli ki. Gördüğüm hiçbir seferde karşılıklı selamlaşmadığımızı hatırladım. Yola girdim, trafiğin ardında ilerlemeye başladım. Gereksiz bir sessizlikle gerildiğimi fark edince de buna bir son vermek umuduyla "İşin yoktu umarım, böyle peşime taktım," dedim. Dilini damağına vurarak çıkardığı ses ile sözde *hayır* dedi.

Konuşmasını sağlamak istedim. Yoksa dev adam suskunluk yemini etmiş gibi davranmaktan vazgeçmeyecekti. O zaman onu yanı başımda taşımamın ne anlamı vardı? Sahiden beni korusun diye değildi herhalde. Korumaya ihtiyaç duyacak kadar savunmasız bir polis değildim çok şükür. Gereğinde evelallah dev adamı bile yere sererdim. Nah sererdim! "Sonuçta sen de katilin bulunmasını en az benim kadar istiyorsundur," dedim. Yine cevap vermedi. Göz ucuyla ne düşündüğünü anlamak için baktım. Duvar gibiydi, dümdüz yola bakıyordu. Dikkat kesildiğimde bir korna sesi ve direksiyona sarılan dev eller kendime getirdi beni. Adamı ilk kez o kadar yakından görmüş olmalıyım ki resmen afalladım. Sakallarının altındaki ten, neredeyse bıyıkları ile kapanmış dudakları bütün o erkeksi hatların altında imdat der gibiydi. Kurtulmak isteyen, kendini göstermek isteyen birer cevher! Abartmıyorum! Adama bir diploma ver, biraz para, sonrasında hafif de medeni birkaç dokunuş... İdeal koca adayı olmazsa, götürüp de babamın elini öptürmezsem adam değilim.

"Şu kadınlara da veriyorlar ya ehliyet!"

Sözüne takılacak zamanı öteledim. Kontrolü yeniden sağlayıp şeridime girdim, korna sesiyle yanımdan geçerken el kol hareketi yapan şoföre "Ben de senin!" diye bağırdım. Söylediğimi duymuş gibi şoför, aracının kornasına daha uzun basıp arabayı önüme kırdı, arkadan vurmamak için son anda fren yapınca Güven'in yanımda sarsıldığını gördüm. Tepemin tası attı. Attı mı dönüşü yok! Yeniden sol sinyalimi yakıp bu defa aynı hareketi trafikte ben ona yaptım. Güven'in, arkamdaki arabanın pes etmeyip rövanşını alma çabası üzerine "Bir daha aynı şeyi yaparsan alırım altından arabayı," demesi

bir an korkutsa da beni, umursamadım. Ne mi oldu? Direksiyon hâkimiyetini tamamen kendi aldı, neredeyse üzerime abanarak sağa sinyal verdi, "Bas frene!" diye bağırdı. Başta çok dikkate almayıp üzerimden çekilmesini söyledim. Hem halen trafiğin içindeydik hem de bana feci yakındı. Bedeninden sızan aşırı sıcaklık ve ona ait olduğunu düşündürecek baharatlı hafif bir koku. Parfüm sürmüştü. Belki bilhassa, belki her zaman yapıyordu bunu. Onu bu kadar tanımadığım için ne diyebilirim ki? Kendime gelmem yine onun kulağımın dibindeki naraları ile mümkündü. Frene basarken hafif hafif vites küçülteceğini söyleyip debriyaja basmamı emretti. Bu bir emirdi! Polis olan bendim, onun patronunun kızının katilini bulmak için çalışıyordum ve düne kadar daha onun da şüpheli olduğunu düşünüyordum. Şimdi emri, o mu veriyordu? Vites küçültürken, çekilmesini istedim. İstediğini yapacak sağa çekecektim. Geri çekildi. Arabayı durdurdum, el frenini çekti ve arabadan indi. Benden tarafa geçip kapıyı açtı, "İn!" dedi kafasıyla da işaret ederek. Ne münasebet? Ben süremiyor muydum? Hem de on sekizimden beridir...

"Hadi!" tekrar bağırdı. Gırtlaktan, o kalın sesi yankılandı kulağımın dibinde.

"Ayı!"

İndim. Tam olarak hakaretimi arabanın etrafını turlarken tarttım. Pek tanıdığımı söyleyemeyeceğim, samimiyetimin bile olmadığı adama *ayı* demiştim. Hani düpedüz kocaman bir hakaretti. Onun az önce kalktığı yere oturduğumda koltuğunu geri çekiyordu. Sanırım arka koltukla mesafeyi sıfırlamıştı. Emniyet kemerini takmadan, gaza bastı, başını çevirerek yolu kontrol etti, sinyal bile vermeden şeride girdi.

"Kadın başına heriflerle yarışıyorsun," diye söylendi.

Emniyet kemerimi bağladım. "Kadın düşmanı mısın sen?" diye terslendim. Deri montumun cebinden bir sigara paketi çıkardım, içinden tek dal aldım. Sanırım dört gündür ilk kez canım çekiyordu. Geçen gece Erhan'la karşılıklı iki üç içmiştim ama canım çektiğinden değil. Muhabbetle iyi gidiyordu meret. Çakmağımı çaktım, yanmadı!

"Sigara da mı içiyorsun sen?" Hiç şive yapmadan konuşmuştu. Ağzımda sigara, çakmağı çakmayı unuttum. Bir anlık sessizliği kontrol için döndü. "Ne?" diye sordu biraz azarlar gibiydi. *Ayı* kelimesinde aşırı falan değildim ben. Adam direkt olarak aşırı biriydi zaten.

"İstersen şivesiz konuşabiliyorsun."

"Cuğarada mı içiğon sen?" Yan bir bakış attı. Hafiften gülümsedi. Sakallarını yolmak istedim. Adama gülümsemek çok yakışacaktı, daha sık denerse ve şu sırtına geçirdiği görünmez kürkten kurtulursa...

"Dudu mu öğretti sana böyle konuşmayı?" Yola dikkat kesildi, hatta öyle ki *muhatap olmak istemiyorum* dercesine. Anlamadım ya da gıcıklığım üzerimdeydi. "Hani arkadaşlarına sevgilin olduğunu söylüyormuş ya... Yanında daha şehirli görün diye..."

"Kimseye şehirli görüneceğim diye başka konuşmam ben."

"Ama inadına şiveli konuşmaya çalışıyorsun, sanki aslın o değil gibi."

Saçmalama dercesine bir yan bakış daha attı, uzandı, elimde tuttuğum çakmağı alıp yaktı, bana doğru uzatırken daha çok yola bakıyordu. Sigaramı yaktı. Çakmağı geri uzattı."İçer misin sen de?" diye sordum.

"Kullanmıyorum," dedi.

Oysa sigara yakışırdı ona. Bir kerpiç evin önünde, uzunca bir lastik çizmenin içindeki ayaklarının üzerinde çömelmiş, yerler bir ev boyu karla kaplı, başında yün bir bere, boynu boğazı atkıya sarılı... Sigarasını yakmadan duman çıkıyor nefesinden, sigaranın dumanına karışıyor buhar. İçeriden karısı sesleniyor. Yemek hazırlamış ve "Ekmağın hazır gel herif," diyor. Kıkır kıkır gülmeye başladım bu noktada. İnsan bazen nerede olduğunu unutur mu? Deli muamelesi yaparlar adama. Allahtan akıllı olduğum yönünde büyük beklenti taşıyan yok. Güven'in yargılayan bakışlarına maruz kalınca sustum ancak. Oturduğum tarafın camını indirdim yarıya kadar, serin hava doldu içeri.

"Bu sene kış çetin geçecekmiş." Kimin umurunda? Bir nefes daha aldım sigaramdan. "Sibirya soğukları gelecekmiş."

"Ondan mı gülüyordun?"

Hafiften sırıtınca ileri gitmeyeyim diye toparladım yüzümü. Bazı kriz anlarım olur, önce bir sebebe bağlı gülmeye başlarım. Sonra durmaz! Kriz gelir; histerik, saçma... O anda merdivenleri çıkıyorsam misal çıkamam, karnım ağrır gülmekten, çok sıkışmışsam işerim altıma. Omzumu silktim. Sanırım görmedi bile.

"Bizim oralar kadar olamaz, mümkün değil." Ne dediğini anlayamadım? Bahsimi unutmuşum. "Gece kalkıp sobanın kovasını değiştirirdim, sabaha karşı yine de geçerdi kömür. Uykudan uyansam yine yakacağım da en tatlı uyku sabaha karşı olan."

Hiç sobalı evde oturmamış biri ne anlar ki bundan? Doğu görevine gittiğinde en kırsal yerin lojmanında

bile kalorifer varmış artık, öyle diyorlar. Kalmamış eski imkânsızlıklar! Bizim için kalmamış olmalı. Güven'in evi halen sobalı, yerin altında, ta en tepede küçük küçük dikdörtgen camlar var. Hiç kafamı kaldırmadım ama kaldırsam insanların sadece ayaklarını görürüm, buna eminim. Rutubet koktuğunu daha ilk andan hissediyorsun. Uyurken insanın nefesini tıkıyor olmalı.

"Bence hata ediyorsun," dedim. Ne hakla karışıyorsam artık? "Anneni de karını da getirmelisin buraya. Buradan oraya para göndermekle olmaz, daha çok gider. *'Nereden biliyorsun?'* deme; kafam o kadar basar. Senin evinin kirası var, gideri var, oranın gideri ayrı. Burada daha iyi şartlarda yaşar onlar da."

"Getiremem dedim ya... Hem gideceğim ben de zaten buralardan. Çok kalmam."

"Neden?" sesim hafiften kısıldı. Sigaradan öyle bir nefes çektim ki boğazım yandı.

"Sevmedim bu şehri. Belki İzmir'e dönerim."

"İzmir neden?"

"Daha önce de yaşamıştım. On altı yaşından sonra..." Demek ki o yüzden daha adapteydi şehir hayatına. Ya da değildi. Adapte olduğunu göreceğim kadar zaman geçirmedim ki onunla?

"Kaç sene?" Belki bu konuda ipucu verebilirdi bana.

"Sekiz sene. Belediyenin takımında oynuyordum."

"Futbol mu?"

"Evet."

Yakıştı bir an futbol ona. Hep daha maço erkeklerin tarzı gelmiştir bana futbol. Mesela eminim ki Bekir Savcı bas-

ketbol seviyordur. Futbola aşırı ilgisi varsa şaşırtır beni, hatta tüm tabularımı yıkar, adımı da değiştiririm.

"Neden devam etmedin?"

"Sakatlandım. Galatasaray'ın alt yapısındaydım son sene."

"Yapma be!" Bir an üzüldüm. Feleğin çemberinden geçmiş resmen. Adam şimdi, o hayalini kurduğum bir sürü özelliğe sahip olabilirdi. Güven'i topçular kralı olarak hayal edince... Yine de kerpiç evin önündeki Güven daha sindi içime nedense. O hali çekiyor belki de ilgimi. Ama mümkünse içeriden karısı çağırmasın. Güldüğüme bakmayın ne o öyle, karısı olan erkeklerden hoşlanan... Hoşlanmak dedim! Buna hoşlanmak denir mi ki? Daha katili bulacakken, daha Erdal Baş Komiser'in ekibine dâhil olacakken, daha çıktığım erkeklerin listesine bir savcının adını koyacakken...

"Sonra Ağrı'ya mı döndün peki?"

"Askere gittim."

"Nerede yaptın askerliği?"

"Kıbrıs. Sen nerede yaptın?"

Koca bir kahkaha çıktı dudaklarımın arasından; sigaramı camdan dışarı attım. Yapmamam gerektiği konusunda küçük bir ders verdim içimden kendime. Asfalta sigara fırlatmak, tükürmek gibi değil miydi? İğrenç! Tek bir gülme sesi bile duymadım. Kendi kendine söyledi ve beni güldürüp sustu. Tastamam hesap soracakken telefonum çalınca kesildim. Arayan Bekir Savcı'ydı. Telefonu açarken, "Önemli,". diye uyardım Güven'i. *"Ses etme!"* der gibi. Sanki ederdi de...

"Buyurun savcım."

"Her şey yolunda mı Zehra?"

"Levent Şanlı'nın peşindeyim savcım."

"*Katil o*, diyorsun."

"Demiyorum savcım, sadece tahmin. Adamın böyle sırra kadem basması şüpheli görünüyor, hepsi bu. Belki de sadece kafa dinliyor. Belki de katil çok yakınımızda."

"Ne demekmiş o?"

"Hiç, polisiye severim. Öyle laf!"

"Zehra senin için ne dedilerse çıktı valla, bak bu da çıktı."

"Nedir savcım?"

"*Kırıktır*, demişlerdi, ayıplamıştım. Gelişme olursa haberdar et."

Telefon yüzüme kapandı. Alındım gibi... Benimle ilgili ona kim ne anlattı ise Allah'ından bulsun, başka türlüsüne lüzum yok! Telefonumu tekrar deri ceketimin cebine sokuşturdum, Güven'in emniyet kemersiz araç sürmesine takılıp takılmamakta bir süre düşündüm. Vazgeçtim! Kim gözüme azcık yeşil ışıklı görünüyorsa hemen üzerine örtü seriyorlardı. Bekir Savcı'nın kendi kendine darbe yapması gibi... Acaba adam evli miydi? Bekâr demişlerdi, değil mi ya?

"Sen hep böyle erkek gibi miydin?" Bana mı soruyordu acaba? "Kılığın kıyafetin, saçların, tavrın, sigara içişin..."

Gayet kadınsal özelliklerim de vardır hâlbuki. Ayrıca saçlarım... Bir elim istemsizce saçlarıma gitti. Kulaklarımın biraz altında, geriye doğru taranmış. Geriye doğru taramam sıkıntı mıydı acaba? "Ben üniformalı çalışıyordum da..." Bir an yavru kedi misali pısıp açıklama yapmaya başladım. Kotumu erkek reyonundan aldığımı söylemezsem yiyebilirdi. Acaba evlendiği kadın benden daha mı kadındı? Köylü değil miydi so-

nuçta? Ne kadar... Bu fikirden rahatsız oldum. "Şimdi bu işten dolayı böyle giyiniyorum." İşle hiç alakası yok. Ben bir zamandan sonra hep böyle giyindim. Belki de değişmeli. Kadın gibi giyinmek için özel gün fırsatı kollanmamalı. Ne bileyim, belki ben de saçlarımı turuncuya boyamalıyım. Sevda gibi kırmızı ruj sürdüm mü, kaşlarımı hiç almasam bile seyrek olduklarından turuncunun altında... Sahi buna da alınmıştım ben. Hem de Bekir Savcı'nın kırık lafından daha çok.

"Bizim köylü bir deli kız var, ona benziyorsun. Ona da bit düşmesin diye saçını böyle erkek gibi keserler..."

"Ne?"

Göz ucuyla baktığımda ciddiyetten fazlasını göremedim gözlerinde. Tıpkı yüz ifadesi gibi... "*Gerçek adı ne* desen bilmem vallahi. Aynı sene gittik biz onunla okula. Kulağı duyar, dili yok, azcık da kafadan noksan."

"Ona benziyorum, öyle mi?"

"Biraz..."

Acaba ona kim olduğumu hatırlatsam mı? Hani karşısında Komiser bir kadın polis durduğunu! Gerek kalmadı, Güven halen fazlasıyla ciddi görünerek devam etti.

"Gerçi o kara kuru çirkin bir şey. Suratı ablak. Senin yüzün ufak, yakışıyor kısa saç." İltifat mıydı yani? "Herhalde meslekten ha! Böyle erkekler asılmasın falan diye..."

"Asılmasın diye mi? Ne alaka? Asılan asılsın, kısmet kapatmaya ne gerek var?" Bu defa o benim ciddi olup olmadığımı görmek istercesine baktı. Sırıttım. Resmen pişmiş kelle gibi, göz kırptım. "Ben kadın gibi davransam beni tanıyanlara başka alternatif bırakmam diye böyleyim ben."

Gülümsedi. Dudakları aralandı, bir şey diyecek oldu. Daha büyük bir tebessüm ile önüne döndü. Hali keyif vericiydi. Etkilemiştim onu. Ya da tamamen gelin güvey meselesini kendime mal ediyordum.

* * *

Levent Şanlı'nın babası da kendisi gibi öğretmenmiş zamanında. Emekli olalı seneler olmuş. Karısı da özel bir bankada gişede çalışırmış. Medeni görünümlü, kibar insanlardı. Bizi evlerinden içeri davet ettiler, bir süre Güven'i de polis zannettiklerine eminim. Fakat her daim konuşan ben olunca ve Güven konuşmak için istifini bozmayınca Levent'in babası Güven'in kimliğini merak etti. Güven tek cümle ile "Öldürülen öğrencisinin ağabeyiyim," dedi. İnsanlar "*Ne alaka?*" demesin diye demiş olmalıydı. Ama zavallıcıklar o dakikadan sonra Güven'e acır gibi bakmaya başladılar. İnsanın kardeşini kaybetmesi fena bir şey olmalıydı.

"Bize hiç bahsetmedi bir olaydan, sesi kötü geliyordu en son aradığında ama biz izin aldığından falan haberdar değiliz," dedi annesi. Dört gün evvel aramış en son. Kocası ile yan yana rahat kırk yılı devirmiş bir çifttiler. Göz göze geldikleri her an neyi planladıklarını merak ettim. Ya da gerçekten planlıyorlar mıydı? Sıradan, düzgün, asla katakulli yapmayacak insanlar mıydı? Çözemedim. Levent'i korudukları, gizledikleri gibi bir hisse hem kapıldım hem de buna inanamadım. Onlara Levent'in öğrencisi ile ilişkisi olduğunu söylediklerinden bahsettim. Güven'e destekleyici bir şeyler söylesin diye baktım, söylemedi. Pürdikkat dinledi, genelde derin derin düşündü ve Dudu'ya dair her sözde daha belirgin bir hüzne boğuldu. Levent'in babası Saim Öğretmen bize oğlu ile ilk konuştu-

ğu anda bizden bahsedeceğine ve onu ifade için ikna edeceğine dair söz verdi. Oğluna cinayet işlemesinin mümkün olmadığı bir melek gözüyle bakıyordu adamcağız. Azrail'i hatırlatmak istedim ona. Yeri de zamanı da uygun değildi. "Benim evlatlarım karıncayı incitmez," dedi ağlamaklı. Yine de belki içinde bir yerlerde bunun korkusu vardı. Bilemedim. İletişim bilgilerimi verdim ve içtiğim üçüncü bardak çayın sonunda toparlandım. Güven ise sadece tek bardak içmişti. Ağzındaki demir levhayı evde bırakmıştı belki de.

Evden çıkıp tekrar arabaya geçtiğimizde bu defa şoför koltuğuna geçmeye yeltenmedi bile. Dalgın dalgın oturdu ilk oturduğu yere. En son onun kalktığı koltuğu, kaktırdığı arka koltuğun kucağından öne doğru çektim. Sessizliğin hüküm sürdüğü dönüş yolunda "Meşhur Köfteci" tabelasını görene dek...

"Köfte yiyelim mi? Tekirdağ'a gelip köfte yemedik demeyelim," dedim.

Dudaklarını kıvırdı. Ne *olur* dedi ne *olmaz*. Arabayı köftecinin önüne çektim. Önden ben arkadan o... Girdik mekâna. Birer porsiyon köfte söyledik, ona buçuk yiyebileceğimi söyleyince alay etti. Ben de porsiyonu bir buçuğa çıkardım. Hem onunkini hem benimkini... Bir buçuk porsiyon köfteyi en hızlı yiyen hesabı öder diye de iddia koydum ortaya. Amacım Güven'i kırmadan hesabı ödemekti. Evdeki hesap çarşıya uymadı. Köpüklü ayranımdan içip hızlı yeme yarışına başlamıştım ki Güven bir soru sordu.

"Sen hiç evlendin mi?"

Yarışı unuttum. "Yirmi yedi yaşındayım ben daha."

"Bizim orada senin yaşındakilerin ergen çağda kızları var."

"Yazık! İnsan her yaşı doya doya yaşamalı."

"Evlenince yaşayamıyorlar mı?"

Doğu kültürünün kadını ezdiğinden, karnına çocuk yükleyip, sırtına iş bindirip, her şeyi onlardan beklediklerinden dem vurmaya başladım. Hararetle kadının toplumda her yerde olması gerektiğinden, elinin iş tutmasının öneminden, evde sözü dinlenildiğinde erkeğin gururundan hiçbir şey eksilmeyeceğinden, bunu gurur meselesi yapan erkeğin kompleks dangalağı olduğundan bahsettim. Hatta çok daha fazlasından! Hiç susmadım! Annemin babama tek çocuk verip öldüğünden bahsettim. Babamın ise benim için hiç kimseyle evlenmediğinden de tabii... Bunu yadırgayan toplumsal baskıların olduğu bir ülkede yaşadığımızı söyleyip ağız dolusu saydırdım; kendinden başka herkesin hayatına dair konuşanlara.

"Onlardan ben de bıktım, sorma!" deyince meraklandım. "Ee boşanınca bir daha evlenmedim diye... Dayımın en küçük kızını istemiş babam daha mahkemeden döndüğümüzün ertesi günü. Kız on dördünde."

"Sakın bana '*Kabul edesim vardı,*' deme!"

Kaşlarını kaldırdı. "Bir kızı istemeye gittiysen o kızın namusu gitmiş demektir bizim orada. Anmışlar işte Güven ile. Bitti. En büyük abim *'Irz düşmanı!'* bile dedi bana sırf bu yüzden."

"Ee ne oldu ya?"

"Kaçtım."

"Nereye?"

"Buraya geldim işte, İstanbul'a."

Tabağında köftesi bitmişti. Son cümlesi ile fark ettiğim bu gerçek ile suratında o sinsi ifadeyi gördüm. "Ayıp!" dedim yaptığına. Yenilgiyi kabul etmeyip hafiften çirkefleşerek!

"Ayıp konusunda edebim yok, haklısın. Ama mazur gör, köylüyüm ben."

"Köylüymüş! Buna sığın sen zaten. Konuşturdun sen beni," itekledim tabağımı. Konuşurken ne yediysem o kadarla kaldı. "Ben ödeyecektim hesabı," diye söylendim dişlerimi sıkarken. Umursamadı. Elini ağzını sildi, kalktı, kasaya vardı ve hesabı ödedi. İçim acıdı. Annesine göndereceği üç kuruştan ettim onu diye... Konuşamadım, diyemedim, bunun bahsini açamadım. Yerine geri oturmadan başı ile kalkmamı işaret etti, kalktım. Hangimizin patron olduğunun sorgulamasını yaptım bir an. Tuhaf bir şekilde sürekli liderliğimiz değişiyordu. Aracımın direksiyonuna kendim oturdum. Yanıma geçti.

"Harbi kızsın," dedi daha arabayı park alanından çıkarırken. Dikiz aynasından çektiğim gözlerimi ona diktim.

"Yola," diye uyardı. Park alanından tamamen çıktım ve yola düştüm.

"Niye dedin öyle?"

"İnsanı sahip olduğu maddeselliklerle küçümsemiyorsun." İyi bir şeydi bu. Sevdim. "Dudu gibi..." Hüznü son heceyle daha çok çöktü içine.

"Sen böyle üzüldükçe, ben Dudu ile aranda bir şey olduğuna daha çok inanıyorum."

Cevap vermedi. Hırslandıysam da gerçeği öğrenmenin merakında deşelemedim. Havası dağılsın diye sordum. "Şimdi kız arkadaşın yok mu senin? Ya da evlenmeyi düşündüğün ciddi birileri..." Başını iki yana salladı, bir yanağını hafiften yukarı doğru seğirtirken. "Otuzunda küsme hayata, belki bir İstanbullu ile hayata bakışın değişir."

"Belki..."

Kısa cevaplar verdiğinde biraz çekilmez olduğu doğru. Ama alaya alırken ciddiymiş gibi yaptığı zamanlar ya da sinirlenip de terslendiğinde tadından yenmiyor. O zaman ortak bir sürü noktamız olduğunu düşündürüyor bana. Ama susunca tuhaf!

"Sevda ile konuştuğumda bana Levent'in, Dudu'yu senden kıskandığını yumurtlamıştı. O yüzden araları bozulmuş. Ben şüpheleniyorum bu Levent'ten. Sahiden katil o çıkarsa şaşırmam."

"Ben şaşırırım."

"Neden?"

Kollarını bağladı göğsünde, başını benden tarafa çevirdi. "Kız gibi adam. Silah versen eline, kaldıramaz o bileklerle."

"Sen Dudu'nun nasıl bulunduğunu biliyorsun. Yaman Bey mi söyledi?" Başını salladı olumlu anlamda. İyiden iyiye bozuldu morali.

"Eğer gerçekten fikrimi önemsiyorsan Orhan'a odaklan derim. Katil o!"

"Nasıl bu kadar eminsin?"

"Çünkü onun psikopat herifin teki olduğunu biliyorum. Reddedildiği için keyfine adam öldürür o."

"Abartıyorsun. Adam zengin çocuğu, çapkın falan..."

"Sen yaptıklarına çapkınlık mı diyorsun?"

"Yani sonuçta Dudu'dan başkasına yapmadı, değil mi?"

Hiçbir şey bilmediğimi ifade eden bakışları vardı. Tek elle başımı kaşırken o bakışları düşündüm. Videoları halen izlemediğim için uzatıp uzatmamakta kararsız kaldım.

"Sen gördün mü videoları?"

Dişlerini sıktığını çenesinin sıkılaşmasından görmek zor değildi. O zaman düşündüm; Güven, Orhan'a olan öfkesi yüzünden de onun katil olduğuna bu kadar inanıyor olabilirdi. "Belki de..." dedim bu düşüncelerle. "Katil çok başka biri!"

"Orhan diyorum sana, eminim!"

"Eminsen daha açık konuş." Bir anda bağırdım. Belki de onun da sesini yükseltmiş olmasının etkisinde... Daha açık konuşmadı. Israr etmeyi düşündüm bir an. Ağzımı açtım, sonra doğru zaman olmadığına karar verdim. Başka zaman... Güven ile başka zamanlarda da görüşecektiysem bunun için fırsat mı yaratıyordum? Görüşmek istediğime öylesine emindim ki... Bir süre göremeyeceksem üzüleceğime... Bekir Savcı'yı düşünmeye çalıştım yerine, olmadı. Güven'le daha yakın olursam geçecekti belki de. Kaba saba hareketleri iğreti duracaktı ayrıntıya girince. Eliyle yemek yiyecekti belki. Köftesini nasıl yediğine dikkat etmemiştim bile hararetle konuşmaktan. Belki de bütün yağ sakallarındaydı. Ayranın köpüğü de bıyıklarına bulanmış olmalıydı. İğrenirdim belki dikkat etsem; kaba, cahil ve pis bulmaktan ötesini düşünmezdim bile.

"Şu sakalların..." dedim pat diye. "Ne zamandır bu kadar uzunlar?"

"Çetelesini tutmadım."

Kelime haznesi şivesizken daha mı özgürdü? Rol kesmekte üstüne yoktu belki de Güven'in. Belki Ağrı masalı... İfade-

sini almadan evvel edindiğim kimlik bilgilerinde memleketi, boşanma zamanı, boşandığı mahkeme... Adamı zorla yalancı ilan etmek yaptığım.

"Sakallarını kessen belki kız arkadaş konusunda şansın artar."

"Ne gibi?"

"Nasıl ne gibi? İşte yüzünü görme şansları olursa eğer..."

"Yüzüm güzel diye bana şans verecek kızı istemem. Ayrıca söyledim ya güzel olan bir yerim yok, buyum işte."

"Bay Sakalsın yani."

Sırıttı çaktırmadan. O bile sakallarının altına gizleniyordu. "Beni tongaya getirip köfteleri de yedin."

"Mesele yapma, bir gün de sen ısmarlarsın, ödeşiriz."

Bir gün... "Şahane balık yaparım ben, istersen kap rakını gel, sana da yaparım."

"Sen rakı da mı içiyorsun?"

"Sakın *'Kadın kısmısı içmez,'* deme, sakallarını yolarım senin! Kadın düşmanı seni!"

* * *

Yatmadan bakındım şu Sevda'nın bahsettiği sitedeki Dudu ile Orhan'ın görüntülerine. Bekir Savcı'nın bundan haberi var mıydı bilmem ama böylesi de haber verilmezdi ki? Profesyonel düşünmem gerektiğini yaklaşık bir saat telkin ettiysem de kendime, olmadı. Soruşturmanın bu kısmını karartsam da kimseye bunlardan bahsetmek zorunda kalmasam nasıl olurdu acaba?

6. GÜN

Babamın neden polis olmamı istemediğini şimdi daha net anlıyorum. Ya da dün bana Güven'in neden o yakıştırmayı yaptığını... Ya erkek gibi olacaksın her olaya karşı ya da kadınsan polis olmayacaksın. Dudu'nun arkadaşlarından biriyle daha görüşmeden önce annesiyle baş başa, görüntüler ile ilgili konuşmak üzere malikânelerine gittim. Bu defa beni yalnız karşıladı. Kocası işe başlamış, iş hayatı acı dinlemiyormuş. Ne kadar da olsa bunu o ruhsuz adamı korumak maksadıyla söylediğini biliyorum. Görüntülerden nasıl bahsedeceğimi bilemedim. Önce kızlarının Orhan ile ilişkisinin boyutunun ne kadarından haberdar olduklarını sordum. Kadına göre yaş farkları yüzünden olmayacak bir ilişkiydi. Haricinde gece hayatına düşkün bir adamdı Orhan ve kızlarının gece hayatına olan düşkünlüğünün sebebiydi veliaht.

"Peki, cinsellik... Kızınız bu konuda bir şeyler söyleyecek kadar yakın mıydı size?" Susam Hanım'ın kızının bakire olduğunu düşündüğünü sanmıyordum ama yine de telaşlanmasının altında daha fazlasını bildiğinden şüphelendim. İnternet görüntülerinden bahsettim. İnanamadı. Ya da rol kesti.

"Bunu ne hakla ifşa eder, kızıma bunu nasıl yapar? Dava edeceğim o herifi!" diye bağırdı. Dava falan etmeyecekti. Çünkü kocasının itibarını yerle bir edemezdi. Oradan çıktıktan sonra Dudu'nun sınıf arkadaşlarından biri ile görüşmeden evvel Bekir Savcı'yı aradım. Artık bir şekilde bunu söyleyecektim. Sabaha kadar her rüyamın o tuhaf videolara çıktığı düşünülürse hayatımın geri kalan kısmında hiç porno izlemek istemeyecek bir yetişkin olabilirdim. Çok da lazım olmasa gerek!

"Ben de senden telefon bekliyordum Zehra."

"Neden savcım?"

"Levent Şanlı'yı bulamadın mı?"

"Hayır. Ailesi de bilmiyor. Ben size başka bir şey söylemek istiyorum."

"Evet, dinliyorum."

"Orhan Tutan, savcım!"

"Kızım o adam temiz, sen taktın ona ama."

"Savcım maktul ile bazı görüntülerine ulaştım. Hatta başkaları ile de benzer görüntüleri var. Yüzü direkt görünmediği için sadece fiziki özelliklerinden..." Neler söylüyordum?

"Nasıl görüntüler?"

"Şey savcım..."

"Şey neymiş?"

"Savcım *'İçeriği yetişkin,'* desem yeterli mi?"

"Nasıl ulaştın bu görüntülere? Bana sakın *'Gizlice evini aradım,'* deme Zehra!"

Adamın aşırı tepki verdiğini düşünmeksizin savunmaya geçtim. Sitenin adını verdim, herkese erişimin açık olduğu

bir yer olduğunu söyledim. Şimdi düşünüyorum da Savcı, Orhan'ı fazla mı tutuyor? Neden?

"Savcım ben diğer görüntülerdeki kızların da bilgilerine ulaşıp onlarla görüşmek istiyorum. Tabii yaşıyorlarsa..."

"Zehra senaryo yazma, daha somut şeylerle gel bana."

"Savcım siz de ne desem..."

"Orhan Tutan'ı kurcalama, sana ne diyorum? O adam temiz. Şu Levent Şanlı'yı bul bakalım. Bulmadan da arama!"

Beni bezdirmek için yapıyordu. Orhan'dan uzak tutmak için Levent'e yönlendiriyordu. Arabama geçtim, direksiyonda bir süre düşündüm. Bir sonraki hamlem için akıl alma ihtiyacı ile doldum. Erdal Baş Komiser ya da Erhan... Ah ne çok ihtiyaçtı be onlar! Güven'i aradım. İhtiyaç hesaplamasında eşittirin karşısında adı çıktı sanırım. Ya da öyle bir şeyler...

"Galiba sen haklısın," dedim.

"Haklı mıyım?"

"Görüntülerin bazılarını izledim." Bunu söylemek de çok zordu. Ayrıntılarını ima ediyormuşum gibi düşünmesinden korktum. "Sence diğer kızları bulabilir miyiz?"

"Diğer kızlar kim?"

"İzlemedin mi sen?"

"Porno kültürü olan bir herife mi benziyorum ben?"

Sanki bizim vardı. "Bana yardımcı olman lazım. Gizli görev diye yıktılar üzerime, kımıldayamıyorum. Bu insanları benden daha iyi tanıyorsun."

"Orhan'ı sokacaksan içeri, eyvallah!"

"Öyleyse o kızları bulalım."

"Görüntüleri birlikte izlemeyi mi teklif ediyorsun sen bana?"

"Hayır, mümkünse ayrı ayrı! Herkes notunu alsın. Görebildiği detaylar, işe yarayacak her şey... Sen askerliğini Kıbrıs'ta komando olarak mı yapmıştın?"

"Yok, garsondum ben askeriyenin gazinosunda. Komando olsam ne işe yarayacaktı?"

"Orhan'ın evine pencereden tırmanabilir misin acaba diye düşündüm."

Güldüğünü duydum. Ben de güldüm karşılığında; oysa ciddiydim. Fikrin babası ise savcıydı. Suçlusu elbette biz! "Yakalanırsam?"

"Söz veriyorum, en iyi avukatı tutarım."

"Ben görüntüleri izlesem olmaz mı?"

"İşine geleni yapmak yok. Ya hep ya hiç!"

"Düşüneceğim."

Ciddi miydi yoksa alay mı ediyordu, anlamadım. Daha sonra bu teklifi yapacaktım, çok sonra değil, planlarıma göre saatler sonra. "Akşama notlarınla bekliyorum seni, evime."

"Adresi mesaj atarsın."

* * *

Akşamına bir erkek misafir ağırlayacak olmanın benim için yadırganacak bir durumu yok. Ben hiçbir zaman benzer sınırlamalarla büyümüş bir kız olmadım. Kurallarım özgürlüklerimi bir gün bile sınırlayacak kadar sivri uçlu olmadı ancak erkek misafirimin Güven oluşu beni bir anda kuralcı Zehra yapıverdi. Üzerime ne giyeceğim, saçımı nasıl yapaca-

ğım, koku sürüp sürmeyeceğim? Bunlar bile meseleydi. Gardırobumda özel günler için ayarladığım kıyafetlerimin dışında bütün kıyafetler birbirinin benzeri. Aynı renkten birbirinin aynısı gibi kotlar, gömlekler, hırkalar, salaş kazaklar... Eğildiğimde, doğrulduğumda bir yerlerimin açılmaması lazım. İzlediğim videolar düşündürmüş olmalı bunları. Erkeklerin zikrinin de fikrinin de aynı olduğu yönünde tuhaf bir telaş oluştuysa içimde, hepsi Orhan Tutan'ın psikopatlıkları. Buna psikopatlık dışında bir şeyler daha eklenir aynı kökten; sapıklık, sapkınlık. Üzerime kırçıllı koyu mavi bir kazak giydim. Sanırım o kazağı Bakırköy'de ucuzluktan almıştım. Yanımda Erhan vardı. Pek kızlarla takılmayışımın tuhaf sonucu Erhan kazağımın sadece fiyatı hakkında yorum yapmıştı. Sonradan biraz erkeksi bulmuştum. Ben erkeksi, kazağım erkeksi... Altımdaki kotu değiştirmedim, gündüz ne varsa o kaldı. Saçımı arkadan ince bir lastikle topladım. Sımsıkı! Derilerim acıdı ama birkaç dakika içinde unuttum. Ardımda parmak ucu kadar toplu saçla temizlettiğim balıkları tavaya dizmeye başladım. Benim için balık hamsidir. Babam balıktan anlamadığımı söyler hep. Elimde değil, herhangi bir balığı yediğimde kendimi beyaz et yemiş gibi hissediyorum. Balık yemişim hissine sadece hamsi ile nailim. Belki bazen lüfer ya da palamut alırım ama sırf babam en son ne zaman gerçekten balık yediğimi sorduğunda cevap verebileyim diye. Yalan söylemek tarzım değil. Hiç de olmadı.

Kapı çaldığında ellerimi mutfak havlusuna gereksiz yere sildim. Ellerim pislenmemişti, balıkları yıkadıktan sonra ellerimi kirlenecek herhangi bir şeye sürmemiştim. Düşüncesizdi hareketim. Kim bilir, belki de kendi kendimin kontrolü artık

elimde değildir. Kapının yanındaki boy aynasının önünde durdum. Gözüme feci çirkin geldim. Belki de çirkinimdir! Uzun uzadıya düşünürsem olmadığımı ispatlayacak anılar bulurum. Ne gibi mi? Peşimde hep erkekler olduğu gibi... Her zaman bir yüz vermeyen taraf olduğum gibi... Okulun paylaşılamayan kızı olduğum zamanların burnu havada Zehra'sı olduğum gibi... Yine de güzel olduğumu duymaya ihtiyaç duyduğum bir zamandayım. Hele ki bu akşamdan sonra! Kapının ardında bir yabancı vardı. Koyu bakışlı, esmer tenli, çatık kaşlı... Upuzun! Gördüğüm en uzun boydaki adam kadar uzun. Hiç sakal ya da bıyığı kalmayacak şekilde olmuş tıraşını, gözleri çakmak, çakmak üzerimde. Saçlarını yeni yıkamış belki de tertemiz duruyorlardı. Her zamanki gibi arkaya doğru attırmış ama bir kısmı yanlarda kalacak şekilde düşmüş omuzlarına doğru. Gülümsedim, biraz daha büyürken tebessümüm yüksek sesle güldüm. "Ne yaptın kendine?" Utandırdım belki de. Yüzünde herhangi bir ifade göremediğim zamanlardan biriydi.

"*Kes* dedin kestim," derken içeri geçmek için davrandı. Geri çekildim ama kahkaha atma isteğine çarptırılmıştım. Mutfaktan gelen cızırtıları duyana dek, "Eyvah yanıyorlar," deyip koşturunca arkamda kalan yumurta gibi çocuğu... Sahi tanım tam olarak buydu. Sakalın başka türlü bir kılığa soktuğu Güven'i sinekkaydı tıraşla bulmaktı. Abartmıştı. Ben kirli sakal severdim. Söylemedim ki nereden bilecek çocuk. Belli ki benim için... Ya da alakasız aslında tamamen kendi için...

Balık tavamın kapağını kapayıp hamsilerin üzerine iyice bastırdım. Ters çevirirken, zerre yağ dökülmesin diye hızlı hareket ederken duydum Güven'i: "Evin soğumuş, pencereyi kapatayım ister misin?"

"Çok siniyor koku o zaman."

"Rakı istedin diye dün..." Elindeki şişeyi gösterince bırakması için yer gösterdim. Kibarlık yapıp eli dolu gelmesini beklememiştim oysa. Para harcamasından duyduğum rahatsızlık sardı dört yanımı, tavayı yeniden ocağa koydum.

"Bu arada hoş geldin," dedim. Bir ara omuzlarından tutup, öpüp öpmemek arasında kaldım. Öyle bir yakınlık değildi bizimki. Tavadan gelen cızırtılar eşliğinde montunu istedim. Şişme yeleği yoktu üzerinde. İlk kez sadece gömlekle görecektim onu. Koca pazıları, iki sefer katlanmış gömlek kollarından görünen kemikli bilekleri... Sıksa suyumu çıkarır, şüpheye ne gerek? Montunu asıp döndüğümde halen mutfak kapısındaydı. Kurutma kabındaki salata malzemelerinin başına geçtim. Erhan olsa elimi sürdürmezdi, salatayı her zaman illaki o yapacak. Güven istifini bile bozmadı. Teklif etmedim ben de. Marulları gelişi güzel doğramaya başladım. Limon kesmeyi, sofrayı kurmak için bir şeyler yapmayı teklif eder sandım, etmedi. Sırtı duvara yaslı durdu bir süre. Ardımda nefesini hissederken sessizlik daha çok ürpertince beni, öylesine sordum.

"Düşündün mü?"

"Neyi?"

"Orhan'ın evine girecek misin?"

"Her yer kamera dolu, polis enselesin istiyorsun herhalde."

Göstermeden gülümsemenin rahatlığında, tahtadaki doğranmış marulları salata kâsesine koydum. Babamın gönderdiği kurutulmuş domatesler geldi aklıma, erzak dolabındaki kavanozdan birkaç tane aldım. Avucumdaki kurumuş domatesleri gösterdim. "Sever misin?"

Bir domateslere bir de bana baktı. "Hissizim!"

"Ne demek o?"

"Yerken zevk aldığımı hatırladığım yiyeceklerden değil."

Dudağımı sağa sola eğip büktüm. Gözleri ile adım adım takip etti. "Yine de doğrasam mı salataya?"

"Ben kadın işine karışmam."

"Birileri bir yerde '*Bu işler kadına ait,*' diye noter onaylı belge yayınlamış olmalı." Tezgâha döndüm, domatesleri öylece kenara bırakıp yeşil soğanları yatırdım tahtaya. "Yemek kadının." Ortadan ikiye kesip yan yana hizaladım. "Temizlik, ütü kadının." Doğramaya başladım. "Zaten çocuğu da kadın doğuruyor."

"İstersen biz doğuralım."

"Ben isterim de sizde o göt yok!" Durakladım. Arkamdaki Erhan değildi. Onunla her şey konuşulurdu. Aynı kompartımanın aynı dili konuşan yolcuları olarak yan kompartımandakiler bile sesimizi duymasın isterdik. Dilimi ısırdım. Doğranmış soğanları kâseye alırken Güven'in tepki vermeyişine rahatladım.

"Polis olduğun için mi böylesin?"

"Nasıl?"

"Erkek gibi..."

"Ağzımdan kaçtı." Rahatlamam kısa sürecekti anlaşılan.

"Mesele değil göt demen. Ben salata doğrarken bile kurban kesiyormuş görüntüsü vermeni söylüyorum." Kurban kesiyor görüntüsü neydi yahu? Tekbir mi getiriyordum? Kollarımı sıvamış ve çömelmiş miydim? Bıçağı arkalı önlü

hayvanın boğazına mı sürüyordum? "Kadın gibi olmak istesen zorlar mı bu seni?"

Şive yapsın istedim. Köyünü anlatsın, oranın çarpıklıklarını falan. Kadın işi, erkek işi diye ayırsın meseleleri, annesine üzülsün, çay içsin en fazla. Şu beni kadınlıktan men eden lafları daha fazla sıkmasın canımı. Yoksa ben sıkacağım onun canını. Havuç rendelemeye başladım hırsla, sustum asla cevap veremedim. Ardımda hiç hareket etmediğinden emin rendeyi yıkayıp kaldırdım, salatalıklara geçtim. Halen yoktu hareketi. Kuru domatesleri de inadına doğradım. Limonu ortadan kesip var gücümle sıktım. Güven'in yumurta suratı... Sinekkaydı tıraşlı, tipsiz adam... Değildi! Ne kadar kızarsam kızayım, adam tipsiz değildi. O çıkık elmacık kemiklerinin, biçimli düzgün dudak yapısının arasından görünce inci gibi dizilmiş dişleri. Salatayı öteledim öteki tarafa, tabakları hazırlamaya başladım. İşimi yarım bıraktım, bir masa örtüsü aldım çekmeceden ve Güven'e uzattım. Bir masa örtüsüne, bir de bana baktı. "Masaya serer misin?" Emre yakın bir tonda söyledim. Örtüyü aldı, başını salladı ve mutfaktan çıktı. Adam evime ilk kez geliyordu, salonumu, yemek masamı da daha önce görmemişti. Ne denli bir kabalıktı ki benimki? Ona çoktu bile! Kendisi ile kabalıkta yarışmak ne mümkün? Masaya tabakları götürdüğümde salonda muhabbet kuşunun tepesinde, kuşu çıkarmış avucunun içinde başını okşuyordu. Kuşun avucunun içinde görünmez olduğuna yemin edebilirim. Her şeyi geçtim hayvan bile ondan korkmuş, sinmişti. Tabakları masaya kırarcasına bıraktığımda sordu.

"Adı ne?"

"Kuş."

Geri döndüğümde yönünü bana dönünce gülümseyen yüzü gözlerimin önüne serildi. İlk kez gördüm o içeri doğru çöküк avurtlarının sağında oluşan minik gamzeyi. Minicik. Kabalığına, iri yarı ebadına tezat. Gamzeli erkek görüntüsü en çok sevdiğim.

"Buna bir ad koymak lazım, gerçekten önemli bir şey bu."

Omuz silktim. Ancak suratımda aptal bir ifade olduğuna yemin ederim. Bu alakasız adamdan hoşlanmamın açıklamasını dahi yapamazken safa, salağa dönüşmemin karşılığı nedir? Mutfaktan kalan malzemeleri tek tek taşırken bana hiç yardım etmedi. Bu önemli miydi bilmem? Ama Güven'in kültüründe bu yardım meseleleri ayıptıysa... Tuhaf, bütün bu tuhaflıklarına rağmen adam aklımdan çıkmıyor.

İçeri tamamen döndüğümde kuşu tekrar kafese tıkıyordu. "Madem..." dedi kafesin kapısını kapatırken. "Kuşlardan hoşlanmıyorsun, neden kuş besliyorsun?"

Balık tabağını ortaya koydum, oturması için işaret ederken "Bunu Erhan'a söylemelisin," dedim. Gösterdiğim yere oturmadan önce ellerini yıkamak istedi. Hatırlamaya çalıştım, bir gün önce köftecide de önce ellerini yıkamak istemişti. Bense öylece dalmıştım. Banyonun yerini gösterip yerime kuruldum. İçkileri koydum kadehlere, salatayı karıştırdım. Güven dönüp yerine oturduğunda sormadan salata istifledim tabağına. İtiraz etmedi.

"Erhan kim?" diye sordu. Ben de tabağıma hem biraz balık hem biraz salata aldım. Ekmeği unuttuğumu hatırlayıp, "Ah be!" diyerek kalktım. Az sonra ekmek sepetiyle dönerken, ucundan yemeye başlamıştım. "Erhan mesai arkadaşlarımdan biri."

"Daha önce de bahsettin."

"Öyle mi?" Hiç hatırlayamadım. Ne diye bahsetmiştim, kim bilir? Yüzeysel olmalıydı ya da herkese yaptığım muameleyi yapmış olmalıyım. Tanıdığı biri gibi bir sözünü, bir davranışını örnek göstermek amaçlı aktarmışımdır belki. "Samimi arkadaşım, ondandır. İstersen tanıştırırım."

"Polis sevmem, kalsın."

Kadehinden ilk yudumu aldı. Şaka yapıp yapmadığını anlamaya çalıştım, her zamanki gibi anlayamadım. Sakalsız daha az ciddi dursa da...

"Neden?" Cevap vermeden ekmeğe uzandı. Hiç çekingen değildi. İlk günden bu yana... Rahat tavırlı, olduğu gibi davrandığına emin olduğum haldeydi hep. Ekmeğinden koparıp balığından bir çatal aldı. Çiğnedi uzun uzun. Ona baktığımı fark ettiğinde, başını iki yana sallayarak sordu.

"Bir şey sordum," dedim paylarcasına. "Neden polisleri sevmezsin?"

"Sevmem için neden var mı?"

"Sevmemen için neden var mı?"

"Bakma öyle sabıkalı falan değilim." Sırıttı beni yumuşatmak için ama yumuşamadım.

"Biliyorum, herhalde GBT sorgusu yapmadan almadım ifadeni."

"Hı, temizim diye mi aldın evine de?"

"Hayır, bu soruşturmada gizliliği bozmadan bir ortağa ihtiyacım olduğu için..." Külliyen yalan. Karmakarışık düşünceler, bocalamış koca bir duygu saçmalaması.

Başını salladı. Sadece anladığını ifade eder gibi yaptı ve yemeğine geri döndü. Merak ettim, acaba her hangi bir konuda uzun uzun konuşur muydu?

"Orhan'ın evine girmenin bir yolu olmalı," dedim hiç boşluk bırakmadan. Sonra ben de yemeğime döndüm. İçkimi ziftlenirken, biraz abartmış olacağım ki "Hop!" diyerek kadehimi elimden aldı. Gözleri kocaman açılmış, yargılarcasına sordu. "Sarhoş mu olmak istiyorsun?"

"En fazla iki kadeh içerim ben."

"Bu hızla mı? Hem kadın dediğin..." durakladı. Bu söylemlerine kızdığımı düşündüğü için vazgeçti belki de. Ekledi yarım kaldığı yerden lafı değiştirerek. "Orhan'ın evine başka türlü girebilirim. Ama ne için gireceğimi söylersen?"

"Başka türlü ne demek?"

"Herhangi biri kılığında! Su tesisatçısı, kombi tamircisi gibi..."

"Filmin içinde miyiz biz?"

"O zaman Güven olarak girerim. Biraz pataklar çıkarım."

Güldüm. Gerçekten Orhan'ı dövmek istediğini görebiliyordum. Avuçlarının içi bile kaşınıyor olabilir. Belki de o yüzden kadehi sımsıkı tutuyordu.

"En akıllıcası kızlardan birini bulmak," dedim yemeğime dönerek. Birkaç dakika sürdü sessizlik. İlk konuşan o oldu. Hayret!

"Hepsinin yüzü kapalı. Görüntüler hep loş ışıkta, aynı cepheden çekilmiş."

Görüntüleri izlemiş. Resmen aynı saatlerde, aynı görüntüleri izleyip sonra da buluşmuştuk. Sorun yoktu, adam beni erkek gibi görüyordu.

"Ama mekân hep aynı!"

Başını salladı Güven, ayrıntıyı fark etmişti belli ki.

"Evinin yatak odası mı sence?"

"Fikrim yok! Hiç Orhan'ın yatak odasında bulunmadım."

Gülesim geldi. Bugün fazlasıyla şehirli görünen Güven'i bu haliyle tanısaydım ona acıyıp hakkında erkenden hüküm verir miydim, diye düşündüm. Masum olduğunu düşünmeme sebep deliller değil miydi? Ve tabii ki de mantığıma ilişen merhamet duygusu... Şehirli tanısaydım, böyle karşımda alaycı bir kibarlıkla konuşsaydı o zaman bu kadar dikkatimi çeker miydi? Çekerdi. Biri dikkatimi çekecekse çekiyordu işte.

"Anladım erkeklerden hoşlanmıyorsun." Cevap vermedi, çaktırmadan güler gibiydi, net teşhis koyamadım. "Öyleyse Orhan Tutan'ı başka bir suçtan içeri tıkabilirim."

Gözleri parladı. Yemin ederim! Orhan'ın başına gelecek her türlü felakete dünden razı gibiydi. Ama aklıma Bekir Savcı geldiğinde, o parlamaya karşılık verecek vaatler konusunda tereddüde düştüm. Bekir Savcı koruyordu Orhan'ı, hem de gereğinden fazla. Oysa benim ona dair ne umutlarım vardı. Güven varken umutların lafı mı olurdu? Hepsini heba ederdim.

"Çok tuhaf Güven, bütün ifadeler benden bağımsız verilmiş. Merkezde kuş uçmamış ifadeler alınırken. Ne Orhan Tutan ne de Yaman Uyar gelmemiş sanki merkeze. Yahu güçlü olmak ne biçim iş?" Anlam veremez değildi. Elbette güçlünün kayırıldığını biliyordu. "Göz yumuluyor belki de onların bu ört bas çabasına. Katil bulunamayacak, basına duyurulacağı gibi faili meçhul olacak. Benim kızımı öldürecek-

ler..." Yaman Uyar'dan şüphelenen tarafım yeniden uyandı. Dirseklerimi dayadım masaya, Güven'e daha fazlasını söyleyecek değildim. Onun şüphesi Orhan yönündeydi, bu konuda bana yardım etse yeterdi. Yaman sonraki işti. Hatta Levent'ten bile daha sonraki... Başım ellerimin arasında biraz düşündüm. Görüntülerde herhangi bir detaydı aradığım.

"Kızlardan birini tanıdığımı düşündüm aslında." Ellerim yüzümden aşağı doğru kaydı. "Dudu ile ilişkisinin olduğu dönemde yüklenmiş tek bir video, yaklaşık yirmi dakika." Dikkatlice baktım yüzüne. "İğrençti!" dedi yüzünü buruşturarak. Cinsellik ilgisini mi çekmiyordu? Umarım başkalarınınkiydi çekmeyen...

Sırıttım. "Kız mı?"

Kaşlarını çattı, sorumu yanıtsız bıraktı. "Bir partide görmüştüm onları. Dudu benim de gelmemi istemişti. Orhan'dan ayrıldığını söylemişti. Askıntı olmasın diye yanında duracaktım. Gitmese olmuyordu sanki. Orhan ben varken yanaşamadı Dudu'ya. Rezalet çıkmasın diye belli ki. Biz çok durmayacaktık zaten, işte *'Dudu, Orhan yüzünden kendini eve kapadı,'* demesinler diye. O gün gördüğüm bir kıza benzettim. Emin değilim ama sadece benzettim. Barda ona içki ısmarlamıştım. Belki tekila belki başka bir içki! Benim hiç içmediğim bir şeydi. Ben zaten pek içki içmem."

Kadehine baktım yarım bile değildi. Hoşuma gitti. Babam içki içmeyeni sever. Babam sağlığına dikkat edeni bir başka sever. Önce kendini düşünmekle bağlanmak lazımmış hayata. İşte kim dinlerse babacığımı?

"Ee Güven?"

"Sonra kız çıkma teklif etti. Adını da söylemişti ama..." düşünmeye koyuldu. Gözleri daldı, ağzı yamuk yumuk şekillere büründü. Sakalları olsa bir o yana bir buyana gider gelirdi. "Bade olabilir? Ya da benzer bir isim..."

"Sarı çizmeli Mehmet Ağa diyorsun yani?"

"Reddettim kızı, Orhan'ın yanındaydı beş dakika sonra. Biz giderken de ağzının içine girmişti çoktan."

Adam mekân görmüş, partilere akmış, kızlar asılmış. Yetmemiş bir de yüz vermemiş. Ee o şiveler, köyüm benim ayakları, çilekeş anam dramı... Yalansa yakarım seni Güven! Gerçi babasının başka bir kadınla evlendiğine kadar resmi kayıtlardan görülmemiş miydi? Belki de yarın ilk işim Güven'in eski karısı ile annesinin ikamet adreslerinin aynı olup olmadığını araştırmak olmalıydı. Bu şüphecilik mesleğin getirisi falan değil, resmen götürüsü. Ağız tadıyla bir herife yazdırmıyorlar.

"Kızın adı dışında –adı doğruysa tabi- ne var bulmamıza yardımcı olacak?"

"Bulurum o kızı ben."

"Nereden?"

"Dudu'nun gittiği o partinin yapıldığı mekâna sorarım."

"Beraber o zaman. Soracaksak birlikte! Yarın gece nasıl?

7. GÜN

Merkezin en boş polisi ben olmalıyım ki bu çok önemli (!) gizli görevi bana verdiler. Bakınca, başka hiçbir işe zaman ayırmanın mümkün olmadığı bir dedektif gibi -başarılı olup olmadığımı bir ara tartışırız- Dudu'yu öldüren katilin peşindeyim. Elimde gerçek anlamda tek bir delil bile yok. Koskoca varsayımlar... Orhan Tutan'ın peşindeyim ama adam Dudu'yu neden öldürmüş olsun, aklım almıyor. Bunu Güven'e de sordum, nedenleri ona göre hiç önemli değildi, katilin kim olduğu konusunda son derece emindi. Orhan Tutan! Bade denen kızı bulmak için çıktığımız yolda, Dudu'nun birçok kez eğlenmek için tercih ettiği bir gece kulübünün yolunda yanımdaki koltukta uzun uzun sorgulamalarıma ancak şu cevabı verdi Güven: "Orhan'ı aklamak için kendi kendine her şeyi karartmaya çalışıyorsun." Tıpkı Bekir Savcı gibi... Bana soruşturmanın ne durumda olduğunu sorduğu telefon görüşmesinde, Orhan Tutan'ın peşinde fazlasıyla zaman kaybettiğim için bir alay fırça kaydı. Belki de bu yüzden soruşturmanın 7. gününde ister istemez yanlış yolda olduğumu düşünmeye başladım. Sürekli kafamda aynı soru vardı: *Neden öldürsün?*

Benim için soruşturmanın dışında önemli bir konu daha vardı. O da Güven'in olduğu kişi ile göründüğü kişi arasındaki kimlik karmaşasıydı. Gururum ondan etkilenmeyi kendine yediremeyip standartlarımın uzağında bir köylü çocuğunun kusurunu arıyordu resmen. Bütün gün bilgisayar başında kafa patlatmanın çözümsüz olduğunu fark edip, işi sahada öğrenmenin doğruluğunu bildiğimden Erhan'dan bir ricada daha bulundum. "Bana ne kim bu isimler?" dedi. Soruşturmanın bir parçasıydı Güven Karagöz, hem de ondan hatta Erdal Amir'imden bile saklayacak kadar gizliliğine riayet ettiğim soruşturmanın. İsimler ve ayrıntılı bilgiler önemliydi. Benden birkaç gün istedi. Sonunda bana gerçek bilgilerle geleceğini bilmenin rahatlığında -aslında tam olarak ihanet ediyormuşum hissindeyim- istediği kadar zamanının olduğunu söyledim.

Susam Hanım'ı ziyaret ettim tekrar. Dudu'nun nasıl biri olduğunu sordum ona. Ayrıntılı anlatmasını rica ettim. Ayrıntılı anlatmaya çalıştı. Ama ayrıntılar gözyaşlarının arasında boğuldu. Kesildi her seferinde sözü, sakinleşmek umuduyla içip durduğunu söylediği ilaçlarına sığındı bir süre, beklettiği için özür diledi ama sonrasında bütün yüreğiyle bana yardımcı olmaya çalıştı. "Geri gelmeyecek kızım ancak yine de içim bir nebze rahat olsun istiyorum. Kızıma bunu yapan cani halen güneşi görüyor diye ben karanlıklarda boğulmak istiyorum," dedi. Anneydi. Benim hiç bilmediğim duyguların sahibi ve soruşturmanın ilk gününde *"Ondan da şüphelenebilir miyim acaba?"* diye düşündüğüm kadın. Utandım kendimden. Bir anneye sahip olmamış bir güdük olarak, kuruntucu olduğum için kızdım kendime.

Dudu, biraz sorunlu bir gençmiş. Bunu biliyordum. Erkek arkadaş hevesi olduğunu söyledi annesi. "Hep beğenilmek isterdi, kendisini çirkin bulurdu." Dosyasındaki fotoğrafları hatırlamaya çalıştım. Esmer bir dilber! Yüzü çok güzel olmayabilir ama fiziki özelliklerinin çok güzel olduğu belli. Benim boylarımda ve benden daha iyi ölçüleri var. Hepsi birbiri ile uyumlu ve kadınsı. Benimkisi gibi dümdüz, tahta gibi yassı bir kalçaya da sahip olmadığını düşündürecek kadar belirgin hatlar... Fotoğraflarına bakarken bunları hiç düşünmemiştim oysa. Belki de Dudu ile ilgili bildiğim dış görünüş palavralarını sırf Güven'in beni erkek gibi diye lanse etmesine karşılık attım. Kim bilir? Dudu ile ilişkisi olduğunu söyleyenler de oldu sonuçta. Neticede Güven kadın gibi kadınları seviyor besbelli ya da bu konuda bir halt bildiğim yok. "Pahalı kıyafetlerdi en çok ilgisini çeken. Aynı kıyafeti başkası almasın diye bütün bedenlerini alıp yaktığını bilirim." İsrafçı! Açlardan, çıplaklardan, evsizlerden, savaş gibi felaketlerin koynunda sürünenlerden haberi yok olmalı. Haberdar ola ola insan bunu nasıl yapar? "Ona defalarca güzelliğin kendine bakmak olduğunu söylemiştim. Onu sevdiğim için teselli sözcükleri kurduğumu söyleyip ağlama nöbetlerine girerdi. Depresifti on dördünden sonra. On dördünden önce de aksi. Orhan'dan önce de sevgilileri olmuştu. Düşünebiliyor musunuz? On ikisinde bana öpüştüğünü söylemişti." Bunu düşünmek dert değildi. Düşünürdüm ama Dudu'yu erkeklere ya da onların verdiklerine iten nedenler neydi; merak ediyordum. Suçlarcasına sormak istemedim. Sözler birbirini tekrar ediyorken müsaade isteyip kalktım. Kendimi başarısız gördüğüm, ister istemez karamsarlığa düştüğüm doğrudur.

Erkenden geldim eve. Nasılsa mesai derdim yok, nasılsa denetlenmesi mümkün olmayan garip bir işin içindeyim. Yine o başarısızlıkla sonuçlansın diye işi üzerime yıktıklarını düşündüğüm paranoyalarımla baş başa kaldığım saatlerdi. Uzun uzun duş aldım. Kombiyi biraz yükselttim. Olması gerekenden daha soğuk sanki bu kış. Sabah konuşmuş olmamıza rağmen babamı aradım. Üzerimde bornozla üşüyorum diye gidip, bornozumu çıkarmadan ayağıma yünlü çoraplarımı giydim.

"Soğuk buralar," dedim babama.

Sanki beni görüyormuşçasına "Sana o yünlü çoraplardan gönderteyim mi yine? Cemile halan bir telefonla bir düzine gönderir," dedi. Cemile halam, gençliğinde doğulu bir adama âşık olup, Erzurum'a yerleşeli seneler olmuş. Ben yokmuşum bile hayatta. Kocası öldüğünde de çocuklarını, onun hatıralarından uzakta büyütmek istememiş. Ben çocukken bazı yazlar giderdik yanlarına. Akşam oldu mu sırtımıza hırka geçirdiğimiz ağustos günlerini bilirim.

"Özledim halamı. Seni de..."

"Yolunda mı her şey?"

"Gibi... *'Telefonda konuşmasam iyi olacak,'* diyeceğim meseleler. Kızınız önemli görevler almış bir komiser artık, müdürüm."

Babamın emniyet müdürü olduğu zamanlara atıfta bulunmam pek hoşuna gitmez. Yine de öylesine takıldım. Cevap vermedi sözüme.

"İşleri toparla, kaçıp gel. Sana pazı sarayım, derin dondurucudan bakla çıkarıp pişireyim."

Babamı hep böyle hatırlarım ben. Organik yiyeceklere kafayı takmış, eski usul dondurucuda mevsiminde alınan sebzeleri saklayıp sonra da taptazeymiş gibi lezzetli pişirmiş bir sihirli el olarak... Bana annemin yokluğunu aratmamak için belki de bu kadar iyi bir baba oldu. Ama yalnız olduğu için üzülüyorum. Keşke ara ara hayatına beni düşünmeyip de alsaydı birilerini.

Bornozumu çıkarmadan çamaşırlarımı giydiğimde dolaptan bulmak istediğim yine bir kot bir de gömlek iken fikrim bir anda değişti. Gittiğimiz kulüpte dikkat çekmemek adı altında Güven'e laflarını yedirmek niyetiyle... Mini eteğim, topuklu çizmelerim ve giydiğim gömleğin üstten bilhassa açıkta bırakılmış yaka düğmeleri... Saçlarıma yapılacak bir şey yok. Ama ruj sürmeme, allıklarla pembeleşmeme, rimellerimle dikkat çekmeme kim mani olabilir?

Güven'i aldığım adreste bana ilk nasıl baktığını anlatmanın ise kelimelerle tarifi yok. O saate kadar hazırlandığımı söylesem alay ederdi herhalde ya da benzer tepkisizliklerinden biri ile bakmazdı bile yüzüme. Bir şey demedim. Onun bakışlarının keyfinde gaza dokundum. Saat gece yarısına bir saat kalmış durumdaydı. Bütün günü heba ettiğim için yeni yeni o an pişmanlık duydum ama yine de boşa kürek çekmekten fazlasını yapmayacağım bir gün yaşamış olacağım zaten, diye teselli oldum kendimce. Sürdüğüm koku genzini yakmış olacak ki öksürdü. Gıcık yaptırdım adama. Keyifle dokundum radyoya. Birlikteyken ilk kez müzik dinleyecektik. Ne sever bilmesem de radyodan yayılan yabancı müziğe suratını ekşittiğini görmem zor olmadı. Sesini yükselttim, saniyeler içinde kanalı değiştirdi. Ne selam vermişti daha ne

hal hatır sormuştu. Bu defa ben de başlamayınca konuşmaya garip bir sessizlikle mücadele etmeye başladık. Kanalı değiştirdiğinde arabanın içine yayılan reklam sesine bile, daha tahammülü var gibi bir daha oynamadı frekanslarla.

Dış cephe yalıtım reklamı yapan cırt sesli bir kadının konuşması arasında "Ben de iyiyim," dedim.

"Ne?" diye bağırdı.

Sesten beni anlamadığını düşündüm. Radyoyu kapadım. Neyimizeydi canım müzik? Göz ucuyla kontrol ettim partnerimi; kaşe bir palto giymişti. Zevkliydi belki de Güven. Ben kadar tek düze olmayışı bile bir zevkti aslen. Gerçi ben bu gece hiç de alışılmış değildim. Üzerimdeki eteği en son "Erhan'la sevgili olalım," dediğimiz akşam yemeğinde giymiştim. Hatta o gün ilkti de. AVM'ye giderek hususi almıştım. Erhan beni kadın gibi görsün diye... Düşündüm de erkekler beni kadın gibi görsün diye hep bir özel çabaya girmişim. Oysa Erhan için hiç de gerekli değilmiş. Hatta keşke ve keşke öyle görmeseymiş!

"Bir ortama girerken selam verilir."

"Selam." Bunu öyle bir ciddiyetle söyledi ki hani onu tanımasam sırf kınayışıma karşılık düzeltme çabasına girdiğini sanırdım. Ama bütünüyle alay edildiğimin farkındaydım çok şükür. Gideceğimiz yeri tarif için "Şuradan..." diye elini sağ yola doğru işaret edince hatalı şerit değiştirip sağa döndüm. Laf etmesini bekledim. Etmedi.

"Bir de hal hatır sorulur. Nasılsın gibi..."

"İyisin canım. Belli, sormaya ne hacet?"

İmasını anlamak için başımı çevirdiğimde gözleri ba-

caklarımda mıydı? Eteğimden açıkta kalan üst kısımlarda! Daha neler? Acaba Güven hızlı mı tahrik olurdu? Allah'ım neler merak ediyordum acaba ben böyle? Bana baktığını, daha doğrusu bacaklarıma baktığını hiç anlamamışım gibi yaptım. Şöyle bir savurdum saçlarımı, savrulmadı. Bir daha kestirirsem bana da Zehra demesinler. Zaten Güven demiyor, adam bana hitap bile etmiyor. Dudu'nun katilini bulduktan sonra da çıkıp giderse ve bir daha hiç görüşmezsek şaşırmam. Adam tuhaf! Onu biraz daha tanıyıp buna öyle karar vermeliyim. Yani dostluğunun bakiliğine... Dostluk mu dedim?

Arabadan indiğimizde park için anahtarları valeye verdim. "Rahatsız edici bir durum," dedi buna Güven. Ona göre kimse arabasının anahtarını bir başkasına vermemeliymiş. Park etmenin stresine katlanamıyorlarmış beyefendiler, hanımefendiler. Burnunu kıvırıp, hafiften burjuva hayatı küçümsedi. Gülüp geçtim, bozuldu. "Ciddi bir şey söylüyorum şurada," dedi. Durakladım. Topuklularımla neredeyse onun boyundayım. İmkânsız ama neredeyse? Konuştuğumuz konuyu böylelikle unuttum.

"Boyun kaç?" diye sordum. Bana deliymişim gibi baktı. Oysa değilim, temin edebilirim.

"Ne diyorsun sen?"

"Boyun diyorum 1.90 var mı?"

"Var mı? Sen görüyorsun oradan."

Pekâlâ var. On üç santimetre topukla hallederim. Biraz kafa hizasından yine de uzun kalır ama o kadarcık da olsun. Onunla yarışmak içten içe eğlenceli. Benden önce davrandı

içeri, yanında neyi olduğum belli olmayan bir mesafede yürüyerek geçtim. Daha önce geldiğim ya da daha sonra uğrayacağım türden bir yer değildi. Girişte iki bodyguard, girişi karşılayan kırmızı halılı holde kalabalık bir güruh! Herkes aynı yöne gitmiyordu tabii, kimi çıkışa, kimi girişe. Ama herkes çift! Herkesin yanında alengirlisi var. Babam öyle der, flört de onun *sevgilisi* demek yerine tercih ettiği bir kelime ama alengirlisi cuk oturuyor babama göre.

Kendimi yalı kazığı gibi hissettim Güven'in yanında. Yanımda benimle gelmiş kadar bile samimi durmuyordu. Etrafı daha ilk etapta kolaçan etmeye başlamıştı bile. Koluna girmeyi düşündüm, aşırı geldi. Başkası olsa bunu rol icabı yaptığımı söyler ve yapardım ama mevzu Güven olunca bahane edip etmediğime emin bile olamadım. Daha gerçekçi bir kalabalığa daldık o dakika sonrası. O kalabalıkta değil Bade'yi bulmak, birbirimizi kaybettiğimizde bile bir daha bulmak imkânsızdı. Allah'tan kaybetmeyeceğim kadar iri benim dev adam. Benim! Aitliğini sevdiğim. Kendimize bir yer bulup geçtik. Ayakta duracağımız bir gece ve gelip geçenlerin sürekli popoma sürtündüğü illet bir durum. Güven'in gözleri etrafta fır dönerken hiç görmediğim, tek bir fiziki özelliğine bile hâkim olmadığım bir kızın arayışına ben de katıldım. Saçmaydı nasılsa her anlamda yaptığımız. Bir partide o mekânda birlikte bulundular diye kız sürekli oraya mı gelecekti? Güven'in kendini ispatlama çabaları belki de... Kime? Neden?

"Bulursan o kızı ben de Zehra değilim," diye bağırdım biraz parmak ucunda, kulağına doğru eğilerek. Bunu beklememiş olacak ki hızlı bir dönüş yaptığında az kalsın suratı suratıma çarpacaktı. Ve suratındaki her nokta!

"Zehra değilsen nesin?"

"Bulamayacaksın!" Böylesini ister gibi meydan okudum. Sonra da içki almak için uzaklaştım. Arkamdan nereye gittiğimi sorduysa da cevap vermedim. Bir kez daha hesabı ona ödetmeyecektim. Mekânın müziğine katlanadursun Güven, iki tekila kapıp döndüm. Uzattığım içkiye ters ters baktı. Omuz silktim, kadehimi kadehine vurdum ama oralı olmadı. Ben de içkimi yalnız içtim.

"Orada!" diye bağırdığı anda ilkini devirmiştim bile. Gösterdiği noktaya baktım. Bir grup kızın olduğu noktayı gösteriyordu. Kızlar birbirlerine kur yapar gibi dans ediyorlar, dudaklarını öne doğru büzüp gözlerini peşinen mest olmuş halde kapamışlar şuh duruşlar fırlatıyorlardı etrafa.

"Hangisi?" diye bağırdığımda Güven'in suratında o lanet ifadeyi gördüm. Sırıttı pis pis ve "En güzel olanı," dedi.

Gözlerini oysam, ciğerini deşsem, postunu da hayır kurumlarına bağışlayınca hapse girmekten yırtar mıydım? Farkında olmadan Güven'in içkisini de aldım. Yanıma yaklaştı, kulağımın dibine girdi dudakları, nefesi içimin gıcıklanmasına neden oluyordu. Haberi var mıydı acaba? Belli ki yoktu. "Sen burada bekle, kızı dışarı çıkmaya ikna edersem peşimizden gel."

Başımla onayladım. Öyle ya şuan gidip de kıza kimliğimi ifşa etsem, onu neden sorgulamak istediğimi söylesem ulu orta... Güven haklıydı. Yüreğim kan ağlasa da gitmesine izin verdim. Altı üstü bir köylü çocuğu hangi yöntemle kızı ikna edebilirdi ki? Ne gelirdi elinden? Güven'in arkasından bakarken arakladığım içkisini çoktan tepeme diktim. Çoktan! Heybeti ile kalabalığı yararak ilerlerken arkasından koşmak,

dur demek... Hiçbir şey yapamadım. Olduğum yerde onları izledim. Güven'in gruba yanaşması, tesadüfen karşılaşmışçasına şaşıran kıza karşılık şaşırmış rolü yapması... Sonra kızın bir anda elinden tutup onu bekliyormuş gibi dansına devam etmesi... Daracık parlament mavisi elbisesinin içinde kıvrılan bedeni... Hırsımdan saçını başını yolabilirdim. Beline kadar uzanan, dalgalı fönlü saçlarını ve o koyu renk saçları taşıyan koca kafasını... Kafası kocamanmış, küçükmüş kimin umurunda; kalçasının büyüklüğünü umursamak dururken. Sırtı bana dönüp de Güven'in yüzü ile karşı karşıya geldiğim an. Sırıtıyordu; düpedüz, bana hiç sırıtmadığı kadar. Dudu'ya da böyle gülücükler saçıyordu besbelli etrafındaki insanlara olmasını istediği bir yalan söylemişti Dudu. "Sevişiyoruz," demişti. Belki de öyle olmuştu. Belki de Güven kadınlarla sadece sevişirdi. Evlenecek değildi ya! Bardağımdaki içkinin bittiğini görünce kendimi bara attım. Sırtım onlara dönük her şey daha kolay olacaktı, bir içki daha istedim. Çaktırmadan sadece bir saniyelik bakacağımın vaadi ile yeniden döndüğümde, Güven'in kıza sarıldığını gördüm. Sarılmış olamazdı. Neden sarılması gereksin ki? Önüme hırsla döndüm. İstediği kadını istediği hızla ayarlayabiliyorsa beş gündür ben neden halen biraderiydim yanında. Açıktı! Adam bana asker arkadaşı muamelesi yapıyordu. Kalkıp gitmek istedim. O lanet kızla konuşmanın soruşturmama zerre faydası olmayacaktı. Ne soracaktım ki zaten? Orhan hakkında ne verecekti o kız bana da "Al işte Orhan katil," diyecektim. İçkimin bittiğini fark ettim ve hiç düşünmeden bir tane daha istedim. Asla arkama bakmadım. Asla o dev adama bir daha bakmadım. Telefonumun titreşimini duydum. Çantamdan -bir de kız çantası takmıştım- te-

lefonumu çıkardım, tek gözümü kıstım. Yakını görme problemim var gibi okuyamadım, bu defa kısık gözümü açtım, diğer gözümü kıstım.

"Ben kızın evine gidiyorum, sana adresi atarım. Gelirsin."

Kızın evine ne diye gidecektim? Kızı evinde sorguya mı çekecektim? Güven, bana sormadan mı karar veriyordu? Ani bir kararla cevap yazdım. Yönlendirme amaçlı yazmam gereken cevapta buram buram kıskançlık vardı. "Cehennemin dibine gidin!"

Dakikalar sonra cevap gelmeyince arkamı döndüm ve yoklardı. Ağlamaklıydım. Feci! Şuursuzca kalktım, sarhoş olduğumu bile bile arabamı istedim, anahtarlarımı veren valeye bahşiş falan vermeden arabama geçerken "Zengin piçleri seni köleleri mi sanıyorlar? Defolsunlar kendileri çeksinler arabalarını münasip yere!" dedim. Neden bilmem; Güven'e destek vermek için hiç zamanı değilken...

Eve döndüğümde kendime, içmeden önce düşünerek davranmadığım için küfrederek kustum.

8. GÜN

Pamuklu pijamalarımın toplanarak açıkta bıraktığı bacağımın, buz gibi olduğu bir sabaha kapı zili ile uyandım. Kimin gelmiş olabileceğini düşünmedim. Geceden kalma olduğum için başım ağrıyor ve bedenime ağır geliyordu. Kusmuk koktuğumu hissettim. Kendimden iğrendim. Kapıdakinin işini halledip banyo yapmalıydım. Kapıyı açtım, karşımdaki Güven'di.

"Sen manyak mısın?" diye girdi içeri utanmadan. Paldır küldür çıkardı ayakkabılarını ve salona doğru yürüdü. "Gece çilingir çağıracaktım az kalsın. On kez aradım, beş yüz kez kapını çaldım." Niye ki? Kapıyı kapatıp peşi sıra ben de salona girdim. Karşı karşıyaydık ve ben muhtemelen salak gibi görünüyordum. Şiş gözler, dağınık saçlar ve kusmuk kokulu... Kendimden tekrar iğrendim. "Ayılmadın mı sen daha bacım?" Şive yapacağım diye mi bacısı olmuştum ben? Bacım demeden o gırtlaktan, harfleri sertleştirerek vurgulayamıyor muydu yani?

"Ne?"

"Git bir yüzünü yıka."

Kokuyordum demek ki. Geri döndüm, banyoya geçtim. Aynadaki ben akşam özenle hazırlanan, erkek Fatma olmaktan daha ileriki bölümlere geçiş yapacağını sanan benden bambaşka biriydi. Ancak kimdi bilmem. Yüzümü yıkadım, hem de beş kez; saçlarımı banyodan bir lastik bulup topladım. Parfüm arandım etrafta; vazgeçtim, kusmuk kokacaktım işte, leş gibi! Geri döndüm, oturuyordu; babasının koltuğunda oturur gibi. Karşısına geçtim suratım kırk kat. Fazlası var eksiği yok. Bakışları yüzümde birkaç saniye gezindi, sonra başını iki yana salladı. "Hasta mısın?"

"Niye hasta olacakmışım?" Ardından hasta olacak kadar değildik herhalde. Sanırım bunu kastetmiyordu.

"İçki alışkanlığın sana fazla bence. Hızlı içiyorsun, çok içmesen bile."

Tartışılır belki daha sonra ancak şimdi değil. "Niye geldin?" esnerken elimin tersi ile kapadım ağzımı. Belki de kapamamalı, azı dişime kadar göstermeliydim. Benden daha çok iğrensin, defolup gitsin o salak kıza.

"Kötü bir haber mi aldın?"

"Haber alacak kadar ayık değildim."

"Ee ne bu sıfat?"

"Ne varmış sıfatımda?"

"Dövecek gibisin beni."

"Dövmek istesem döverim, gibiymiş gibi davranmam."

"Kadın halinle beni mi döveceksin?"

"O zaman görürsün."

Sırıttı; akşamki pis sırıtışından bağımsız. Kadınlara başka, ben gibi erkek Fatmalara başka gülüyordu belli ki. Elini neyse dercesine salladı, ciddileşti. "Dudu, Orhan'ı tehdit ediyormuş."

"Hı?"

"Duydun. Görüntüleri basına vermekle tehdit ediyormuş."

"Gizli mi ki görüntüler?"

"Oradaki adamın Orhan olduğunun kanıtı yok."

Uyandığım andı. Aydınlanmışçasına irkildim. Güven'den, kıskançlığımdan daha önemliydi bu mesele. Diğeri beklerdi, nasılsa soruşturmadan bile güç bir çözümü vardı ya da çözümü bile yoktu.

"Bu yüzden öldürdü Dudu'yu."

Başını salladı, zaten emin olduğu gerçeği daha da gözüme sokarak.

"Kız, Dudu'nun öldüğünü biliyor mu?"

"Gazetelerde görmüş. Anladı zaten meselenin peşinde olduğumu. Orhan'dan şüphelendiğimi falan... Senin gelmediğin iyi oldu. Polisle bağlantısı yokmuş da ben sanki katili bulmak istiyormuşum gibi düşündürdüm. Temiz iş! Ama iş ciddiye binecekse ikna ederim, gelip resmi ifade verir."

Emin adam kendinden. Kadın, kız dedin mi ikna edemeyeceği kimse yok. Ertelediğim kıskançlık meselem yine gelip kucağıma oturdu. Astım suratımı istemeden. "Beden işçisi yaptık seni de kusura bakma artık."

Anlamadı önce, sonra gülümsedi. Çakaldı herif, bazı bazı yatıyordu köylü Güven ayağına, yersen! Ben yemiştim. Sırf evine ilk gittiğimde kestiği rol, peşini bırakmam içindi. Şimdi de her işten anlar adam kılıfındaydı ki nefret etti-

ği Orhan'ın içeri girmesi için elinden geleni yapmasına müsaade edeyim. Uyanık herif! Uyanıklar da yakışıklı olurmuş meğer. Meğer!

"Mühim değil, buna katlanabilirim."

"Şaka mısın sen?" Sesim kontrolsüz çıktı.

"İdare ederim, önemli olan şu iş çözülsün."

"İşine geliyor senin de herhalde, kıza pişmiş kelle gibi sırıtıyordun."

Kaşları kalktı, hafiften şaşırdığını gördüm. Durakladı! Tepkimin sebeplerini tarttı belki de içinde. Bir türlü teraziden sonuç alamayınca sordu: "Sana temiz bilgi getirdim mi getirmedim mi?"

"Madalya mı takayım?"

"Orhan suçlu diye mi üzüldün bu kadar?"

"Neye üzülmüşüm? Allah Allah adama bak!" Hışımla kalktım ayağa. "Kendi kendine yazıyor." Mutfağa geçtim. Çaydanlığın altını açtım. İçinde su olmadığını hatırlayınca demliği ile çeşmeye götürdüm. Çayı çeşme suyu ile demlemediğimi hatırlayınca suyu döktüm ve baştan içme suyundan doldurdum. Güven'i duyduğumda ocağın üzerine koyuyordum çaydanlığı yeniden.

"Onun gibilere bir şey olmaz değil mi? Gerçekten katil olsa bile..."

"*Gerçekten katil olsa* ne demek? Hani sen emindin?" Gözlerindeki öfke çok netti. Net ve yargılayıcı!

"Tehdit eden Dudu, Orhan değil. Ben böyle bir sebeple adamı tutuklayamam." Tıpkı Bekir Savcı gibi konuşmuştum.

"Çünkü korkuyorsun!"

"Kimden korkacakmışım ben?"

İğrenircesine katladığı dudaklarını yüzünün üstüne doğru toparladı. Yeniden uzamaya başlayan sakallarının arasında hiç bozmadı o halini ve geri döndü. Peşi sıra gittim.

"Kimden korkuyormuşum? Açık söylesene Güven!"

"Gidiyorum ben." Salonda oturduğu koltuğun başına çıkardığı kaşe montunu eline aldı.

"Dursana," dedim önüne geçip. Durdu. "Benim kimseden korktuğum yok!"

"Bu bilgiler Levent Şanlı'nın olsaydı onu tutuklardın ama."

"Adamı bulamıyorum bile, nasıl tutuklayayım?"

"Açık konuş bana Zehra! Orhan yüzünden bu dava bu kadar örtbas edilmeye çalışılıyor." Adımı söylemişti. İlk kez! Afalladım! Ne konuştuğumuzu unutacak kadar... "Bastırıyor, belki rüşvet bile veriyor."

"Hop hop orada dur!" Ellerimi kaldırdım. "Lafını bil, ben kimsenin parası ile satın alınacak biri değilim." Belki Bekir Savcı öyle biri. Çünkü onun cümleleri ile konuştum; tehdit edenin Orhan değil Dudu olduğunu söylerken. Tutuklama kararını çıkaramazdım. Gözaltına alırdım ama müdürden paparayı yerdim.

"Nasıl birisin sen?" Ne demek nasıl birisin? Kör müsün be adam? Olduğum gibiyim, rol mü kesiyorum? "Kızı bulmamamı ister gibiydin. Bulunca da asıldı suratın, peşim sıra gelecekken gelmedin."

Tamamen yanılsama! Adam meseleyi nasıl anlamıştı? Şimdi ne diyecektim ona? "Plan yanlıştı," deyiverdim ben de. "Doğru hamlelerle davranmadığımızı düşündüm."

"İstediğin bilgi de buna benzer bir şey değil miydi? Kız bize ne diyecekti; *Evet katil Orhan* mı?"

Köşeye sıkışmıştım adeta. Karşısında apışıp kaldım karman çorman bir hisle. Cevap veremeyince, "Evet komiser hanım açıkla bağa, dün aşam neydi o halın?" diye sordu.

Kızı bulmasını istemediğimi o kadar belli edip etmediğimi düşündüm. İnkâr edebilirdim, az önce kabullenmiş gibi görünen davranışıma bahaneler bulmaya çalışmasaydım.

"Sadece rahatsız oldum," deyiverdim.

"Neyden?"

"İşte seni kullandığımı düşündüm."

"Neyi kullanacakmışsın? Koca adamım ben."

"Öyle tabii..."

"Eee?"

Kıpkırmızı olduğuma emindim. Bir çuval inciri berbat etmek korkusu ile mutfağa sığınmak adına geri döndüm. Ardımdan bağırdı: "Bana açıklama yap! Orhan Tutan konusunda seni engelleyen ne?" Halen aynı dertteydi adam. Ben de ona bağırdım. Düşünmeden! Belki bir an düşünmüşümdür.

"Seni kıskandım."

* * *

Uzunca bir süre sessizlik. Karşılığında söylenmesi gereken sözün illaki Güven'e ait olması gerektiği düşüncesi... Kısa süreli tanışıklıkların sonunda itiraf kadından geliyorsa erkeğin onun gururunu toplaması gerekmez mi? Belki bu uzun süreli tanışıklıklarda da böyle olmalı. Feminist duygumla çelişir miyim böyle düşünmekle? Belki bir yarım saat, belki

daha çok... Kahvaltı sofrası kuracak kadar... Sonra da çarpılan kapı! Hiçbir şey demeden çekip gitmesi, benim iki kişilik kahvaltı hazırlarken kıskandım itirafı ile öylece kalmam...

Öğleden sonra Bekir Savcı'yı aradım. "İşi bıraksam hakkımda ne düşünürsünüz?" diye sordum.

"Korkak olduğunu..." diye cevap verdi. Ne düşüneceğinin bir önemi yoktu. Umutsuz olduğumu söyledim, biraz dert yandım. Görüşmek istedi, sanki bunu bilhassa yapmışım gibi hissettim. Adımlarımı kontrol ediyor olmaktan rahatsız da olsam böyle düşünmekten alıkoyamadım kendimi. *"Savcı onunla görüşmek istediğim için bahane ürettiğimi düşünmüyordur inşallah,"* diye, dua edip durdum. Ne düşündüğünü halen bilmiyorum. Aynı mekânda buluştuk, hatta aynı masada oturduk. Bir süre havadan sudan konuşmak üzere buluşmuşuz gibi hal hatır sormalar süsledi aramızı. Gözaltı morluklarının kısmen azaldığını söyleyebilirim. Göz renginin güzelliğine dikkat edeceğim kadar... Grinin hoş bir tonuydu. Onu ilk gördüğümde düşündüğüm yakışıklılık düşüncesinin kusurlu taraflarının, onu ilgi çekici hale getiren detaylardan oluştuğu kanısındayım.

Mevzuya dönmek için bir süre sonra "Elinde ne var?" diye sordu. Elimde Orhan Tutan sapkınlıkları, Dudu'nun tehditleri ve bulunamayan şüpheli matematik öğretmeni vardı.

"*Katiller öldürdükleri kişilerin cenaze törenlerine katılır mı* diye düşünmeye başladım birkaç saattir. Elimdeki bütün isimler törendeydi."

Bekir Savcı, sorum karşısında ne kadar çömez olduğumu fark etti. Asla böyle belli etmemeliydim çömezliğimi ama oldu bir kere. Güven, dengemi altüst etti. Kaba dev adam! Beni öylece bırakıp giderken ardımdan neler düşündü acaba?

"Dikkat çekmemek için bilhassa katılmak gerekir bence," dediğinde, aslında cevabını bildiğim bir soru sorduğumu gözüme sokmaya çalışma gayretinde değildi.

"Orhan Tutan'ın evini arasam elimde somut şeyler olabilir. Bu çok mu zor savcım, bu adamlar ne kadar güçlü?"

Savcı Bekir'in onlardan taraf olduğu düşüncesinden uzaklaşmamın nedeni; Güven'in bana da aynı ithamda bulunmasının haksızlığı karşısında duyduğum hayal kırıklığı. Kendime yapılmasını istemediğimi başkasına yapmamalıyım. O, bir devlet adamı. Kimsenin satın almasının mümkün olmadığı biri. İlkelerinin olup olmadığını bilmem imkânsız. Çamur at izi kalsın! Daha sağduyulu olmalıyım.

"Çok..." dedi verdiğim samimiyetin karşılığını verdiğini düşündürecek bir tonda, sadece aramızda bir sırdan bahseder gibi bana doğru eğilerek ve kahvesine döndü. İlk yudum için fazlaca beklemişti. "Yine de bu konuda ısrarcı isen kendi sezgilerimi seninkilerden üstün tutmayacağım. Arama emri çıkartırım. Ama bir şey sormak istiyorum sana Zehra." Dilinde adımın bir resmiyeti yoktu. Yıllardır ortak işlerde çalışmış gibi rahattı bana karşı. Kahvesini daha büyük yudumlarla tüketip, "Cesedin bulunduğu yerde bir inceleme yaptın mı?" diye sordu.

"Ne gibi? Olay yeri incelemenin raporları dosyamda..."

"Acemisin Zehra. Kabul et." Aksini iddia etmiyordum, gözüme sokmasa olmazdı. "Kalk gidiyoruz," dedi ani bir kararla ya da bunu önceden planlamıştı. Nereye gittiğimizi sorsam da cevap vermedi. Benim arabamı bırakmayı teklif etti, iki arabayla gitmeye gerek yoktu. Kafeteryanın otoparkına bıraktık benim arabayı ve onunki ile düştük yola. Koyu renk-

ler giymeyi seven savcının dikkatli ve ağır araç kullandığını da böylelikle öğrendim. Güven gibi... Hızı severim sıkıntı yok ama savcımın daha olgun bir karakter olduğunun ispatı oldu benim için. Güven gibi... Otuzunun çoktan üzerinde Bekir Savcı, biliyorum. Kendisinin merkezdeki namı belli, en çok konuşulan savcılardan! Bana ilk davalarından birini anlatmaya başladı. Yine bir cinayet davasıymış, suçlu olduğu kişi üzerinde kendince o kadar çok delil toplamış ki mahkeme günü adamı tutuklu yargılatacağına adı kadar eminmiş. Ama karşı tarafın avukatının elinde de ciddi karşılıklar varmış ve hezimete uğramış. Hâkimin bıyık altından güldüğünü düşünmüş ve hayatı boyunca hiç başarılı olamayacağını sanmış. Eve gidip hırsından duvarı yumruklamış, parmaklarından biri çıkmış. Evde kimin olduğunu sormak istedim; sevgilisi falan... Ciddi ciddi aklımdan Güven'i çıkarmak için bunu merak ettiğime inandırmıştım kendimi. Adam resmen itirafım karşısında beni reddetmenin kralını yapmıştı. Güven yerine Bekir Savcı herkesin yanıma çok daha yakıştıracağı türden. Aynı zamanda, aynı niyetle baktığım iki erkekten biri... İki erkeği aynı anda niyetime sokan kaderin bir bildiği vardıysa şansımı bu tarafta denemem daha doğru, değil mi?

"Hangi takımlısınız savcım?"

Kafamda tamamıyla profesyonel futbol oynayan Güven'e karşılık daha elit duran basketbolcu Bekir'i sahada daha güçlü tutmanın planları vardı. Planlarımdan habersiz adamcağız şaşırdı ve dikkatini bir an dağıtıp bana baktı. Ancak sadece bir an. Tekrar yola döndü, sakız çiğner gibi bir geveleme ile cevap verdi: "Şuan tuttuğun takımın maçı falan var da seni işe mi götürüyorum yoksa?"

"Yo..." Ne münasebet? Ben Galatasaray'ın maçı olsa da görevden üstün tutacak kadar fanatik bir taraftar değilim ki. Peki ya Güven? Nelerden üstündür tuttuğu takımın maçı? "Sadece merak ettim. Ben fanatik Galatasaraylıyım da?"

"*Ee*," der gibi baktı tekrar. Yönünü çevirdiğinde, sözümün devamı olmadığını anlamıştı. "Ben de Galatasaraylıyım ama futbol değil, basketbol severim. Ofsaytı sen benden iyi biliyorsundur."

Bingo! Gülümsedim. Ofsaytı bilirdim ama ne kadar iyi bildiğim tartışılır. Babama göre çok ince bir çizgi vardı ve ben onu atlıyordum. Sevgilisi de yoksa bu adam üzerinden gidecektim. Katili bulamasam da Erdal Baş Komiser'in ekibine dâhil olamasam da tesellim olurdu en azından. Herkesin teselli ikramiyesine ihtiyacı olur. Kaybetmenin ezik duygusunu hafifleten mühim bir dal! Saçmalıyorum. Güven'in yaptığını hazmedemedikçe de saçmalamaya devam edeceğim.

Bekir Savcı muhabbet adamı değil. Genelde iş konuşursan muhabbeti uzatan taraf oluyor. Hoşlandığı müzik türü, zevkleri, ilgi alanları gibi konularda laf etmekten hoşlanmıyor. Kendini anlatmayı sevmeyen adam mı olur? Saçmalık!

250 km den daha fazla yol yaptık. Kırklareli'ne vardığımızda akşamüzeriydi. Göle en yakın nerede park ediliyorsa araba, oraya bıraktık arabayı. Geri kalan yolu yürüdük. Sabahında şiddetli bir yağmur yağdığından her yer çamur içinde kalmış. Pantolonumun paçalarını katlamak zorunda kaldım. Açıkta kalan bileklerim ayağımdaki bot ile arada kalan incecik bir mesafe olsa da buz kesti. Bekir Savcı'nın ütülü, keten pantolonunun paçaları pislik içinde kaldıysa da katlamadı adam paçalarını. Düzen, intizam pislenmekten daha mühim

belki de. O varken patron oydu. Güven ile birlikte iken patron olma hissinden daha çok sevmediğim bir durum. Çaylak gibi hissettim kendimi. Güven ile iken; güçlü, önemli biri oluyorum. Ya da kıyaslamak yersiz! Birkaç çiftçi gördü yürürken, durdurup kimliğini açıkladı. Günler önce bir ceset bulunduğu üzere bildikleri var ama çok net değil. Ölen kimdir, necidir bilmiyorlardı. Yaman Bey'in *itibarım* diye abarttığı kadar popüler olmadığını düşündüm o an. Belli kesim için öylesine sıradan bir adam ki... Çiftçilere cinayet saatlerinde nerede olduklarını sordu. Buralarda dolaşan birileri olduysa da kimin bileceğini! İğneada'da birilerine sorabilirdik belki ama kış günü kimse olmazdı buralarda. Yaz olsa pikniğe, geziye falan tatilciler gelirdi. Milli parktan sonra epeyce yürüdüğünü gördük, Dudu'yu başka yerde öldürmemiş olsa katil, göle kadar götürürken kızcağız ortalığı yıkardı. Düşündüğümü söyledim çiftçilerden ayrıldıktan hemen sonra. "Ya da bildiği biri ile geldiği için sesini bile çıkarmadı," dedi. Adamın her zaman ikinci bir seçeneği vardı. Tek bir fikir üzerinde yoğunlaşmamak bu işin kuralı olmalıydı. Ah Erhan'dan ya da Erdal Amir'imden akıl alabilsem her şey daha kolay olacaktı.

"Gecenin bir yarısı, kış günü insan buraya şüphelenilmeden gelebilir mi savcım?"

"Ne yani Zehra?" Yönünü bana döndü yürümeye ara vererek. "Gece arasam seni; *'Olay yerine gidelim, önemli ipuçları buldum,'* desem bana güvenmez misin?"

"İyi de savcım ben polisim, siz ise..."

"Savcılar da şeytana uyar Zehra. Katillerin de unvanı olur, bunu asla unutma."

Öyleyse Levent'ti katil; hem unvanlı hem de Dudu'nun güveneceği biri. Orhan'a güvenmiyor muydu yani? Orhan

evinden hiç çıkmamıştı ki kanıtları vardı, evinde 24 saat kayıt yapan kameralar vardı. Hem de evin dört tarafını izliyorlardı. Tetikçi tuttuğundan şüpheleniyorsam da Dudu bir tetikçi ile sessiz sedasız buralara gelmezdi.

Lüleburgaz'da bir ciğerciye oturduk dönmeden. Bekir Savcı da benim gibi kebap seviyordu. Bunu sadece ciğerci seçiminden anladım. Sorsam geçiştirirdi.

"Elimiz boş," dedim diye beni yeniden acemilikle yargıladı. Ona göre acele ediyordum ve görmem gerekenleri kaçırıyordum. Elimiz boş falan değildi, bir kere arabasız asla gelinmeyeceğini biliyorduk ve cinayetin işlendiği noktaya ancak yayan varılabileceğini. Bunlar artıydı. MOBESE kameralarını baştan izleyecektim, Kırklareli yoluna çıkan bütün kameraları da. İstanbul'un kaç milyon nüfusu olduğundan haberdar mıydı acaba?

"Elimde ne araba markası ne de plaka var savcım. Ben nereden bulayım kameralardan?"

Haklı olduğumu düşünüp durakladı, bir şey söylemedi. Yemekten sonra gideriz sanırken, öyle olmadı. Milli park girişinde kimi buldu ise o geceyi sormaya devam ettik. O gece orada bulunan bulunmayan herkese... Elimiz boş, ayaklarımıza kara sular inmiş bir halde arabamıza dönerken yaşlı bir adam bizi durdurdu. Geldiğimizi, soruşturma yaptığımızı duymuş. Jandarmaya gidip anlatacakmış bildiğini ama bizi görünce ayağına geldiğimiz için sevinmiş. Ben daha çok sevindim. Savcı temkinli yaklaştı. Ayakta dinlemeye başladık adamı. Bir araba gördüğünü anlattı. Kız çocuklarının buraya geldiğini, oğlanlarla fingirdediğini söyledi. İki adamla inmiş söylediğine göre Dudu. Dede de demiş ki: *"Artık kızlara tek erkek de yetmiyor."*

Adamları tarif etmesini istedik. Adamlara bakmamış, sadece kıza bakmış. Uzun boyluymuş, selvi gibi. Bilmediğimizi söylesin istedik, düşündü durdu başka ne diyebileceğini. Arabanın rengi griymiş. Plakasını sorduk. Uzun uzun düşündü, plakasını okumamış, okuduysa da hatırlamıyordu. Bomboş döneceğimize bir kez daha emindik ki durdurdu bizi. "Buralarda bir yerin plakası değildi, başka şehrindi," dedi. Biz rakamı da söyleyecek sandık ya da kodun ait olduğu şehri ama "Kaçtı hatırlamıyorum," deyince Bekir Savcı başı ile *"Hadi!"* der gibi işaret etti.

"Peki ya markası..." diye sormak geldi aklıma, gitmeden. Dudaklarını kıvırdı, markalardan pek anlamazmış. "Lüks bir şey miydi yoksa fakir işi mi? Mesela..." Savcının arabasını gösterdim. "Bu araba mı daha iyi yoksa o mu?" Savcı kıyaslamamdan rahatsız oldu mu diye bakmadım. Belki de olmuştu. Yaşlı adam arabayı yeni gelin süzer gibi süzdü ve beğenisini ifade eden bir ifadeyle sakallarını sıvazlayarak cevap verdi.

"Gıcır gıcır maşallah, onun motorundan çok ses çıkıyordu."

Arabaya geçtik. Dönüş yolunda Bekir Savcı söylendi: "*Hangi arabanın motorundan çok ses çıkar,* diye sorsam ne cevap verirsin Zehra?"

"Sanayiye bir süredir gitmemiş araba derim savcım."

"Belki de araç kiralık. Senin karamsarlığın bulaşıcı mı? Korkmaya başladım."

Bekir Savcı'ya bile üç beş çift laf ettirmiş, karşılıklı bir samimiyet oluşturacak kıvama getirmiş biri olarak bulaşıcı tarafımdan rahatsızlık duymadım. Yaşlı adama son soruları da ben sormuştum. Öyleyse o kadar da çaylak sayılmazdım. Ya da züğürt tesellisiydi hepsi.

9. GÜN

Sabahına telefonumun zil sesi ile uyandım. Çalar saatimden önce çalıyordu. Arayan Erhan'dı. Kapıda bekliyormuş, sıcak simitleri varmış. Kalktım, elimi yüzümü yıkamadan onu içeri aldım. Banyoya girdim, üzerimi değiştirdim. Çayı demlemişti çoktan. Bu adamın en sevdiğim tarafı; yıllardır birlikte yaşamışız gibi rahat davranırken, beni çok iyi tanıdığını hissettirmesi. Çayları bardaklara ben doldurdum, misafir olan o diye önce onu oturttum sofraya. Simitten kocaman bir parça koparıp, simitin üzerine peynir koyarken babamın sabah telefonuna cevap verdim. Bilerek kısa kestim ve çayıma döndüm. Yiyesim yoktu ama çay iyi gelmişti.

"Adamın don bedeni hariç her şeyini biliyor olabilirim," diye çıkardı ağzındaki baklayı Erhan. Ağzına kocaman bir parça attı. Neden bahsettiğini hemen anlamadım. Ondan rica ettiğim şeyi unutmuştum. Hızlı hızlı içti çayından iki üç yudum. Erhan hep önünden alacaklar gibi yerdi, izlerken beni yorduğu o zamanlardan birinde bir daha onu izlemeyeceğime söz vermiştim ama şimdi ne söyleyeceğinin merakında sözümü çiğniyordum işte. "Ağrılı!" diye başladı söze.

Neden bahsettiğini anladım. Güven'i anlatacaktı bana. Meraklandım. "Yedi erkek, iki kız!"

"Yedi erkek mi? Oha!"

"Güven en küçüğü. Sabıkası yok! Bir kere evlilik yapmış, iki sene evvel boşanmış. Evlendiği kadın kendisinden on yaş ufak. Mahkeme ile yaşını büyütmüşler kadının ama ben önceki yaşı temel aldım. Kesin çocuk gelindir." Kim bilir? Devam etmesi için başımı salladım. Zaten pek de dinlenmeye niyeti yoktu. "Uzun süre futbol oynamış. Çocukluğundan beri ve profesyonel anlamda... Sonra bırakmış. Kesin sakatlanmıştır."

"Sakatlanmış."

"Biliyor musun? Biliyorsun da niye araştırıyorum ben? Hem de bu kadar ayrıntılı!"

"Anlat sen, soruşturma ile alakalı, önemli." Yalandan kim ölmüş?

"Meşhur bir iş adamı var, geçenlerde kızı öldürüldü." Durakladı Erhan, suratında hınzır bir gülüş. "Lan sen cinayeti soruşturuyorsun."

Kaşlarımı çattım, işaret parmağımı dudaklarıma götürüp "Şşt!" dedim. Sanki bizden başka biri vardı evde. Zafere ulaşmış yarışçı gibi keyifle simit parçasını bal tabağına bandırdı.

"Şoförlükten önce hiç şoförlük yapmamış. O dikkatimi çekti benim. Uyar ailesi bunu kimin referansı ile işe almış? Ne diye?"

Erhan'ın benden daha iyi polis olduğunun gerçeği! Buna dair aramızda hiçbir şey konuşulmamıştı ve gerçekten de öyle bir eve koruma ya da şoför olarak girmek çok zor olabilirdi.

"İnşaatlarda falan mı çalışmış?"

"Biraz sigortalı bildirimi vardı ama sen nereden biliyorsun? İfadesini alırken mi söyledi?"

"Söylemişti evet."

"Katil; şoför diyorsun yani? Yeşilçam etkisi hep bunlar."

"Bahçıvana odaklanayım istersen."

Sırıttı pis pis ve boşalan bardağını uzattı. Bardağı yeniden doldururken devam etti. "Bir türkü barda çalışmış bir yıl kadar."

"Ne iş yapmış barda?"

"Türkü söylemiş," deyip bastı kahkahayı. Çaydanlığı başından aşağı geçirmemek için zor tuttum kendimi. "Bodyguard şeysi işte, mekâna sordurdum."

"Yuh Erhan bu ne çaba?"

"Gözlerin yaşardı, değil mi?

"Ne dediler?" Daha tek lokma bile yememiştim.

"Neden araştırdığımızı merak ettiler önce. Asker kaçağı olduğunu söyledim."

"Adam askerliğini yapmış ama..."

"Sorma zaten mekân sahibi de asker arkadaşıymış!"

Bu defa kahkahayı ben bastım. Erhan'ın yaş tahtaya basmış olması öylesine hoşuma gitmişti ki. Belki tecrübeliler de faka basar babında bir teselliydi benim için.

"Adama yanlış anlaşılma olabileceğine dair açıklama yapıp durdum. İnandı gibi ama yine de bilgi verdi. Öyle askerden kaçacak adamlardan değilmiş, adam gibi adammış, mangal gibi şeysi varmış." Çayını yeniden höpürdetip ekledi: "Yüreği."

"Başka..."

"Valla ne için soruşturduğumuzu bilemediğimden her şeyi sordum Zehra. İşte kadın kız muhabbetlerini falan... Mekân sahibi işkillenince, çalışanlardan biri ile yaptım bu sohbeti. Birlikte çalışan bir güvenlik şeysi..." Önündeki simit bitince benimkinin yarısını bölüp uzattım. Yarısının bana yeteceğini söyledim. "Pek karı kız ayağı olmazmış. Saatinde gelir, saatinde gidermiş, çok konuşmazmış. 'Bazen biz içerdik, ağzına sürmezdi içkiyi,' falan dedi adam. Çok dindar olduğunu düşündükleri olurmuş ama namaz kılarken de görmemişler. Cuma namazlarına gidermiş."

"Cuma namazı mı?"

"Öyle söyledi adam. İnsanlar böyle şeylere çok dikkat ediyorlar Zehra. Birinin gözü ne renk diye soruyorsun, hemen çok iyi adamdır, çok dindardır falan diyorlar. İyiliğe yapıştırıyorlar dindarlığı. Şimdi ben dindar değilim diye kötü müyüm?"

Erhan'ın saflığına gülümsedim. Hep böyle bir çocuktu Erhan, her zamanki gözü karalığı, iş bitiriciliği ayrı, ruhunda bambaşka biri yatardı. İlk bu yüzden onunla olacağını sanmıştım. Yanılmışım! Bir erkekte aradığım şeyin öncelikle iyi insan olması olsa bile yetmiyormuş. Aramızdaki yetersiz şeyin adı ne, bilmem. Bu şeylere Erhan kolay ad bulur hep. Bana gelince ben *şey* diyorsam şeydir, ad bulmaya uğraşmam.

"Peki, oradan neden ayrılmış?"

"Bu işe girince ayrılmış, maaşının daha iyi olacağını söylemiş. Paraya ihtiyacı varmış adamın zaten. Annesi mi hastaymış ne? Bunu patronu olan asker arkadaşı herif söyledi. *'Adamın annesi hasta, sıkıntısı çok bir de yalan işlerle uğraş-*

mayın memur bey,' dedi. Asker kaçağı arama işime *yalan iş* diyor. Yeri yurdu belliymiş gidip bulacakmışım. Elime de tutuşturdu adresini. Dur, bak!" Ceplerini karıştırmaya başladı. Aradı aradı ve sonunda bir not kâğıdına yazılmış adresi verdi. "Tozkoparan'da oturuyormuş adam."

Başımı salladım elinden kâğıdı alırken. Hepsi doğru diye gidip Erhan'ın boynuna sarılacaktım az kalsın. Karışmıştım iyice, karmakarışık.

* * *

Bekir Savcı'nın tavsiyesine uyup, o lanet kameraları inceleyip durdum. Bir halt yoktu, motorundan çok ses çıkaran, yabancı plakalı, gri renkli bir araç bul dediğimde bulan bir kamera sistemi icat edilsin diye oturup dua edecek kadar yorulduğum bir günün sonunda eve dönerken aklımda erkenden uyumak ve ertesi gün Levent Şanlı'yı bulmak için yeniden çalıştığı iş yerine gitmek vardı. Ailesini de aramalıydım belki. İnsan ailesini bu kadar gün neden habersiz bırakırdı? Levent Şanlı için nedense hiç ama hiç iyi şeyler düşünmüyordum. Apartmandan içeri girdim, saat kaç olursa olsun genelde emekli sakinlerden oluşan apartmanımın sessizliği içinde asansöre ilerledim. Asansör bozuktu. Çoğu kez olduğu gibi... Merdivenlere yöneldim. Üç katı çıkacaktım ağır aksak ve tırabzanlardan tutunarak. İkinci katta apartmanın demir kapısının kapandığını duydum ve ardından gelen adım seslerini. Önce paranoyak bir şekilde dinledim adımları ama sonra yirmi dairelik bir apartmanda bulunduğumu hatırlattım kendime ve yüklendim dizlerime. Bekir Savcı ile yaptığımız yürüyüş sonrası dizlerim müthiş ağrıyordu. Kata geldiğimde apartmanın otomatı söndü. Elektriklerin kesildiği sı-

kıcı akşamlardan biri olmasın diye değil yeteri kadar yorgun olduğum için erkenden yatacaktım zaten. Elimi ceketimin cebine attım, anahtarlarım yoktu. Arabada unutmuş olabileceğimi düşündüm. Kadınların çanta taşıma özelliklerinden birine sahip olsam, belki de zamanla olacaktım, böyle her şeyi bir yerlerde unutmayıp bir yerde toplayacaktım. Arabaya dönmek üzere arkamı döndüğümde adım seslerinin durup, nefes sesinin ensemde olduğunu fark ettim. Çarptığım beden kaya gibiydi. Kendimi hemen geri çektim ve karşımdakini seçmeye çalıştım. "Benim," dedi ses. "Güven!"

Neden geldiğini sorgulamadım. Arabadan anahtarlarımı almam gerekiyordu, benim yerime gidebileceğini söyledi. Karanlıkta gözleri rahat görürmüş hep. Nedenini sorgulamadım. Arabamın anahtarlarını verdim ve eviminkinin nerede olabileceğini tarif ettim. Merdiven basamaklarına oturup önce gidişini, sonra gelişini dinledim. Dairenin önünde elindeki anahtarları kilide yerleştirirken "Benim çocukluğumda elektrik yoktu bizim köyde," dedi. Kalktım yerimden. Arka arkaya içeri girdik, kapı önünde ayakkabılarımızı yan yana çıkardık. Mum bulmayı vadettim. Telefonumun ışığı ile kendime yol açtım ona salonda beklemesini söyleyerek. Mutfaktan bulduğum tek mum ile döndüm. İkincisi yoktu. Montumu çıkardım, o çıkarmamıştı. Ev soğuk değildi. "Montunu alayım mı?" diye sordum. Çıkarıp verdi, kendiminki ile birlikte vestiyere astım. Montu "Güven" kokuyordu. Kokusunu öğrendiğimi o an fark ettim. Birinin kokusunu öğrenmek, alışkanlığın da ötesinde bir farkındalıktı. Geri döndüm. Karanlıkta yapılması muhtemel bir şeyler içmesini teklif ettim. İstemedi.

"Neden soruşturuyorsun halen beni?" diye sordu. Bunun için gelmişti. Şaşırdım. Ben cevap vermeye kalmadan devam etti. "İnsanların hakkımda ne düşündükleri umurumda değil ama Kadir'i önemserim. Endişelenmiş başıma bir iş geldi diye."

"Kim bu Kadir?"

"Beni sordurttuğun barın sahibi."

"Asker arkadaşın olan mı?" İnkâr etmedim. Öyle ya ben sordurmasam kim sorduracaktı onu?

"Sormak istediklerine direkt cevap verirdim, böyle ardımdan iş çevirmene lüzum yok. Yalan söylediğimi sanıyorsan başka ama."

"Onunla ilgisi yok." Peki, neyle ilgisi var? Yaptığımdan utandım. Oysa bir soruşturmanın içerisinde ondan şüphelenmeye devam etmem kadar doğal ne olabilirdi? Sanki çok mu yakındık, çok mu güveniyordum ona? "Haklısın. İşler sarpa sardıkça yerimde sayıyorum işte," diye kıvırıverdim. Sırf ilgisi dağılsın diye Orhan şüphesinin zayıfladığını anlattım. "İki kişilermiş ve yürüdüğü o yolu kendi rızası ile yürümüş. Bir adam gözleri ile görmüş onları. Dudu, ikisinin ortasında kuzu gibi yürümüş." Cevap vermedi! Bu meselelerden yorulmuştu belki de çıkıp gitmeye çok az zamanı kalmış olmalıydı. Daha fazla bu şehre bağlanmamalıydı. Nefes alışverişini dinlediğim bir sessizlik sonrası sordum. "İşe döndün mü?"

"Hafta başında döneceğim. Ayrılmak istediğimi söyledim ama Susam Hanım, kızının hatırası gözüyle bakıyor bana."

"Ne de olsa sev..." Söylemekten vazgeçtim. Aksinin olduğunu iddia etmesine rağmen halen Sevda'dan duyduklarımı sorguluyordum. Ne söyleyeceğimi bildiğinden cevap verdi.

"Tamam, anladım, inanmadın. Belki sadece katilin ben olmadığıma inanıyorsun. Belki ona bile inanmıyorsun. O zaman tutukla, götür beni, sağa sola asker kaçağı gibi laflar ederek sordurma beni."

"Kusura bakma!" Belli ki itibarını zedeleyen bir şeydi Erhan'ın yaptığı. Erhan'ın değil benim yaptığım. O kimi sorguladığından bile habersizdi. "Bir daha olmaz!"

"Umarım!" ayağa kalktı. Şive yapmadı, köyünden bahsetmedi, alay etmedi. "Gideyim ben," dedi. Alındım! Neden kaçıyordu böyle canhıraş bir çabayla. Abartıyordum, çabası görünmez adamlıktan ibaretti. Sessiz ve ıssız bir halde... Ayağa kalktım, evin ışıkları açıldı. Girerken bastığım düğmenin verdiği haberle yüzünü gördüm. Yorgun gibiydi, biraz da canı sıkkın.

"Buna mı üzüldün bu kadar?"

Sorumu anlamadı sanki. "Üzgün değilim," dedi. Derin bir iç çekti. "Canım sıkıldı, gelip gelmemek arasında kaldım. Akşamüzeri arayınca Kadir... Sahi sahtekâr biri gibi mi görünüyorum?"

Tam tersi! Aslında sığınılası bir liman gibi... Yıkılmaz bir kalenin en sağlam taşı gibi... Montunu asarken ciğerlerime hapsettiğim erkeksi kokunun, her zaman ihtiyaçmış gibi hissettirdiği koruma hissinin verdiği güven gibi... Adı gibi... Kalktığı yeri gösterdim. "Otur da çay koyayım. Niyetim sandığın gibi değildi."

Oturdu, su ısıtıcısına koydum suyu hızlı kaynasın diye. Çayı hazırladım sonra bardakları. Demledim çayı, yeni su ekledim ısıtıcıya o da kaynayınca çaydanlığı, çay demini al-

sın diye ocağın üzerinde yeniden kaynamaya bıraktım. On dakikaya hazırdı. İçeri döndüm. Benim ikinci el emektar kanepenin üzerinde bacakları göğsüne dek çıkmış gibi rahatsız oturuyordu. Yanına geçtim.

"Bir şeylerin eksik olduğunu düşündüm. Şöyle ki: Bir erkek olarak biraz tuhafsın." Ne söylediğimi anlamadığı belliydi. Sorgulamadı, sabırla bekledi. "Seni o kızdan kıskandığımı söyledim, çıkıp gittin. Hayatında biri olduğunu değil, hayatında olanın Dudu olduğunu düşünüp durdum. Ölümüne babasından daha çok üzülüyorsun, görüyorum. Çoğu zaman dalgın ve huzursuzsun."

"Belki ben hep dalgın ve huzursuz bir adamdım. Dokuz gün evvel beni tanımıyordun, bir kez bile görmemiştin."

Haklı olduğunu biliyordum. Dudak içlerimi ısırarak kabul ettim söylediğini. Yine de onu kıskandığımı ikinci kez dile getirmenin huzursuzluğu baskındı. Buna dair bir şeyler söylememesi ise sinirimi bozuyordu.

"Bade denen kızın yanına giderken bana gösterdiğinden başka biri gibiydin. İstediğinde başkası oluyorsun. Bazen masum bir köylü gibisin, bazen çapkın bir şehirli, bazen de aklı başında, olgun bir Anadolu adamı."

Gülümsedi. Sözlerim hoşuna gitmiş olmalıydı. Seveceği tarz şeyler mi diye tartmadım hiç. "Kızın adı Banu."

"Ne?"

"Bade değilmiş, hatırlayamamışım. Mutlaka Dudu beni Bade isminde birileri ile de tanıştırmıştır."

"Yine mi görüştün kızla?"

"Yine mi kıskandın?"

Suratıma yediğim tokatın intikamını alma duygusu gibi bir duygu kapladı içimi. Aynı şekilde karşılık versem... Ama nasıl? Adamın gözünde bir kadın bile değilken. Kalktım, çaya bakacaktım. Daha almayınca demini oyalandım mutfakta. Ardımdan gelip özür dilediğini hayal ettim. Belki beni bir kadın gibi görmediğine dair... Hayalse hayal gibi olmalıydı, gelecekti, sarılacaktı ve öyle özür dileyecekti. Çayını götürdüm. Kahretsin ki yine yanına oturdum. Uzağına yüreğim dayanmadı. Gursuz muyum acaba ben? Hislerimi bastırmayı bana öğretmeyen babamın suçu hepsi!

Çayından bir yudum aldı. Belli belirsiz bir hoşnutsuzluk ile "İyi kaynamadan demlenmiş," dedi.

"Çok biliyorsan sen yapsaydın," deyince ben, gülümsedi.

"Senin çayın da güzel oluyordu, herhalde bana kızınca inadına yaptın." Ben de bir yudum aldım. Aslında güzel gibiydi. Emin olamadım. İçtiğim en güzel çay olmadığına eminim ama. "Bir kez daha söyleyeyim," dedi bir anda. Çayını hızla yarıladı. "Dudu ile aramda sandığın gibi bir şey olması mümkün değil. Hem ben ona göre kaba saba ve biraz da kıroydum."

"Bunlar doğru; kaba saba ve kırosun."

"Ben olsam; şehirde büyüyüp, etrafımda bir sürü erkek varken tutup da bana bakmam." Bu bana bir gönderme miydi? "Dudu üniversite sınavlarına hazırlanıyordu, başarısız bir öğrenci de sayılmazdı. Benim Türkçeyi altı yaşında öğrendiğimi hesaba katarsan..."

"Altı mı?"

"İlkokul birinci sınıfta! Öğretmenimiz hepimizle uğraşırken boncuk boncuk terlerdi. Herkesten hızlı öğrenmiştim

önümde Türkçe bilen ağabeylerim olduğu için. Annesi, babası tek kelime Türkçe bilmeyen biri için zordu tabii. İlk iki üç hafta okula bir daha gitmeyeceğim diye ağlamıştım. Kimse bizi sevmiyor okulda, diyordum. Oysa hepimiz o köydendik, bir tek öğretmen hariç. Bizi sevmeyen ancak öğretmen olabilirdi ama bunu söylemeye dilim varmıyordu, ben herkes diyordum." Bir şey söylemek istedim ama bulamadım. Hiç insanları böyle sebeplerle yargıladığımı bilmem. Bilemeyen için daha anlaşılmaz olmalı. Irkçı olanla konuşsa bunları, hararetli bir tartışmayla hallederdi sanıyorum. "O yüzden bizim gibi ailelerden çıkan çocuklarla böyle büyük şehirlerde eğitimli babaların büyüttüğü çocuklar birbirine bir şey hissedemez. Dudu ile durumumuz tam buydu."

"Şuan çok düzgün konuşuyorsun Türkçeyi."

Başını olumlu manada salladı bunu kabullendiğini gösterircesine. "Ben haddimi hep bildim. Hiç başka türlüsüne uzanmadım. Bir kızı sevdiysem de sevmemiş gibi yaparım."

"Dudu için mi söyledin bunu?"

"Yoh, Dudu bacımdı."

Gülümsedim. Şivesini sevdiğimin yüzü de gülümseyince daha fazlasını anlatsın istedim. Boş bardağını uzattı. Tazelenmiş bardağa "Çay daha yeni demini alıyor," dedi. Haklıydı. Biraz erken koymuştum.

"Kimdi o beni sordurduğun herif? Polismiş. Hani gizliydi soruşturma?"

"Erhan. Söylemiştim daha önce adını. Soruşturma gizli, ne için sordurduğumu bilmiyor. Öyle rica ettim diye..."

"İyi arkadaşın olmalı."

"Samimiyiz evet." Eski sevgilim hatta. Söylesem kıskanacak değil ya adamın umurunda bile değilim.

"Hacer'in iki kardeşi daha vardı. Teyzemin en güzel kızı da Hacer'in bir büyüğü Ayşe'ydi. Demişler o zaman Güven'e Ayşe'yi isteyeceğiz. Hacer yataklara düşmüş."

"Hacer kim?"

"Karım. Yani eski karım. Teyzemin kızı." Sıfatı çok olan, zavallı bir kadın. "Çok ufaktı düğünümüzde. Ayşe'yi abime, Hacer'i bana aldı babam. Bizim orada öyledir, babalar alır evleneceği kadınları oğullarına. Hacer, ağabeyimin bekâr olduğuna öyle bir sevinmiş ki zil takıp oynayacakmış az kalsın."

"Kendisi mi anlattı bunu sana?"

"He! Hacer çok çenesizdir, sormadığını bile anlatır."

"Seviyorsun sen Hacer'i." Yargılar gibiydi sözüm, umursamadı bile. Başını olumlu anlamda salladı.

"Severim. Ben onun bebekliğini bilirim. Tandırlarından yılan çıkmış da koşarak kucağıma atlamıştı. El kadar çocukların aklına sokuyorlar; şu senin kocan, bu onun. Onlar da kapılıp gidiyor. Hacer'e eminim ki dokuzunda dediler *'Teyzenin uşaklardan birine vereceğiz seni,'* diye. Onu en çok oynatan da bendim. Ben de olsam beni isterdim." Söylediği ile alay ediyor gibiydi. Kınıyordu belki kendi yaşantılarını. Gözlerime baktı, zifiri karanlık gözleri medet umar gibiydi. Ne söylememi istediğini anlamadım. Gözlerini çekmedi gözümden. "Ödü kopmuş biz boşanınca. Dul oldu mu layığı belli, bir de kısır dediler onun için, dedesi yaşında bir adamın evinde hizmetçilik yapacak. El mahkûm! Buna da civar köylerden bir talip çıkmış. Alacaklar! Babası mümkün değil

bir kere evlendirdiği kız çocuğuna bir daha ekmek vermez. Kaçıp gelmiş bize, anneme yalvarmış. Annem sever Hacer'i. Hepsini sever; kimi kendi yeğeni, kimi kocasının."

"Babanın..."

"He bağbamın!"

"Size kızmadılar mı boşandığın kadını geri evine aldın diye?"

"*İmam nikâhımız duruyor, boşanmak niyetimde yoktu zaten,* dedim. Babam kabul etmedi tabii, söz verdim ona da. *Annem biraz toparlasın tekrar evleneceğim* diye..."

"İkinci kez, ikisi ile aynı anda mı?"

Başını salladı. "Babamın da annemle nikâhı duruyor, evleri ayrıldı ama ben evime almasam aynı evde dururlardı."

"Sizin orada kimse sevmez mi peki Güven? Varsayalım bir kadına âşık oldun."

"Kadın telef olur."

"Sana ne olur?"

"*Süleyman'ın küçük oğlan ne cevvalmiş* deyip gülerler kahvede. Gördükleri yerde sırtıma vururlar. *Aslanım,* derler."

"Fena!"

"Yaa! O yüzden komiserim bizim oraların erkekleri buraların kızlarına gelmez. Ha bizim oralıdır ama yıllar olmuştur uzaktadır, ailesi bizim köy gibi köylerin adetlerinden uzaktadır orasını bilmem. Ama ben değilim. Bizde halen bin yılın gelenekleri var."

"Anladım."

"Gerçekten anladın mı?"

Neydi bu şimdi? Anladığımı sorguladım. Anlaşılan yanlış anlamıştım. Cevap vereyim diye gözleri ile gözlerimi yağmalarken çekmedim gözlerimi. "Bana mıydı bu kadar laf?"

"Zeki kızsın sen."

Güldüm. Az sonra biraz daha sesli güldüm. Gözdağı veriyordu bana *"Benden uzak dur ailemin gelenekleri seni sarpa sarar,"* diye. Gülüşüm şaşırtmadı bile onu. Sabırla bekledi normale dönmemi ve ben sakinleşince bardağı uzattı. "Bizim orada kadınlar yüksek sesle gülmezler ve erkeklerin çayları bitince ellerinde boş bardakla böyle bekletmezler."

Bir bardağa bir de ona baktım. "Bizim oralarda da kadınlar ne iş yaparsa erkekler de o işi yapar." Atıyordum. Ne çok kez şahit olmuştum? Babaannem dedemin çoraplarını giydirirken bunu bir görev gibi görürdü. "Babam benden daha güzel yemek pişirir mesela."

"Peki, annen ne iş yapar?"

Dudaklarımı kıvırdım. "Zamanında çok güzel börek yaparmış. Boşnak böreği. Ama ben hiç yemedim. Babam yapıyor yerine ama söylediğine göre hiç benzemiyormuş."

"Hayatta değil mi annen?"

Başımı iki yana salladım. Daha fazla sormadı. Ne nasıl öldüğünü ne de ne zaman öldüğünü sorguladı. "O da mı sen gibi erkek Fatma'ydı yoksa?" dedi.

Boş bardağını elinden aldım. Gözlerimi devirerek kalktım. Buna son zamanlarda çok takmaya başlamıştım. *Erkek gibi kızsın vesselam* sözlerine duyduğum böbürlenme yok oluyordu resmen. Yeni bardağın dumanı tüterken yanına geçtim.

"Pekâlâ, sizin oraların erkekleri şehir kulüplerinde hep aynı hızda mı kız ayarlar?"

"Marifetlerine bağlı..."

"İmam nikâhlı hanımları, memleketlerinde beklerken onlarla mutlaka yatarlar mı?"

"İmam nikâhlı karım değil Hacer, sadece teyzemin kızı."

"Boşandığın teyzenin kızı."

"Her neyse seninle bunu tartışmayacağım. Soru neydi?"

Gülmek istediysem de bastırdım. "O kızla yatan Güven diyorum, sizin köylü olamaz."

"Bizim köylü olur mu bilmiyorum ama ben kızla yatmadım."

Duymak istediğim buydu. Kâfi! Arkama yaslandım ve buz gibi olan çayımı koltuğun kolundan alıp bitirdim.

"Gözlerine mi baktın evinde?"

"Her evine girdiğimle yatıyor olsam seninle de yatardım."

İrkildim. Beni alt etmek için mi dedi bu lafı diye dikkatle baktım gözlerine. "O kadar kolay diyorsun yani."

"Kolay demedim, denerdim."

"Sen beni ne sandın acaba?"

"Yanlış anla..." Durakladı. Gülümsedi, çapkın bir tebessüm yayıldı bütün yüz hatlarına. "Pardon, erkek Fatma olduğunu unutmuşum."

"Bana şunu söyleme!" Başarmıştı. Sinirleniyordum.

"Sen de biraz kadın gibi ol o zaman!"

"Ayıp ediyorsun ama! O gece bacaklarıma bakan sen değil miydin?"

"Baktım. Ama benimkilerden daha kaslı olduklarıydı dikkatimi çeken."

"Ayıp!"

"Kaslı olman mı?"

"Kendini bir bok sanıyorsun, değil mi?" Suratını buruşturdu. Küfürden hoşlanmıyordu belki de. Kalktım ayağa, elimdeki bardağı tabağına vurarak. "Sana bir laf ettik ya sanıyorsun ki ben sana bayılıyorum."

"Sanmıyorum. Bayılma bana, istemem."

"İstemezmiş. Ben meraklın mıyım acaba?"

"Olma zaten en güzeli."

"Kalk git ya evimden! Zaten bende kabahat, sana böyle laflar etmen için halen fırsat veriyorum. Bir daha da çıkıp gelme!"

Durakladı. Ciddi olup olmadığımı görmek için bekledi belki de. Sonra kalktı, bir şey söylemeden kapıya doğru yürürken öfkeyle elimdeki bardağı fırlattım. Sırtına çarptı, yere düştü ve kırıklar dağıldı. Döndü. Önce kırıklara, sonra bana baktı. Ellerim titriyordu. Nedensiz değil, sırf istenmeyen oldum diye de değil; Güven'le hiçbir şey olamayacak olmanın tahammülsüzlüğü ile. Onu ısrarla isteyen tarafıma küfretmek istedim. Fena bir şekilde! Kırıkların üzerinden aştı ve beklenmedik bir hamle ile bir kolunu belime dolayıp dudaklarımdan öptü. Elimdeki çay tabağı altı da yere düştü. Halıya gelince kırılmadı. Kolu belimde fazla sıkıydı, kokusu nefesimde baskın. Onun köyü böyle mi kokuyordu acaba? Şekersiz çay tadına karışmış, ıslak bir bulut gibi... Hissiz, hafif ve beyaz...

Geri çekildi. Karşılık vermemiş olduğum için mutluydum. Vermemek için direndiğim için de pişman. Çeker gider san-

dım yine ama sırıtarak "Öpüşmeyi bile bilmiyorsun ama erkek Fatma dediğim için kızıyorsun," dedi. Dişlerimi sıkarak itelemeye çalıştım, gücüm yetmedi. Kolu ahtapot gibiydi. Çırpınmaya başladım, diğer eli ile ellerimden birini tuttu. Hırsımdan sadece burnumdan nefes alıp veriyordum. Göğsüm inip kalkarken onunkine çarpıyordu. Hissedip hissetmediğini bilmiyordum ama ben her hissettiğimde yatışıp teslim oluyordum. "Dudu seni tanısaydı ne derdi biliyor musun?"

"Ne?"

"Bulmuşsun kaymak gibi kızı, yumulsana abi!"

"Dudu sana *abi* mi derdi?"

Başını salladı. "Bazen... Bazen de sadece şoför..."

"Hiç dediği gibi olmadın yani onun için."

Başını iki yana salladı. "Beyni uçkurunda heriflere benziyor muyum ben?"

"Bildiğim herhangi bir herife benzemediğin kesin ama kime benziyorsun onu çıkaramadım."

"Kim bilir, belki de hiç sevmeyeceğin birine..."

"Kim bilir belki de çok seveceğim birine..."

Kollarını çekti ve bakışlarındaki davet kaybolurken çekip gitti. Giderken ayağının altındaki camlardan birine bassın da can havliyle kalsın diye dua ettim. Duam kabul olmadı.

10. GÜN

Levent Şanlı'nın bir nişanlısı varmış. Dört senedir birlikte çalıştıkları bir arkadaşı -dershanede idareden bilgi almak için debelendikten hemen sonra yardımcı olmayı teklif eden şahane hayırsever arkadaşı- bir süre önce ayrıldıklarını bildiği bir ilişkisinden bahsetti Levent'in. Bir devlet hastanesinde hemşirelik yapıyormuş. Gebze tarafındaymış ve Levent'ten dört yaş kadar ufakmış. Birkaç kez ortamlarına gelmiş kız; mülayim, biraz çekingen bir şeymiş. Levent gibi olduğunu düşünmüş herkes. Arkadaşı böyle olduğunu söyledi Levent'in. Halim selim, kimsenin tavuğuna *kışt* demeyen biriymiş, Levent. Onu neden aradığımı illaki merak ettiğini söyleyince kırklı yaşlarına merdiven dayadığını düşündüğüm, kızıl saçlı, tombul yanaklı kadın, Dudu'nun adını verdim. Tahmin ettiğine adım gibi emindim. Sözde hiç de çaktırmamaya çalıştı ama peşinen "Levent karıncayı bile incitemez, onu tanısanız birini öldüremeyeceğine anında karar verirsiniz," dedi. Çenemi tutamadım ve ben de ona öğrencisi ile ilişki yaşayacak kadar küçülen bir adamdan her şeyi bekleyeceğimi söyledim. Ön yargılıydım ya da değil. Yine de bu ahlaki bozukluğu kabullenemediğim gerçeği bas-

kındı. Kadından Levent'in nişanlısının bilgilerini alıp dershaneden oraya bir daha uğramama gerek kalmaması için dua ederek çıktım.

Levent, Dudu'nun cinayetinin hemen ardından nişanlısına sığınmıştı. Zaten esaslı kadınlar iyi günde kötü günde belli olurdu ve Levent kaçamak aşkının bedelini bir canın pençesine takılmış vicdanı ile öderken eski nişanlısının aşkını kullanıyordu. Onu, onunla bulacağıma neredeyse emindim. Hastaneden içeri girdiğimde, danışmadan sordum öncelikle adını. "Hülya Sakarya." Çıtı pıtı, sevimli bir kızdı Hülya. Taş çatlasın 20 derdim yaşına ama sanırım birkaç yaş daha büyüktü. Önce beni bir hasta yakını sandı, pürdikkat ne söyleyeceğimi dinledi. Kendimi tanıttım. Polis olduğumu duyunca tedirgin oldu, durakladı. Ona direkt eski nişanlısını sordum. En son ne zaman görmüştü? Onun için endişelendiğine dair tek bir ifade görmek istedim.

"Ne diye görüşecekmişim ben onunla? Biz çoktan ayrıldık. Beni onunla ilgili rahatsız etmeyin lütfen," dedi. Saçlarını savurarak uzaklaştı yanımdan. Herkes saçlarını bunu yapabilmek için uzatıyor olmalıydı. Ben savursam kafam giderdi bir o yana bir bu yana. Hülya'nın peşinden son bir umut davrandım ama kız beni duyar duymaz daha hızlı adımlarla koşmaya başladı. İşkillendim. Hastane çıkışına pusuya yattım ve beklemeye başladım. Bütün günümü hastane bahçesinde geçirince ister istemez yatağım, döşeğim bile orası oldu. İzlediklerim, gördüklerim içler acısı. Şahit olduğum kadarıyla yetindiğim ajitasyon, gün içinde öylesine yordu ki beni; ne için beklediğimi, işin sonunun nereye varacağını kardı kattı zihnim. Bu dünyada halen hastalıklar yaşanıyordu, o has-

talıklar can alıyordu. Hani, bilmem kaçıncı yüzyılın müthiş olanakları ile kansere bile çare bulunmuştu? İnanmamak lazımmış. Akşamın alacakaranlığında elleri montunun cebinde, boynuna sardığı atkının korunaklı sıcağında çıktı hastaneden Hülya. Saatler önce üşüdüğüm için girdiğim arabamda dikkat kesildim. Taksiye binmesi durumuna karşılık tetikte bekledim ya da yoldan bir minibüs durdurabilirdi. Öyle ya taksi ile gidip gelebileceği bir işi yoktu. Altı üstü hemşireydi! Ne taksiye bindi ne toplu taşıma aracına. Epeyce bir yol yürürken 10 km hızla dur kalk yaparak peşinden takip etmeye bir son vermek için vites büyütüp arabayı önünde kırdım. Korktu! Hatta öyle bir sıçradı ki babamın *ödü patlamak* dediği şeyin gerçek olacağını sandım bir an. Olmadı. Arabamın camını açtım, başımı camdan dışarı uzattım. "Levent'in iyiliği için... İstersem sizi yardım ve yataklık ettiğiniz iddiasıyla gözaltına alırım. Kırk sekiz saat nezarethanede kalırsanız bütün bunların olmasına izin verdiğiniz için geri dönüşü olmayan bir pişmanlık yaşarsınız." Ödü her an patlayabilirdi. Ne istediğimi merakla bakan gözlerinde soru olarak ilettiğini görebiliyordum. Yan koltuğumu işaret ettim, el mahkûm arabanın etrafını dönüp yanıma geçti. Ev adresini sordum. Evine gitmek zorunda olup olmadığımızı sordu. Kimliğimi gösterdim, tedirginliği biraz hafiflesin diye de kimseye zarar verme niyetimin olmadığını söyledim. Çok yaklaşmıştım, dakikalar sonra o evde kapana sıkışmış bir şekilde bulacağım kişi Levent olacaktı.

Hülya'nın bir apartmanın çatı katındaydı dairesi. Asansörsüz bir bina olduğu için dairesinin önüne geldiğinde nefes nefeseydi. Onun buna çoktan alışmış olması gerekirken ben

çok daha idmanlıydım yanında. Oysa aylarca büroya hapsedilmiş bir devlet memuru olduğum için akademideki çabalarımın çöp olması korkusu ile kaybetmediğim düzenli spor alışkanlıklarımı da tam on gündür bırakmıştım. On günde kimse hamlamazdı. İçeri girerken ayakkabılarını çıkarınca ben de ayakkabılarımı dışarıya koydum. Bir kapı önü paspasına basıp, herkesin sahip olduğu farklı farklı ev kokularından birinin içine daha girdim. Bir daha gelsem tanırdım Hülya'nın ev kokusunu. Vanilya sinmiş bir havasızlık ve sıcak... Doğalgaz faturası az geliyor olmalıydı, evde yokken bu kadar yüksek derecede kombi çalıştırdığına göre. Beni salonuna davet etti. Beyaz renkli yağlı boya duvarlarda tek bir aksesuarın bile olmadığı, iki koltuk, iki berjerden başka eşyanın bulunmadığı bir salon-cuktu girdiğim yer. Bir televizyon bile yoktu. Üzerimde deri montumla oturdum bana gösterilmeyen berjerlerden birine. Hülya karşımda ayaktaydı.

"Levent nerede?"

"Çok uzun zamandır görmüyorum onu."

İnanmadım. Yine de inanmış gibi yaptım, başımı salladım. Hemen karşımı gösterdim. Oturmalıydı. Yalnız 1.60'dan daha uzun olmayan bir kızın tepemde yalı kazığı gibi dikilmesinden duyduğum rahatsızlıkla yaptım bunu. Oturdu. Benden korktuğunu görüyordum, itaati başından gideceğim anın beklentisi ile istikrar taşıyacak gibiydi. İki elini bacaklarının arasına sıkıştırdı. Tıpkı benim gibi onun da montu üzerindeydi. Evin sıcaklığına rağmen montunu çıkarmayışı gerginliğini daha çok gözler önüne seriyordu.

"En son ne zaman gördün Levent'i?" Ondan tanıdığım biri gibi bahsetmiştim. Annesi ile babasına oğulları ile ilgili

sorular sorduğumda ne kadar da yabancısıydım çapkın matematikçinin. Şimdi ise üç beş kez karşıma almış, soğuk terler döktürmüşüm gibi hissediyordum. "Ben..." başını daha da eğdi. "Ben çok oldu."

"Burada değil yani?"

Korku dolu gözlerle baktı bana. "Hayır," dedi. Biraz yüksekti sesi.

"Arayabilir miyim odalarını?"

Başını salladı tereddütsüz. Kalktım ayağa, hiç bozmadı istifini. İşkillendim arkamdan gelip boynuma indirdiği kütükle pekmezimi... Kütüğü nereden bulacaktı? Arkamı döndüm salondan çıkmadan, aynı yerdeydi. Başını gömdüğü o nokta sonu olacakmış gibi titriyordu.

Evin iki odası vardı. Biri yatak odasıydı. Düzenli bir şekilde bırakıldığı sabah saatlerinden bu yana kimse dokunmamış gibiydi. Koyu renk bir battaniye ile örtülmüş yatak, kahverengi cilasız ahşap bir gardırop ve iki komodinin yerleştirildiği yatak başlarından öte eşya yoktu. Gardırobun kapaklarından biri düşmüş, diğerinden aşağıda duruyordu. Onarmamak için kendimi zor tuttum. Yatak odasının açıldığı balkona, terazisi bozuk gardırop içine dek baktım. Bir duş başlığı ile tuvaletin ortasında duran eski model bir çamaşır makinesinin durduğu küçük karo beyaz fayanslardan oluşan banyodan sonra duyduğum tıkırtı ile arkamı döndüm. Levent şu kapısı kapalı odada hırlıyor muydu yani? Silahıma davrandım. Silahımı ilk kez gerçek manada kullandığım gün heyecandan ölürüm sanıyordum ama soğukkanlıydım. Sanırım kullanmanın nasip olmayacağını biliyordum. Biraz geri durdum ve kapı koluna bastırıp tekmeyle kapıyı açtım, üzerime doğru bir şey atıldı ve

beni yere yatırdı. Elimden silahım düştü ve benden uzakta bir yere fırladı. Namluyu sürmediğim için şanslıydım. Üzerimdeki şey suratımı yalayan çirkin bir yavru köpekten fazlası değildi. Kusacaktım ve bulunduğum yeri berbat etmemek için köpeği üzerimden fırlatıp kendimi tuvalete zor attım.

Yüzümü tam dört kez beyaz sabunla yıkadıktan sonra döndüm içeri. Hülya'nın sürekli özür dileyip durması ve köpeğini zapt etmek için odasına kilitlemesi ile yeniden oturabildik. Yüzüme bakamıyordu sanki baksa 'böh' deyip korkutarak altına kaçırtabilirdim.

"Öyleyse neden bu kadar korkuyorsun benden?" diye sordum. Daha fazla planlı davranamayacaktım. Köpeğin tacizinden sonra olmazdı! Üstelik lanet şey bir dişiymiş. Erkek bile değil.

"Ne?"

"Levent'i evinde saklamıyorsun da neden öcü muamelesi yapıyorsun bana?" Halen anlamamış gibi bakıyordu. Sesimi daha da yükselttim, Levent bu saf kızda ne bulmuştu acaba? Bulamamıştı ki öğrencisi kapatmıştı açığı.

"Babası... İnanın, Levent ile aylar oldu ayrılalı. Bir cinayet işlediğini duyunca korkudan uyuyamaz oldum. Sürekli korkuyorum, ya birlikte olduğu bütün kadınları öldüren bir manyaksa diye..."

Kızın aptallığı şuurumu bozdu. "Levent'in katil olduğunu da nereden çıkardın?"

"Değil mi?"

Birazdan *ben zaten biliyordum* gibi laflar ederse köpeğini içeriden getirtip, aklını başına devşirene dek... Köpeği

işkence fikirlerime alet etmemeliyim. Neydi adı? Tuhaf bir ad! Ona bu adı Levent'in taktığını söyledi dakikalar sonra. Hatta o almış doğum gününde. "Benim de öyle bir sevgilim vardı, doğum günümde bana hayvan hediye eden," deyiverdiğimde Hülya ile dertleştiğimi fark edip silkelendim. Levent'in babası Hülya'yı arayıp; eğer oğlunu gördüyse uyarmasını, polisin her yerde onu aradığını, saklanmasını söylediğini anlattı. Ah be bey baba biz sana inanmıştık! Tek erkek çocuktu Levent. Ailesi ona çok düşkündü. Tıpkı benim ailem gibi! Her hatası ile kabulüydü onların. Annesinin buna asla inanmadığına emin olduğundan bahsetti Hülya ama babası ihtimaller denizinde boğulup sonunda oğlunu kanundan kaçırmak konusunda radikal adımlar atmaya hissen zorlanmıştı.

"Ama sen hiç görmedin Levent'i?" diye bir kez daha sordum. Başını iki yana salladı.

"Kötü ayrıldık biz onunla. Beni aldattı o öldürdüğü kızla." Rahatsız oldum Levent'ten böyle peşin hükümle bahsetmesinden. Yine de bir kez daha uyarmak için acele etmedim. "Gözlerimle gördüm evinde. Öğrencisi olduğunu hemen anlamadım, yakıştıramadım belki de Levent'e. Hep doğruluk, dürüstlük dersleri verirdi."

"Neden öldürmüş olsun ki Dudu'yu? Neden bu kadar eminsin?"

Dudaklarını kıvırdı. Aslında emin değildi, babası öyle söyleyince inanıverdiğini söyledi. Bir tarafı hep inkâr ediyormuş ama... Hangi tarafı acaba? Onu ararsa beni araması için iletişim numaramı bıraktım. Sonra da bir suçluya yardım ve yataklık etmenin cezasından bahsettim. Mesleğinden

olacağını söylediğimde "Yemin ederim, nerede olduğundan haberim yok," diye tutuşmaya başladı.

"Bir zamanlar âşıklar mıydı onlar?" diye düşündüm yol boyunca. Nasıl bir aşktı ki onlarınki, ilk ayağı kayanın bulunduğu yerden son sürat kaçmıştı bir diğeri? Aşk hakkında çok az şey bildiğimi hatırlattım kendime. Evime dönerken, İstanbul'un lanet trafiğinden yolumu Tozkoparan'a çevirdim. Güven'in evinin kapısında zilini çalarken çoktan akşam olmuştu. Karşıma çıktığında elbette ki şaşkındı. Bir an sadece kapıda bıraktı beni, sonra ardına dek açtı kapıyı.

* * *

Menemen yapıyormuş kendine. Ne çok severim! Babamın tazecik topladığı biberleri çıtır çıtır yerken, bittiğinde yeniden bahçeden toplayanın ben olacağımı söylediği zamanların yegâne yemeği. Ona da anlattım bunu, mutfağının kireçle boyanmış duvarına sırtımı yaslayıp onu izlerken. Biberleri tık tık doğruyordu ekmek tahtasında. "Sırtını yaslama boyası çıkar duvarın," deyince geri çekildim. Arkamı görmeye çalıştım, muhtemelen bembeyaz olmuştu. Mutfak penceresine doğru yürüdüm. Kot farkından burası zemin katta kalmış gibiydi. Demir bir kapıdan bahçeye çıkılıyordu. Bakımsız bahçenin içi çöpler, kurumuş yapraklarla doluydu. Belli ki orayı yıllardır kimse temizlemiyordu. Bu defa sırtımı pencereye yasladım.

"Levent Şanlı'nın babası oğlunu koruyor. Belki de saklanmasına yardım ediyor." O *tık tık* sesi hiç kesilmedi. Her babanın evladını koruyacağını düşünüyordu belki de. "Bir nişanlısı varmış. Dudu yüzünden ayrılmışlar. Gebze'de hemşire, onun yanına gittim bugün. Kızın korkudan ödü patladı."

"Nasıl yani?"

Elinde bıçakla bana döndü. Bıçağı beceriksizce tutuyordu.

"Biberlerini doğramamı ister misin?"

Bıçağı uzattı. Keskin yerinden tutmamak için uzanınca elim eline çarptı. Sıcacıktı. Oysa mutfak buz gibiydi. Odada yanan sobanın sıcağı zerre tesir etmemişti mutfağa. Biberlerin başına geçtim. Bu defa benim ellerimin arasından çıkıyordu o *tık tık* sesi.

"Sana 'Duvara yaslanma!' demiştim." Arkamdan görüyordu bembeyaz izi. Çırpmasını istesem bana dokunmayacağına emindim. İstemedim.

"Levent'in saklanması kafamı bulandırıyor."

"Bu kadar takma bu Levent meselesine kafayı sen. Katil o değil."

"Nereden biliyorsun?" Bana uzattığı tavaya koydum biberleri. Tezgâhın üzerine oturttuğu iki gözlü ocağının bir gözüne yerleştirdiği tavaya biraz yağ koydu. Tahta kaşık buldu çekmecelerin birinden, tavanın içine bırakıp çayı demledi.

"Levent'i çok tanımam ama Dudu'yu öldürmek için bir nedeni yok."

"Ya varsa..."

"Ne gibi?"

"Belki Dudu hamileydi. Levent çocuğu aldırmasını istedi. Dudu doğuracağını söyledi. Levent de Uyar ailesi ile başının belaya girmesinden korktu." Gülümsedi planımı alaya alırcasına. "Tamam, saçma!" diye kabul ettim. Hamile olsa raporlarında zaten görürdüm. "Dudu'nun hap aldığını söyleyen arkadaşları var. Uyuşturucu olabilir mi sebep? Levent de bağımlıydı, birlikte İğneada'ya gittiler, arabanın içinde hap

aldılar, sonra olan oldu. Bir kavga çıktı, yürüyüş yaptıkları göl kenarında ve Levent, Dudu'yu öldürdü."

"Silahı daima yanında bir gangsterden bahsetmiyorsun. Adam öğretmen."

"Tamam, şöyle olabilir mi?"

Kabuğunu soymayı tamamladığım dört domatesi yan yana koydum. "Bunlar az değil mi?" dedim. Tek kapaklı buzdolabını açarken sözüme devam etmemem için araya girdi.

"Peki, uyuşturucu madde bulunmuş mu kanında?"

Dosyasının ayrıntılarını hatırladım. "Uyuşturucu yok, cinsel ilişkiye girmemiş, zorla ya da isteyerek. Biraz alkol tespit edilmiş kanında ama..."

Kaşlarını kaldırdı *bak işte* der gibi. "Levent'in uyuşturucu kullanmadığına eminim."

"Adamı çok iyi tanıyor gibisin."

"İyi değil. Beni sevmezdi. Dudu'nun anlattığına inanan biri olarak Levent'in sigara bile içmediğini biliyorum."

Sigara içenleri sevmiyordu bu adam, içki içenleri de. Az içişinden, sigaraya burun büküşünden belliydi. Domatesi yıkadı ve bana uzattı. "Peki, Orhan Tutan konusunda ısrarcı mısın? 'Adam tetikçi tutmuş olabilir,' demiştin en son, bütün gece evinde kalmasının ispatlı oluşuna karşılık."

"Adamın evinin kamerasız bir çıkışı mutlaka vardır. Koskoca ev Allah'ını seversen, bu kadar saf olma."

Domatesin işi yarım kalmış bir şekilde kalakaldım. Biberler cızırdıyordu. "Hadi!" dedi beni hızlandırmak için. "Seni beklemez bunlar."

İşime döndüm. Çok şey atlıyordum. Hep başkalarının gördüğü benim asla görmediğim bir dolu ayrıntı vardı. Güven'in polislikten zerre kadar anlamadığına bahse girecek kadar onu tanımama rağmen daha ayrıntılı düşündüğü bir gerçekti.

Az sonra oturma odasındaki plastik masanın plastik sandalyelerinde birlikte oturup aynı tavaya ekmek banıyorduk. Bu, benim için hiç mesele değildi ama Güven'in ilk olarak servis tabağı getirmiş olduğunu görünce onun bana karşı çok da rahat olmadığını düşündüm. İçten içe bahsini ettiği farklılıklara körü körüne bağlı olduğunun farkında mıydı acaba daha bir gün önce beni öpen dev adam?

"Hiç düşünmediğimiz biri belki de katil. Hiç tanımadığımız biri. Daha o kadar ulaşamadık."

"Belki de Yaman Bey'in rant kavgasında olduğu adamlardan biri."

Güven'in bu bakış açısına da on puan verip devam ettim. Muhteşem bir çay demlemişti. "Yaman Bey hiç düşmanının olmadığını söyledi ama..."

"Yaman Bey pek açık vermez."

O adam hakkında aslında ben de tam olarak bunu düşünüyordum. Kış domatesleri ile yapılmış, pul biberi bol menemenimizin akşam açlığımın yemeği olmasından son derece memnun elimde çay bardağı ile "Belki sen bana yardımcı olabilirsin?" dedim. İddialı baktı. *Olurum* mu demekti *olmam* mı çözemedim. Ama ben işime geldiği gibi anlamak istedim. "O eve istediğin gibi girebiliyorsun. Çekmeceleri, dolapları, kasasını..."

"Oldu canım, adım hırsıza çıksın."

"Orhan'ın evine gizlice girmeye razıydın ama."

"*Razıyım* demedim, onu da sen teklif ettin yine."

"Tamam, o mantıksızdı ama kabul et, bu mantıklı. İçeriden birisin."

"Unut yapmam!"

"Dudu için..."

Durakladı. Onu kaybettiği yeniden mi düştü hatırına? Dakikalardır onun cinayeti üzerine konuştuğumuzu yeni mi fark etmişti yani? "Ne oldu?"

"Denerim," diye cevap verdi bir anda. "Ama bir şey bulurum sanma, bulduğumu anlayana dek enselenmezsem denerim."

"En azından o cephede kuşkularımızın üzerine gitmeliyiz."

"Biz ortak değiliz Zehra, sürekli bana ekibinden biriymişim gibi davranma. Unutma ben şoförüm, sen polissin."

"Polisler de şoför olabiliyorlar. Vallahi! Bir müdürün şoförü mesela yine bir polis!"

Gülümsedi. Arkama yaslandım, son lokmamı da aldıktan sonra uzun uzun çiğnedim. "Çayın harika, gerçekten!"

"Sana da vereyim de o çirkin çayı içme evde."

"Reddetmem. Tabii sana yetecek kadar varsa..."

Başını salladı öyle olduğunu temin edercesine. Ayaklarımı plastik sandalyenin üzerine toplayıp, geçmekte olan sobanın bıraktığı camız havası serinliğinde -babamın bunu söylerken tam olarak kaç dereceyi kastettiğinden emin değilim- çayımı iki elimin avuçlarının arasına sıkıştırdım. Oturma odasına girince montumu çıkardığım için şimdi pişmandım.

"O değil de adımı çıkaracaksın sen benim."

"Nedenmiş o?"

"Burası mahalle baskısının olduğu bir yer, evime bu kadar sık gelen kadınla adım çıkar."

"Çıkarsa ne olur? Namusun mu kirlenir?"

"Namusumuz mühimdir bizim. İşimize gelince hemen kirlenir."

"Ne demek o?"

"Üşüdün sen. Sofrayı toplarken biraz besleyeyim sobayı, çayı yeniden demleyip anlatırım ne demek."

* * *

Güven'in bu evden daha iyi bir evde büyümediğini biliyorum artık. Açtığımda kapanması zor dolap kapakları var. Zaten kapaklar sadece alt tarafta. Üst raflarla işini görmeye çalışıyor. Tavan çok alçak olunca en üst tarafa bile boy hizanda ulaşıyorsun. Bulaşık yıkarken tezgâha eğilmek için iki büklüm olman lazım. Yerler buz gibi, Güven'in terlikleri ayağımda iken bile çektim soğuğu içime. Ciğerlerim sızladı adeta. O çöp dolu bahçeden kapı aralıklarına üşüşen ayaz, mutfağı daha da soğutmuş durumda. Eşyalar yerli yerinde gibi! Çok olmadıklarından belki de... Tahminen buldum her kabın kacağın yerini. Dolaba yerleştirdiğim peynir, zeytinin konulduğu kapaklı kaplar da dolapta onları bekleyen yerlerine hemen girdiler. Biraz portakal var dolapta, biraz da armut. Raflarda üç dört tane yumurta, tereyağı kabı ve küçük bir reçel kavanozu! Gül reçeli... Üstünden biraz yenmiş. Pis değil. Belki benden bile temiz olur derli toplu bir evde yaşasa. Alkol yok buzdolabında, yoksul bir mutfağın kıt kanaat

geçim ehli dolaplarından. Emektar göründü gözüme, sırtına vurup "*Aslanım!*" diyesim geldi.

Buz gibi su ile yıkadığım bulaşıkları yerine yerleştirirken Güven de yanımda alışkın tavırlarla çayı demledi. Mutfak dar olduğu için gelip geçerken birkaç kez çarptı. Kimse takılmadı buna, kimselerden biri bendim ve maalesef ki takılmamış gibi yaptım. Her seferinde tüylerim ürperdi çünkü. Kendi evindeki işçi arı hali ile benim evimdeki kabadayıyı kıyasladım bir an, alakaları yok. Ev sahipliği iyi demek ki! Çayımız ile geri döndük. Çaydanlık onda, bardaklar bende. Gitmeye niyetim yoktu, üç beş demlik daha içerdim. Çaydanlığı, o iyice ısınmış sobanın üzerine koyarken, bardakları masanın üzerine bırakıp sobaya yanaştım. "Dikkat!" dedi ben borudan bir ölçü uzağa ellerimi yerleştirirken. "Gömleğin yapışır yanarsın." Biraz geri çekildim; yanmaktan duyduğum korkudan değil, şu güzelim huzurlu ortamı bozmamak için.

"Kitap okumuyor musun bugün?" O da benim gibi sobanın başındaydı. Üşüdüğünden hiç bahsetmediği gibi belli de etmedi ama ben anladım. Ondan sobanın başında olması gerekenden uzun durduk.

"Bugün kabristana gittim." Beklediğim cevap değildi. "Dudu'nun toprağı halen yaş. Geçenlerde bir yağmur yağdı ya herhalde ondan. Yakında da kar yağarsa hiç kurumaz artık."

"İstanbul'a pek kar yağmaz ki?" Başını salladı. Biliyordu elbette, kaç senedir buradaydı. "Ölüm ıssız bir duygu, değil mi?" diye sordum.

Dudaklarını kıvırdı. Kirli sakallarının arasındaki yüzü güzeldi. Ya da hep güzel görmek istiyorum Güven'i. O sakallarının göğsüne vardığı zamanlarda bile... Şimdi yeniden

uzatıyor işte, yeniden gizlenecek onların karanlığına. Oysa böyleyken daha sıcak, daha ulaşılır. "Pek yakınımı kaybetmedim, ailemde herkes hayatta. Bir kere yeğenim ölmüş, ben iki sene sonra öğrenmiştim. Yeğenim de iki yaşındaydı, zaten hiç görmemiştim."

"Ben de annemi hiç görmedim. Gördüysem de hatırlamıyorum."

Dikkatini çekti söylediğim. Gözlerini gözlerime dikti, duygusal bir adam olduğunu düşündüm. Dokunsam ağlayacak gibi... Cenazedeki tek tük gözyaşları düştü aklıma, ağlamamak için kendini sıkıp durmuştu, bulunduğum yerden görmüştüm. Duygusal ve merhametli bir adamdı Güven.

"Babama garezi olan birileri elinde pazar torbaları ile eve dönerken vurmuşlar onu. Arkasından... İki yaşına basacakmışım iki aya. Hayali bile yok annemin gözlerimin önünde. İşte fotoğrafları ve babama gençken hediye ettiği kendi çizdiği kara kalem bir resminden..."

"Baban ne iş yapardı?"

"Emniyet müdürüydü. Erkenden emekli oldu. Çok erken..."

"Üzüldüm."

Gülümsedim. Bu hikâyeye alışkın değilim aslında. Pek kimseye anlatmadığımdan olsa gerek. Erhan bile bilmiyordur aslını astarını. Güven'e neden anlattım peki? Hiç pişmanlık hissetmedim. "Annene sevginden çok etkilenmiştim burada konuştuğumuz ilk gün. İyi bir çocukmuşsun demek ki. Annen seninle gurur duyuyor olmalı."

Güldü, küçümser gibi.

"Duymuyor mu?"

"Birkaç erkek çocuğum olmadıkça duymaz."

"Olur belki..."

Küçümsemesi daha da arttı.

"Bu dünyaya çocuk getirmem ben. Erkek ya da kız, hepsine yazık. Verebileceklerim belli iken hele."

"Kendini azımsama."

"Çok değilim."

Kızdım ona. Neden sürekli bu aşağılamayı reva görüyordu kendine. Geri döndüm, oturdum bir yere. Bulunduğu yerden uzaklaştı, çay bardaklarını ısıttı sıcak su ile sonra onu dökmek için ta mutfağa gitti. Kapıyı açıp kapadığı saniyelerde soğuk girdi içeri. Üşüdüm.

"Nerede yatıyorsun?" diye sordum.

"Yatılı misafir alacak yerim yok," diye cevap verdi. Alınmadım, yatılı kalma niyetinde değildim. Bacaklarımı altıma topladım. Çayımı doldurduğu bardağı uzattı, kendisininkini sonra doldurdu. Yarısına dek dem koydu. Bordo oldu rengi, ruj rengi gibi. Severdim öyle koyu renkleri ama başkalarında. Benim ince dudaklarım ruj kaldırmazdı pek. Çok ince değillerdi ama yine de silikon yaptırsam havamı değiştirecek kadar pasiflerdi.

"Akademide iken bir ranzada üç kişi yatan kızlar vardı."

"Neden?"

"İşte arkadaşlık muhabbeti! Herkesin hep çok yakın arkadaşı vardı. Uğruna canlarını vereceklerini iddia ettikleri... Kimsenin uğruna canımı vermem herhalde. Babam başka ama canımı verecek kadar mı bilmem? Bencil miyim sence?"

"Sanmam. Yalnızsın sadece."

"Erdal Amir, merkezde ifadeni alırken, girip de bana çam balı getirttiğini söylemişti hani?"

"Babacan bir adam!"

"Evet, babamı tanır, Bitlis'te birlikte çalışmışlar. Ben küçükmüşüm tabii, hep saçlarımı örermiş babam, o da çözermiş beni kızdırmak için." Keyifli geldi gözüme beni dinlerkenki hali. Çayı elinde kalakalmıştı ve soğuyordu. "Onu tanıyana dek çok yakın arkadaş olmadım kimseyle. Sonra onun ekibi ile yakınlaştım. Erhan ile üç ayda can ciğer olduk."

"Şu beni sorduran polis..."

"İyi çocuktur. Tanıştırırım."

"Sağ ol, almayayım." Bir bardağın hepsini dikti tepesine. Damağındaki demir levhadan bir tane istiyorum mutlaka. Yeni çay hemen dolduruldu ve eski yerine döndü. "Nerelisin sen Zehra?"

"Ben Türkiyeliyim. O kadar çok şehir gezdim ki... Ama kimliğimde yazan yeri sorarsan Aydın."

Öylesine sormuş gibi bununla hiç ilgilenmedi. Bordo renkli çayından yeni yudumlar aldı. "Peki, kaç yaşındasın?"

"Yirmi yedi."

Belli belirsiz bir tebessüm belirdi yüzünde. "Bile bile vermişler bu işi sana, kapansın gitsin defter, katiller bulunamasın diye."

"Neden böyle düşünüyorsun?" Bozuldum ben de böyle düşünüyor olmama rağmen. Cevap vermeyince kendimi aklamaya giriştim. "Gizliliği bozmamak için... Kime verseler dallanır budaklanırdı. Cinayet masasında herkesin bir ekibi var. Kopmazlar birbirlerinden. Hem... Bir kere... Ben o ka-

dar da çömez değilim ki. Üç sene bitti meslekte. Bekir Savcı da... Sen neden öyle söyledin?"

Güldü. "Dur, tamam, bir şey demedim abartma. Sadece bir tahmin! Sadece!"

"Kalbimi kırdın ama!"

Ağzı aralandı, bir şey söyleyecek oldu. Durakladı, sonra sesini kıstı. "Hangi kalbin?" diye sordu. İnsanın kaç kalbi olur ki? "Şu hani içinde..." Parmağı ile göğsümü gösteriyordu. "Bildiğimiz kalbin mi?"

"Alay mı ediyorsun?"

Kalktı yerinden, çayını masanın üzerine bıraktı, yanıma oturdu. Ne yapmaya çalıştığını anlayamadım. Gözlerim üzerinde yanıma oturduğu anda sabitlendi. "Ne?" diye sordum halini beğenmeyip.

"Ben seni dün öptüm ve sen bugün çıkıp yine geldin. Ne yapıyorsun sen Komiser? Eceline mi susadın?"

"Ecel falan ne oluyoruz ya? Öldürecek misin beni?"

"Kıyabilirsem denerim."

"Aptal aptal konuşma!" Sırıttım onun o baygın ifadesini katakulliye getirip bertaraf etmek için. Ama istifini hiç bozmuyordu.

"Hayatına kaç erkek girdi?"

"Ne?"

"Sayısını merak ettim."

"Neden?"

"Merak!"

"Seni ilgilendirir mi?"

"İlgilendirmiyor olabilir, merak ettim."

"Çok değil."

"Kaç?"

"Tane hesabı yapmadım."

"Demek ki çok! Peki, kaçıyla öpüştün?" Ne diyordu? Algım körleşmişçesine takıldım o noktada, soruyu düzenledi. "Kaç kişi dokundu dudaklarına?" bu biraz daha istenilirdi. Hatta kışkırtıcı!

"Ne yapacaksın?"

"Bizim oralarda başkalarının dokunduğu kadınlar bizim gibi erkeklere layık olmazlar."

"Sizin gibi erkekler derken..."

"İşte güçlü, kuvvetli, sözde babayiğit!"

"Kendini babayiğit bulmuyor musun?" Bir kahkaha koyuverdim. Ama Güven gülmüyordu. Kaşlarını kaldırdı. "Dev gibisin be!" dedim. Nihayet dedim. Hatta ona içten içe dev adam dediğimi de söylemeye hazırlanıyordum ki ummadığımı yaptı. Yalan söylemeyeyim, umuyordum. Umduğum için gelmiştim. Daha fazlası olsun diye... Bir gün öncesinde karşılık vermediğim adama bugün verebileyim diye... Verdim de! Daha fazlası olursa tek düşündüğüm; evinin bu oda dışındaki her adımının çok soğuk olduğuydu. Yıkanamazdım ve yıkansam bile oracıkta donardım. Kafamdaki kuşkuların topu bunlardan ibaretken, nerede, kimin esiri olduğumu unuttum. Kendimi geri çektim. Benim ev dururken burası olmazdı.

"Peki, sizin oralarda bakire olmayan kızları öldürürler mi?" dedim. Sinirlenir gibi oldu. Bir an beni sıkacak, suyumu çıkaracak sandım. "Şaka yaptım," diye düzelttim.

"Bir kadın bir erkeğe neden teslim olur?" Kalktı ayağa. Kızmıştı. Masada duran çayını içti bitirdi. Sonra da o durduğu yerden "Sen bana göre değilsin," dedi. Şaka yapıyor olmalıydı.

"Bir erkek bir kadına neden teslim olur?" diye sordum ben de. Sidik yarıştırıyor olabilirdim ama olayların nereye varabileceğini pek hesaba katmadım.

"Erkek diyorsun, erkekle kadın aynı olur mu hiç?"

"Neden aynı olmasın?"

"Kadının koruması gereken namusu var."

"Namus tek taraflı bahşedilmiş bir durum değil." Ayağa kalktım. "Sen ciddi misin?"

"Bir kadın kendisini ne olursa olsun, kocasına saklamalı."

Püskürerek gülebilirdim ama ağzımda püskürecek bir şey yoktu. "Erkek ortalık malı mı olmalı?"

"Yahu bırak erkeği, kadınsın sen!"

"Hastasın sen de. Ulan dangoz!" Sinirlenince ileri gitme durumu meslek hastalığı olabilirdi. Ancak hastalık seviyesinde zaman geçirmemiştim meslekte. Belli ki genetik yatkınlıktı, babadan kıza. "Size gelince istediğinizi koynunuza alın, bize gelince korumamız gerekiyormuş. Bize zar diktiler, size dikmediler diye başımıza ulema oldunuz hepiniz!"

Cevap vermesini bekledim. Baktım vermiyor yürüdüm ben de üzerine. "Kalıbınıza bakan adam sanır. '*Kaç erkekle yattın?*' diye sormuyor da '*Dudaklarına kaç erkek dokundu?*' diyor. Haspam! Bir tek sen dokundun, sen öpene kadar dudaklarım babamın elini bile öpmedi."

Sırıttı. Ciddi ciddi bir sırıtıştı bu ama ben başka türlü anladım. Öfke nöbetinin başlangıcında yerleşen türden, biraz-

dan pata küte dalsa siyah kuşağımı takıp ağzını burnunu dağıtırdım. "Kadının namusunu bedeni ile sınırlı tutan süper zekâ dev adam, söyleyeyim sana senden az sevişmişimdir ben. Ama olmaz değil mi? Niye olmuyor? Senin de zarın yok artık benim de!"

İşaret parmağını hızla dudaklarıma bastırdı. "Bağırma, komşular duyacak!" Bir eli başımı tutuyordu, diğer elinin işaret parmağı dudaklarıma bastırıyordu. Tekmeyi basmamak için kendimi zor tutuyordum. "Ben geri kafalı herifin tekiyim, sen aydınsın. Oldu mu?" Cevap verecek oldum parmakları çok ciddi baskı yapıyordu üzerime. "Benim gibilere köy yerinden alınmış, teyze kızları yaraşır, senin gibilere koltuğu kaliteli adamlar. Aramızdaki fark bu kadar belirginken tartışmaya ne gerek var?" İsteyince nasıl da akıcıydı Türkçesi! Hem de Türkiye Türkçesi! Ayı, resmen benimle oynuyordu. "Güzel kızsın, bu kadar zaman yalnız olduğunu söylesen inanmazdım zaten."

İtekledim. Ceketimi kapı arkasındaki askıdan almak üzere davrandığımda kolumdan çekti ve beni öyle hızlı iteledi ki dudaklarımın arasından çıkan çığlık onun nefesine karıştı. Kabaydı belki ama anladığı türden öpüyordu belli ki beni. Bir süre debelendim, biraz geri çekilip saçlarımı okşayarak nefes nefese "Seni karanlığa çekeyim mi?" diye sorana dek.

"Karanlıktan korksak bodrum kata yalnız inmezdik."

Gülümsedi. "Aydınlıktan korksak..." Sustu, dişlerini sıkıp "Edebiyat yapamam ben oldum olası." Elleri sımsıkı dolandı gömleğime. Bir tanesi araladı eteğini sırtıma doğru sızdı. Avuç içi tam yaslandı sırtıma. "Sana bilinmeyenin merakında başka geliyorum ama birazdan anlayacaksın sıradan olduğumu."

"İzin vereceğimi mi sanıyorsun?" diyebildim tek bir engel olma çabamın yokluğuna rağmen hem de. Yüreğim ağzımdayken bunu iddia etmem komikti. Deli gibi merak ettiğim şeydi Güven'in söylediği o sıradanlık.

"Reddedecek kadar güçlü olduğunu mu sanıyorsun?"

"İyi ki edebiyat yapamıyorsun. Senin içinde kaç adam saklı dev adam?"

"Tek kişiyiz komiser; ruhum, bedenim ve ben hepimiz tek kişiyiz." Sırtımdaki eli iyice sahiplenmişti artık beni. Diğeri ise gömleğimin düğmelerine en alttan başladı.

"Ne yapacaksın? Sabaha kanlı çarşaf için avuç içini mi keseceksin?"

"Yoh, biz avradın ayası dururkan kendımızınkını kesmeyek."

"Tavuklar..."

"Yumurta bile vermeyen cinsinden..."

Güldüm, ıslak dudaklarının benimkilere yeniden kapanacağını bilmeden.

Bir erkek bir kadınla sevişirken o kadına çok şey vermelidir. Özgüvenini arttıracak üç beş söz mesela, bedenine, yüzüne yapılan övgüler... Yatakta çok iyi olduğunun söylenmesi yerine çok istendiğinin bildirilmesi... Sarılırken ayrılmaktan korkarcasına tutunmak! Canını yakıp yakmadığını sürekli sormasına rağmen gene yakacak kadar kendinden geçmiş olması... Nefesinin her seferinde senin adını söylemesi ve gözlerine bakmaktan son anda bile vazgeçmeyişi... Hayatıma bu yüzden mi kimse girmemişti bu anlamda benim? Bir daha güvenmek denen şeyden o yüzden mi çok korkmuştum?

11. GÜN

Uyuduğum yatak bana ait değildi. Sırtıma batan yayların rahatsızlığı, üzerimdeki ağırlık... Nefesim tıkanık gibiydi, sanki grip olmuştum. Nasıl bir yorgunlukla uyuduysam uyandığımda her yerim ağrıyordu. Salondaki kanepede uyuduğumu düşündüm önce. Öyle olsa aptal kuş "cik cik" beynimi yerdi. Üzerimdeki ağırlığın bir anlamı mutlaka olmalıydı. Deprem olmuştu gece ve enkaz... Korkuyla gözlerimi açtım. Alçak tavan enkazı haklı kılarken toparlandım. Üzerimdeki ağırlık da benimle toparlandı. Yün yorgan... Üzerime birisi bilmem kaç kilo yün yorgan örtmüştü. Buz gibiydi içerisi. Sanki o odada hiç soba yanmamıştı. Soba sessizdi, tıpkı evin içi gibi. Üşüyerek yorganın altına tekrar sığındım. Başımdaki yastık kaya gibiydi. Başımı çevirdim, o da yünle doldurulmuştu. Annesi göndermişti Güven'e, kaçak çayı da aralarına koymuştu belki. Yorganın içi sıcaktı ama inkâr etmemem lazımdı. Karşımdaki plastik sandalyenin üzerine konulmuştu kıyafetlerim düzenlice. Külotum bile... Bundan utandım. Sırtımı döndüm. Biri ile yattığıma inanıyor muydum? Bunu gurur meselesi haline getirdiğim zamanlar olmuştu. Sağlıklı olduğumu ispatla-

mak için... Güven'in sesini duydum. Ses dış kapının kapanma sesi ile yaklaştı. Söylediklerinin tek kelimesini anlamadığımı fark ettim. Ses kapımın hemen önünde yaklaşıp durmaktan vazgeçti. Suskunluk, suskunluk sonrası bir iki cümle daha kuruldu ve kapandı. Türkçe konuşmuyordu. Kapıyı açmaya yeltenince gözlerimi sımsıkı kapadım. Zaten sırtım ona dönüktü ama yine de kapadım gözümü. Çok az tanıdığım, bambaşka kültürde doğmuş büyümüş bir adamla sevişmiştim. Pişmanlığımı yokladım, bunu zamana bırakmak daha mantıklıydı. Utanmamalıydım. Bunu Erhan'la yaşamayı planlamıştım bir ara, olmamıştı. Bir türlü o kadar cesur olamamıştım. Ama Güven'le... Erhan'a güvendiğim kadar bile güvenmediğim bir adamla... Takır tukur seslerini dinledim. Sobanın kovasını değiştiriyordu. Üç dört kez kibrit çakma sesi ve kapanan soba kapağı... Tekrar çıktı odadan. Arkasından baktım, soba yanmaya başlamıştı. Geri döndüğünü anlayınca yeniden gömdüm başımı. Normal bir ses tonunda "İşe gidecek misin?" diye sordu. Uyuyan birine böyle sorulmazdı, numara yaptığımı anlamış mıydı yani? Nefesi yaklaştı, yaklaştı ve sırtımın dibine oturdu. Kanepenin o tarafı çöktü. Boynuma kadar örtülü olduğum yatakta parmaklarını saçlarımda hissettim. Şefkatli miydi aynı zamanda da? Geceki adamdan çok çok farklı olmamasını diledim o an. İçim doldu, ağlama hissine kapıldım. Anlamsızca...

"Zehra, işe gidecek misin?" Yine aynı ses tonu... Ama adımın dudaklarında bir tatlı durduğu gerçeği... "Zehra..." Parmakları okşarken saçlarımı, çevirdim başımı. Yeni uyanmış gibi açtım gözlerimi sadece baktım. Tepkisiz o da baktı birkaç saniye sadece. "İşe gidecek misin?"

"Geç kalabilirim."

"Kalma, kalk hadi! Çıkayım, üzerini değiş." Oysa yanında değiştirebilirdim ve banyo. Suya ihtiyacım vardı ve sabuna. Başımı salladım. Leş gibi miydim acaba? Öyle görünüyor olmalıydım.

"Şofbenin yok mu?"

"Elektrikli, suyu az akıtır. Yıkanabilir misin?"

"Denerim."

"Üşürsün ama."

"Çok mu soğuk?"

"Kar atıştırıyor. Yağmaz demiştin."

"Pardon. Büyük konuşmuşum."

"Bekle sen, sıcak suyu ayarlayıp geleyim."

Bekledim. Gitmekten daha kolay göründü gözüme banyosunda yıkanmak. On dakika sonra geldi, içeri ısınmıştı ama biliyordum, dışarısı soğuktu. Elinde nil yeşili bir banyo havlusu vardı. Uzattı. "Temiz bu!" Ben kıpırdanmayınca üzerime bıraktı. Toparlanmaya çalıştım. Yorgan ciddi ağırdı. Kasıklarımın ağrıdığını fark ettim. Bu olur muydu bilmiyordum ama hiç sorgulamadım. Havluyu yorganın içinden bedenime sardım, bana bakmamak için sobanın başına gitti.

"Bizi küçükken sobanın yanında leğende yıkardı annem. Hem leğene sığmayacak kadar uzunsun hem de leğenim yok."

Havluya sarınmış bir şekilde çıktım yorganın içinden. Sıcaklık korktuğum gibi değildi. Kıyafetlerimi bastım bağrıma. "Banyo tam olarak neredeydi?" diye sordum.

"Uzak değil," dedi bana dönerek. "Bu ev en fazla elli metrekare! Mutfağın yanındaki yer."

Kapıya yöneldim. Korkuyordum açıkçası birazdan üzerime boca olacak soğuktan. Gözlerimi kapadım ve kendimi hızla dışarı attım. Çok soğuk mu anlamadan koştur koştur banyoya girdim. Berbat bir banyoydu. Sıcak su devamlı akmıyordu. Bazen çok kaynar bazen buz gibiydi. Simsiyah duvarlı daracık bir banyoda bir parmak eninde akan suda yıkanmak temizlenmeye eş miydi emin olamadım. Güven'in koca bedeni nasıl ıslanıyordu bu duşta bilmem. Çıktığımda saçlarım ıslaktı ve tam kurulanmadıklarından uçlarından su damlıyordu. Üzerimi giyinmiş olsam da donmuştum. Güven oturma odasını tamamen toparlamıştı. Beni üzerinde tek bir dal kırmızı gül bulunan kahvaltı tepsisi beklemiyordu. Buz gibi soğuğu içeri doldurmak üzere açtığı pencereyi kapatmaya çalışan dev adam, beni görünce pencereyi kapatıp indi kanepenin üzerinden. "Kurutma makinesi ister misin?" dedi. Teknolojiye yeni kavuşmuş gibi sevindim. O çıkarken ben de deri ceketimin cebinden acil durum tokalarımı buldum. Kurutma makinem geldiğinde kendime bulduğum prizle saçlarımı kurulayıp tel tokalarla başımın arkasında topuz yaptım seyrek ve kısa saçlı olmanın nimetlerinden faydalanarak. Bu aşamada hep beni izledi Güven, hiç konuşmadı. İşim bitince kurutma makinesini koyduğum masanın kenarına oturdum. Burnumu çektim. "Grip olabilirim."

"Bence olmayacaksın."

"Nereden biliyorsun?"

"O kadar da narin değilsin. Sana boşa erkek Fatma demedim."

Halen mi ya? "Gerizekalı!" Dişlerimin arasından tıslamaktı yaptığım ama ne söylediğimi anladı.

"Halen kadın olduğunu anlayamadığım için mi şüphe duydun zekâmdan?"

"Biliyor musun Güven, eskiden sıkı boksçuydum?"

"Boks mu?"

"Evet, aynı zamanda bir dönemde tekvando eğitimi aldım."

"Korkmadım, neden acaba?"

"Gıcıksın da ondan."

"Hadi beni işe bırak, sen de işine git."

İş, her şeyden önemli mesajı gibi geldi bu bana. Kalktım, teklifini kabul ettim. İncecik deri ceketimin içine girdim. Kar atıştırıyormuş. Dış kapıya varmadan durdurdu Güven beni, elindeki yelekle atkıyı uzattı. Yeşil renkli şişme yeleğiydi. "Soğuk dışarısı, giy bunları." Düşünülmek keyifliydi. Babam gibi... Verdiklerini giydim ve onunla çıktım.

* * *

Biraz masa başı çalıştım bugün. Orhan Tutan'ın babası ile Yaman Uyar'ın bir iş yemeği çıkışı çekildikleri fotoğraflarının basıldığı bir derginin yayım tarihini bulup dergiyi internetten sipariş verdim. Ortak röportajları vardı. Yani Yaman Uyar'ın, kızını Orhan Tutan konusunda uyardığı teranesi laftan ibaretti. Belki de Dudu'nun aklına o sapık herifi sokan babasıydı. Şirketler evliliği, cüzdanlar birlikteliği... Bilgisayarın başında derin düşüncelere daldığımdan masama oturan kişiyi fark etmedim bile. Erdal Amir'im ile günlerdir ilk kez konuşacaktık belli ki. Odasından çıkıp beni ziyaret ettiğine göre bir şeyler çalınmıştı kulağına. Zor durumda bırakacağı soru-

lar sormayacağına nedense emindim. "Birer kahve söyle de içelim karşılıklı," dedi. Kahvecilerin etrafımı çepeçevre sardığı bir zamanda Güven nimet gibiydi. Kahveleri söyledim, Çaycı Sadık'a sessizce tarif ettim benimkinin bol şekerli olacağını ama bunun aramızda kalacağını. Şekerli kahve içeni koftiden sayan zihniyetle mücadele ettiğim doğrudur. Daha kahveler gelmeden babamı sordu. Bu sabah arabada Güven'i işine bırakırken yolda konuşmuştum onunla. Yanımdaki adamın varlığı biraz tedirgin konuşmama sebep olduysa da babamın gayet iyi olduğunu biliyordum. Böyle söyledim.

"Geçenlerde de beni aramış. Çok vefalı adamdır müdürüm." Vefa, Erdal Amir'ime de yakışan bir kelimeydi. Sırf babamla çalıştığı birkaç senelik zamanın hatırına beni kızı gibi koruyup kolluyordu yıllardır. Kahveler geldi, o hemen höpürdeterek içti birkaç yudum. Biraz soğumasını bekledim. Ne soğuk ne sıcak, sevmiyordum mereti. "Bana danışmak istediğin bir şey var mı Zehra? Ya da el altından birkaç yardım ister misin?"

Hafiften gülümsedim. Sivil çalışsa bile sinekkaydı tıraşlı suratında benimkinin aksi bir tebessüm belirdi. Başını salladı anlayışla. "Bir keresinde..." diye başladı söze. Eski anılardan biri geliyor diye sevindim hemen, kahvemi yudumladım. Ancak böyle çekilirdi bu tuhaf içecek, tatlı bir sohbet, biraz güler yüz. "Zengin bir ailenin oğlunu bulduk Belgrad'da. Çöplerin ortasında, yaşadığı şatafatın dramı... Bilirsin işte nasıl yaşarsan öyle ölürsün sözünün antitezi."

"Belki de berbat bir hayatı vardı. Para içinde ama sefil!"

Başını olumlu anlamda salladı. "Cinayet dosyasını kaldırdık. Faili meçhul. Tam üç ay sonra kaldırılan dosya içimde bir yerlerde bir şeyi görmediğimi söyleyip durdu bana. Ye-

teri kadar dikkatli olamamıştım. Elimizde tek bir zanlı bile yoktu, düşünsene Zehra, hep boşa kürek çekip durmuştuk üç ay. Devletin başka işi mi yok? Bir yerlerde cinayetler olmaya devam ederken haybeye uğraştırmazlardı bizi." Kahvesini höpürdetmeden içti bu defa. İlim belliydi; sıcaksa höpürder soğuksa kayar gider. "Maktulün hayatta sahip olduğu tek şey para diye biz bunun üzerine yoğunlaşmıştık. Bu ülkede cinayetler hep aynı iki sebeple işlenir Zehracım. Birincisi, elbette para; ikincisi, namus meselesi. Paranın alt başlıkları var tabii; rant kavgaları, koltuk merakı... Diğerinin alt başlıkları ise ihanet, karı koca meseleleri, töre cinayetleri..." Hepsini düşündüm Dudu'nun hayatında. Hangisi sebepti gencecik yaşında yitip gitmesine? "Bizim maktulün sonunu rant kavgası getirmişti. Babasının koltuğuna oturmak isteyen ağabeyi öldürmüştü kardeşini."

Şaşırmadım. Babam polislerin dram konusunda sağlam duruşlu olmaları gerektiğini söylediğinden beridir böyle sahneler acıklı görünmüyor gözüme. Adam çekmiş silahı vurmuş kardeşini, koltuğa tek başına kurulmak için gözü kara ve vicdansız biriymiş anlaşılan.

"Babasının malının değil, itibarının peşindeymiş. Oysa her konuştuğumuzda ve resmi ifadesinde hüngür hüngür ağlamıştı. Bu meselelerde gözyaşı silahtır. Kardeşini boğarak öldüren bir adam ağlasa ne olur? İnandık insafsızın akıttığı yaşlara."

Öyleyse ağlayan herkes zanlı mıydı benim için? Olayları birbirine karıştırma Zehra. Koskoca törende kaç kişiydi ki ağlayan? Levent düştü yine aklıma. Hangi delikteyse bütün düğümü çözecek adam oydu. Ya katildi ya katili tanıyordu. Belki katil onu da öldürmüştü. Bildikleri yüzünden...

Levent'in babasına bu ihtimali söylersem kayıp ilanı verir, savcılık yeni bir dosyayla Levent'i fellik fellik aratırdı. Sıradan insanlar asla fellik fellik aranmazdı.

"Peki Baş Komiserim, sizce benden sizin ekibe ne olur?"

"Renk olur Zehra. Kadınlar geldiği her yeri çekip çevirir. Çiçek misali..."

Onurlandırmakta üstüne yok adamın. Karısının ne kadar şanslı olduğunu düşündüm. Şanslı olduğu kadar da iyi bir kadındı Perihan abla. Ve çok marifetli! Bir meze yapar. Aklıma gelince bile ağzım sulanıyor.

"Sizin şu cinayet, nereden anladınız maktulün abisi tarafından öldürüldüğünü?"

"Kapanmış dosyanın ardından evinde yeni bir arama yaptım. Yeni bir gözle, illaki katili bulacağım korkusu olmadan... Çalışma odası denen bir odada şirketlerine ait bir evrakı gördüm. Ağabeyinden öncelikliydi imzası, düşündüm benim çocuklarıma bırakacağım bir işim olsa ilk güvendiğim en büyüğüm olur. Saltanat mantığı böyle işlemez mi?"

"Buradan mı anladınız yani?"

"Ağabeyini yeniden ziyaret ettim, çoktan aksamasından endişe edilen işlerin başında ve imza yetkisi en üstte olan biri olmuştu. Dosyayı açtım ve gözaltı kararı çıkardım. Bütün telefon görüşmeleri, adamın cinayet saatlerinde bulunduğunu iddia ettiği yerlerin detaylı incelemesi... Sonunda gelen itiraf..." Parmağını şaklattı. "Hepsi illaki itiraf eder. Sonuna kadar inkâr eden..." Bir elinin parmaklarını ayırarak gözümün önüne tuttu. "Şu kadarı geçmez," dedi.

Hatam belliydi, ben Dudu'nun odasını hiç aramamıştım. Susam Hanım'a gün içinde birkaç kez ulaşmaya çalıştım an-

cak telefonlarıma ya bilhassa cevap vermiyor ya da gerçekten görmüyordu. Çıkıp müsaadesiz evlerine gitmeyi düşündüm ama kararsızdım. Güven'i aramayı düşündüm, sabahtan beri bir kere aramış olsaydı bu konuda da düşünmek zorunda kalmazdım. Biri ile gecesinde seviştiysen ertesi gün ya ofisine çiçekler gelir ya da ruhunu okşayan bir tık üstte iltifatlar. Bu işlerin uzmanı olduğumdan değil de ne bileyim; duyduklarımız, gördüklerimiz böyle öğretmedi mi bize? Öğrendiklerimi boş verdim. Güven'in sabahki sessizliğinden sonraki muamelesini de merak ediyordum, bundan iyi bahane olamazdı. Sandalyeme kuruldum. Telefonumun rehberine girmiş ismin üzerinde birkaç saniye düşündüm ve sonunda Güven Karagöz adına kayıtlı o numarayı aradım. Telefonumu biraz geç cevapladığında bunu özellikle mi yaptığını merak ettim?

"Zehra..."

"Merhaba, nasılsın?"

"Karışık. Yani ben değil buralar karışık. Seni sonra arasam olur mu?"

"Müsait değilsen..."

"Değilim. Görüşürüz."

"Ben şey için..." Beni duymadı bile. Onunla konuşmak için değil işimle ilgili aradığımı söyleyemeden kapandığı için telefon, son derece öfkeliydim. Toparlanıp çıktım ofisten. Savcıyı aradım. Bekir Savcı, bir süredir benden ses gelmeyince katili bulduğumu düşünmüş.

"Levent Şanlı'nın evine arama emri istiyorum savcım ve bir de çilingir."

"Halledelim."

Bir saat sonra arama emri geldi. Bana katılacağını da bildirdiği telefonunda arama emrini bizzat elden verecekti. Levent'in evinin önünde buluştuk. Günler öncesi ağaç olduğum kapının önünde çilingir ile uzunca bir süre bekledik. Apartmanın içinde farklı bir koku vardı. Ağır, mide bulandırıcı... Çilingir, kilidin bilmem ne yapımı olduğundan bahsediyordu. Kırılmıyordu meret ve kapı yaralanacaktı.

"Yaralansın," dedi Bekir Savcı. Öyle ya biri ölmüşse yaralı kalan kapı olsa ne fark ederdi? Çelik kapıya orijinalinin dışında bir kilit taktırmışlardı. Levent'in ya parası çoktu ya da çalındığında çok para edecek eşyaları vardı. Belki de korktuğu bambaşka şeyler vardı. Çıkardığımız gürültüden komşular rahatsız olup başımıza yığılmışlardı. Birisi iki gün önce kanalizasyon taştığını, Levent'in evini de basmış olabileceğini söyledi. Kısaca birazdan "Boka basacaksınız," diyordu. Kapının kilidi onca gürültüye sebep olmamış gibi minicik bir tık sesi ile açıldı ve içinde bulunduğumuz kokunun kaynağı belli oldu. İçeride ya bir leş vardı ya da Levent'in cesedi. Ağzımı ve burnumu aynı anda montumun içine gömdüm. Bekir Savcı da yüzünü buruşturmuş, elini çoktan ağzına götürmüştü. Sadece bir an göz göze geldik. Komşuların uğultuları, kusmak üzere öğürenlerin de bulunduğu gürültülerinin arasında Bekir Savcı içeri girdi. Sanırım çilingir oraya kustu. Sonrasında göremeyecek kadar kaybolmuş şuurum ile buna kesinlik veremiyorum. Savcının arkasından girdim eve. İnce bir koridora açılıyordu kapı, kapının kırık kilidinde gördüğüm içeriden kilitlendiğiydi. Levent kendisini mi kilitlemişti yani? İnce koridorun açıldığı dört oda vardı. Biri banyo, biri mutfak, salon ve yatak odası! İlk denemede bulduk Levent'i.

Yatağında mosmor olmuş yatıyordu. Onu cenazede gördüğüm halinden uzaktı. Kendimi koşarak banyoya attım. Ölüler beni kusturmazdı, kokuları biraz daha hoş olsaydı. Banyodan çıkamadığım dakikalarda, gürültüler, bağırış çağırışlar hâkimdi arkamda. Bir türlü tamamen çıkamıyordum; sabah yediğim simit, üzerine içtiğim üç dört bardak çay ve son kahve... Ah o lanet kahve! Çıktığımda Bekir Savcı pencereleri açıyordu. Mümkün olduğunca az dokunmaya çalışarak... Hiç dikkat etmemiştim ben ona. Kaybolmasına sebep olduğum kanıtlar vardı ise bunca zaman Levent'i bulmak için boşa çektiğim kürekleri kafama indirecektim.

"Polis çağırdım," dedi Bekir Savcı bana doğru seslenerek. Ayakta durmakta zorlanıyordum, tutunmaya ihtiyacım vardı ama kahrolası delillerdeydi aklım. Ne durumda olduğumu anlayan savcı kolumdan tuttu. "Gel, biraz dışarı çıkalım." Beni apartmanın dışına yöneltti. Zırlayan, ahlayan, vahlayan, dehşet içinde kalan bütün komşulara uzaklaşmalarını salık verdi. Çil yavrusu gibi dağıldı kalabalık. Hepsi bir eve tıkılıp, yaşadıkları vahşeti konuşup duracaklardı. Gün ışığına ve soğuk hava ile açılan genzime hasret apartman girişinin merdivenlerine düşercesine çöktüm. Hıçkıra hıçkıra ağlama hissi nereden musallat olmuştu bilmem ama oturmuş ağlıyordum. Bekir Savcı uzunca bir süre karşımda boş durdu. Ekipler geldi olay yeri inceleme ile birlikte. Ekibin başında Erdal Amir vardı. Kendimi onun boynuna attığımda maktulün bir yakınım olduğunu sanmıştı. "Kimmiş? Nereden tanıyorsun?" gibi sorular sorup durdu. Erhan'ın getirdiği suyu içtim. Fikret ağabey binaya girerken Erdal Amir, Erhan'ın nezaretinde beni arabama gönderdi. Nihayet ağla-

mayı kesmiştim ama kusma isteğim halen vardı. Koku iliklerime işlemişti, paçalarımdan akıyordu. Bir ambulans girdi dar sokağa. Adım atacak boşluk kalmayınca yoldan geçmek isteyenler; şeritlerle çevrilen alana, sokağı bu hale getiren müteahhitlerin konut yapma hırsına, polislere, devlete, sağlık ekiplerine hatta bana bile sövdüler. Az sonra ceset torbasında çıkarıldı Levent. Merkeze döndüğümde haber verdiğim babası ise "Yediler oğlumun başını," diye ağıt yaktı. Hemfikirdim yemişlerdi Levent'in başını.

Müdür talimat verdi. Dosyalar birleştirilecekti, gizlilik devam ediyordu. Hangi olayla bağlantılı olduğunu kimse konuşmayacaktı. Erdal Amir, bu habere sinirlendi. "Ne yapmaya çalışıyor bunlar, tek kişilik cinayet soruşturması mı olur?" Onu durdurmaya çalıştıysam da olmadı, peşi sıra gittiğimde müdürün odasının kapısının ardında kaldım. Bekir Savcı içerideydi. Baş komiserim az sonra hezeyana uğramış şekilde geri döndü. "Bu adam senin üzerine oynuyor. Başını yakarsa ben de bu mesleği yakarım," diye bağırdı. Ardımızdan yetişen Erhan, amirinin ağzını kapadı. Oradan Erdal Amir'imi susturmaya çalışarak uzaklaştık. Soluğu Erdal Baş Komiser'in doya doya sövebileceği bir yerde aldık.

Açık alanda, boğazın ayazına doğru her şeye lanetler okuyup durdu. Erhan ile birbirimize bakıp yatışmasını bekledik. Ama bir türlü yatışmadı Erdal Baş Komiser. Karşıma dikildi. "Ne yapacak sana, ne yapabilir? Yarın sabah gidiyorsun ve soruşturmada yetersiz olduğunu söylüyorsun," dedi.

Gözümü ağarttım. İyi de bunu söylemek yerine, yerin dibine girsem daha iyi değil miydi?

"Bakma bana öyle," diye savurdu parmağını. "Kim bilir kimlerin parmağı var bu cinayetlerde? Korkularından üstten

baskı yapıyorlar. *'Biz araştırdık, dosyayı hemen kapatmadık,'* diyecek müdür. Yıllar sonra onlar gidecek yerine yenileri gelecek. *'Nasıl araştırma bu?'* demezler mi?"

"O zamana kadar dosya zaman aşımına girer," deyiverdim. Demez olaydım! Öyle bir kükredi ki Erhan'ın arkasına saklandım. Bariz kendimi atıverdim arkasına.

"Sen söyle Erhan," diye bağırdı bu defa. "Haksız mıyım?"

Erhan pis taraf tutardı. Ve biliyordum ki amirinin tarafını tutacaktı. "Amirim şöyle düşünün," diye girdim araya. Erhan'ın arkasından çıktım. Zaten oraya girmem hataydı, korumasını istediğim konuda benden yana olmayacağını en baştan bilmeliydim. "Bu işi çözersem benim için neler denir senelerce?"

Adam saflığıma öylece baktı, kınarcasına başını iki yana salladı. "Millet desin diye mi?"

"Öyle değil baş komiserim, şuan benim soruşturma ile aramda duygusal bir bağ var."

Dosya ile Güven'i bağdaştırdığımdan değil. Güven'den vazgeçerim dosyadan asla. Görevdeki ilk gerçek işti benim için. Emekliliğe kadar göbeğini kaşıyıp, silahını sadece temizlemek için çıkaran polislerden olmak için babama karşı gelip akademi okumamıştım ki ben. "Bu işi başarırsam kendimi ispatlayacağım, kadınların bu meslekte sadece masa başında olmamaları..."

"Sahada bir sürü kadın polis var," dedi Erhan bilmiş bilmiş.

"Her boka şu feministliğini sokma!" diye bağırdı yeniden Erdal Amir'im.

"Tamam da baş komiserim beş erkek varsa bir kadın var. Belki daha da düşük bu oran!"

"Tepemin tasını attırma Zehra! Babana bir telefon açarsam..."

Başımı eğdim. "İyi de sizin yaptığınız belden aşağı vurmak amirim. Babamı bulaştırırsanız ben de Perihan ablaya '*Çoğu operasyonda çelik yelek giymiyor*,' derim."

Eline copunu alıp peşime düşecek sandım. Ama adamcağız yılgın bir sesle "O zaman bu gizli işin bir de gizli dayanakları olacak. Ya ben ya Erhan, birimizi yanına alacaksın."

Başımı iki yana salladım. "Yalnız başarmalıyım."

"Başlatma başarına," diye üzerime yürüdü.

Her ikisine de dikkatle baktım. Sözümün en çok geçtiği acar polisi seçtim. "Erhan olsun o zaman. Ama gizli, kimse duymayacak ve lazım olduğunda yardım isteyeceğim."

"Meseleyi enine boyuna anlatacaksın."

Başımı salladım. Anlatacaktım. Arabalara bindik. Bu akşam mola verecektim, Erhan sabahtan bana gelecekti, bizim evde kahvaltı yaparken etraflıca konuşacaktık. Merkezde bu konuyu konuşmak yasak olacaktı. Araştırma yapıyorsa Erhan, bu konuda sırdaşlığına riayet edip alttan yürütecekti işi.

* * *

Sabahki üstün körü banyodan sonra küveti doldurup içine girdim. Gözlerimi kapadığımda, son günlerin en yorucu gününün bugün olduğunu söyledim kendime. Levent'in kanı çekilmiş, morarmış yüzü her defasında yapışınca yakama, gözlerimi kapatmaktan vazgeçtim. İşimi bitirip üzerimde bornoz ile çıktım banyodan. Kuşun yemini, suyunu değiştirdim, kafesini temizledim. Erhan sabah geldiğinde hayvana hiç bakmadığıma dair laflar etmesin diyeydi hepsi. Üzerimi giyinmek üzere odama geçecektim ki kapı çaldı. Erhan

dayanamayıp akşamdan gelmiş olmalıydı. Dışarıdan bir şeyler almış olsa bari deyip kapıyı açtığımda karşımda Güven vardı. Erhan'ı elinde iki dürümle beklerken Güven'in karşısına çıkmıştım bornozumla.

"Kapıyı böyle mi açarsın hep?"

Sırıttım yalandan. "Fantezilerime karışma!" dedim geri çekilirken. İçeri girdi. Benim kadar zor bir gün geçirdiğini düşüneceğim kadar içine kapanık bir halde ayakkabılarını çıkardı, montunu astı.

"Giyin de gel, beklerim ben," dedi. Oysa çıplak değildim. İçeri geçtim, eşofmanlarımı geçirdim üzerime, havlunun içinde kurumaya başlayan saçlarımı tarayıp döndüm yanına. Televizyonu kurcalıyordu. Günlerdir hiç televizyon izlememiştim. Yanına oturana dek istifini bozmadı. Kumandayı bıraktı elinden, bana döndü. "Arayamadım," dedi. Bunun için özür dileyeceğini düşündüm. Beni araması gerektiğini düşünüyordu demek ki o da. "Önemli bir şey söyleyecektin herhalde. 'En iyisi yüz yüze konuşmak,' dedim."

"Önemli bir şey söyleyeceğimi de nereden çıkardın?"

Onu öylesine aramayacağımı düşünmüştü belki de. Aramızda hiç de öyle bir yakınlık yoktu. Dün gece de... Düşünmek istemesem bile düşündüm. Sanırım onun için bir hataydı.

"Levent öldü," dedim bir anda. Şaşırdı. Hatta epey!

"Nasıl yani?"

"Öldü işte, bugün evinde bulduk cesedini. Öleli epey olmuş gibi, baya harap haldeydi." Üzüldüğünü görmek istedim. Daha çok endişeli görünüyordu. Seri cinayet düşüncesi onun da gözünü korkutmuştu. Katilin sandığı gibi Orhan

Tutan olup olmadığını bile tartıyor olabilirdi. "Otopsi sonucuna göre dosyalar birleştirilecek. Aynı kişi ya da kişiler olduğunu düşünüyoruz katilin."

Başını olumlu anlamda salladı. "Mantıklı!" dedi bilirkişi edasında.

"Ama kim?" Midem gurulduyordu. Biraz daha bir şey yemezsem açlıktan ölecektim. "Dışarıdan bir şeyler söyleyeyim, çok açım ben," deyip kalktım ayağa. Telefonumu arıyordum ki kapı yeniden çaldı. Bu defa elinde poşetlerle Erhan vardı karşımda.

"Lahmacun aldım bize," deyip haldur huldur girdi eve. Elime tutuşturdu poşetleri. Birinde lahmacunlar, diğerinde ayran ve yeşillikler vardı. "Hem yer hem konuşuruz. Avucumun içi kaşınıyor Zehra, sanırım para kokusu alıyorum." Salona doğru davrandı.

Peşi sıra giderken "Katili bulana taltif vermeyecekler," dedim. Gülüyordu ki karşısında Güven ile durakladı. Güven de ayağa kalkmıştı. Elimdeki poşetleri, yemek masasının üzerine bıraktım. Erhan'ın medenice el uzattığını gördüm, kendini tanıttı. "Erhan."

Güven hemen vermedi elini. Temkinli bekledi, sonra sıktı elini. "Güven."

Erhan da o dakikadan sonra durakladı. Güven'in elini bırakıp bana döndüğünde oturması için yer gösterdim. O otursa da Güven ayakta kaldı. "Otursana dostum," dedi Erhan. Güven'in suratı tam olarak böcek görmüş entomofobik gibiydi. Oturdu. Hemen karşılarına geçtim. Lahmacunların kokusunu aldıysam da ortamdaki gerginliğin, Güven'e dair

soruşturma işini Erhan'a vermiş olmamdan kaynaklandığını düşünüyordum.

"Biz de Levent'i konuşuyorduk," dedim oturmak için bir Güven'in bir de Erhan'ın yanına bakarken. Karar vermekte bir an zorlandım sonra geçip Erhan'ın yanına oturdum. Erhan, Güven ile aramızdaki şeyin başka türlü olduğunu anladığında üzülür diye endişe ettim. Güven'in gözlerime çarpan gözleri tahammülsüzdü. Bakışlarımı kaçırıp Erhan'a döndüm. "Güven, Levent'i de Dudu'yu da tanır. Bana bu süreçte çok yardımcı oldu." Muhabbetimizin tek mantığı bu demeye getirdim.

"Öyle mi?" Erhan bir aydınlanma ile Güven'e odaklandı. "Dudu'yu tanıdığını biliyordum ama Levent'i..." Tamamlamadı cümlesini, tekrar bana yöneldi. "Bu Levent konusunu enine boyuna konuşacağım kişi buradaysa, şanslı akşamımdayım." Masanın üzerindeki yiyecekleri gösterdi. "Önce yemek yiyelim mi?"

Tam cevap verecekken kalktı Güven ayağa. "Ben gideyim!"

"Aa neden?"

Müdahale etmek istediyse de Erhan, Güven'in muhatap olduğu kişi o değil; bendim. "Size afiyet olsun."

Cevabımı beklemeden çıkışa yöneldi. "Sen dur!" diyerek peşinden gittim Güven'in. Ayakkabılarını giyiyordu. "Erhan rahatsız olacağın biri değil, gitmene gerek yok. Bir şeyler yeriz, şu mevzuları konuşuruz." Uzanıp montunu aldı.

"Neymiş mevzular?"

"İşte malum..."

"Mevzuların beni bağlayan tek tarafı patronumun kızını, arkadaşımı kaybetmiş olmam. Sizin gibi profesyonel bakmıyorum. Aranızda işim yok."

Bozulmuştu. Hem de ne biçim! Ne düşündüğünü bilsem ona göre söyleyecek söz bulurdum ama kapıyı açınca "Dur!" dedim. "Yeleğinle atkını getireyim." Bekledi, bir naylon torba içinde geri uzattım onları. Sabahı hatırlamasını istediğim için miydi acelesi olmayan o giyecekleri vermemin nedeni bilmem. İçgüdüsel bir hareketti. Hani "*Daha bu sabah senin yatağından çıktım ben,*" dercesine. Güven için öyle bir anlamı yoktu belli ki. Eşyalarını aldı. "Teşekkür ederim," desem de cevap vermedi. Arkasına bakmadan merdivenleri kullanarak ayrıldı kattan. Kapıyı kapadığımda boğazımda bir yumru vardı. İçeride ise Erhan, paketlerden birini açmış yemeye başlamıştı bile. Karşısındaki sandalyeye oturup sadece ayranımı açtım.

"Değişik herif," dedi ağzı dolu dolu .

"Biraz kabadır, soğuk falan ama iyidir."

Erhan, yorumuma şaşırdı. "İyi olsa da hemen güvenmemişsin anlaşılan bana sordurduğuna göre."

Cevap vermedim. Öyleydi, haklıydı ne de olsa.

"Kızdı sanki," diye mırıldandım. Erhan duymadı sandım ama bir nefeslik boşluktan sonra öyle olmadığını anladım.

"Neye kızacak?"

Cevapsız, bir lahmacun da ben açtım ve en başından bugüne kadar neler yaşadığımı anlattım. Bekir Savcı ile yaptığımız arazi keşfinden Güven ile gittiğimiz Tekirdağ'a kadar... Bir tek dün geceyi atladım, onun da soruşturma ile ilgisi yoktu zaten. En son da Bekir Savcı ile bugün Levent'i bulduğumuz anı anlattım.

"Boğmuşlar herifi," diye bildiğim şeyi tekrarladı Erhan. Katiller aynı kişilerdi ise kesinlikle aynı yöntemi deneyecek

kadar keyfe keder değillerdi. Bir apartman dairesinde silahla adam vuracak kadar kafayı bozmamışlardı. "Balkon kapısından, demir korkulukları eğip girmişler." İşte şimdi bilmediğimi söylemişti Erhan. Olay yeri ile görüşmüştü belli ki.

"Tek kişi değil miymiş?"

"Ayak izleri öyle olmadığını söylüyormuş; iki erkek. Epeyce büyük kar botları tahmininde bulundu Selçuk." Selçuk, Erhan'la eskiden de aynı merkezde çalıştığı için daha raporlar çıkmadan dedikodusunu yapıyordu. İşte bu yüzden hep geride kalıyordum ben. "Biri boğarken diğeri gözcülük etmiş olmalı."

"Aynı iki kişi mi diyorsun Erhan?"

"Muhtemelen. Hatta şöyle diyorum Zehracığım bu Levent her şeyi biliyordu. Sırf susturmak için yaptılar."

"Ya da Levent ile ilişkisine karşılık yaptılar."

"Babası mı?"

"Babasının kızının hayatını o kadar derinlemesine bildiğini sanmam. Açıkçası ben Orhan Tutan tetikçileri diyorum ama bir detay var; göle ulaşmak için yürüdüklerini görmüşler. İki adamın ortasında gayet rahat yürümüş."

"Belki tehdit etmişlerdir, kızcağız da sesini çıkaramamıştır."

Bir de bu ihtimal vardı. Eğer adamlardan biri; eli tetikte, bir falsoda onu öldüreceğini söyledi ise istediklerinin başka bir şey olduğunu düşünüp onlarla yürümüş olabilirdi. Yine de on sekiz yaşında bir kız için fazla cevval bir hareketti. Ben bile bir umut avaz avaz bağırırdım. Sonra da erkenden mıhlanırdım. Ha erken ha geç!

12. GÜN

Sabah Erhan ile birlikte peş peşe merkeze doğru yola çıkmış olsam da daha ana yolun ilk girişinde yönümü çevirerek Erhan'ı sattım. Beni arkasında göremeyince hemen arayacağını bildiğimden yalan söylemek ile söylememek arasında bir süre öylece düşündüm ve sonra Güven'e gidip, Dudu'nun odasına girmem için bana yardım etmesini isteyeceğimi söyledim. Kısmen doğru kısmen yanlıştı. Yol üzerinde üç kez aradım Güven'i evden çıkıp çıkmadığını merak ettiğimden. Cevap vermeyince iki şansımın olduğunu hatırlattım kendime. Ya evinde ya işinde... Sokağının girişinde bana doğru yürüdüğünü gördüm. Çoktan dinen ve asla İstanbul'da tutunmayı başaramamış karın kenarlarda kalmış üç beş kırıntısının arasında yürüyordu. Elleri ceplerinde, ağzından çıkan buhar gökyüzüne karışırken... Korna çaldım, başını kaldırdı. Hemen önünde durup yan tarafa uzanarak kapıyı açtım. Birinin görmesinden endişe eder gibi etrafı kolaçan ettikten sonra huzursuzca yanıma geçti. Her zamanki gibi emniyet kemerini takmadı.

"Sana da günaydın," dedim. Sandım ki gülümseyecek gülümsemedi. Geri vitese taktım arabayı ve sokaktan girdiğim gibi çıktım.

"Neden cevap vermiyorsun aramama?"

"Duymamışım."

Duyduğuna emindim. Uzatmadım, varsın öyle olsun. "Seninle Uyarlara geliyorum. Dudu'nun odasını kolaçan edeceğim. Susam Hanım'a dün bütün gün ulaşamadım. Artık bugün önce izin ister, sonra ararım odayı."

"Ne arayacaksın?"

"Ne olursa?"

"Dünkü herif mi verdi bu aklı sana?"

Niye benim aklım yok mu? "Erhan..." diye düzelttim. İlgilenmedi bile. "Ayrıca o senin arkandan hiç de *herif* diye bahsetmedi. Akşam kalsaydın arkadaşlık edeceğinize dair..."

"Ne sıfatla?"

"Nasıl ne sıfatla? Arkadaşlık diyorum yahu, arkadaşlığın başka sıfata ihtiyacı mı olur?"

"Bir daha nerede göreceğiz birbirimizi, ne gerek var?"

Gerek yoksa sen bilirsin. Aksilik için doğmuş adam. Her zaman söyleyecek bir lafı var adeta. Yaptığına iyice içerleyince söylendim. "Kibar olmak zor olsa gerek."

"Zehra sen benden ne istiyorsun?"

Bana bakıyordu, hem de hesap sorar gibi. Rahatsız mı etmiştim? Askıntı mı olmuştum? "İletişim diyoruz biz buna Güven. Bütün medeni insanlar iletişim kurarlar."

"Medeni olduğumu iddia ettim mi?"

"Ayı!" Lafımı bilmemek değil, yine olsa yine söylerim bu lafı. Adama en yakışanı, üzerine en ölçülmüş biçilmişi. Duygusuz hıyar! Bizim aklımız fikrimiz o olsun, bir iş yapınca ikinci dakika hayalimize düşsün... Dev adamlığı kalıbından öteye gitmemiş kalpsiz! "Hıyar!" Bazılarını sesli söylediğim gerçeği Güven'i cevap vermeye zorladı.

"Senin garip dalgalarınla muhabbet etmedim diye mi hıyar oldum?"

"Dalga ne be?"

"Neyin olduğu belli olmayan demek!"

"Neyim olacak; arkadaşım!"

"Kadın erkek arkadaşlıklarının gece vakti çat kapı gelinmişini aklım almaz benim komiser hanım."

Buna mı bozulmuştu yani? Erhan'ın onu soruşturan polis olması değil miydi derdi? Ben de neler düşünmüştüm. Kıskandığı için... Kıskanılmak denen şeyi ilk kez mi yaşıyordum? Belki de aynı anda birden fazla erkeğin hayatında olmadığım içindir. Erhan'ın da beni belli belirsiz kıskandığı zamanlar olurdu. Genelde gizlerdi sıkboğaz etmemek için ama anlardım. Gururumu okşamazdı, Erhan'ın takıntılı olduğunu düşünmeme sebep olurdu aksine. Üstüne gitmedim, suratımda çaktırmamaya çalışarak takındığım bir sırıtma ile yola adapte oldum. Güven'in sözü bitmemişti anlaşılan.

"Sana kendimle ilgili yalan söylemedim. Kabullenebileceğim, midemin alacakları belli. Yolgeçen hanının bekçisi kadından olmaz. Yolgeçen hanının bekçisi erkek bile olsa ondan erkek olmaz."

"Ne demek o?" yüzüne baktım. Gözleri ateş saçıyordu pürdikkat üzerimde.

"Kadın gibi ol demek!"

"Erkek Fatma diyen sendin. Ne oldu?"

"Bu erkeklik değildir Zehra. Ağabeyin mi o polis senin, amcan mı dayın mı? Baban mı?"

"Ağır ol!"

"Herkese mavi boncuk..."

"Yeter be!" Üzerine atlayacaktım az kalsın ki küt diye bir sesle sağ ayağımı ani bir refleksle frene bastım. Önümdeki Tofaş'ın arkası benim Alman ile dağılmıştı. Güven'in öne doğru bir gittiğini gördüm sadece, fazlasına bakmadım. Öndeki arabadan bağırarak üzerimize doğru biri yürümeye başladı. Korna sesleri arttı, trafik anında arapsaçına döndü. Sakince arabadan indim. Güven içerideydi.

"Bir de kadın!" dedi beni gören şoför ellerini kaldırarak. Kafasında bir şapka vardı, kartal arabanın arkasında da kasa kasa yeşillik. Halden mal getiriyordu belki, belki de pazarcıydı.

"Geçmiş olsun," dedim son derece *bu işi ben hallederim* havasında ama adamın beni dinlemeye hiç niyeti yoktu. Göğüs hizasındaki sakalı ile yaşlıca olan amcanın mülayim olacağını sanmıştım ama olmadı.

"Evinizde oturup çocuk bakmazsınız, şu hale bak! Kör gibi soktu şeyini götüme. Ulan bakkal mı veriyor ehliyeti size? Hay o bakkalın ebesini ben..."

"Amca sakin ol hallederiz, ne kadar tutar araban?"

Yanımızdan geçen arabalar bize bakıp yollarına devam ederlerken bazıları da halen çözüm korna çalmaktaymış gibi davranıyordu.

"Dağıttın arabamı ne kadar tutar görmüyor musun?"

"Beş yüz lira vereyim mi?" Maaşımı dün çektiğime göre cebimden bu kadar çıkabilirdi. Amcanın arabasının en fazla iki yüz lira tutacağına da emindim oysa.

"En aşağı beş bin lira var bu arabada. Ocağıma incir ağacı diktin be imansız. Üç karış eteğinle senin neyine araba sürmek!"

Üzerimde etek yoktu. Zaten ne zaman olmuştu ki? "Ağır olmuyor mu amca?" Zaten sabahtan beridir benzeri sözlerle mücadele ediyorum bir de sen çıkmasan olmaz mı amca?

"Ağır diye senin yaptığına derler. Sırtıma çıktın be, koca yolda çıkacak adam mı bulamadın? Kimi istesen açardı sana kapısını!"

"Eh yettiniz ama!" Tastamam kılıcımı kuşanmıştım ki Güven arabadan indi. "Ne diyon lan sen kavat?" Tam olarak lafı buydu. Sonrası sakallı amcanın yere serildiği an oldu. Daha yetmedi Güven'e; üzerine çullandı, üç dört yumruk daha salladı adama. Kollarını tuttum; *yapma, etme...* Ağzından çıkanı kesinlikle duymuyordu. Küfür üzerine küfür ile adama vuruyordu. Artık amca da özürler dileyip yalvarmaya başlamıştı. Nihayet kalktı adamın üzerinden ve ardından onu tutup durma çabama karşılık bileğimden tutup beni savurarak arabanın kendi kalktığı koltuğuna oturttu. Adamcağız -ona az bile- yerden toparlanmaya çalışırken Güven benim yerime geçti. Sığmayınca koltuğu bir hamle ile geri çekti ve hızla sola kırıp yoldan çıktı. Kaşı patlamıştı ve yanağına

doğru kan sızıyordu. Arkamı dönüp baktım, trafik kameraları var mı diye. Etrafı kolaçan ettikten sonra rahatlayıp torpidodan bir ıslak mendil aldım. Güven'in yüzünden itibaren kanını silip kaşına bastırdım.

"Ben suçluydum," dedim açıklama olarak da. "Arkadan vurdum, kırmızı ışık yandığını görmeyip. Adamın bir suçu yoktu."

"Çenesini tutmaması onun suçu."

"Öldürecektin adamı!"

"Gebersin it!"

"Öfke kontrolü problemin olduğunu düşünmemiştim hiç. Beni çok şaşırttın. Kamera olsaydı boku yemiştim." Cevap vermedi, mendili kaldırıp kaşına baktım. Açılmıştı! "Dikiş..." dedim ki kararmış gözleri üzerime saplandı.

"O polis gece sende mi yattı?"

Aklı oradaydı. Acaba bunu düşünüp gece boyu uyumamış mıydı? "Erhan, iyi çocuktur." Halen saf gibi açıklama yapıyordum. Burnunun dibine kadar girmiş kaşına bastırırken.

Yola çevirdi yönünü ve ilk bulduğu cepte durdu. Elimi ittirdi ve kaşına kendi bastırarak "Benim karşıma çıkıp durma!" dedi. İstemsizce yutkundum. "Bizden bir şey olacağı yok. Aklımı bulandırma, benim sana ayıracak ne zamanım ne param var!"

"Anladım."

"Kimi istiyorsan onunla takıl, kimle istiyorsan onla ye akşam yemeğini. Dudu da katili de umurumda değil. İstiyorsan bağla beni götür '*Katil bu!*' de! Yeter ki düş peşimden."

Gözlerim yanmaya başladı. Ağlarsam namerttim. Arabadan inmeye yeltendi, gidiyor sandım bir daha gelmemek

üzere. Gözlerime tutunan o yaşları akıtmamak için kendimi sıkarken bir hıçkırık fırladı dudaklarımın arasından. Geri döndü! Dipsiz kuyu gözleri, esaretine sürükledi beni. Bu defa gözyaşlarım da firar etti.

"Deli misin sen?" diye fısıldadı. Kaçmak istedim. Ama kendi arabamı bırakıp nereye gidecektim ki? Burnumun direğinde bir sızı! Ağlatıyordu işte beni. İçimden ah etmek geliyordu ise de kötüsüne layık bulamıyordum onu. Kederim de öksüzdü tıpkı benim gibi, tek iyi sözle gülümsemeye hazır.

"Zehra, ihtiyaç duyduğun ben değilim."

"Git, tamam! Halledebilirim."

"Ağlıyorsun ama..."

"Sinirlerim bozuldu geçer." Elimin tersi ile tutarım sandım gözyaşlarımı. Buradan düğümlersem korkar gelmezler daha çok. Hep birlikte sürgüne çıkacağımızdan habersiz!

"Geçer mi, emin misin?"

Başımı salladım. Yeniden gidecek oldu. Yapamadı. Onu bu ikilemde bırakan şeyleri anlasam da eksikti işte bende, yine de yetmiyordu anlamama. Kollarını doladı belime, beni kendine çekip sımsıkı sarıldı. Ve belki de hayatımda ilk defa o kadar kuvvetli ağladım. Hıçkıra hıçkıra...

* * *

Dakikalar süren sessizliğin ardından poliklinikte attırdığımız dikişin sargısı, ruh haline uygun bir havayla yüzüne eklenmiş halde, bir parkta oturuyorduk. Buz gibi havada, çocukların oynamadığı boş parkın küçük bir sokak köpeği dışındaki tek misafiriydik; etrafından gelip geçenlerin sadece göz ucuyla baktıkları mekânın ev sahibi edasında!

"Dün birileri bastı evi. Ellerinde silahlar, tehditler ile... Çalışanların hepsini bir odaya kapattılar. Ben dâhil! Müdahale edecek oldum, Yaman Bey müsaade etmedi. O halledermiş. Halletti mi bilmem. Sen aradığında yeni açılmıştı kapının kilidi. Susam Hanım bir köşede hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Hizmetçilerin hepsine izin verdi Yaman Bey. Susam Hanım'a bir bardak su getirdim. Biraz yanında oturdum. Sormadım. Zaten pek soran biri olmadığımı bildiklerinden bana *izinlisin* demediler. Evde dağılan eşyaların parçalarını topladık Susam Hanım'la. Yaman Bey çıkarken karısını bana emanet etti. Döndüğünde ise bana ağzımı sıkı tutmam gerektiği konusunda bir şeyler söyledi."

"Düşmanları mı varmış?"

"Varmış. Daha önce şahit olduğum bir tablo değil. Denk gelmedim bu tarz olaylarına. Genelde organizasyonları, partileri, toplantıları vardır. Başka da telaşları olduğunu bilmem."

"Yaman Bey'in odasına girebilsek ne olduğunu anlayacağız belki de."

"Belki de anlamayacağız. Kasası var odasında, kilitli! Onu açmadıkça anlayamayız."

"Katillerin bulunmasını bu yüzden istemiyor olmalı. Foyasının ortaya çıkacağı işler karıştırıyor belli ki. Bunu Erhan'a anlatmalıyım."

Oraya oturduğumuzdan beri ilk kez göz göze geldik. "Hani tektin soruşturmada?"

"Yine tekim, Erhan gizli el. Zaten birçok araştırmayı ona yaptırıyordum."

"Beni sordurmak gibi..."

Şimdi, tam olarak sen neden Erhan'ı sevmiyorsun? Bana onu söyle. Demek istediklerimi söyleyemediğim bir günde "O ve benzeri... Bu benim ilk işim Güven, başarılı olursam çok istediğim bir ekiple çalışacağım. Masa başı lanetinden, o uyuşukluktan kurtulacağım. İş hayatım için çok önemli."

"Ben anlamam." Kestirip attı. Elbette benim işimden anlamasını beklemiyordum ama ne düşündüğünü daha net ifade etmesini isterdim. Sanırım bu iş bana düşüyordu.

"Tamam, Erhan'la bir ara çıktık." Kaşları kalktı. "Çıkmak ne demek biliyorsun herhalde?" *Sadede gel gebertirim* bakışına maruz kalınca aceleyle devam ettim. "Ama olmadı, arkadaş olarak devam etmeye karar verdik. Zaten uzun bir şey değildi, daha ne olduğunu anlamadan başladı ve bitti."

"Kıllandığım kadar varmış."

Gülümsedim. Saçma bir tutumla söylediği her şeyden medet umar hale gelmiştim. "Ama sandığın gibi yolgeçen hanı bekçisi falan değilim."

"Ben onu sinirle..."

"Neyle söylersen söyle. Bu tarz söylemlerin çok çirkin! Sürekli namus nutku atıyorsun. Sanki namustan bir tek sen anlıyorsun."

"Aynı bakmadığımız için işte Zehra."

"Senin farklı baktığını sanmıyorum. Sen de yargılıyorsun sana öğretilenleri, kalıplaşmış gelenekleri, çevrenin kadına bakışını! Bunları; imalarında, ciddiymiş gibi söylediğin alaylarında buluyorum. Salak değilim ben Güven. Hayatının özetinde bir sürü alt mesaj var. Baş edemiyor olabilirsin ama mesajları alıyorum."

"Mesaj falan vermiyorum ben. Görmek istediğin adam ile benden bulamaç yapma. Sana Erhan dediğin heriflerden versinler bir düzine, onlardan çıkar kendine bir herif."

"Kırıyorsun yine." Başını eğdi. Utanmış mıydı anlamadım? "Erkek istediği kadınla sevişince helal olsun denilen toplumun, fahişe olduğumuzu haykırmaya meraklısı olduğunuz, kadınlarıyız biz. Elbette düzenli ilişkileri olan, herkesin tek kişiye sadık kaldığı hayatları olsun isterim ama mutluluk aranıp duran bir Fizan yolu."

"Mutluluk aradığım yok benim."

"Bu değilsin. Böyle karamsar, asabi, cins biri değilsin sen. Seni daha yakından tanıma fırsatım olmayacak belki ama bu kadarı ile bile eminim Güven. Beni bu söylediklerinle kırmak bile istemiyorsun. Belki giderim, belki gücenir bir daha yüzüne bakmam diye... Niye? Birbirimize göre olmadığımız safsataları..."

"Safsata dediklerin bildiklerinin en gerçeği!"

"En gerçeği sensin, kanlı canlı. Senden etkilendim, belki sen inanamayacak kadar başka buluyorsun bizi ama bu yalan değil. Sen de biliyorsun. Ondan bu kadar cesursun bana karşı. Ve Güven emin ol ki hayatımda bu anlamda inanmak istediğim tek erkeksin."

Bir ışık vardı gözlerinde; halen parıl parıl yanmasa da yanmak için deliren, itildiği dipsiz kuyuda bir halat bulmuş kendine tırmanan. Uzandım elini tuttum. Elini çekecek sandım. Çekmedi. Gülümsedim ama halen ifadesizdi. O tebessümü kaybettim peşinen. "Bana erkek Fatma diyorsun ya... Ben bunu desinler diye uğraştım hep. Saçlarımı bilhassa kısa tuttum, panto-

lonlarımı bilhassa erkek reyonundan aldım. Özellikle yaptım. Peşime düşmesinler, laf atmasınlar, benden medet ummasınlar. Kimseye güvenmedim, kimseyi hayatıma almadım."

"Erhan'a kadar mı?"

"Biri vardı. Dudu'nun öldüğü yaştaydım. Akademiye girmek istiyorum, babam sürekli engel olma çabalarında. O bana sürekli destek oluyordu. Babamı da ikna etmek istiyordu. Haftanın üç dört günü bizdeydi. Babamdan yaşça çok küçük, benden yaşça çok büyük! Karısı, çocuğu var. Ama biz hiç görmedik. Köylüymüş karısı, dengesiz laf edermiş küçük düşürürmüş onu. Böyle söylerdi babama. İnanamazdım. Öyle yakışıklı, öyle ulaşılmaz biriydi ki kendine uygun olmayan biriyle evlenmesine aklım ermiyordu. Babamın yıllar önce çalıştığı bir davanın zanlısıymış. Suçlu olmadığı anlaşılınca babamla ahbap olmuşlar. Babam hakkına girdim diye çok yakın davranmış ona. Çocukluktan bilirmiş aslında beni. Ama ben onu yetişkinlikte tanımaya başladım. Bir ara yurt dışına yerleşmiş işi gereği. Olmamış geri dönmüş. İlk Levent ile Dudu'yu duyduğumda o geldi hatırıma. İş ahlaksızlığı deyip geçtim yüzeyde ama içimde bir yerde sürekli Levent suçlu derken bile onu düşündüm. Suçlu Levent olsaydı gerçekten suçlunun Okan olduğuna da inanacaktım. Şimdi Levent suçsuz, anladım ki Okan da suçsuzmuş."

"Ne ilgisi var?"

"Ona ilgi duyuyordum. Tanıdığım ilk günlerden sonra şekil alan bir şey. Genç kız olduğumu ilk hissettiğim adam. Bana ders anlatırdı bazen, yapamadığım bir ödevi yapardı. Yanağımı sıkardı, hoşuma giderdi. İçten içe masum bir şey sandıysam da büyüdü. Ona ilan-ı aşk ettim. Bir mektup yazıp, ba-

bamla bir araya geldikleri gün cebine attım. Yaptığımdan hemen pişman oldum ama çok geçti. Rüyalarıma girdi; bana kızacak, bir daha benimle konuşmayacak diye. Üç dört senedir hayatıma ne büyük heyecan taşımıştı oysa. Yaşıtlarım yaşıtları ile takılırken benim aklım fikrim o olmuştu. Mektubu cebine bıraktığımın ertesi günü..." başımı eğdim. Bunu daha önce bir psikolog dışında kime anlatmıştım? Güven'in anlamayacağına da eminken üstelik! Artık ipin ucu kaçmıştı. Başımı kaldırıp gözlerine baktım. "Beni gelip okulumdan aldı. Annesi ile babasının yazlık olarak kullandığı eve götürdü." Bakışları korkmuş birininkine benziyordu. Güven korkar mıydı? "O gün kendimden çok utandım. Öyle çok utandım ki hissettiğim şeyin sandığım şey olmadığını anladım. Aşk değildi. Bir hayranlıktı ve o da birkaç saatin içinde nefrete büründü."

"Şikâyetçi olmadın mı?"

"Zorla yapmadı! Buna razı gelecek kadar saçmalıyordum."

"Karısı mı öğrendi?"

"Hiç öğrenmedi. Mezuniyet törenime onu da getirecek kadar aşağılık bir herifti. Ona bir daha yüz vermedim diye beni babama şikâyet etmekle tehdit etti."

"Yazık! Baban için üzüldüm."

"Babam için mi?"

"Hem sen ihanet etmişsin hem de arkadaşı." Hiç böyle düşünmemiştim. Babamın bu meseleyle hiç ilgisi yok sanmıştım. "Halen görüyor musun?"

"Hayır. Karısından boşanmış, kendinden yirmi yaş küçük bir kızla evlenip İtalya'ya yerleşmiş. Ara ara gelip gidiyormuş ama rastlaşmadık."

"Hasta..."

"Bir daha da kolay kolay kadın olmak istemedim. Bazen cinsiyet değiştirmeyi bile düşünmüşümdür. Benimle ilgilenenler oldukça suratlarına kusmak isterdim. Sanırım bunu kıran Erhan oldu. Ahbaplığı öyle gerçekçiydi ki benimle hayatını birleştirmek istediğini söyleyince, direkt evlenme teklif edince olur sandım. Babamla tanıştırdım, bayıldı Erhan'a. Ama olmadı." Bir şey diyecek olduysa da demedi. Başlamışken bağlamamak olmazdı. "Hep hedefime bir adam koydum. Şunu hayatıma alıp o manyak herifin yaşattıklarını unutacağım diye. Hedefim ile ilgilenirken de meşgale ile unuttum. Ama ne zaman biriyle olur gibi olsa olmadı. Erhan'a evet dediğim kadar bile olmadı."

"Ee..."

Dudaklarımı kıvırdım. "Hatırladığım gibi değilmiş."

"Ne?"

"İnanmak, sığınmak, dokunmak..." Belki gülümseyecekti. Bakışlarındaki durağanlığa takılıp kalan matemde gördüm o arzuyu. Ancak korkuyordu. Koskoca dev adam, benim gibi bir eksik etekten korkuyordu. "Çok şey beklemem ben. Vallahi! Kendimi tanıyorum. Biraz muhabbet, iki bardak çay, bir de güven..."

"Güven derken..."

"Her anlamda."

Böylelikle gülümsedi. "Tuhaf birisin. Daha önce senin gibi birini hiç tanımadım. Ama zamanlaman yanlış be Zehra!"

"Neden?"

"Gitmek istiyorum buralardan."

"İstersen gidersin, ben '*Gitme!*' demem. Bağlılık da beklemem. Gerçekten... Seni de götürüp babamla tanıştırmam yani."

"Adamcağızın kalbine inmesin, götürme zaten."

Kıkırdadım. Ama sonra hevesle sokuldum yanına, başımı göğsüne yasladım. Yün yorganın altında uyandığımda aldığım kokuyla doldum. Elleri bir ara ne istediğini bilmez halde yanlarında kaldı. Sonra bir tanesi sırtımın üzerinde durdu. "Senin sanırım inanasın, sığınasın, dokunasın varmış. Hem de bir ayıya..."

"Özür dilerim, ayı demek istememiştim."

"Alınmadım. Kendimi biliyorum. Ayı da benim o dediğin neydi..."

"Dev adam."

"Ha o da benim. Yalnız bir şey demiştin ya, *hıyar*, onu kabullenemem. İçi su dolu, mideyi bozan türden yiyeceklere benzetme beni gözünü seveyim."

"Beni Dudu'nun odasına sokacak mısın?"

Omuzlarımdan tutup ötede tuttu beni. "Sen, beni bu soruşturma için kullanıyor musun?"

Başımı olumlu manada salladım. "Namusunu kirletip atacağım seni."

"Aman ıssız bir yere at da kimse bulamasın. Kurt, kuş yesin zerrem kalmasın."

"Dur be daha seni köyden evlendireceğiz."

"Alay ediyorsun ama bir gün olacak o dediğin."

"Allah korusun! Evleneceksen de âşık olduğun biri ile evlen."

"Aşk mı?"

Omzumu silktim iki avucumu da yana doğru açarken. "Ne soruyorsun, valla ben çıkarmadım aşkı. Hep varmış."

Kalktı ayağa, benimde kalkmam için işaret ederken "İnanma böyle şeylere, kadınları kandırıyorlar. Erkekler âşık olmazlar."

"Ne olurlar?" Kalktım.

"Halvet!"

Kocaman bir kahkaha patlattım. Kolumdan sımsıkı tuttu, yüzü yüzümün dibinde. "Kadın dediğin usul güler."

Başımı olumlu manada salladım. Kadın dediğin kalpten güldü mü ha usul gülmüş ha hızlı ne fark eder?

"Bana böyle ilişkiler ters." Bir anda söyledi ne düşündüğünü. İlişki derken beni kast edip etmediğini hemen anlamam mümkün değildi. "Alışmamışım. Bizim ancak evlendiğimiz kadınlar üzerinde hakkımız olduğuna inandığımız bir kültürümüz var."

"Karını aldattığını söylemiştin bana."

Çarpık bir gülüş ve *sen de her şeye inanıyorsun* bakışı... İnandıracak kadar güven duygusu taşıyıp taşımadığımı sorgularken sordum. "Yalan mıydı?"

"Yalandı! Benden belki ürkersin, kadın başına peşimde dolanmazsın diye söyledim. Biliyorsun artık, tutucu bir ailede büyüdüm ben. Helal haram dendi hep. Bizde doğru yanlış olmaz; hep günah sevap vardır. "

"Aynı şey, doğrular sevaba götürür zaten."

Başını iki yana salladı, yanlış söylemiştim demek ki. "Bizim her doğrumuz sevaba götürmüyor maalesef. Ben, büyük şehirlerde yaşadığım için küçük yaşlardan beri ağabeylerime

göre daha açık fikirli olabilirim, öyle görünebilirim ama aslım neyse ben de oyum Zehra. Benim senin gibi her sabah arayıp halimi hatırımı soran bir babam yok. Ancak yanına vardığımda, el pençe divan duracağım bir saygının karşılığı olur babam. Sizinki gibi gülüşmeli muhabbetler etmeyiz biz."

"Öyle arkadaşlarım vardı. Biraz katı kurallara sahip babaları olan..."

Belki de hiç düşünmeden kesti sözümü. "Öyle değil, bunlar katı kurallar da değil. Bunlar bizim gibi insanlar için olmazsa olmazlar."

"Ama sen farklısın. Kendi geleneklerinin çarpıklıkları ile alay ediyorsun."

"Ya da alay ediyormuş gibi görünüp gözüne sokuyorum."

Böyle düşünmemiştim. Onunla birlikte olduğum o gece, kadınların bekâretine ilişkin takıntıların dilinde alay olduğunu sanmıştım. Ve üzerine tereddüt dahi duymamıştım. "Öyleyse neden?"

"Ne neden?"

Sormalıydım. "Neden benimle birlikte oldun?"

Dudaklarını büktü. Böyle yaptığında kocaman bir çocuk oluyordu. Masumiyetine inandığım, bu dünyada ondan daha çok güvenilecek bir erkek olmadığını sandığım bir hal. Daha çok gitmek istemiyordum üzerine, daha çok yanında kalma arzusu hüküm sürüyordu üzerimde. "Neden?" diye yineledim sorumu.

"Günah!" dedi usulca. "Günahı bile bile yaşamak diyelim."

Ne söyleyeceğimi bilemedim. Başka türlü bir cevap istediğimi biliyordum. Benden etkilendiğini itiraf etmesi gibi ya

da hoşlandığının dökülmesi dudaklarından... Adıma *günah* diyordu. Hacer sevaptı onun için, bense günah. Boğazıma bir yumru oturdu. O köylü karısını kıskandım bu duyguyu daha önce de yaşadığımı hatırlayarak. Tanıdıktı! Hacer'i her duyduğumda beni ele geçirmiş bir duyguydu.

"Güven..." Gözlerimin içine böyle delirtircesine bakması günah değil miydi peki? "Dudu'nun odasını aramak istiyorum. Susam Hanım'la konuşur musun? Şu karışıklıkta sanırım telefonuma cevap vermemekte ısrarcı olacak." Gururumu kurtarmak içindi hepsi. Seninle derdim Dudu'nun katilini bulmak istememden öte değil. Ben zaten çapkın bir kadındım ta ergen çağlarımdan beri, sen asla kendini özel hissetme. Evli adamla yatmış bir genç kız olarak sadakatli bir sevgili, eş olacak değildim ya...

Başını olumlu manada salladı. Verdiğim mesajın umurunda olduğu yoktu. Kalktı ayağa, kaşında dikişlerin çoktan unutulduğu o dakikalarda. "Ararım ben seni, daha fazla geç kalmayayım."

* * *

Güven'in yanından ayrılıp onunla buluştuğum dakikalarda, Erhan'ın elinde sadece birkaç saatte benim elimdekilerden daha çok şey olduğu gerçeği ile karşı karşıyaydım. Profesyonel bir yaklaşımla Yaman Uyar'ın yakın zamanlarda kaybettiği büyük bir ihaleden bahsediyordu. Kaybettiği ihaleyi alan firmanın, gerekli evrakları tamamlayamaması sonucu işi tekrar Uyar firması almıştı. Buraya kadar sıradandı. Ama Erhan'a göre ya da bilgileri aldığı yere göre ikinci firmanın önüne takozlar koyan Yaman Uyar olmuştu ve aralarında böylece bir düşmanlık olduğunu öğrenmek zor değildi. İddi-

asında kararlı ispiyoncu, Yaman Uyar'ın bu ihaleye yasadışı işlemlerle dâhil olduğundan bahsetmişti. Erhan'a göre ise Yaman Uyar, kızının cinayet soruşturmasını basından bilgi gizlemek adı altında gizli yürüttürürken bunları düşünüyordu. Kızını öldüren bilhassa o firmanın sahipleriydi ve intikamlarını Yaman Uyar'dan böylelikle aldıklarını sanıyorlardı. Şaşırdım. Böyle ise Yaman Uyar'ın vicdan azabından yanıp tutuşması gerekirdi. Ama adam son teknoloji derin dondurucu kadar serinkanlı yaklaşıyordu kızının ölümüne. Belki de maddi kazançlar manevi kayıplardan daha önemliydi. İhale onundu, parasını kazanmıştı ya da kazanıyordu.

"Ne öneriyorsun?" diye sordum Erhan'a.

"Firma İzmir firması, yetkilileri de İzmir'de ikamet ediyor. İsimleri çıkardım." Oturduğumuz andan itibaren, yanında tuttuğu naylon dosyaya konulmuş A4 kâğıdını gösterdi. "İstanbul'a giriş çıkışlarını araştıracağım. Şayet giriş varsa elinde bir delil olacak, gözaltı talep edebilirsin."

Bu, o kadar da kolay değildi. Bekir Savcı, İzmir Savcılığından talep edilecek olası gözaltı talebine karşı çıkacaktı. Emindim ki *"Gizli gizli!"* diye bağıracaktı. Elimde somut deliller olmadıkça, ifşa olmamıza karşı olduğunu bininci kez söyleyecekti.

"Ya da gider kendi bildiğim yoldan konuşurum onlarla."

"Olur, beraber gideriz."

Belki oradan babama uğrardım. Bir gece babamda kalıp dönerdik Erhan'la. Hayallerimi uzun uzadıya tutmamayı öğrenmiş olarak kahvaltıma döndüm. Güven'in söylediklerini kafama daha fazla takmamam için Erhan'ın cinayete ilişkin

ürettiği teorileri dinledim. İyi geldi. İşe adapte, bu işi çözeceğime dair umutlarımın arttığı bir sabahtı. Erhan'ın işe dâhil olması bana iyi gelmişti ama yine de işin patronunun ben olduğumu kendime sıkça hatırlatmam gerekiyordu. Erhan'a kalırsa kontrol çoktan ondaydı.

* * *

Birkaç saat içinde Güven'in telefonu ile merkezden çıktım. Dudu'nun odasını aramam için uygun zamandı çünkü evde ne Susam Hanım ne de Yaman Bey vardı. Bu durumda Yaman Bey'in odasını da aramak için zamanım olduğunu kazıdım kafama. Arabaya atlayıp elbette ki tek başıma düştüm yola. Erhan'ı sahada yanımda her zaman tutamazdım. Güvenli ortamlarda yanımda tutsam aslında... Belki kıskandığını görerek bir şekilde rahatlayabilirdim. Belki...

Güven, beni evin sur misali çevrilmiş duvarlarının dibinden aldı. Almak dediysem güvenliğe kapıları açtırdı, arabayı park edeceğim köşeyi eliyle gösterdi. Arabadan indiğim anda da odayı arayacağımdan Susam Hanım'ın haberi olduğunun, gizli saklı bir iş olmadığının dipnotunu düştü. Bunu bilhassa söylediğini hissettim. Evde tek bir hizmetli bile yoktu. Hepsi dünkü olaylardan ötürü halen izinliydi. Güven hariç! Aile, Güven'e olması gerekenden bile fazla güveniyordu belli ki. Erhan'ın söylediği düştü aklıma: Güven'in bu işe girmesine referans olan neydi? Dudu'nun odası evin ikinci katındaydı.

"Yaman Bey'in odasının neresinde?" diye sordum merdivenlere yöneldiğimizde. Adımları önümde durdu. Bir basamak üstte, iki katım heybette görünüyordu. Ne düşündüğümü anlamış olacak ki fısıltıyla karşılık verdi.

"Senin hatırına bunu ben yapacaktım ama maalesef Yaman Bey'in odasında 24 saat kamera çalışıyor."

Uyarımı almış olarak onu takibe devam ettim. Bu eve ilk geldiğim gün onları çalışma odasında sorgulamıştım. Daha doğrusu bu bir sorgu bile değildi, beni o odada ağırlamışlardı. Bir kamera olduğunu fark etmemiş olmam büyük dikkatsizlikti. Mesleğime yakışmayacak özensizlikte olduğumu tekrar etti içimdeki ses.

Dudu'nun odası katın köşesine denk geldiği için kapısı da tam olarak köşeden açılıyordu. İçeri doğru kıyı kenar bir oda bulacağımı sanarak girdiğimde ise yanılıyordum. Bir yatak odası benim evimin salonunda daha büyük olabilir miydi?

Odanın her yeri mor ve pembe renkleriyle döşenmişti. Daha çok siyah, gri ve yer yer beyaz beklemiştim. Burası epey kızsal bir odaydı. Dudu'nun asi ruhuna da fazlasıyla yumuşak. Belki de yanılıyordum. Dudu'nun asi olduğu tam bir palavraydı. Arkamı döndüm, Güven kapıyı kapatıp sırtını yaslamış, bir adım daha içeriye girmemişti. Beni oradan izleyecekti. O izlerken çalışmak ise bir noktada sırtımda parmaklarının gezdiğini düşünmek kadar tüyler ürperticiydi ama sonra geçip gitti. Alıştım belki de. Koca bir yatak başlığını takip eden yatağın saten mor nevresimlerinin arasını açtım ilk. "Bu odada cinayet sonrası temizlik yapıldı mı?" diye sordum.

"Bilmiyorum," diye cevapladı.

Merak ettiğim değişiklik yapılmış mıydı yoksa kızlarının hatırasına henüz kimse el uzatmamış mıydı? Bulmayı ümit ettiğim şeyler alınmış olabilir miydi? Günlük gibi! Yastıkları kaldırdım, morla pembe uyumunu gördüm nevresimler-

de. Canlı bir mora karşılık, şeker pembesi bir çarşaf, iki rengin karışımı yastıklar. Benim toplamda iki nevresimim olduğu ve birini yıkayıp diğerini kullanırken her ikisinin de renklerinin solmaya yüz tuttuğu gerçeği, hayatta sahip olunanların herkes açısından ne kadar da farklı olduğunu hatırlattı bana. Yastıkların altı boştu. Başucunda bulunan, hangi ağaç heba edilerek şekillendirilmiş olduğunu bilmediğim, komodinin çekmecesini açmadan evvel yatağı eski haline getirdim. Belki daha kapsamlı bakıp yatağı bütünüyle kaldırmalıydım. En son yapabileceğimi kazıdım aklıma. Yatağın kenarına oturdum, komodinin üst çekmecesinde bir el kremi, okuma gözlüğü –şu yanlarında ışıkları olanlardan- ve bir sürü rengârenk ufak zarflar vardı. Güven'e baktım zarfları kucağıma çıkarırken. Dikkatli bakıyordu bana, belli ki ne bulacağımı o da merak ediyordu. İlk zarf pembe, ikinci zarf mor, üçüncüsü sarı derken yine de en çok pembe ve morların bulunduğu zarfların içinden aynı renklerde ufak not kâğıtları çıktı. Her birinde isim aynıydı: Orhan. Tek tek okuduğum notların çoğunda özürler vardı. Affedilmeyi bekleyen romantik bir sevgili... Ne kadar sık kavga ediyorlardıysa artık! Güven'e baktım. "Romantik adammış," dedim.

Orhan'a duyduğu nefretin ait olduğu gözleri yeniden beni bulunca zarflardan haberdar olduğunu anladım. "Pezevengin oğlu!" Küfrü bir an durdurdu beni ama sonra önemsemedim. Sadece "İnsan neden kızdığı kişiye küfrünü babası ya da anasından başlayarak eder ki?" diye kendimce sorguladım. Benim için kavga ettiği şapkalı amcaya da aynısını yapmıştı. Anasından, karısından... Bu fikir rahatsız ediciydi ma benim için kavga etmiş olduğu fikri rahatlatıcı.

Not kâğıtlarının her birindeki el yazısı farklıydı. Belki birkaçı aynı olabilirdi ama benzerlik olduğunu düşündürmeyecek kadar çoklardı. Belli ki Orhan Tutan bu sözleri hep çiçekçilere yazdırıyordu. "Çiçeklere iliştirilmiş notlar olmalı bunlar," diye mırıldandım. Güven, desteklesin istedim ancak cevap gelmeyince ona diktim bakışlarımı. "Öyle miydi?"

"Evet," diye karşılık verdi. Dudu'ya dair her şeyi bildiğini hissettiren şu bilge hallerine, bu kadarcık günde onunla yatacak kadar yakın olduğum gerçeğine rağmen halen katili nasıl bulamamıştım hayret ediyordum.

Notları yanımda götürmeyi düşündüysem de yanımda bir çanta bile bulundurmayışım nedeniyle vazgeçtim. Lüzum görürsem Susam Hanım'la konuşur isterdim. Komodinin diğer çekmecelerinden birinde bir kutu vardı. Çocukluğundan bu yana belli hatıraları sakladığını düşündüğüm detaylar vardı içinde. Bir emzik, küçük pembe bir patik, bir saç tokası, bir konser bileti... Konser biletinin altına şöyle yazmıştı. "Güvenle..." Bunun ne manaya geldiği açıktı. Özel bir isim gibi yazmamış olduğu kelimenin özel bir isme çıktığı aşikârdı. Güven'e bakmadan biletlerin yeniden önünü çevirdim. Bir arenada verilmişti konser. Belki de hınca hınç dolu bir alandı. Belki değil, kesinlikle öyleydi. Timberlake konserinde Güven'i hayal etmeye çalıştım. Zorlandım. "Timberlake sever misin?"

"Sevmezmişim."

O güne kadar tanımadığı birinin konserine sırf Dudu için gitmişti demek ki. Yüzüne baktım, gözleri üzerimdeydi.

"Neden seninle gitti konsere?"

"Kiminle gitseydi?"

"Arkadaşlarıyla..."

"Onlar da vardı."

Belki de güvenlik amacıyla gitmişti yanında ama Dudu bunu *Güvenle* diyebileceği kadar fazla önemsemiş ve hatıraları arasına atmıştı.

"Hani sana *abi* derdi!"

"Derdi."

Biletlerin arkasını gösterdim. Yüzüne belirgin bir hüzün kapaklandı. Gülümsemeye zorladı kendini, olmadı. Aykırı durdu. "Dudu'nun pek *abi, abla* alışkanlıkları yoktu. Ancak alıştırmıştım," diye açıkladı. Biletlerin altında bir bileklik buldum; kullanılmış ve bağlama yerinden kopmuş, farklı taşlarla süslenmiş, sıradan bir şey. Güzel belki ama ucuz olduğu her halinden belli. Pırlantalardan takılar taktığını düşündüğüm biri için pazar işi giiydi. O bilekliğin altında birkaç çocukluk fotoğrafı... Annesi ile babasının ortasında... Birinde Yaman Uyar'ın suratına çarpı atılmış. Diğerinde bu yapılmamış. Bir kavga anlarında yapmış olabilir. Ergen kaprisleri uğruna heba edilmiş bir fotoğraf belli ki.

"Babasıyla çok mu kavga ederlerdi?"

"Biraz dengesiz bir ilişkileri vardı. Yaman Bey, mükemmeliyetçidir."

Hiçbir işe yaramayacak mükemmelliklerle bezenmiş kızı şimdi toprağa öğretiyordur öğrendiklerini. "Kavgalarının pişmanlığını yaşıyor mudur acaba?" diye düşündüm. Babamın annemle ilgili pişmanlıkları hep onu kırdığını iddia ettiği zamanlara çıkar. Söylediği bir sözü tekrar eder durur: *"Affetmiş miydi acaba?"* diye... Yaman Bey ile babamı iliş-

kilendirmiş olmam yersiz. Kutuyu kaldırıp yerine koydum. Çekmecenin kalanı boştu. Bir altta ise süslü, püslü çoraplar vardı. Kalktım yerimden, pencerenin önüne konumlandırılmış çalışma masasında test kitapları duruyordu. Başı gevelenmiş bir kalem... Ahşap kalemliğe sığdırılmış benzerleri ile bir de masa lambası... En son çalıştığını sandığım kitap bir matematik soru bankasıydı. Sayfalarını karıştırdım, bir kısmı çözülmüştü. Üzerinde uğraştığı soruların alt kısmı aşınmış izlerle doluydu. Ve birçok sayfada *Levent* yazıyordu. Yazısı eğik ve karakteristikti. Sayfaları karıştırdım ne bulacağımı bilmeden. Bazı sayfalarda Levent'in adının yanına kendi adını da eklemişti. Levent'e olan aşkı bir kez daha Okan'ı hatırlattı bana. Ne safça bir duyguydu o zamanlar taşıdığım! Ne ulaşılmaz bir adamdı Okan, ne heyecanlar taşırdı bana babamla oturduğu rakı sofralarında yaptığı muhabbetleri dinlediğim zamanlar? Fizik ve kimya soru bankalarının da masanın kenarında olduğunu görünce onları da karıştırdığımda gördüm ki tek bir kalem bile oynatmamış. Bir dersi sevmesi için onu öğretene âşık olması şart olmalıydı. Güven'e yeniden döndüm. "Neden yurt dışında ya da özel okullarda okutmuyordu babası Dudu'yu? Belli ki ders çalışmayı pek sevmiyormuş."

"Kendisi de özel okullarda okumamış çünkü. Başarı takıntılı bir adamdır Yaman Bey."

Kaşlarımı kaldırdım. "Gençleri yarış atı misali hırslandırarak yüklediklerimizin karşılığı başarı mıdır?" diye sordum kendime. Bana göre değildi ama benimle aynı fikirde ne kadar az insan vardı! Giysi dolabını açtım şöyle bir. Pahalı bir parfüm kokusu doldu genzime odanın içinde daha hafif his-

sedilene karışarak. Dört kişilik bir dolaba sahipti Dudu. Bir kısmında ayakkabılar, bir kısmında günlük giysiler derken koca bir duvar dolusu dolaba istiflenmişti eşyalar ve emindim ki bir tanesini bile halen kimseye vermemişlerdi.

"Bizde ölenin kıyafetleri fakirlere dağıtılır."

Güven'in de kendi geleneğine dair bir şeyler söyleyeceğini sandım ama cevap vermedi. Dudu'nun odasında olmak onu tuhaf, gizemli bir kimliğe büründürmüştü. Geri döndüm, giysi dolabının karşısındaki kitaplığa yöneldim. Dünya klasikleri ve Türk edebiyatı klasikleri kütüphanenin yarısını kaplamıştı zaten. Yaşıtlarının okuduğu psikopat erkeklerin başrol aldığı kitaplardan başka, edebi kalitesi yüksek bir dolu eser vardı. Bildik, çok okunanları da görüyordum, hiç duymadıklarımı da. Güven'in kitap okuma alışkanlığını edindiği yer olmalıydı burası. Bu kütüphane! Soracak olduysam da vazgeçtim. Acaba en son okuduğu kitap neydi? Başucuna çevirdim bakışlarımı yine, orada yoktu. Kitap kurtlarının en temel özelliğidir kitaplarını gittikleri her yere götürmeleri. "En son..." diyerek döndüm Güven'e. Sahi ne kadar da dikkatli izliyordu beni! "Kullandığı çanta teslim edildi mi aileye?" Dudaklarını kıvırdı Güven. Bilmiyordu. "En son okuduğu kitabı hatırlıyor musun?"

Kitaplığa yaklaştı, o zengin arşivin içinden Ortadoğu'da savaşın ortasında kalmış bir aşkı anlatan romanı çekti çıkardı diğerlerinin arasından. "Bunu bitirmek üzereydi." Bana uzattı, kitabı ellerinin arasından aldım. Arka kapağından özeti okudum.

"Yanında taşımaz mıydı kitaplarını?"

"Bazen taşırdı. Genelde de evde okurdu."

"Çok mu severdi okumayı?"

"Severdi. Bütün gün kitaplar hakkında konuşursan onu eve bağlayabilirdin. Yoksa pırr..." İki elini kuş kanatları misali aşağı yukarı kırpıştırırken sayfaları açtım. Ayracı en son koyduğu sayfa sona 50-60 sayfa kalmış aralıktaydı. Ayracın bir fotoğraf oluşu değildi beni donmuş bir halde o detaya kilitleyen. Güven ile Dudu'nun son derece samimi çekilmiş bir fotoğrafı olmasıydı. Arkalarında, bir lunaparkta olduklarını anlayabileceğim görüntüler vardı. Kocaman bir dönme dolabın kabinleri havada süzülüyordu. Yüreğime bir ağırlık saplandı. Kandırılmışlık hissi kapladı her yanımı. Güven'in gözlerine diktim gözlerimi, buğulanmıştı. Ağlamaklı. Duygulanmıştı belli ki.

"Büyük aşkmış," diye mırıldandım. Acı bir tebessüm sızdı dudaklarına ama hemen terk etti onu. "Beni kandırdın!" Hayretle çevirdi bakışlarını. "*Aramızda bir şey yok*, dedin."

Başını iki yana salladı. İnkâr etse bile inanmayacağım bir sinir harbi yaşıyordum. Kitabı arasındaki fotoğraf ile yere fırlattım. Böylesine bir kontrol kaybını ne zaman yaşamıştım hayatımda? Sanırım hiç! "Senden on yaş küçük kıza sarılınca günah olmuyor mu?" diye bağırdım.

Temkinli ve sakindi benim öfkeli çıkışıma rağmen. "Saçma..." diyecekken böldüm lafını.

"Yalancı, riyakâr, pislik herifin tekisin sen!" deyip çıktım odadan. Peşim sıra gelmedi. Gelmesini de beklemedim zaten. Ardıma bile bakmadan çıktığımda arabamın içinde ağlıyordum. İhanet uğramışım gibi hissediyor olmam garip ama baskın bir histi.

* * *

Son zamanlarda İstanbul'da elektrik kesintileri artmıştı demek ki. Apartmana girdiğim saatler gece yarısına birkaç saat kalaydı ve içerisi zifiri karanlıktı. Şarjı bitmiş telefonum, hafif çakırkeyif olmuş alkollü halim ile karanlığa mahkûm, oraya buraya çarparak çıktım merdivenleri. Apartmanın içinde belli belirsiz bir ses duyduysam bile aklımdaki tek şey bir an önce başımı yastığıma koymaktı. Uyuyup sarhoş gecelerin sabahında taşıdığım o külfetli ağırlıkla uyanmak... Montumun cebinden çıkardığım anahtarı el yordamı ile soktum uygun deliğine. Kulpundan tutup biraz beri çekmedikçe açılmayan kapımın zorluğuna içten içe sövdüm. Bundan sonra cebimde küçük bir fener taşıyacaktım ki karanlığıma ışık olsun. Kapının kilidi açılınca kendimi attım içeri tam kapıyı kapatacakken gözlerimin alıştığı karanlığın içinden bir gölge içeri doğru yönelince sıkı bir yumruk savurmak üzere elimi kaldırdım. Karşımdakinin benden daha çok alışmış olmalıydı gözleri karanlığa. "Hop hop hop!" diyerek tuttu bileğimi ve dudaklarıma dudakları kapandı. Sesi değildi tanıdık olan, dudaklarını tanımıştım. Tenini bu kadar yakın bulan tenim hangi ara sahiplenmişti? Bir anlıktı şapşallık sürem, sonrasında hırsla itekledim. Güçlü olduğumu sanırdım değilmişim. Kıpırdandı sadece hamlemle ve sanırım kapıyı ayağıyla kapadı. Kapı iskelete yerleşirken zeminin salladığını hissettiğim. Dudaklarımı kurtarmak istedim, yağmalanıyordum yoksa. Kendimi ne kadar geri çektiysem o kadar üzerime geldi, bir an bacak arasına tekme atmak istedim ama sanki hissetmişçesine sırtımı yasladı duvara. Daha doğrusu bedenimi çarptı duvara. Sırtım acıyınca tekmenin tam sırası demiştim ki koca baldırlarıyla bacaklarıma yaslandı. Mıhlanmıştım! İsa gibi çarmıha gerildiğim hissine kapıldım

ama şekil olarak öyle değildi. Ellerim bir kere iki yanımda onun ellerinin hapsindeydi. Avuçları kocaman bir hisle kaplamıştı ellerimi. Göğsüm inip kalkarken göğsünün baskısından zorlanıyordu. Bırakmasını söylemek için ağzının içine konuşmam gerekti. "İstemiyorum," dedim. Ya da dediğimi sandım, kimse umursamadığına göre. Nihayetinde çekildi dudakları, nefes nefeseydi.

"Seni bana parayla mı verdiler?"

"Utanmadan geliyor musun sen daha?"

"Neden utanacakmışım?"

"Her şeyin palavra! Allah bilir hayatında kaç kadın var?"

"Hiç!"

"İnanmıyorum sana. Belki Dudu'yu bile sen öldürdün!"

Bunun şakası olmazdı elbette. Ancak şaka yapmak değildi niyetim sanırım hırsıma yenik düşmüştüm. Hayal kırıklıklarım kaplamıştı her yerimi, saçmalıyordum.

"Neden öldüreyim ben Dudu'yu?"

"Kıskançlıktan... Sadece sana ait değil diye... Belki bakire değil diye bile öldürmüş olabilirsin."

"O zaman seni de öldürmeye geldim şuan."

"Terbiyesiz!"

"Birini öldürünce katil olursun, terbiyesiz değil!"

"Çekil üzerimden, kötü olacak."

"Ne olacak? Bir katile ne yapabilirsin ki?" Alınmıştı. Ona güvenmediğimi hissettirdiğim için miydi?

"Güven, çekil ciddiyim."

"Ben şaka mı yapıyorum?"

"Bana yalan söyledin." Yeniden duygusal bir tınıya ait olmamın nedeni... Allah'ım bu adam bana neler yapıyor böyle?

"Söylemedim. Dudu kardeşimden farksızdı benim için."

"Kardeşlerinle de mi sevişirsin?"

"Zehra, Dudu ile sevişmedim."

"Dudu öyle dememiş ama arkadaşlarına. Üstelik her yerde seninle anısı... Hayatında üç erkek olduğunu doğrulayan ayrıntılar... Orhan, Levent ve sen!"

"Bak son kez söylüyorum; benim yerim onun şoförlüğüydü. Her şeyi geç, benden kaç yaş küçüktü?"

"Karın da senden küçük. Unuttun mu evlenmesi için yaşını büyütmüşlerdi."

"Zehra!"

Öyle bir bağırdı ki sesi kulağımın dibinde beynimin uğuldamasına neden oldu. İrkildiysem de belli etmemem lazımdı. Ağzımı açtım, tam bir şey söyleyecektim ki yeniden öptü beni. Bedeninin altında ezildiğim duygusu ile onunla geçirdiğim ilk gece birbirine tezattı. Kibar sevişen bir adamdı Güven, biliyorum. Daha önceki tecrübemden uzakta beni önemseyen, ağırkanlı ve tereddütlü! O gece bu tereddüdü hissederek kendimi teslim mi etmiştim ona? İstenmediğim anlamına gelen dokunuşlar mıydı ürkekliğinin arasındakiler?

"Bırak," diye inlediğimi hatırlıyorum ağlamaklı bir his arasında. "Beni sevmediğini biliyorum."

Çekildi fakat tam anlamıyla değil. Alnını alnıma yasladı. "Ne içtin?" diye sordu.

"Rakı!"

"Ne yapacağız biz seninle böyle? Hı... Erkek Fatma deyince de kızıyorsun. Meyhane köşelerinden döndüğün saate bak!"

"Sana ne?"

"Olmaz bak biz doğuluyuz. Bir kadınla seviştik mi o kadın helalimiz olur artık!"

"Hani günahtı?"

"Günahıma razıyım."

Ne demek bu? Etkileneceğim kadar kararlı bir tonla neden razı olduğunu söylemişti bana? "Ne zamandan beri?"

"Bilmem... Seni tanıdığımdan beri olabilir. Özlüyorum."

"Beni mi?"

"Seni!"

"Kandırıyorsun."

"Neden kandırayım seni? Ne geçer elime?"

"Katil sensin, hedef şaşırtıyorsun!"

Güldü. Gülüşü bir nebze rahatlattı beni, kendimin bile inanmadığı paranoyalardan uzaklaştırdı.

"Aptalmışım aynı zamanda. Hani senden kaçıp dururken amacıma tezat kalıyor da şu söylediğin."

Kaçtığını söylemesi gururumu incitmişti. Bir kez daha çırpınıp bağırdım. "Bırak!"

"Öyleyse bir daha hiçbir surette beni arayıp karşıma çıkma. Olur mu?"

"Meraklın değilim."

"Değilsin!"

"Aynen... Elimde yeterli deliller olunca tutuklamak için gelirim."

"Erhan zibidisi ile gelme yeter. Senin kelepçelerin kabulüm."

"Çekil!"

Bir anlık oyun, geri çekildiğini hissettiren bir boşluk ve sonrasında yeniden üzerime çullanan bedeni. Dudakları bir kez daha dudaklarımda ve bu defa fısıltıların arasında ki sözü! "Anason tadında öpüşmemiştim hiç." Oysa öpüşmüyordu sadece öpüyordu. Söyleyecek oldum ama fazla bastırmıştı dudaklarımın üzerine. Elleri ellerimden gevşeyip bedenimi sardığında şimdi kaçmazsam hiç kaçamayacağımı fısıldıyordu bana. Aşk mıdır bu, bilmiyorum. Aşktan anlayan birilerine sormak lazım belki de. Kalbim ağzımın içinde kuş misali, dudaklarımdan dökülen tek bir söze bile inanmaz halde çırpınıp duruyordu. Teslim olmak ya da çırpınmak! Bir kere öpsem ben de onu, geri dönüşü olmayacaktı. Öyle de oldu. Sadece bir kere öptüm onu ve sonrası çorap söküğü gibiydi. Bu defaki geçen seferkinden çok daha cesur adımlar içeriyordu. Daha kararlıydı Güven. Belki de yaptığının hata olduğunu düşünmüyordu artık. Bana dokunmak o kadar da günahkâr kılmıyordu onu. Ya beni... Ben ondan çok daha fazla günahkâr sayılmaz mıydım? Yatak odama doğru onu ben mi çektim bilmiyorum. Adımlarımız çoktan orayı bulmuştu. Bir kadın olduğumu hissettiren dokunuşların gerçekleştiği ikinci gece! Kadın olmaktan kaçtığım o kadar sene sonrası yeniden birine inanmak ve onunla olmak isteği! Deneme yanılmalarla yaşadığım ilişkilerin öteki yüzü Güven. Aradığım adam değil belki ama kalbimin arzuladığı adam. Aradıklarımı hep mantığımın esaretinde aradığımı anladım bir kez daha. Üzerimdeki monttan, içindeki kazaktan kurtulduğumda henüz montu bile üzerindeydi. Eşit koşullarda

olmak için montuna uzandım. Kendisini ancak kendi elleri soyabilirmiş. Geri çekildim, ay ışığının huzmelerinde önce montunu çıkardı. Düzenli bir şekilde bıraktı yatak odamdaki berjere, sonra da o bildik gömleklerinden biri olduğunu tahmin ettiğim gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. Yatağımın üzerinde atletim ve kotumla oturup onu izliyor olmam inanılmaz bir histi. Acele etmesini istiyordum. Etmedikçe davranmamak için kendimi zorluyordum. *Hadisene be adam!* Bilhassa yapıyordu, bir düğmeyi yarım dakikada açmak nesi? Birini böylesine arzuladığım olmamıştı. Okan'dan başka... Okan'ı arzulamak denen şey de sadece ergen aklımın bir oyunuymuş. Tesiri ilk birleşme ile kaybolan türden... Oysa Güven, bedenini tanıdıkça varlığını isteyebileceğin bir adam. Heves olmadığını anlamak çok zor değil. Ama ne olduğunu anlamlandırmak çok zor!

* * *

"Fotoğrafın arkasına tarihi not düşmüş. Unutmuştum o fotoğrafı çekildiğimizi bile. Orhan'la kavga edip ayrıldığını söylemişti bana. "*Kutlama yemeği yiyelim* dedi," ben de "*Ben ısmarlayacağım,*" demiştim. Gittiğimiz yerin karşısındaydı lunapark. Alengirli bir alete bindirdi beni. Öleceğim sandım."

"Neydi ki?"

"Tepetaklak dönüyorsun. Bu kalıpla soktu beni o garip şeyin içine."

Seviştiği kadının yatağında, ona sarılmış Dudu'yu anlatan adam; Güven. Kızsan biraz geç kalmışsın hissine kapılıyorsun. "Anlamak için sabretmek lazım," deyip dinledim ben de.

"Sarılmışsınız fotoğrafınızı çeken kişinin karşısında."

"Orada eğlenen çocuklardan biriydi. Fotoğrafı bastırdığından, ayraç yaptığından haberim bile yoktu. Görünce ben de şaşırdım. Dudu samimi kızdı Zehra, yakın dururdu insana."

"Seni seviyordu bence..."

"Seviyordu ama sandığın manada değil. Buna emin ol! Benimle yakınlığını yadırgayanlar oluyordu evet, senin gibi. Arkadaşları mesela, beni neden önemsediğini anlatamıyordu onlara. O da *sevgilim* demiş demek ki." Dudu'nun Güven'in yanında hiç de yaşı küçükmüş gibi durmadığını hatırladım. Uzun siyah saçları, neredeyse benim kadar uzun boyu ile yanında gülümsüyordu. Mutlu görünüyordu. Belki de Güven'in yanında mutluydu. Güven ne söylerse söylesin platonik bir histi taşıdığı.

"Belki senin tepkinden korkup söyleyemiyordu."

"Yok! Benden korkmazdı. Dudu kimseden korkmazdı. Öyle bir kız değildi. Tanımış olsaydın bunu anlardın. Ondaki eksiklik, baba eksikliğinden... Benim onu koruma tavrımı babasında bulamadığından bu kadar sığındı bana."

Mantığıma yattı. "Belki de hayatında birden fazla erkek olmasının nedeni de buydu."

"Levent'i seviyordu. Ve bence Levent de onu seviyordu."

"Orhan neden vardı öyleyse?"

"Bunu mu konuşacağız hep?"

Başımı kaldırdım. Halen gelmeyen elektriklerin bizi mahpus ettiği karanlıkta yüzünü gördüğüm kadarıyla uzanıp, yeniden uzamaya başlayan sakallarını karıştırdım. Başını geriye attı. "Bunları tekrar kesmeyecek misin?"

"Keserim istersen."

"Sahi mi?" Bir erkeğin benim isteklerim doğrultusunda bir şey yapması... Sevinçle daha çok sokuldum göğsüne. Çıplak bedeni sıcacıktı. Göğüs kılları burnumu gıdıklasa da kendimi geri çekmedim.

"Kıl değil mi? İstersen keseriz."

"İsterim. Seni sert, serseri gösteriyor sakallar. Kesince daha bir bizden oluyorsun."

"Siz kimsiniz? Polisler mi?"

Kıkırdadım. "Yok be! Yani sıradan oluyorsun."

"Sıradanım zaten. *Ağrılı* derdi başkan bana. Adım yoktu. O öğretti, herkes *Ağrılı* der oldu. O zaman şivem çok baskındı, derdi *şu konuşman olmasa inanmam sana*."

"Futbol oynarken mi?"

"Evet. Hayvan gibi çalışırdım. Hayatımın kurtulduğuna inanıyordum. Erkenden uyurdum, erkenden uyanır, sürekli antrenman yapardım. Listeye uygun beslenirdim. Asla alkol almazdım. Zaten bizde kimse kolay kolay içmez. Alışkın da değildim. Arkadaşlar geceleri kaçak göçek kulüplere giderlerdi. Gitmezdim! On numara disiplinle çalıştım. Ama hep bir kayırmacılık olduğundan emeğime karşılık değildi hiçbir şey."

"Sakatlanmamış olsan şimdi ünlü biri olabilirdin. Bana da bakmazdın üstelik."

"Karşılaşmazdık o zaman zaten."

"Etrafında bir sürü kız olurdu."

"Kızlarla pek işim olmadı benim. Öyle karı kız düşkünü bir adam olmadım ben."

"Emin misin?"

Gözlerini görebilmek umuduyla yeniden kaldırdım başımı. Karanlıkta parlayan iki koca karanlıktan öte değildi. "Eminim. İnsan kendinden emin olmaz mı? Sen sahiden beni yalancı sanıyorsun herhalde. Ben öfkeyle söyledin sandım ama katil olduğumu düşündüğün de mi doğru?"

Gülerek cevap verdim. "Katil değilsin belki ama çok da güvenilir gelmiyorsun bana. Bir karanlık tarafın var."

"Ne gibi?"

"Anlatmadığın bir şeyler."

"Kendimle ilgili mi?"

"Mesela ağabeylerinin adları neler?"

"Bu mu yani anlatmadığım?"

Omzumu silktim bir çocuk gibi. Her kadının hissettiği şeydi belki de bu, sevdiği adamın kollarında çocuk şımartılmasına ihtiyaç duyması.

"En büyükleri Haydar, büyük dedemin adı. Onun bir küçüğü Ökkeş, bir küçüğü Fatma ablam, bir küçüğü Ömer, onun da küçüğü İbrahim, Cafer, Saliha, Harun ve ben."

"Son iki isimle modernleşmişler."

"Bizim isimlerimizi Ökkeş abim koymuş."

"Dokuz kardeş olmak nasıl bir duygu acaba? Benim hiç kardeşim yok. Olsun da ister miydim bilmiyorum. Babam yalnız kalmazdı olsaydı belki de. 'Buraya gel!' diyorum gelmiyor. Yanına her zaman gidemiyorum. Evlenmedi de bir daha."

"Evlenmeyen erkekler de mi varmış?"

"Babam işte. Tanısan çok seversin."

"Sanırım o beni sevmez."

"Neden?"

"Ne bileyim? Ne idiği belirsiz bir herif kızının yanında."

"Hayır, babam öyle biri değildir. Asla insanları peşinen yargılamaz. Modern bir adamdır. Yani istesem sabahında arayıp *'Hayatımda biri var,'* diyebilirim."

"Hayatında biri mi var?"

Göğsünün ortasına bir yumruk indirdim. Aslında çok kuvvetli sayılmazdı ama yine de bükülüp sızlandı. Sanırım canını yakmıştım. Hırsla kollarının arasından sıyrılmaya çalıştım. Tuttu, bırakmadı. "Nereye? Üşürsün."

"Ev sıcak neden üşüyeyim ki?" Onun banyosunda titreyerek yıkandığım geldi aklıma; bir türlü ayarlanamayan suyun bir kavurup bir dondurması. Yeniden sokuldum. "Hayatımda olmadığını iddia ediyorsun ya düzenli ilişkim olsun gibi bir çabam yok. Olduğu kadar..."

"Neden öyle söylüyorsun? Hayatını kursan, evlensen, çocukların olsa..."

"Sanki sen kurmuşsun gibi..."

"Benim çocuğum olmuyor."

"Sığın bunun altına. Babanların dayatmasından böyle mi kaçıyorsun sen şimdi?"

"Sahi söylüyorum. Benim çocuğum olmuyor. Olmaz yani. İstesem de..."

"Neden?"

"Öyle! Herkese göre Hacer kısır. Çünkü bizim oralarda erkekler kısır olamaz. Haşa, ne biçim laf! Erkek dediğin er-

kek gibidir, dokuz çocuğu ardı ardına..." Güldü kendi tezatlıklarına. "Arada birkaç tanesi de ölür tabii. On bir, on iki... Bakabilir miyim derdi yok şehirlerdeki gibi. Ne kadar severim, ne verebilirim derdi yok. Kızsa on dördünde gelin olur, erkekse askerliğini yapıp döndü mü başı bağlanır; yeniden üretime devam."

"Çocuğun olmadığına emin misin?"

"Eminim. Futbol oynadığım bir dönem hastanede yatmıştım. Kapsamlı bir tarama istemişti başkan, sonra çıkmıştı ortalığa. Kimseye söylemedim ama. Sanırım ilk ve tek bilen sensin."

Kendimi önemli hissetmem için söylenmiş bir söz değildi. Ama bana, hayata tutunmak için pek nedeni olmayan insanların tavrı ile konuştuğunu ilk o anda hissettirdi. "Seni seven bir kadın olduğunda çocuk çok da önemli görünmeyecektir gözüne. Belki evlatlık alırsınız. Hı? Olmaz mı?"

"Bilmem. Kendimle ilgili planım yok Zehra."

Buna karşılık benim de onunla ilgili plan yapmamam gerekirdi belki. Alınmadım! Önemsemedim de bu söylediğini. "Belki artık yaparsın. Hem bence bu dünya çocuk büyütmek için fazla gaddar."

"Bence de..."

Uzanıp sakallarının arasından çenesini öpünce hiç beklemediğim bir hamleyle iki kolunu da doladı bedenime. Kaykılıp başını yastığa koyduğunda dudaklarının hissini başımın tepesinde duydum. Bu adamın hakkımda ne hissettiği muammasında uykuya dalış sesini dinledim.

13. GÜN

Aynısını yaptım; sabah erkenden kalktım, duşumu aldım ve onu yatağımda çıplak bırakıp ortalıktan kayboldum. Çok uzağa değil, yolun karşısındaki börekçiden börek almaya... Döndüğümde uyanmıştı. Üzerini giyindiğini görünce duşa girmesini teklif ettim. Beni o an fark etti. "Sana kahvaltı hazırlıyorum." Baştan aşağı inceledi beni. Üzerimde bir taytla ince bir bluz vardı. Bluzun yakası birazcık açıktı. Hafif kadın işi giysiler. Bana olacak kadar... Gülümsedi. "Böyle..." dedi parmağı bedenimin hizasında havada şeklimi çizerken. "Fazla dikkat çekicisin!"

"Hadi!" dedim duyduğumdan memnun. "Yıkan gel, sofrayı kuruyorum. Banyoda temiz havlu var." Ve su, musluktan direkt sıcak akıyor. Çayı bardaklara doldururken döndü geri, çıplak ayakları ile masaya geçerken bacağının birini altında topladı. "Ayakların üşür," deyince ben, yeni fark etmiş gibi ayaklarına baktı.

"Şimdilik üşümüyor," dedi. Karşısına oturdum. Gafletle şekeri uzattım, sonra geri çektim. Güven de benim gibi şekersiz seviyor çayını. "Börek mi yaptın bu saatte?"

Böreğin ucundan bıçağı ile keserken gözüme salon beyefendisi gibi görünmedi değil. Hepsi köyünden çıktığı ilk se-

nelerin eseri olmalı. Orada gördüğü ortamlar... Ya da Dudu ile gördüğü ortamlar. Dudu konusu halen tatmin edici değil ama Güven'e inanmak istiyorum.

"Karşıdaki börekçiden aldım."

Ağzındaki lokmayı çiğnemeyi bıraktı, kaşlarını çattı. Sonra bir çırpıda yuttu lokmasını. "Bu kılıkta mı?" diye sordu.

"Evet, ne olmuş?"

İlgisizce yemeğine dönünce önemsenecek bir şey olmadığını sanıp ben de yemeğime döndüm. Henüz tek çatal almıştım ki "Kendini ispatlamaya mı çalışıyorsun?" diye sorduğunu duydum.

"Ne konuda?"

Pürdikkat dikildi gözleri üzerime. "İstemediğin zaman erkek Fatma olmadığın konusunda!"

"Ne alaka?"

"Teşhirci kadınlar her zaman midemi bulandırmıştır."

Teşhirci olup olmadığımı düşündüm. Değilim! Üstelik buna bilhassa dikkat ettiğim senelerden sonra. "Bana mı söylüyorsun onu?"

"Evin içi tamam da evde gezdiğin gibi gezemezsin dışarıda."

"Senin kuralın mı bu?"

"Senin de kuralın olsa iyi edersin."

Çayını bir dikişte bitirip kalktı ayağa. Daha doğru düzgün bir şey bile yememişti. Yatak odasına yöneldiğini görünce peşinden gittim. Çoraplarını koyduğu yerden alıp, dağınık yatağımın üzerine oturarak çoraplarını giymeye başladı. Kapı aralığında durdum. "Nereye?" Cevap vermedi, çorap-

larını giymiş bir halde berjerden montunu aldı ve yanımdan geçmeye çalıştı. Tüm kuvvetimle kolunu tuttum. "Sana sordum Güven, nereye gidiyorsun?"

"İşime..."

"Kahvaltını yap, gidersin işine."

"Doydum ben, sağ ol."

"Yahu ne kıskandığın belli ne önemsediğin! Üstüme başıma karışacak kıvama ne zaman geldin sen?"

Hiddetli bakışları tehditkâr dikildi üzerime. Çekilsem, bıraksam kolunu... Bileğimi sımsıkı tuttu. Öyle bir tutuştu ki bu elinde kalacak sandım. Sabretmeye çalıştıysam da kıvırdığında acıyla inledim. "Canını yakarım, hem de hiç ummadığın anda!" dedi ve hışımla fırlattı kolumu. Sonra da çıkıp gitti.

İnişli çıkışlı bir ilişki derdim adına şayet adı konulabilseydi. Onun için aldığım börekleri öylece çöpe attım. Belki bir sokak köpeğine vermeliydim. Montumu alıp çıktım. Hem de teşhirci kıyafetlerimle...

Yol üzerinden Erhan'ı aradım. Cinayeti çözmek için elimde Bekir Savcı'dan daha fazlası vardı artık. Erhan'ı beklerken sahilde bir bankta oturup son gelişmelerden haberdar etmek üzere ortağım olan, soruşturmanın savcısını da aradım. İlk kez bugün içimden *keş*ke dedim. Keşke bu işte gözüme kestirdiğim iki adamdan adı Bekir olanla deneseydim. Güven ile yaşadığıma deneme denmezdi. Tam teslimiyet! Benim için yaşanmış ya da yaşanacak başka hiçbir şeye benzemeyen türden. Telefonu kapatırken bu fikirlerle dolu zihnim yorgun, halim çoktan dumandı. Öyle ki göğe yükselmiş isleri ta beş yüz metre öteden görmüş gibi Erhan "Kız ne bu hal?" diye geldi yanı-

ma. Sandım ki derbederliğimin farkında. Meğer kıyafetlerime diyormuş. Bunu anlayınca yalandan güldüm. Beni iyi tanıyor olmalı ki gülüşüme yapışmış sahteliği fark etti.

"Başka bir şey daha var," dedi. Boş ver dercesine savurdum elimi. Üsteleyecek oldu ama ne fayda. Ona Güven'den bahsedecek değildim. Soruşturmaya döndü. Yaman Uyar'ın husumet yaşadığı şirket ortaklarından en genç olanı Dudu'nun cinayetinin işlendiği gün İstanbul'a uçakla gelmiş ve gün içinde de geri dönmüştü.

"Bu iş, tetikçi işi değil Erhan," diye düzelttim. "Kendi ayağıyla gitmiş kız!" Tehdit edildiği ayrıntısını yeniden soktu gözüme. Adam İstanbul'a tetikçi bulmaya gelmemişti zaten, mantıken de tetikçi tutacak adam bu kadar açık oynamazdı. O gün içerisinde Uyar şirketine girdiğini öğrenmişti. Sokak kameralarından! Ancak soruşturmanın resmi polisi olarak şirket kamerasından da bunu doğrulayabilirdim. Adamın fotoğrafını gösterdi bana telefonundan, görüntüyü sosyal medya hesabından almıştı.

"Adı neydi?"

"Şafak Topraklı."

İsim tanıdık gelecek mi diye bir an düşündüm. Daha önce hiç duymamıştım. Adam yakışıklıydı ve en fazla otuzunda diyeceğim kadar da genç.

"Ne düşüyorsun peki Erhan?"

"Savcılıktan izin koparabilsek telefonları dinleyerek..." Erhan'ın sözünü erkenden kestim. Bizim her işte elimizi kolumuzu bağlayan savcılık izinleriyken bu işte buna daha çok bağımlıydık.

"Peki, Levent Şanlı'yı neden öldürsün Şafak Topraklı?"

"Bilemiyorum," dedi karşılığında sıkışarak. Dudaklarını sağa sola hareket ettirirken aklına gelen yeni bir düşünce ile sordu: "Bu Şafak Topraklı hakkında senin babayiğit bir şey biliyor mudur?" *Babayiğit!* Kimden bahsettiğini anlamamıştım ve Erhan bunu çabucak fark etmişti. "Şu doğulu ahbabın, benden pek hoşlanmasa da aslında hemşehrim sayılan Güven Efendi'yi diyorum."

Hemşehri sayılmalarının tek sebebi aynı bölgenin çocukları olmaları! İstanbul gibi bir şehirde kendine yakın insanlar bulmak mesele. Haritada sağında solunda olan illerin çocukları bile hemşehrin olur.

"Sanmam. Nereden tanıyacak ki Güven?"

"Yakınmış ya maktule." Bunu bile söylemişim Erhan'a. Sadece Güven'in benim için anlamı mı eksik kalmış? "Hadi ara!" Israrcı tutumuna karşılık itiraz etmeyi düşündüm. Bahane olur mu ki diyerek telefonumu çıkardım cebimden. İkinci aramada açtı. Erhan'ın burnunun dibinde gerginliğim çok anlaşılmasın diye kısa kesmek niyeti ile daha onun sesini duymadan, "Güven müsait misin?" diye sordum.

"Müsaitsem bana mı geleceksin?"

"Ne?"

"Müsaitsem ne yapacaksın? Ona göre değişir."

"Ne diyorsun sen ya?"

"Kırdım mı kalbini?"

Kalktım ayağa, birkaç adımla sesim dalga seslerine karışsın diye uzaklaştım Erhan'dan. Tek bir cümleye çoktan mest olmuş bir halde "Evet kırdın!" dedim. Öyleyse niye ilk arayan bendim? Ahmaklığım işte! Gurursuzum belki de. Buna böyle dendiğinde daha açıklayıcı.

"Öpsem geçmez mi?"

Güven'le konuşup konuşmadığımı anlamak için o an ekrana baktığım doğrudur. Arkamı döndüm, Erhan sabırla ve elbette ki merakla beni bekliyordu. Lafı değiştirdim hiç de istemeyerek. "Sana birini sormak için aradım."

"*Havalara girme*, diyorsun yani."

"Şafak Topraklı. Tanıyor musun?"

"Şahsen değil. Ne oldu?"

"Yaman Uyar'la bağlantısını biliyor musun?"

"İş!"

"Dostlar mıydı?"

"Son zamanlarda hayır! Ne oldu? Önceki günkü mesele mi? Şu ev baskını, onlar mı yapmış?"

Bir de o mesele var. Ne biliyordu Güven tam olarak? "Buluşalım mı?"

"Evde mi?" İmalıydı. Çapkın bir adammış gibi... Yadırgadım.

"Erhan, sen, ben! Soruşturma ile alakalı."

"Beni polislerle muhatap etme ne olur Zehra? Ne soracaksan..."

Sözünü kestim. "Lütfen..."

Nasıl bir lütfen ise artık o, yirmi dakika sonra oturduğumuz bankın ardında kalan kafeteryanın girişinde göründü Güven. Erhan ile karşılıklı oturduğumuz masada ilk ayağa kalkan ben oldum. Erhan, inatçı ve iddiacı bir adam değildir. Güven ile sebepsiz sürtüşmez. Beni takip edip o da ayağa kalktı ama bu defa elini uzatmadan selam verdi Güven'e. Güven'in bakışları buz gibiydi. Yanıma otururken hedefi benim sandalyemdi. Beni yan

tarafa iteleyerek yerime yerleşti ve resmen abluka altına alarak beni köşeye sıkıştırdı. Ne içmek istediğini sordum. Çok kalmayacağını söyleyince de demli bir çay istedim. Ara ara yüzüme bakıp, bir şey ima eder gibi öfkesini iletiyordu. Sanki bana karşı daha fazla müdahaleci olmamak için kendini zorluyordu. Aramızdaki ilişkinin -ya da adı her neyse- sarpa sarmaması için de olabilirdi, kendini buna yetkili bulmadığı için de. Çayı gelmeden daha Erhan işgüzarlık yapıp müdahil oldu ilk cümle ile. "Şafak Topraklı hakkında ne biliyorsun?"

Buz gibi bir hava esti. Tek üşüyen de bendim. Güven hemen konuşmaktan imtina etti. Allah'tan çayı gelmişti de boşluğun abartılı durmasına mani olmuştu.

"Bir aile yemeğine Dudu'yu bıraktığımda duymuştum ilk ismini. Yaman Bey'in adını çok andığı adamlardan biridir." Erhan'ın elindeki bilgiler tam aksiydi. İş konusunda karşı karşıya gelmiş iki rakip firmaydı. Güven, bütün bunları bana anlatıyor gibi belli aralıklarla yüzüme bakıyordu ama çoğunlukla gözleri dışarıda bir yerlerde öylesine geziyordu. "Büyük bir şirketmiş İzmir'de. Bizimkilerle aynı eksende bir firma sanırım. Ayrıntıları çok bilmiyorum, kulak misafiri olduğum kadarıyla. Şafak denen herif, aile şirketinin en genç üyesi. Önemsenen başarılı bir adam! Yurt dışı eğitimi mi varmış ne? Dudu'nun şüpheleri vardı o adamla ilgili, Yaman Bey'in onu evlendirmek istediği adammış."

"Bak sen!"

Erhan'ın müdahalesi havada asılı kaldı. Duyulmamış, duyulsa da önemsenmemiş gibi... "Sonra ne oldu ise araları bozuldu. Ailenin adı bir daha anılmadı, bir daha ailevi toplantılar düzenlenmedi. Geldikleri gibi hızla gittiler. İhaleli bir işte rakip firmalarmış herhalde."

"Sen de nasıl şoförmüşsün arkadaş, adamların ciğerini biliyorsun."

Güven'in manasız sözler duyduğunu imaya koşan gözleri Erhan'a döndü. *Eyvah* dedim, bu iki keçi karşı karşıya gelirse hangisinden taraf olsam kaybeden olurum. Yeniden bana döndü Güven. "Bana sorarsan Levent'i öldürmek için tek bir sebebi olmayacak insan."

"Aklın yolu bir!" dedim Erhan'a meydan okurcasına. Benimle tartışmayacaktı. Asla yapmazdı.

"Yine de..." dedi burnunun üzerini kaşıyarak. Kaşınmadığına emindim, gözlerini kıstı ona has ince bir sesle hapşırdı.

"Çok yaşa!"

"Hep birlikte!" Erhan'ın *hep birlikte* temennisi Güven'i huzursuz etti ve tek fark edendim. "Şafak Topraklı ve ailesi zanlı olmak için güçlü adaylar. Para için insanlar anasını satarken, kalmış ki adam öldürmesinler."

Erhan'ın esas oğlanlığını kırmak için lafa girdim. "Yaman Uyar'a kaybettiği paradan dolayı bir öfkesi vardı ve kızını öldürdü. Bak bakalım bir daha önümüze çıkmaya yer mi bir yerin, diye... Sonra Levent!"

"Belki de Levent'i başkası öldürdü. Şu eski nişanlısı mesela... Sırf terk edildiği için... Sen demedin mi polisten çok korkuyor diye?"

Kızı hatırladım. "Hülya Sakarya..." diye mırıldandım. Titreyen ellerini, böh desem korku ile yere yığılacak ruhsuz bedenini hatırladım. Kendimden emin başımı iki yana salladım. "Levent gibi bir adamı boğarak öldürecek kadar kuvvetli değil. Üstelik sen adamlardan birinin 45 numara ayakkabı giydiğini söylemedin mi? Hem iki kişilerdi yine." Katil-

lerin illaki aynı kişiler olduğunu ispatlamak istercesine baktım Erhan'a. Tam ağzını açacaktı ki "Bana sakın *tetikçi* deme! Hemşireler bile tetikçi tutabiliyorlarsa yakında beni de öldürtürler," diye karşı çıktım, işaret parmağımı sallayarak.

"Şöyle olabilir." Güven hiç ummadığım anda girdi araya ve gayet bilirkişi edasında açıkladı düşündüğünü. "Dudu, bir iki kez bu adamla; Şafak Topraklı denen adamla yemeğe çıkmıştı. Babasının ısrarı ile... Adam sürekli kendini öven bir tipmiş, gıcık olmuştu hatta. Muhtemelen o adama dair daha fazlasını Levent'e anlatmıştı."

Güven'e baktım. "Sana değil Levent'e öyle mi?"

"Sana söyledim Zehra," karşılığında meydan okurcasına gözlerini gözlerime dikti. Ve o gırtlaktan patlattığı adımın başka kimseye daha fazla yakışmadığını hissettirdiği saniyelerde daha kısık bir sesle "Dudu seviyordu Levent'i," diye tamamladı lafını.

"Ona her şeyini anlatacak kadar da güveniyordu öyleyse."

"İnsan birini seviyorsa güveniyordur da zaten."

"Öyle mi dersin?"

Tatlı bir tebessüm, cüssesine, sert duruşuna tezat bir şekilde yayıldı yüzüne. Başını olumlu manada salladı. Uzanıp öpmek istediğim o saniyelerde beni düşlerimden kopardı sesi ile. "Bence Levent, Dudu'nun ölümü ile ilgili herkesten fazla şey biliyordu."

"Susturuldu mu yani?"

"Eğer Orhan'ın hırsına kurban gitmedilerse öyle oldu."

İşte bu mantıklıydı. Erhan da desteklesin diye ondan tarafa baktım ama düşünceli bir hali vardı. Biraz da sıkkın! Ne olmuştu şimdi?

"Sence Erhan Komiser'im..."

"Mantıklı," diye mırıldandı böyle olmamasını ister gibi. "Eğer savcılık izni olmadan bir şey yapılacaksa konuşulmak üzere İzmir'e gidilebilir. Müdürden izin alırız..."

Çift kişi alamazdık izni. Müdür, yanımda herhangi bir emniyet mensubu ile gitmeme izin veremezdi. Bu meseleyi Erhan ile daha sonra konuşmak üzere erteledim. "Bir de şu Yaman Uyar'ın çalışma odası, şirket ofisi gibi yerlerin incelenmesi, iş görecek bilgilere ulaşmamızı sağlayacak. Bekir Savcı ile konuşayım ben Erhan, buna da izin çıkartsın artık. Yoksa her iş tıkanacak."

"Öyleyse bana müsaade!" Güven, toparlanırken Erhan da kalktı. Toparlaması gereken işler vardı. Ben de Bekir Savcı ile buluşup, meseleleri aktardıktan sonra müdürden izin almak üzere merkeze gitmeliydim. Güven'le vedalaşmak üzere sadece tokalaşmak niyetindeyken Erhan'ın yanında uzattığım eli kendine çekerken bir eliyle belimden sarıldı ve kulağıma "Üzerini değiştirmeden kimse ile buluşmuyorsun. Yakarım," dedi. Açık açık tehdit ediliyordum ve hoşuma gidiyordu. Rol icabı öfkelenmem gerekse de yapamadım. Aptal bir şaşkınlıkla Güven'in Erhan'a verdiği karizmatik baş selamını izledim. Ve ardından uzun uzun baktım.

"Ne var bu adamla aranda?" diyen Erhan'ı duyana kadar. Nihayet sırıttım ve daha fazla gizlememeyi uygun gördüm.

"Âşık olmuyorumdur herhalde," dedim.

Yüzünden düşen bin parça, tek söz bile etmeden önümden geçip gitti. Âşık olmuyorum herhalde!

14. GÜN

Akşamına izni koparmıştım. Bekir Savcı ise savcılık izni olmadan arama yapmam için Yaman Uyar ile görüşeceğini söyledi. Bütün delillerin yok olması demekti ise arama falan istemiyordum. Bu defa terslenerek itiraz etmeme pek kızmadı Bekir Savcı. Belki de birbirimize alıştığımızdan... Resmi izin işini halledeceğine dair söz vermediyse de çabalayacağını söyledi.

İzmir'e gitmek üzere hazırlanmam gerektiğini biliyordum. Erhan'a haber vermek için birkaç kez aradım ama ulaşamadım. Merkezde de yoktu. Erdal Baş Komiser'e aktardım durumu. Yıllık izin kullanarak bana eşlik edeceğini söyledi. Müdürün kulağına giderse onunla münakaşa etmesini istemeyeceğimi söyledim. Yalnız gitmeyecektim, güvendiğim biri olacaktı yanımda. Aklımdaki isim ise Güven'di. Reddedilmekten ölesiye korkuyordum. Güven ise daha ilk cümlemde tek şartı olduğunu söyledi. İzmir'e kadar arabayı o kullanacaktı. Ben kullanırken geriliyormuş beyefendi. Sabaha İzmir'de olacak şekilde ayarladık. Onu gecenin bir yarısı evinin önünden aldım, düştük yola. Uykuya düşkün ol-

duğumdan gece araba kullanmak benim için işkence olurdu zaten. Güven'in şoförlüğü hiç de huzursuz edici değildi benim için. Yan koltuğunda, kara yollarının yetersiz ışıklandırmasının gölgelediği yüzünü izleyerek yolculuk yapmak hayatımın en güzel anı oldu. Ya da hayatımda her şey öylesine eksik ki ben en güzelinin bu olduğunu sanıyorum. Kim bilir? Birkaç saat içinde uykuya daldım. Yerimin rahatsızlığına, hafiften grip olduğumu haber veren burun tıkanıklığıma rağmen deliksiz dört saatlik uyku ile uyandığımda İzmir'in girişindeydik. Güven, uzun süre İzmir'de yaşadığı için şehre hâkimdi. Ama o görmeyeli çok değiştiğini söylüyordu kaybolduğu şehir trafiğinde. Misal yollar onun zamanında hiç böyle değilmiş. Uyku mahmurluğu arasında torpidodan kolonya şişemi alıp avucuma boca ettiğim alkollü limon kokusu ile genzimi açmaya çalıştım.

"Dostlar fırınına gidelim mi?" diye sordu. Babamın o çok sevdiği boyozlu kahvaltılar geldi aklıma. İzmir'e sırf gezme bahanesiyle gelip, beni polis evinde konaklatarak şehrin her köşesini gezdirdiği, annemle tüm anılarını yâd ettiğini hatırladım. Dostlar fırını o zamanlarda da varmış. Sokaklar bu kadar dolu olmadığı gibi fırın da bu kadar revaçta değilmiş tabii. Ama bilmiş babam, ta o zamandan bu fırının çıkardığı boyozların diğerlerini sollayacağını. Bir de saat kulesi... Sahil manzarasını karşımıza, saat kulesini arkamıza alarak çay içtiğimiz o akşamüzeri gezintileri... Annem, İzmir'de en çok hayvanların özgürlüğünü severmiş. Başka şehirlerde hayvanların İzmir'deki kadar özgür olmadığını söylermiş. Sere serpe gezerlermiş bu şehirde, herkes bir parça atarmış önlerine doyarmış karınları. Hayvanlar yük değilmiş kimse-

ye. Kimse korkup ürkmezmiş. Annemin bahçeli bir evde köpek besleme hayalinin olduğunu da bu zamanlarda anlatırdı babam. Çok kavgalar etmişler. Babam huylanırmış köpeklerden, annem ısrarcı! Hülya Sakarya'nın köpeği gibi yalamadıkça derdim olmazdı herhalde benim ama annem kadar da sevmem köpekleri. Sonra ısrar kıyamet bir kedi almışlar. Annemin ölümünün ertesi gününde ölmüş kedisi. Durup dururken! Hissettiğini söylerdi babam sahilde başıboş dolaşan hayvanları göstererek. Başıboş olduklarına özendiğini söylediğinde ise şaşırırdım. Evsiz, kimsesiz hayvanlara özenmesini saçma bulurdum. O zaman sarılır başımdan öperdi beni. "Anlarsın insanlardan yıldıkça!" derdi. Anlamayı bekliyorum halen babamı, belki de benim zamanım onunki kadar zor değil ya da ben halen çok gencim. Genç ve kör!

"Ben bu boyozu neden abartırlar bilmem!" dedim ısrarla yumurtasız tüketmeye çalışırken. Güven, sözüme sadece gülümsedi. Ellerinin arasında yağlı ve sıcacık poğaçasını tutarken... Bana göre poğaça ona göre boyoz olan hamur işi besini işte. "Mesela, ben olsam gözlemecileri meşhur ederdim. En güzeli de patatesli..."

"Annem güzel yapar!" Annesine dair özlemle kurduğu tek cümleymiş gibi meraklandıysam da fazlasını vermedi.

Yaklaşık bir saat kadar sonra şirket güvenliğine kimliğimi gösterip de Şafak Topraklı ile görüşmek istediğimi söylediğimde bizi bir salona alıp yarım saat kadar beklettiler. Önümüzde incelenecek dergi kalmadığında beklediğimiz salondan çıkıp, Şafak Topraklı'nın sekreterine kadar gidip işimin acil olduğunu söyledim. Acil ve önemli... Sekreter telefonunun ahizesini kaldırdığında Güven de peşimden gelmişti.

Telefonu kapadı ve onca beklememizin haybeye olduğunu hissettiren bir tutumla bizi içeri aldı. Şu boğucu cam plazalardan birinde, şehri olduğu gibi ortaya seren manzaraya bakan türde bir ofise girdik. Karşımda fotoğrafını gördüğüm adam duruyordu. Elimi uzattım kendimi tanıtırken, elimi sıktıktan hemen sonra da Güven'e elini uzatınca onu da tanıttım. "Güven Komiser'im yardımcım!" Daha sonra yarım saat kadar beynimi yiyecekti. Madem yalan söyleyecektim öyleyse yardımcı neden o oluyordu?

Bize hiç alternatif sunmadan kahvelerimizi nasıl içeceğimizi sordu. *"Mümkünse şekere bas,"* demek istedim ama orta şekerli nezaketi ile kanaatkâr davrandım. İlk sorum "Dudu Uyar'ı tanır mısınız?" oldu. Adam inkârcı değildi. Dudu Uyar'ı tanıyordu, hatta aralarında duygusal bir şeyler bile yaşanmıştı. Cinayeti televizyondan duyup üzülmüştü. Birkaç gün önce taziye için de Yaman Uyar ile görüşmüştü.

"Aranızda sorun yok mu yani?" diye sorduğumda ise profesyonel bir yaklaşımla "Hayır," dedi. "İş hayatında sürtüşmeler olur. Dostluk baki!"

İnandırıcı olduğunu düşünmedim ama Şafak Topraklı'dan şüpheleneceğim tek bir açığı yoktu. Cinayet saatinde İzmir yolunda olduğunu hava yolu şirketinden de öğrenebilirdim. Dudu ile zaten olmayacağını düşünüyordu. Çünkü birkaç mesele vardı aklına takılan. Orhan Tutan'la olan ilişkisi gibi... Yadırgamıyordu ama tasvip de etmiyordu. "Biz daha muhafazakâr bir aileyiz," tarzında bir cümle kurduğunda, suratının ortasına yumruk atmak istediğini hissettim Güven'in. Sabırla sustu. Çok müdahil olmadı, işime karışmadı. Ama farkındaydım ki adamı benden daha belirgin ayrıntılarla in-

celemişti. Hatta odanın döşemelerinden, eşyalarına, bir köşede duvara monte edilmiş raflardaki plaketlere kadar. Dönüş yolunda söyleyecekti; plaketler çeşitli etkinliklerde yaptığı işlere karşılık verilmiş başarı ödülleriydi. Vaktini aldığımız için özür bile dilediğimiz pek kıymetli iş adamına, bize yardımcı olduğundan ötürü teşekkür edip ayaklandık. O kadar yolu Erhan'ın şüpheleri uğruna gelmiştik belki ama karşılığında şüpheye düşmemize sebep olacak tek bir açık da bulamamıştık. Ya da adam kamuflaj konusunda çok yetenekliydi.

Daha şirket binasından çıktığımızda öğle yemeği için ev yemekleri yapan müthiş bir yer bildiğinden bahsetmeye başladı Güven. Ben de akşam yemeği için müthiş bir aşçı tanıdığımdan bahsetmek üzere peşine takıldım. Kahvaltıda hesabı o ödediği için peşin peşin pazarlık ettim benim ödeyeceğime dair. Harcırah alacağımı söyledim birkaç kez, işe yarar belki diye. Yaramadı. Erkek varken kadın hesap ödemezmiş. "Öyleyse parayı sana vereyim sen öde," deyince de kabahatli oldum.

"Uzatma!" diye bir güzel payladı beni.

Yediğim üç beş Ege otunun parasını ödemek için çıldırdığım dakikalarda lavaboya diye kalkıp hesabı da ödeyince benimle bir kavga tutturdu. Ona küçümseyici davrandığımdan, gururunu incittiğimden dem vurdu otoparka koyduğumuz arabaya doğru yürürken. Bu meseleler yüzünden halen asıl konuşacağımızı konuşamamış olmaktan rahatsız, artık anlaşalım diye yürüdüğümüz yolda adımlarımı ağırdan alıp biraz gerisinde kaldıktan sonra koşarak boynuna sarıldım, bacaklarımı beline sararak sırtına atladım. Bunu babama yapardım. Çekirge geni taşıdığımı iddia ederdi. Uzandım başı-

nın yanından ve ulaşabildiğim kadarıyla dudağının kenarına bir öpücük kondurdum. "İn!" derken sözde dişlerini sıkıyordu ama göbeğinin üzerinde bağladığım bacaklarımı da düşmeyeyim diye tutuyordu. Bir yandan gülüyordum, bir yandan da affetmediği süreceği inmeyeceğimi söylüyordum. Bir yerden sonra o da güler oldu. "Tamam in, hadi affettim," deyince de çekirge genim ile zıplayarak indim. Yüzüme *sana ne desem ben* bakışı ile bakarken uzanıp elini tuttum. Garipsedi. Parmakları birkaç saniye boşta kaldıysa da sonra sardı parmaklarımı. Omzumla omzuna vurdum.

"Uykusuz yola devam edemezsin herhalde," dedim.

"Hallederim, sorun değil."

"Zor olur ama."

"Alışkınım ben, merak etme."

"Bence bir yerde dinlensek daha iyi olacak."

"Şimdi çıksak zaten akşam vaktinde varırız."

"Buraya kadar gelmişken hemen dönmesek..."

Ne teklif edeceğimden tereddütlü durakladı. Tuttuğum elini sıktım. İtiraz edeceğinden adım gibi emindim. "Babama mı gitsek? Buradan vursak 2 saate oradayız."

"Ben burada bir otelde kalırım, gitmek istersen sen git."

"Delirme! Babam misafiri çok sever, neden otelde kalasın?"

"Erkek misafirleri getiren kızı olsa da mı sever?"

"Babamın öyle geri kafalı düşünceleri yoktur."

"Ben geri kafalıyım yani."

"Sana ne dedim ki ben şimdi?"

"Bana göre kızım evime bir erkek ile gelemez."

"Güven senin kızın yok. Üstelik de olmayacakmış, öyle dedin. Varsayımlar üretme, lütfen benimle babama gel. Onu çok özledim. Deli gibi özledim! Ne olur?"

* * *

İki saat yirmi dakika sonra babamın evinin kapısındaydık. Yazdan eser kalmamış kurak bahçesinde, üzerimizdeki montların ağır geldiği ılıman iklime rağmen tek bir kış çiçeği bile yoktu. Şu bahsedip durduğu su israfı yüzünden olmalıydı. Yaza saklıyordu bütün tasarrufunu. Kurumuş incir dallarının arasından demir kapıyı aralayarak girdiğimde Güven'e yol verdim. Tedirgin görünüyordu onca bastırma çabasına rağmen. İncir ağaçlarının en dipte kalanını gösterdim. "O ağaçta bir salıncağım vardı," dedim. Görmek istercesine eğdi başını. "Düşüp de başımı yarınca babam ipleri kesti. Yarılan başımdan daha çok ağlatmıştı beni kopan salıncağım."

"Babanın benim de geleceğimden haberi..." sözünü tamamlamaya kalmadı. Babam, yılların eskitemediği, her renge bürünmüş, şimdilerde kese kâğıdı rengine boyanmış evinin duvarlarını huzura açan kapıda göründü. Sesimizi duymuş, kapının önünde kimler var diye çıkmıştı belli ki. Üzerinde o hep giydiği keten pantolonlardan biri, muntazam ütülü çizgili gömleklerinden vardı. Gözleri parladı beni gördüğünde kocaman bir gülümseme ile "Baskın basanındır Kemal Müdür'üm," dedim adımlarımı hızlandırıp boynuna sarılırken. "Bakalım eve Rus mu attın, yerli mi?"

Kahkaha ile sardı beni sımsıkı! Ihlamur kokan nefesi ile saçlarımı öperek "Yerli dururken ne işim olur ithali ile?" diye benim gibi alay etti o da. Geri çekilip elini öptüm sonra da hafiften toparlanmış yanaklarını. Zaman zaman kilo alır,

geri verir babam. O da beni yanaklarımdan öptükten sonra "Misafiri geride bıraktın, hayırsız. Buyurun, buyurun," dedi.

Güven çekingen yaklaşırken babam elini uzattı. "Kemal Konak."

"Güven." Sadece ismini söyledi babamın elini sıkarken.

"Hoş geldiniz."

"Hoş bulduk."

Güven'in hiç selamlaşma alışkanlığının olmadığını babama söylesem yine bu ritüeli tamamlarlar mıydı merak etmedim değil doğrusu. Çocuk neşesinde Güven'i içeri davet ederken bir taraftan da konuşuyordum.

"Bir iş için geldik İzmir'e. Aslında hemen dönmemiz gerekiyor. Müdür *'İşi halleder etmez dön,'* dedi ama ben sana dayanamadım. *'Bu kadar gelmişken, babamın bir bolamasını yemeden gitmeyeyim,'* dedim." Güven'e babamın 45 numara terliklerinden birini verdim. Babamın, yanında kısa kalışına rağmen koca ayaklarına uygun terlikler Güven'in ayaklarını biraz yandan sıkıyor gibi olsa da ayağına geçti. Vestiyerde hep aynı yerde duran pembe, tavşanlı panduflarımı ayağıma geçirirken babam özenle söylendi.

"Sürpriz peşine düşeceğine haber verseydin de eti alıp dinlendirseydim."

"Kasap sanki eti sabah akşam işe koşuyor. Onun dolabında da yan gelip yatıyor et."

"Dalagan kavurmuştum artık ona razı geleceksin." Sevmediğimi bilir hâlbuki. "Şöyle buyurun Güven Bey." Babamın Güven'e *Bey* demesi kulağımı tırmalasa da doksanlı yıllardan bugüne annemin hatırasından başka çöp konulmamış

eşyaların arasındaki salona girdik. Babamın halen, koyu yeşil döşemeli koltukların, kahverengi ahşap parlak cilalı klasik tarzda mobilyaların, ayaklarının üzerinde yenisi kadar gösterişli olduğunu düşündüğünden emin; Güven'in oturduğu yerin karşısına geçtim. Babam da yanıma geçti. Hemencecik hasretle tuttum elini. Gözlerime baktı, benimkine hiç benzemeyen bal sarısı bakışları duygulanmıştı.

"Dalagan kavurmasını da ne kadar özlemiştim bir bilsen!"

Ona takılmalarımın üzerinde durmadan Güven'e döndü. "Bununla birlikte çalışmak ne kadar zordur şimdi. Size sabırlar diliyorum Güven Bey, iyi yaka silkmiyorsunuz."

"Birlikte çalışmıyoruz. Ben polis değilim." Bunu bir yükten kurtulur gibi söyledi Güven. Kendisine olduğundan farklı muamele edilmesinden rahatsız olduğunu düşündürecek bir huzursuzlukla. Babamın yadırgamayışının farkında bile değildi.

"Güven, arkadaşım baba. Soruşturmada bana yardımcı oluyor."

"Mesleğiniz..." Babam konuşan ben olsam da onu muhatap alarak sordu.

"Şoförüm." Bunu söylerken gocunduğunu düşünmedim. Ama huzursuzluğu da geçmiş değildi.

"Taksi, minibüs..."

"Hayır, özel şoförüm."

Babamla bir an göz göze geldik. Güven'in ne ayak olduğunu sorguladığından eminim. Gülümseyip onu aydınlattım. "Çok ağırkanlı araba kullanıyor baba, göreceksin seninle yarışsa kaplumbağa ikinizi de geçer."

Babam keyifle gülümsedi. Yeniden Güven'e döndü. "Kurt kocayınca böyle olurmuş, değil mi? Kendisi gazı, fren yerine de kullandığından bekliyor babası da öyle yapsın. Altıncı, yedinci vites lazım böylesi serseri ruhlu şoförlere!"

Başını salladı Güven. Gerginliği sırtımın hafif hafif terlemesine nedendi. Bir an önce rahatlaması için ne yapmam gerektiğini hızlıca geçirdim aklımdan. Babamın sıcakkanlı tutumu yeterli olur sanmama rağmen yanıldığımı düşünüyordum artık. Anlık bir gafletle "Güven benim erkek arkadaşım baba," dedim. Ortalığı temelli dağıttım. Babamın tahmin ettiğini düşünmeme rağmen afallamış haline karşılık, Güven'in sıkılıp daraldığını gözlemledim. İyi ki montunu arabada çıkarmıştı yoksa çekip giderdi. Gerçi o deli çekip gitmek konusunda ustaydı, mont mu durduracaktı?

"Ee, evde kalmayacaksın diye sevinmeli mi ne yapmalı?" Babamın sorusuna karşılık ona göz kırparak dudaklarımı büktüm.

"Halen bu iş pek garanti değil.".

"Memnun oldum, güzel bir ziyaret oldu benim için. Yeniden hoş geldin Güven Bey oğlum." Babam sizli bizliliği kaldırmıştı.

"Sağ olun." Yumuşak g'nin telaffuzundaki baskınlığı fark ettiğinden olsa gerek çok sürmeden sordu babam.

"Nerelisin?"

"Ağrı."

Sonrasında başladı bütün Ağrılı tanıdıklarını saymaya. Güven, hiçbirini tanımıyordu. Her seferinde babam nasıl tanımazsın deyip illaki tanıtmak için detaya giriyordu.

"Ben köyündenim. Merkezi bilmem," diye kestirip attı Güven. Pes etti babam. Ayaklandı. Mutfağa gitmek üzere izin istedi. Güven ile yalnız kalmamak için peşi sıra rahatına bakmasını söyleyip ben de çıktım. Babamı buzluktan et çıkarırken yakaladım.

"Nasıl çözdüreceksin onu? Mikro dalga mı aldın?" Etrafa bakındım ama yeni alınmış bir eşya yoktu. Çağla yeşili zeminin üzerine kahverengi çerçeveli dolap menteşeleri, daha dün silinmiş olmasının dışında hiçbir yenilik sunmuyordu. Babam, yine sıkıldıkça temizlik yapıyordu anlaşılan. Bana cevap vermeden poşetinden çıkardığı eti, fırın tepsisine koydu ve fırının buz çözdürme gibi saçma bir ayarı vardıysa onunla çözüme gitti.

"Haber verseydin..." diye bir daha söylendi. "Adam akıllı gider alırdım etimi."

"Bu da eski değildir ya baba ne olacak? İstersen yine gider alırım ben. Sen bir çaydanlık çayı koy Güven'in önüne. Hem biz yemek yiyeli çok olmadı."

Peş peşe sıraladığım lafları karşımda pür dikkat dinlerken bir söyleyeceğinin olduğu aşikârdı. Sustum. "Garip biri," dedi. Gülümsedim.

"Biraz... Alışıyorsun. Sonra kendini sorguluyorsun; acaba garip olan ben miyim diye."

"Soğuk gibi de..."

"İşine geldiği gibi! Sen biraz yakın durursan dayanamaz yelkenleri indirir."

"Pek sana uygun gibi gelmedi gözüme."

"Hım..." menteşelere yaslandım. Babamın mutfağına girerken bir basamak üstteymiş gibi yükseklik veren eşikte he-

saplaşmak üzere kımıldamadan "Daha çok yeni zaten," dedim. "Fakat içimde iyi hisler var. Dürüst, alışılmışın dışında bir adam çünkü! Sahiplenici, biraz geri kafalı falan ama törpülenmez değil."

"Sen öyle diyorsan..."

"İyi davranırsanız sevinirim amirim. Zira..." başımı eğdim fısıltı ile "Kendisi biraz alıngandır," dedim.

"Alıngan erkek..." Ellerini şaplattı. "Şahane, bana yaptıklarını çektirir sana. Uğraş dur!"

"Aşk olsun!"

"Kusura bakma Zehra Hanım, doğruya doğru senin nazın niyazından az çekmedim ben. Sen şimdi elin adamınınkini çek de *'Ah babam!'* de bakalım."

Ardını döndü. Pirinç ıslamak üzere mutfaktan ayrılan kiler bölümüne yöneldi. Bulduğu pirinç kavanozu ile geri döndü. Ocağın üzerindeki çaydanlığı aldım ben de elime. Çay demlemek üzere çaydanlığı çeşmeye tuttum. "Yağmur suyu getirdim ben, kilerde bidondan dolduruver. Çeşme suyunun çayı çıkmaz şimdi," deyince babam, kilere yöneldim. Gardırobumdan daha düzenli olan kiler odasında yağmur suyu bidonundan çaydanlığı doldurup geri döndüm. Ocağı açtım, çaydanlığı yerleştirdim. Bu defa demlik elimde çay için kilere giderken, "Gel, burada çay!" diye seslendi. Gösterdiği kavanozu raftan çekip beş kaşık çay attım. "Kızım ne kadar çay o?" deyince ardından sarılıp yanaklarından öptüm.

"Güven'in ağzında demir bir levha var. İçtiği çayın haddi hesabı yok."

"Kendin gibisini bulmuşsun. Rakı da içiyor mu bari?"

"Yok, alkol ve sigara ile arası yok. Hatta sürekli eleştiriliyorum bu konuda."

"Bak sen, şöyle serseri tipli ama..."

"Yok, be baba, adam ekmeğinin peşinde! Hasta annesi var ona para gönderiyor, evden işe işten eve... Tanıyınca seveceksin, çok düzgün biri Güven."

"Övüp durma, sinirimi geriyorsun. Âşık mı oldun nedir?"

Kıkırdadım. Babam için aşkın kutsallığı annemle eşit olunca herhangi birine duyulan sevginin, aşk ile açıklanmasına pek razı gelmezdi. Yine de benzetti. Yemeği ben yapmayı teklif ettim. Ben yaparsam o da Güven ile içeride biraz sohbet edebilirdi. Bir güzel payladı beni, kırk yılın başı gelip ev işi yaptırmazdı bana. Salona döndüm. Güven, pencereden dışarı bakıyordu.

"Deniz görünüyor mu buradan?"

Yanına geçtim. Parmak ucumla önümüzdeki birkaç evin arasından görülen maviliği işaret ettim. "Başını benden tarafa eğ, parmak ucumda göreceksin." Komutuma riayet etti. Sonra da sanki hiçbir şey sormamış gibi geri oturdu.

"Babana da ayıp oldu," diye söylendi. Yanına oturdum, kendini biraz geri çekti. Gidecek yeri olsa eminim, benden en uzak mesafeyi seçerdi.

"Alınganlık etme. Babama ayıp olduğu yok. Benim babamsa ben bilirim ne kadar ayıp olduğunu olmadığını."

"Hoşlanmadı adam. '*Şoförüm,*' deyince suratı düştü."

"Abartma! Babam unvan aramaz. Senin gereksiz gerginliğin yüzünden düştü suratı."

"*Erkek arkadaşım,* diyecek bok vardı."

Güldüm. "Ne deseydim, sadece sevişiyoruz, ciddi değiliz mi?"

Gülüyor olmama rağmen bozuldu. "Ne biçim konuşuyorsun Zehra?"

"Bizi anlattım Güven Bey. Rahatsız mı oldun?"

"Beni buraya getirmen hiç olmadı."

"Ay, bunaltma! Akşam bir bahaneyle çık git o zaman. *'Burada çocukluk arkadaşım vardı,'* de bir şey de. Mızmız çocuklar gibisin! Korkma babamla gelip seni ailenden istemeyiz."

Bu defa o güldü. Kapıyı kontrol ederek başını bana doğru uzattı. "Etek giy istemeye gelirken, ayak hizana dek olsun. Yoksa babam vermez."

"Başlık parası da getireyim mi?"

"Ederimi hesapla işte, gücün yeterse!"

"Hı, ben de aptaldım zaten; senin esaretine girmek yetmez gibi bir de başlık parası verecektim."

Umursamadı bile söylediğimi. Huzursuzca kıpırdanarak arkasına yaslandı. O esnada babamın içeriden sesi geldi. Elinde bir havlu ile salonun kapısının ağzında "Okan gelmiş diyecektim ben de sana," dedi.

Gülüşümün solduğu andı. Babam anlamasın diye zorladım kendimi. "Dönüş mü yapmış?"

"Dün çarşıda gördüm. Kesin dönüş değilmiş ama emekli oluyormuş herhalde. Karısı da memleket diye tutturunca... İstersen çağıralım onu da."

Yutkundum. "Şimdi Güven tanımıyor, rahat edemez," dedim.

"Benim için fark etmez." Güven'e sert bir bakış attım. Hiç anlamamıştı.

"Ne diyorsun Zehra? Çağıralım mı?"

"Yok be baba! Şimdi yıllar geçmiş ne ortak noktamız var ki? Çocukken severdim, '*Okan Abi gelse de üç beş hikâye anlatsa,*' derdim. Büyüdük artık."

"İyi ya sen bilirsin." Geri döndü.

"Kimdi bu Okan?" diye sordu Güven, babam gözden kaybolunca. Anlattığımı önemsememiş miydi? "Şu sapık herifin adı Okan mıydı?" Alt dudağını kemirerek kalktı ayağa. Derin bir iç çekişle pencerenin önüne geçti yeniden. Babamın evi resmen boğmuştu onu. Getirdiğime getireceğime pişman olmuştum ki babam mutfaktan seslendi. "Gel de çayına bak!"

Güven'i çay bir nebze rahatlattı. Bakkal çırağının getirdiği sıcak ekmekle oturduğumuz akşam yemeği sofrasında, babamın Güven'i biraz daha anlamlandırması adına açtığım muhabbetin sonu, önünde sonunda soruşturmasını yürüttüğüm cinayete geldi. Babamın 25 yıllık meslek hayatında gördüğü cinayetin haddi hesabı yok elbette. Ona göre öldürülen birinin katili; babası da olur, kocası da. Yeryüzünde her şeyin bedeli kandı. Bir toprak parçası için dahi binlerce kan döken ecdat torunlarıydık. O yüzden birinin yapamayacağını düşünmek gaflet olurdu. Babam konuştukça Güven, peyderpey rahatladı. Oturduğu iskemlenin eskimiş iskeletinin üzerinde emaneten oturuşunu da böylelikle yemeğin sonuna dek toparladı. Babam; bize, Güven ile ilişkimize dair laf etmedikçe, her mevzuyla ilgili konuştuğu gibi karşısındakinin fikrine de gerçek manada değer verdikçe, kendini dış kapının dış mandalı olarak hissetmekten vazgeçmiş olmalı. Babamın gö-

zünde Güven'in yarın için ne olacağının kaygısı yok. Güvenilir bir tarafı var ise benim kararıma sonuna dek saygı duyacağını bilirim. Kalkıp Güven ile evlenmek istesem babam aramızdaki farklılıkları problem edecek biri de değil. "Aşk!" demişti babam akademiye başladığım ilk yılın yaz tatilinde oturduğumuz bir akşam. "Mantıkla açıklanıyorsa aşk değildir." O zamanlar bu sözün ne ifade ettiğini anlamamıştım. Anladıysam da haksız bulmuştum babamı. Elimde tek somut örnek Okan iken, aşk denen şey mantıkla açıklanamadığında çuvallamana sebepti. Çuvalladığında kanadıkların, acıdıkların aşkın umurunda mıydı sanki? Şimdi ise anlıyorum. Birisi bana Güven'e hissettiklerimi enine boyuna açıklamamı istese yapamam. O sorudan vazgeçilse sonrasında ve bana yanımda bulundurmamın mantığı sorulsa... Düşünürüm, düşünürüm, düşünürüm. Güven, yanımda olduğunda yaşadığım şey lezzetli bir yemeğin ilk lokmasında yaşadığım gibi... En aç anımda daha sofra kurulmadan, tencere üzerinden aşırdıklarım gibi... Güven'in ne hissettiğini bilmiyorum. Eminim ki sorsam böyle iddialı tariflerde de bulunmayacaktır. Bunu düşündüğümde biraz acıyorum ama geçiyor. Çok dert değil sanki. Çok olmazsa olmaz değil onun hissetmesi, yanımda oldukça.

Babam, kış odasını hazırlamamı istedi Güven'e. Eskiden iklimin yumuşaklığından ötürü, kalorifer yerine katalitik denilen tüplü bir ısıtma aracı ile ısındığımızda, en kolay ısınan odaydı orası. Katalitik bir saat açık kaldı mı sabaha kadar sıcacık uyurduk o odada. Misafirler rahat etmeliydi her daim. Orası en sıcak odamızdı ve aman ha Güven üşümesindi. Babam, Güven'in ne ayazlarda uyuduğunu tahmin mi etmişti acaba? Annemden kalma ince şiltelerden birini serdim

kış odasındaki minderli koltuğun üzerine. Babam, hiç kullanılmamış bir adet nevresim takımı ile kaz tüyü yastıklarından birini verdi ona. "Kazlara yapılan eziyetlere rağmen halen mi bu yastıklar?" diyerek onu kızdırmama karşılık "Hadi uykusu gelmiştir adamın. Diktin bu saate kadar, sus pus bunaldı bizim yanımızda," diye bir güzel payladı beni. Güven'in yatacağı yatağı serdikten sonra iyi geceler deyip çıktım. Tam kendi odama yöneliyordum ki bu sefer babam kucağında mis gibi sabun kokan pamuklu pijamalarla geldi.

"Bunu da ver de rahat etsin adam."

Babamın Güven'in adını gıyabında pek anmayacağı belliydi ama yine de kıyamıyor gibiydi. Ya da her zamanki misafirperverliği üşüşmüştü. "Hatta bir yastık daha vereyim belki yüksekte yatmayı seviyordur," deyip yatak odasına geri döndü. Güven yüksekte mi yatmayı seviyordu? Başını nereye koyuyorsa orada uyuyor izlenimi veriyordu bana hep. Bekledim, yedek yastığı da alıp Güven'in odasına yöneldim. Bir an aklıma giren hinlikle son bir kez babamla uğraşmak istedim. "Ben niye götürüyorum? Sen götürsene. Hem 'İyi geceler,' der, bir bardak da süt verirsin." Gözlerini devirerek baktı bana. Yaşlansa bile yapıyor bu hareketi. Karizmatik duruşunu süsleyen göz devirme hareketine karşılık uzanıp yanaklarından öptüm. "Dışlama erkek arkadaşımı baba. Bir kız bulursun, ben de onu dışlarım, alırım intikamımı."

Sadece gülümsedi.

Güven kapıyı kapamıştı ve içeriden sesi geliyordu. Telefonla konuştuğunu tahmin ettim. İçimde kötü bir karakter "*Kulağını daya dinle Zehra,*" dedi. İyi ses ise bunun çok yanlış olduğunu bağırdı durdu. Kötü sesi dinledim! Belki

de işime öyle geldiğinden. Türkçe konuşmuyordu. Ailesinden biriyle konuşuyordu belli ki. Belki annesi ile... Ama neden Türkçe değil? Hacer'le konuşurken bunu bilhassa yapıyor olabilir miydi? Hacer'i kıskanan tarafım kalbime baskı yapınca kucağımdaki edevatları duvara yaslayıp kotumun arka cebinden çıkardığım telefonun ses kayıt bölümüne bastım ve kapıyı açıp odadan içeri girdim. Sıçradığına yemin edebilirim. Tamam, sadece irkilmişti. "Rahatsız olma, şunları bırakacağım," dedim konuşmaya devam etmesini desteklemek için fısıltıyla. Telefon kulağında öylece kalınca da daha çok işkillendim. Kesin Hacer ile konuşuyordu. Yastığı diğerinin üzerine koydum ve bilhassa daha fazla sessiz kalmasına izin vermemek için oyalandım. Çarşafı katlamadan sermiştim ve dağınık duruyordu. Babam, dağınık serdim diye sabahında bir araba laf etmeden düzeltmeliydim. Güven'in karşısındaki ses telefonun ahizesinden dışarı taştığında kadın sesi duymadığıma emin olup rahatladım. Çarşafı dağıttığıma pişman oldum. Güven cevap verdi; kesik kesik, varlığımdan huzursuz, araya iki üç Türkçe kelime sıkıştırarak. İşimi bitirmiştim ki telefonu kapattı. Ses kaydı yapmaya devam eden telefonumu cebime hemencecik sıkıştırırken "Son kez iyi geceler," dedim. Kapıya yöneldim.

Sabahı sabırsızlıkla beklediğine emindim. Gitmek için deliriyordu. Kapının önünde durdum "Merak etme, seni bir daha babamın evine getirmem," dedim.

Gülümsedi. Sandığım kadar kötü hissetmediğini düşündüm. İşaret parmağı ile duvardaki ilkokul birinci sınıf fotoğrafımın büyük boy çerçevesini gösterdi. Pişmiş kelle gibi sı-

rıtmıştım ve hiç 'Dişim var mı yok mu?' diye de dert etmemiştim? "Güzel çocukmuşsun."

İki elimle gözlerimi kapattım. "Çok!" Önüme geldi, parmaklarımı yüzümden çekti ve çekingen bir tavırla alnımdan öptü. Bunu neden yaptığını bilmiyorum. Bildiğim; o an kalbimin duracağını sanmış olmam. Nasıl kapıldım ki bu adama? Nasıl? Yüzüme baktı.

"Ben biraz kaba bir adamım. Bu akşamki soğukluğum için özür dilerim. Babana ayıp ettim."

"Yo," sesim boğazıma tıkanmış gibi zor çıkınca durakladım. Öksürdüm bir kez. "Her zamanki soğukluğundu."

Alınmadı bile. Kendini bildiğinden belki de. Gerçi özür dilemiş olması bile büyük adım değil miydi? "Belki babanı tekrar ziyaret ettiğimizde biraz da olsa yontulmuş olurum." *Tekrar* demişti. Yüzümde kocaman bir gülümseme ile uzanıp dudaklarından öptüm. Kısacık, telaşlı ama olmazsa olmaz bir istekle. Sonra da onu o şaşkın bakışlarla bırakıp çıktım. Telefonumum ses kayıt uygulamasını kapadım ve kendimi çocukluğumun odasına kapadım. Güven *tekrar* demişti! *Tekrar, tekrar!*

15. GÜN

Yola çıktığımızdan beri Güven'e hep aynı şeyleri anlattım. Bizim dünyalarımızın farklılığını, babamın beni hiç kısıtlamadan büyüttüğünü, bana her şeyi öğrettikten sonra bütün kararlarıma saygı duyduğunu, beni yargılamadan evvel yapacağı şeyin anlamak olduğunu... Güven'in kızgınlığı büyüktü. Bir yanım beni kıskandığı için bunu yaşadığımızı söylüyordu, bir yanım da Güven'in bu kırılmaz tarafları ile baş ederek onu severken nasıl yorulmayacağımı sorup duruyordu. Elbette ki yorulacaktım. Kan ter içinde sızdığım gecelerim olacaktı, zırlayarak telefona sarıldığım zamanlar ama ondan kopamadığım gerçeği bir saplantı ile beni yine ondan başkasına yar etmeyecekti. Üzerimdeki gömleğin üst düğmelerinden birini açma gafletinde bulundum bir nebze olsun ferahlamak için. Öyle bir bağırdı ki oturduğum koltukta sıçradım. "Göstermek için kendinle yarışma artık!"

Meselenin özü mü? Sabah babam bizi kapı önünde uğurlarken Okan çıkıp geldi. Benim de orada olduğumu düşünerek yaptığını sanmam. Aklının halen bende olduğunu da

sanmam. Aynı sanmalarla da biliyorum ki Okan benimle yaşadığı o günü çoktan geride bıraktı. Üstelik saçlarının yarısına düşen beyazlar, yüzüne oturan olgunluk, geçmişten de farklı biri olduğunu çağrıştırdı bana. Sadece dış görünüşü değil kanaatime sebep; içimden bir ses, evet belki de sezgilerim... Ne zamandan beri sezgilerim kuvvetli? Okan, beni görünce mahcup olmalıymış Güven'e göre. Yaptıkları aklına gelmeliymiş. Benim anlattığımda bir eksik varmış ki fütursuzca elimi sıkıp "Ne kadar hoş bir genç kadın olmuşsun Zehra," demiş. Suratının ortasına bir tane vurmak istemiş. Babama dua etsinmiş pezevenk! Ona küfretmesi umurumda değil de öfkelenince herkesin sıfatının bu olmasına biraz taktım. Bir erkek ona göre yanlışsa mutlaka namussuzlukla suçlanıyor dilinde. Okan'ın namusunu savunmuyorum. Okan'ın namusu umurumda bile değil ama Güven'in takıntısı gözüme batar oldu. Kadınları; kıyafetleri, konuşmaları ile yargılıyor, erkekleri de kadına karşı yapılmış bir namussuzlukla. Elimi sıkarken Okan, Güven de babamın gözleri önünde bileğimden tuttuğu gibi çekti beni. Geç kalıyormuşuz! Tam olarak sadece bu cümleyi kurdu. Sonra da bileğimi bırakıp babamla son bir kez bile vedalaşmadan arabaya bindi. Babam bozuldu. Okan da bozuldu belki ama mesele o değil. Okan'ın aramızda yaşananları seneler geçmesine rağmen hayatımdaki erkeklere anlattığımı düşünecek olması, asıl mesele olan. Bunu Güven'e söylediğimde, ben halen onun ne düşündüğünü önemsiyorum, diye de bir araba dolusu laf etti. Babama gelince, babamınki rahatlıkmış. O müsaade etmese Okan zırvası -tam olarak zırva kelimesini kullanmadığını tahmin etmek zor değil- böyle pervasızca bana iltifat edemezmiş. Düğmemi yeniden kapadım.

"Bak," diyerek parmağımı gözüne sokarcasına savurdum. "Seni uyarıyorum Güven, bir daha hakaret ederek müdahil olursan mevzulara, keserim boğazını." Ciddi ciddi söyledim. Tavuk boğazı kesmiş kadın değildim ama işte nereden esti ise tehdit ederken ölüm saçtım. Belki de tamamıyla şu cinayet masası merakımdan... Öfkeyle direksiyona iki eliyle birden şaplak indirince araba bir sağa bir sola yalpaladı. Hıncını arabamdan alsın da bir sakinleşse rahatlayacaktım. İlk sinir halinde uzlaşmanın zor olduğu Güven'le siniri yatıştıkça orta yol bulunuyordu kısmen. Kısmen! "Babama söz etmeye hakkın yok senin. Senin gözlerinin gördüğü yerden bakmaz benim babam. Bakmıyor diye de yargılayamazsın."

"Bakmazsa evine girip çıkan bir soysuz, kızının üzerinden geçer gider işte!"

Belki daha ağırı olamazdı. Güven gibi adama bu sırlar verilmezdi. Hatayı ona inanırken yaptığımı anlamam dakikalar içinde gerçekleşti. İçimde bir ağırlık tırmanmaya başladı yukarı doğru. Elimin tersiyle suratına vursam, direksiyonda olduğunu umursamadan ardı ardına tekmeler savursam... Geçmeyecek bir yangın başladı yüreğimde. Kırılmaktı hissettiğim. Hissettiğimi inkâr edip, illaki sinirlenmem gerektiğini söyleyip durdum kendime. Sonunda da ağlamaya başladım. Usul usul... Kırgın insanların böyle ağladığını bilirim. Herkes bilir. Kırıldın mı kolun kanadın da yarım kalır, çığlıkların düğüm olur, sonra gözyaşların ağır aksak bir yol alır. Ne kadar zaman geçti bilmiyorum. Belki on dakika, belki yirmi... Benim için uzun bir süre değildi. Elimin tersi ile ara ara burnumu, yanaklarımı siliyordum ve durmak bilmeyen gözyaşlarımın buğulandırdığı bakışlarımı yola dikmiş düşünüyordum.

Çocukluğumu, yalnız hissettiğim geceleri, ilk genç kız oluşumu, arkadaşlarımın eteğime çıkan kan lekesi ile alay edişlerini, o etekle koşup eve geldiğimde babama hiçbir şey diyemeyişimi... Saçlarımın hep aynı şekilde toplanışını, hiç farklı modellerle taranmadığı için içerleyişimi... Çekmecemdeki çorapların hep grili siyahlı oluşlarını ve Okan'ın hayatıma girişini... Saçımı hep aynısı gibi kısacık kestirmişken, sutyen bedenim arkadaşlarımınki kadar olmasına rağmen halen doğru sutyeni giymediğim için göğüslerim tahta gibi görünürken, formamın eteğini bir kez bile kıvırmamışken bana çok güzel olduğumu söyleyen adam... Doğum günümde hediye ettiği müzik kutusunun içindeki balerini bana benzeten adam... O beğensin diye rengârenk ojeler aldığımı hatırlarım. O beğensin diye en ince külotlu çoraplar giyindiğimi de... Sırf gözüne kadın gibi görüneyim diye utana sıkıla iç çamaşırcıdan göğüslerimi yuvarlak gösterecek sutyen istediğimi... Bunları her deneyişimde Okan fark edecek mi diye heyecanlandığımı... Her seferinde de fark ettiğine dair bir ifade görürdüm gözlerinde. Çakmak çakmak yanardı babamınkine benzettiğim ela gözleri. Biraz yeşile çalardı onunkiler, babamınkiler ise sarıya... Ama ikisinin adı da elaydı bende. İki adam da hayatımda başka isimlerde mühimlerdi. Karısı ile kavga edip bizde uyuduğu bir gece, usulca odama gelip üstümü örttüğünde sımsıkı gözlerimi yummuştum. Dokunmamıştı, incitmemişti. Okan'ın beni inciteceği aklımın ucunda bile değilken sevmiştim onu. Eksiklerim tamamlanmıştı onunla. Dudu'ya bu yüzden benziyorum işte. O, baba tarafını tamamlamak için sığınmıştı erkeklere, ben annemin noksanlığını unutayım diye inanmıştım Okan'a. Onun da beni, benim onu sevdiğim gibi sevdiğini düşünmüştüm. Karısı ile mutlu değildi nasılsa. Her defasın-

da babama bunları anlatırdı, babam sabır öğüdü verirdi. Derdim; ya babamı dinlerse, sabrederse ve geçerse... Ertesinde yine gelirdi, yine dert yanardı. O zaman bir umut! Ah, o yaşta bir genç kızın onca umudunun çöpe gitmesi demek... Kendime acıdığım zamanları hatırlarım. Hatırladığım zamanlarda hep yalnızdım. Bir daha inanmakta zorlanan, çıkma tekliflerinin kabulünün ikinci gününün olmadığı tuhaf ilişki denemeleri... Sonra Erhan... Değiştiğime inandıran adam! Güzel seven, incitmeyen, merhametli bir yürek! Hissettiğimin heyecanını eksik bulunca onu kırmaktan korkup geri çekildim. Buna rağmen üzmedi beni, saldırmadı üzerime; kaybedince çirkinleşen niceleri gibi. Ve Güven... Hepsinden daha farklı, ezberlerimi silen türden... Dokunmasından korkmadığım adam... İlk kez, bunun incitici bir duygu olmadığını öğreten... Bilmeden, istemeden de olsa... Kaba saba hallerine, yol yordam bilmez tavırlarına rağmen dokunduğunda okşayan bir adamdan fazlası olmayan Güven... Bir kadının nasıl sevileceğini bilmez görünmesinin dışında sevdiğinde fedakârlık vadeden, küçük umutların adamı.

"Ağlama artık!" Arabanın güvenlik şeridinde durduğunu o zaman fark ettim. Uzanmış, torpidoyu açmaya çalışıyordu. Hatchback kasa arabamın ön koltuğundan, dizlerimle torpido arasındaki milimetrelik mesafede imkânsızı başarmak olacaktı yapabilseydi. Koltuğun altındaki mekanizmadan son bir geri hamlesi yaptım, bir miktar daha boşluk oluştu. Burnumu çekip gözlerimi silerken sordum.

"Ne arıyorsun?"

"Mendil gibi bir şey," dedi dizlerimin önüne doğru eğilmiş yüzünü bana çevirerek. Mendili ne yapacaktı?

"Yok, orada öyle bir şey!"

Doğruldu. Utangaç bakışlarla "Ben bir anda sinirlenirim, üzerime gelmezsen geçer. Geçince o kadar kırıcı olmam," dedi.

"Hakkında" kısmı lazım Güven'e. Yakasına iliştirmeli. Onunla muhatap olmadan evvel okumak lazım, okuyup ona göre davranmak. Sulu gözlerim üzerinde, ne söyleyeceğimi bilmez bir halde öyle bakakalmıştım ki; hiç beklemediğim bir hamleyle uzanıp, yanağımdaki bir gözyaşının üzerinden öptü. Geri çekildiğinde dudaklarının arasındaydı tuzlu bir damla. Geceki alnımdan öpme jestinden sonra bu kasıp kavurucu oldu benim için. Güven, inanamayacağım bir adama dönüşebilir miydi yani?

"Dilin kemiği yoktur derler." Dudaklarının arasında yuvarlandı gözyaşım. Kayboldu. Dudaklarının ıslaklığı ile bütün olup ona ait oldu. "Uslanacağımı da umut etme, benden bir bok olmaz." Kendime hâkim olamayıp güldüysem de toparladım kendimi. "Herifi öyle görünce beynime kan gitmedi. Hıncımı almak için..."

Sözünü kestim. Son derece sakin ve anlaşılır bir ifade ile tekrar benzer cümleleri kurdum. "Bana hiçbir şeyi zorla yapmadı. Yaptırtmadı! Belki ben çeldim onun aklını, onun aklında bile yoktu. Yanlış olan tek şey; aramızdaki yaş farkı ve onun evli olmasıydı."

"Yapma Zehra, ekmeğini yediği adama ihanet etmiş."

"Anlamadığın bir şey var, çok ince bir nokta Güven. Bir kadınla sevişince onun babasına ihanet etmiş olmuyorsun. Senin söylediğin gibi günahsa *günah* bizim, yanlışsa o da bizim. Babamla bunun ne ilgisi var?"

"Yahu adamın şerefi, namusu..."

"Sanıyorsun ki şeref, namus denen şey kızının bekâretini koruduğun müddetçe sende. Benim yaptığım hayasızlık babamın şerefinden neden eksiltsin? Ona danışsam, desem ki: '*Ben bu adamı seviyorum.*' Hayal kırıklığı yaşayacaktı. Ama ben gittim de onunla seviştim diye değil. Evli bir adama göz koymak denen şeyin ahlaki bir eksiklik olduğunu bana öğretemediği için..."

"Aynı görmüyoruz, haklısın! Sen rahatlıkla o adamla yaşadığın şeyi tekrar tekrar dile getiriyorsun ama benim zoruma gidiyor."

"Zoruna mı gidiyor?"

"Biliyorum sen diyorsun ki seni tanımadan seneler seneler öncesiydi. Sizin fıtratınızda bu vardır hep, senden öncesi senden sonrası. Bizde ise sadece kendimize ait olan kadınlar sevilir. Bu bir itibar meselesi, anlasana!"

"İtibar, öyle mi? İtibarınız kadınların hayatlarına giren erkek sayısına göre azalıyorsa Hacer'in babasının itibarının kaybının sebebi de sensin."

"Benim! Ancak ben bunu onaylamıyorum zaten, doğru da bulmuyorum. Bir kadının çocuğu olmuyor diye ondan boşatılması saçmalık. Koskoca safsata!"

"Öyle!"

"Ben '*Benim kültürümün eşi benzeri yok, iyi ki bu kültüre aitmişim,*' de demiyorum. Ben böyle gördüm, böyle öğretildi bana. Yedi erkek kardeşin içinde büyüdüm ben. Hem de en küçükleri olarak... Onların yediği kaptan yerken, onların hızına yetişmek için dizlerimin üzerinde yükselirdim sofrada.

Onlardan kalma yamanmış çoraplarım, her birinin tek tek giydiği, ipleri iyice inceldiği için sırtımı bile korumayan kazaklarım. Yine de onların yolu, yolum oldu."

"Sen o köyden çıkıp gitmişsin ama Güven, değişmişsin, büyükşehir görmüşsün."

"He gördüm. Yine de aslın neyse osun! Ben yedinci erkek çocuğuyum babamın. Bana ne desen değişmez ki istesem de değiştiremem." Uzanıp elimi tuttu. Söylediklerinin aksi bir hamleyle iki avucunun içinde hapsoldu elim. "Güzelsin, akıllısın, iyi bir işin var. Baban belli ki iyi niyetli, merhametli bir adam! Belki bana defalarca *'Ne işin var kızımın yanında?'* demek istedi. At hırsızı kılıklı bir herifim gözünde besbelli. Gayret etti ilgilenmeye, bilhassa beni muhatap aldı konuşurken."

"Babam senin hakkında hiç de öyle fena şeyler düşünmedi."

"Ben, seni babamın yanına götürsem, desem ki senin gibi, *ahan da baba bu benim kız arkadaşım*." Bir hikâyenin üçüncü şahsıymışım gibi merakla bekledim söyleyeceğini. "Diyemem ki!" deyiverdi. Hayal kırıklığı üşüştü içime. "Götüremem. Benim elimin kiri olursun. Ama yüzüne beraber ne utanmazlığın kalır ne namussuzluğun."

"Sen de söylüyorsun bunları ne fark eder?"

"Ben kalpten söylemiyorum. Hepsi kıskançlıktan." Bakışları bir an yine kaçtı. Ellerimizin üzerindeydi koyu gözleri görebiliyordum. "Paylaşmak hususunda bencil olabilirim."

"Hislerini anlamıyorum."

"Ben de anlamıyorum." Yeniden gözlerime baktı. "Affet! Densizliğime ver, kırılma, gücenme! Olur mu?"

Başımı salladım. Mümkünmüş gibi gizledim hislerimi. Tuttuğu elimi çektim kendime. "Trafik cezası yiyeceğiz hadi çık şu şeritten," dedim.

* * *

Yol üzerinde bir dürümcüde mola verene dek pek konuşmadık. Sus pus, sözde halledilmiş olsa da büyük bir kırgınlığın üzerine toparlanma çabaları ile. Çok aç olmadığımı düşünsem de itiraz edip bilhassa alınganlık ediyormuşum gibi görünmek istemedim. Siparişler gelmeden, mekândan dışarı çıkıp babamı aradım. Güven'in oturduğu masadan beni izlediğini görünce de etkilenmemek için arkamı döndüm. "Çok ayıp oldu," gibi laflar ediyordu babam. Okan'ı kastediyordu. Allah'tan kibarlığa vurmuş, hiçbir şey olmamış gibi davranmıştı. Kibar adamdı şu Okan, babam ondan seviyordu.

"Güven de üzüldü," gibisinden bir açıklama yapacak oldum. Babam sözümü kesti.

"Pek sana göre bir adam değil Zehra. Tabii sen bilirsin de takıntılı, geri kafalı belli ki. Bunaltır, yorar seni. Ha diyorsan ben uğraşırım, sen bilirsin. Ama bana sorarsan birbirinize göre değilsiniz."

"Yeni tanıyoruz birbirimizi baba, biraz zaman ver bakalım. Anlayayım ben de öyle mi değil mi? Senin kadar tecrübeli değilim hayatta biliyorsun."

Babam uzatmazdı fakat biliyorum ki bekleyecekti artık ayrılık haberimizi. Derin bir oh çekecekti belki de o haberi verdiğimde. Güven'in yanına geri döndüm, dürümler gelmişti. Babamın ne söylediğini soracak sandım, oralı bile olmadı. Kiminle konuştuğumu hiç merak etmemiş gibiydi. Karşısına oturdum, ayranımı açtım.

"İzmir'de kulübün lojmanlarında kalırken..." Başımı kaldırdım. Yemeği önünde öylece duruyordu. "On yedi yaşındayım işte. Ertesi gün seçmeler var, erkenden uyuyacağım diye evde gürültü yapan çocuklara kızıyorum falan. Beni pek dikkate almazlardı. Konuşmamla alay ederlerdi, taklit etmeye çalışırlardı. Bilhassa muhatap olmayanlar olurdu."

"Cahillik!"

"Çocuktuk, cahildik tabii! Neyse ki sayelerinde kendimi kitaplara verdim. İnsanlardan daha iyi arkadaşlar olduklarını da böylece öğrenmiş oldum."

"Kitaplara seni Dudu alıştırdı sanmıştım."

"Yok, ona ben ön ayak oldum. Kitaplığındaki..." Tıkandı. Gözlerini kaçırırken bir yudum ayran içti. Dudu bahsini aniden kapadı. "Bir evden bahsediyorlardı. İçlerinden biri ile kavgalıydım. Onun, benim için '*Gelmesin o!*' dediğini duydum, meraklandım. Kalktım yatağımdan, dadaş bir arkadaş vardı, Erzurumlu. Bizimkilerle dadaşların komşulukları hep sağlam olduğundan ön yargısız, temiz bir çocuktu. Ona sordum '*Nereye gidiyor herkes?*' diye. Bir ev varmış, içinde bir dolu kadın!"

Güldüm. "Kerhane diyoruz biz ona."

Başını olumlu manada salladı. "He biz de öyle diyoz da sana ayıp olmasın..."

"Ayıbı mı kaldı canım aramızda artık?"

Şöyle bir gülümsedi hatıra binaen. "Bir keresinde İbrahim abim, Harun'u götürmüştü. Ben o zaman küçüktüm ama Harun'la aramızda üç yaş olunca Harun bana her şeyi anlattı. Daha orta sondaydım ben. İbrahim abim, dayımın ortanca kızı ile evli. Harun, bekleyeceğini söylemiş kapıda,

beklememiş. Tehdit edip üç beş kuruş para tırtıklayacakmış abimden. Hayali o! Neyse ne diyordum ben?" Laf dağılınca afalladı. Dürümümden ısırdım keyifle cevap verdim.

"İki abin de kerhaneye gitmiş herhalde."

"He, ben de sanıyorum yengeme şikâyet edecek diye Harun tehdit edecek abimi. Meğer babama söylemekle tehdit ediyormuş. Babam kırar kemiklerini; otuz yaşındaymış, evli barklı, çocuk sahibiymiş dinlemez. Ha beni görsün yanlış yaparken sırtımda odun kırar. Senin baban ne öyle, helva gibi adam!" İrkildim! Babası hakkında olumsuz bir söz etmemek için sustum. "Harun yalan söylüyor sandım. Ne mümkün kadınları parayla erkeklere satacaklar." Kıkırdadım. "Gülme öyle! Mantığın alır mı çocukken senin?"

"Benim mantığım halen almıyor."

"Gittim, babama yumurtladım. Beni kandırıyorlar dedim, böyle bir yer varmış, şu kadar para vermişler. Kadın dediğin parayla olsa o kadar az paraya olur mu hiç?"

"Safmışsın!"

Kabul etti başını sallarken. "Harun abimin sırtına okkalı bir şaplak indirdi babam. *'Erkek olmuşsun da bana demiyorsun,'* diye... İbrahim abimi de ahıra kilitledi. Üç gün karısının yanına yanaşmayınca aklı başına gelirmiş. İbrahim abim hiç ses çıkarmadan üç gün ahırda yattı. Yedi büyük hayvanımız vardı o zaman."

"İnek mi?"

"İnek, öküz, tosun..." Güldüm. Uzanıp yanağımı sıktı. "Şimdi daha çoğaldı o hayvanlar. Köye gidersin belki bir gün benimle, görürsün."

"Köye mi giderim?"

"Ha olmaz ya, belki olur!"

Olmaz ya! Olmasını ister miyim ki? Ters bir şey söylemek istemedim. "Ee?"

"Sonra da karısı bunu hamama sokup bir güzel yıkadı. Banyoya yani..."

"Yine karısına düştü yani iş."

"Bizim orada işler hep kadına düşer. En ağırları..."

"Peki, İzmir'de mi gittin ilk genel eve?" Başını olumlu manada sallayınca ne yalan söyleyeyim biraz huzursuz oldum. O tarz kadınlarla yatan erkeklere bakış açım gelip yapışmadıysa da Güven'e bir iğreti geldi geçti zihnimden.

"İnada gittim. Kavgalı olduğum çocuk benim için *'O korkar!'* deyince dedim ki: *'Yürü kim korkuyor?'* Gizli saklı gittik. İçeri girdik. Utana sıkıla duran bir ben varım. Hepsi mekânın kurdu. Kadınları ismen tanıyorlar. Bir Lale varmış. Erzurumlu olan, sürekli onu söylüyor fena bir kadınmış. Ben ilk geliyorum diye torpil yapacakmış bana; Lale'yi bana bırakacakmış. Lale merakı ile utandığımı, sıkıldığımı unuttum. Hevesle gelip geçen kadınlara bakıyorum. Hepsi çıplak. Bizde ağzına kadar örtünür kadınlar ama büyükşehirlerde gördükçe daha alışmışım açık kadınlara. Yine de bu kadar açığı yok."

"Ağzının suyu aktı tabii..."

Gülümsedi. "Akmıştır mutlaka, şimdi o kadar detay hatırlamıyorum."

"Lale'yi mi aldın sonuç olarak?"

"Dur hele..." Kaşlarımı çattım. Konuşmasını düzeltme gereği hissetti. "Öyle değil, kavgalı olduğum çocuk çıktı dedi

ki: *'Lale'yi ben istiyorum. Geçen sefer de ben almıştım onu.'* Dedim: *'Ben onun dokunduğu karıyı zaten istemem.'* Kendimce bizim oğlanların hiçbirini bilmeyen bir kadın olacak diye bir prensip oluşturdum. Bana odayı gösterdi kadın, para peşin. Cebimdeki son paraydı o da ha. Herkesin ailesi para gönderiyor ben kulüpten aldığımın yarısından çoğunu eve gönderiyorum."

"Ee Güven sadede gel."

"Odaya çıktım. Bilhassa kırmızı ampul takmışlar odaya."

"Senden iyi romancı olurmuş. Detay detay boğdun yeminle."

"Tamam, geçiyorum olaya."

Suratımı buruşturdum. "Lütfen!"

"Kapı açıldı, milli olacağım boru mu? Nefesimi tuttum, kalbim gümbür gümbür atıyor. Yine detay değil mi? Pardon! Kısa boylu bir kadın girdi içeri, hafif de tombul. Ama anam yaşında! Buruşmuş. Saçlarını çiğ bir sarıya boyamış, incecik dudakları var; kıpkırmızı ruja bulanmış, ruj taşmış." İğrendiğini gösteren bir ifadeyle gerildi yüz hatları. "Niye soyunmadığımı sordu. Bir kadına baktım, bir kırmızı ampule, bir ruja. *'Yok, teyze,'* dedim. *'Sen beni idare et, benimki işlemiyor, arkadaşlara ayıp olmasın diye geldim.'*"

"Ne?"

"Kadın üzüldü halime. Hiç doktora gidip gitmediğimi sordu. Bakacakmış illaki..."

Şen bir kahkaha attım. "Ay inanmıyorum. Baktı deme!"

"Baksa da anlamazdı zaten. Korkudan sinmiştim olduğum yere." Bir yandan gülüyordum bir yandan da daha ne anlata-

bilir diye bekliyordum. "Meğer o benim gibi çok çocuk yetiştirmiş. Korkudanmış bizimki hep. Heyecanlanınca olurmuş. Babamın Harun'un sırtına vurduğu şaplak geliyor bir taraftan aklıma, bir taraftan da benim suratıma tükürürdü duysa diyorum. Ee kendimi ispatlasam, karşımdaki kadını midem tövbe billah kabul etmez. Bir bacakları var mosmor! Göğüsleri..." Gözlerini devirdi tıpkı babam gibi. "Görmelisin Zehra."

"Ben niye elin karısının memelerini göreyim yahu?"

"Ölmüştür zaten. Yaşlıydı diyorum."

"Yaşlı falan kadının gururunu kırmışsın."

"Yok, Allah için rolümü çok iyi oynadım. Kadın acıdı bana, nasihat etti. Kendi kendime evde çalışıp tekrar gelmemi bile tembih etti."

"İnanmıyorum ya rezalet!"

"Çıktığımda erkekliğe bok sürmedim diye onurluydum ama. Hepsi öyle. Suratlarında ablak bir hal, hepsi birbirine hikâyelerini anlatıyor. Ertesi gün içlerinde seçmeleri geçen tek kişiydim. Hepsi hoşaf gibi iki koşup saldılar kendilerini ama ben bir de üstüne havamı attım. Onlar gibi eften püften erkek değildim ya!"

"Çok hoşsun Güven ya!" Ağzımı toparlamaya çalışmadım hiç. Yanında böyle güzel gülerken, birlikte olduğumuz o durağanlıktan uzakta ilk kez bu kadar keyifliydi her şey. Bozmak istemedim. "Peki, sonra bir daha ne zaman gittin genel eve?"

"Hiç."

"Sahi mi?"

"Bir daha ayak basar mıyım oraya? Zaten bende hiçbir zaman öyle yerlere gidecek para da olmadı. O günden sonra kaç ay borçlu gezdim ben."

"Öyleyse Hacer çok şanslı kadınmış. Senin için ilk olmuş."

"Hani böyle takıntılarımız yoktu? İlk gibi falan..." Beni gafil avladı! Sahi bunu önemsemiş miydim ben? Afalladım. "Hacer değildi ilk olan!"

"Ya!"

"Buket'ti adı. Üçüncü ligde bir takımda oynarken tanışmıştık. İzmirliydi."

"Âşıktın galiba?"

Yeniden gülümsedi. "Güzel kızdı, uysal, uyumlu... Romandı ailesi."

"Roman..."

"Çingene. Bildiğimiz! Küllü kumral saçları vardı, herkes boya sanırmış ama *'Asla boya sürmem saçıma,'* derdi. Müthiş beğenirdi kendini. Çiçek satarmış çocukken, bütün çiçek adlarını bilirdi. Beklentileri olan bir kız olmadı hiç. Gerçekten beni sevdiğini düşünüyorum. Benimle köyüme bile geleceğini söylerdi. Gençtik tabii! Akıl havada tayyare."

"Güzel miydi sahiden?"

"Şahane! Kavruk tenli, çağla yeşili gözler..."

"Âşıkmışsın sen ona."

"Bana kaba olduğumu, onlardan olmadığımı hiç hissettirmezdi. Annesi ile tanıştırmıştı. Babası birini yaraladığından içerideydi o zamanlar. Kadın beni oğlu gibi benimsedi sonrasında. Çamaşırlarımı hep onlar yıkardı. Ütüler, getirirdi Buket."

"Niye ayrıldınız?"

"Bir gün ayrılacaktık zaten. Bir ilişkimiz olduğunu düşününce kaçmaya başlamıştım. Umut veririm, üzülür, dağılır

diye... Babam ölür de istemez çünkü Buket'i. Biliyorum akrabalardan birinin kızı belli bile o zamandan. Aldattım ben de Buket'i. Yine de affedeceğini söyledi. Çok ağlamıştı. Unutmam! Mazlum bir kızdı. Onu kullandığımı düşündüm senelerce, evlenemeyecek hep bekâr kalacak, hiçbir erkek onu istemeyecek. Herkesi kendim gibi sanıyorum ya, bakire olmayan kadınla hiçbir erkek evlenmez. Sakatlanıp da Ağrı'ya döneceğim kesin olunca aradım onu. Nişanlanmış. Şimdi de üç dört çocuğu olmuştur herhalde."

"Başka kimse olmadı mı peki?"

"Yok! Sonra evlendim, ayrıldım. Evliyken geldim birkaç kez İstanbul'a, karşıma başkaları çıktı ama çalışmam lazımdı, para lazımdı. Sorumluluk çoktu kısaca. Kışın paramı biriktirip yazın geri döndüm memlekete. Sonrasını da biliyorsun. Döndüm bir süre gece kulübünde çalıştım. O zaman çok olurdu asılan kızlar. İçkiyi içen beni prens sanıyordu."

"Prens olmadığını anlayacak kadar ayığım."

"Farkındayım."

"Uyarlarla çalışmaya başlayınca da..."

"Sahi nasıl girdin sen o işe? Kim referans oldu?" Erhan'ın sorusu geldi aklıma o anda. Anlamsızca bunu sorduğuma pişman olunca hiç de merak etmediğimi fark ettim.

"Susam Hanım bizim o taraflı. Daha doğrusu annesinin ananesi bizim köylüymüş. Ama ailece göçüp gelmişler İstanbul'a. Babamın bir akrabası yıllarca onların hizmetinde çalışmış. Emekli olurlarken oğulları da şoförlüğünü yapıyormuş, daha iyi bir iş bulup da bunları ailesi ile birlikte bırakacak olunca; ayıp olacak, yüz üstü bırakmak gibi olacak

diye bana teklif ettiler. Daha iyi kazanacağım diye kabul ettim." Bu kadar basit işte! Altından kocaman nedenler çıkması lazım değil illaki.

"Sonra da..." dedi Güven tek lokma bile yemediği yemeğini koluyla birazcık itekleyip bana doğru eğilerek. "Dudu öldü, seni tanıdım."

"*Kahretsin*, der gibisin."

"Valla ne yalan söyleyeyim Zehra, hızın şaşırtıcı. Hangi ara bu kadar dibine girdim ben senin? Şaşırıyorum kendime."

"Ben, biraz gereksiz dolandım peşinde kabul ediyorum."

"Oysa *git* dedim." Mırıl mırıl duydum bunu. Alınganlık yapmak istesem takılıp kalırdım. Yine de kuyruğu dik tutma hevesinde takılmadım.

"Peki, biz hangisine benziyoruz Güven?"

"Hangisi ne?"

"Genel evdeki görmüş geçirmiş kadınla olduğun gibi misin Buketle olduğun gibi mi?"

"İkisi de değil."

"Bir umut belki o hiç unutamayacağın yaşlı fahişe gibi olurum demiştim."

"Bir..." Bir nefeslik boşlukla sesini alçalttı. "Seni bir fahişeyle eş tutmamı bekleyerek kendine hakaret etmene izin vermem." Cevap vermemi bekledi ama meraktan kuduruyordum. Bir an önce kendi için ne olduğuma dair üç beş kelam etmesi derdinden ötesinde değildim. "İki... Buket'ten daha güzelsin."

"Güzel miyim?"

"Aynaya bakmıyor musun?"

"Erkek Fatma'ydım ama..."

"Ona rağmen güzelsin. O yüzden gizle diyorum ya, o yüzden ört, saklan. O yüzden böyle kıskanıyorum."

"Buket'i kıskanmaz mıydın?"

"Buket'i sanırım sen kıskandın."

"Ben çok kıskanç değilimdir. Ama senin gizemli tarafından ötürü seninle daha fazlasını paylaşan herkesi kıskanıyorum."

"Hı, o zaman rakibin yok."

"Neden?"

"İlk kerhane maceramı bir tek sen biliyorsun."

"Ah, ne onur!"

"Hiç çocuk sahibi olamayacağımı da sadece sen biliyorsun."

"Evet, bu önemli!"

"Bir de..."

"Ne?"

"Kendimi hiç bu kadar kapana sıkışmış hissetmemiştim."

"Hangi açıdan?"

"Seninle ne yapacağımı bilmiyorum."

"Yahni güzel olur benden, biraz limon sık, sası kokumu alır."

"Komik misin?"

"Kim bilir, belki de beni sev diye komik olma derdine düşmüşümdür."

"Seni seveyim diye..."

"Sev diye..."

"Zaten seviyorsam..."

"Seviyor musun?"

"Ne yaptığımı ben de bilmiyorum. Daha doğrusu senin ne yaptığını? Kadın polislerin böyle yakıcı olduklarını bilmezdim."

"Hı?"

"İşkence şekliniz mi?"

"İşkence olarak mı görüyorsun beni?"

"Canım çekiliyor."

"Ne diyorsun Güven sen?"

Yemeğini öylece bıraktı, geri çekilerek ayağa kalktı. Pantolonunun cebinden çıkardığı bir kâğıt parayı tabağın altına koydu. Elini uzattı. Tutacak mıydım? Yüzüne daha dikkatli baktım. Elini tuttum, çekip kaldırdı. "Hiç yaşanmamış süsü versek!" dedi. Kaşlarımı çattım. "Hiç ağlatmamışım seni!"

Bütün bu terane bu yüzden miydi yani? Ben gözyaşı döktüm diye. "Bir şartla..." dedim. Kabul etmek üzere durakaldı.

"Emret komiserim."

"İzin ver kalbine, ilk kez dilediğini yapsın!"

* * *

İstanbul'a girdiğimiz dakikalarda Erhan, cep telefonundan bana ulaşıp elinde önemli bilgiler olduğunu söyledi. İzmir'e onsuz gittim diye ne bir tafra ne bir terslenme! Güven'den ayrılıp yanına gitmem şarttı. Güven elbette ki Erhan'la buluşacağımı telefonu kapatırken yaptığımız sözleşmeden anladı. Kaygısız görünmeye çalıştı. Belki de en son yaptığımız konuşmadan sonra bir daha beni kırmak konusunda daha temkinli olma kararı aldı. Belli olmuyor ki Güven'e; bir bakıyorsun bir şehir beyi, bir bakıyorsun bir köy ağası. Bazen kültürlü bir centilmen, bazen bir dağ ayısı! Çözebildiğim şey ise aslında Güven'in de kendisini pek çözememiş olmasıydı.

"Cinayetle ilgili gelişme mi varmış?" diye sordu sadece. Dudu'nun katillerinin bulunmasının onun için de önemli olduğunu artık biliyordum. Elimizdeki hiçbir bilginin bizi somut delillere ulaştırmadığının farkında, belki de en az benim kadar sabırsızlanıyordu gerçek bilgilere ulaşmamız konusunda.

"Öyle söyledi ama ayrıntı vermedi. Akşam buluşursak anlatırım ben sana."

Göz ucuyla bana baktığını gördüm. Göz ucuyla bakarken çapkın tebessümü bir eğreti yılıştı üzerine. Yine de uzanıp istedim o tebessümü. Tuttum kendimi. Onu bana sevimli gösteren duygularımın her geçen gün arşa değmesinden korkarak, "Bana gelirsin olmaz mı?" diye sordum.

"Olur," diye cevap verdi hiç düşünmeden. "Gelirim."

"Haberleşelim, hatta yemeğe gel."

"Yemeğe..." *Ne var bunda* der gibi baktım? Söz söylememe gerek yoktu, demek beni anlıyordu ki cevap verdi. "Biz her gün illa görüşecek miyiz?"

"Rahatsız mısın?"

Cevap vermedi. Yüzündeki o kaybolmayan çapkın tebessümün eğretiliği kaçıp kurtulmuştu sanki ondan. *Yeter artık be adam kendine bu kadarını çok görme* dercesine.

* * *

Erhan'ın elinde bir değil, birden fazla bilgi vardı. Belki de İzmir'e onsuz gittiğim - daha doğrusu kaçtığım- için de kızgın değildi bana. İlk bilgi Orhan Tutan ile ilgiliydi. Orhan Tutan'ın babası ile Yaman Uyar arasında ki iş ortaklığının bozulma nedenlerinden, iş ortaklığı büyüseydi Tutan ailesinin kazancına kadar her şey vardı Erhan'ın elinde. Kısacası Orhan

Tutan'ın Dudu'yu elinde tutması önemliydi. Erhan'ın, Orhan Tutan ile ilgili varsayımı şuydu: Dudu, Orhan Tutan'dan ayrılmak istiyordu. Orhan Tutan ise babasının baskısı ile Dudu'yla evlenmek... Baktı ki Dudu'nun niyeti onunla evlenmek falan değil, böylelikle attı tepesinin tası ve Dudu'ya bir komplo kurarak onu öldürttü. Ütopya değildi ama mantığa yatmayan tarafları olduğunu Erhan da kabul ediyordu.

"Ee tabii Dudu'nun bir de internet videoları konusunda Orhan'ı tehdit ettiği bilgisi var ki elimizde, bir şekilde bu da Orhan Tutan ile Dudu Uyar birlikteliğinin aşka çıkmadığını gösteriyor."

Erhan'a her şeyi eksiksiz anlattığım için bir kez daha mutlu oldum. Bağdaştırmak, geniş düşünmek, ayrıntısına inmek... Bunların hepsi onun tecrübesinde çok daha göze görünüyordu. Cinayet dosyasını teslim almadan önce yapılan çalışmaların hepsi konusunda da teorisi vardı Erhan'ın. Ona göre elle tutulur tek bir bilgi olmamasının nedeni delillerin karartılmasıydı. Çünkü katil bulunsun istenmiyordu. Bu yüzden üstlerden baskı yiyen bir adet müdür, korkak bir savcı ve çömez bir komiser yardımcısı vardı. Son sıfatın bana layık olduğu konusunda hem fikir olduğumdan takılmadım.

"Öyleyse katil Yaman Uyar," dedim kendimden emin bir şekilde.

"Pek tabii!" dedi Erhan benim zorumla içtiği üçüncü çayından bir yudum alırken. Suratını sağa sola yamultup, dişlerinin arasından bir nefes çekti. "Yaman Uyar güçlü bir adam. Siyasi bir durumu yok, bundan eminim. Şöyle ki ne milletvekili olmak istemiş ne de olma hayalinde adımlar atmış. Ama çok para yedirmiş."

"Böylece hatırı sayılır olmuş."

Dudu her şeyden evvel Yaman Uyar'ın istemeyeceği bir evlat. Bir kere serseri ruhlu ve kesinlikle söz dinlemez. Yaman Uyar'ın kızını illaki devlet üniversitesinde okutma merakı da prensipleri sonucu değil Erhan'a göre. Yaman Bey kızının işe yarayacağı tek noktanın maddi getiriye dönüşecek bir evlilik yapması olduğunu düşünmüş durmuş. Bu yüzden Şafak denen o adamla tanışmalarına sebep olmuş vesaire. Bakmış olmuyor; adamların işine takoz koymuş, alınmış işi fesih ettirmiş. Belki Şafak Topraklı denen adam, Dudu'nun Orhan ile olan ilişkisinin apaçık basına sızmış olması nedeniyle bu evlilik projesinden vazgeçmişti. Videoları da biliyorsa ne ala zaten. Ancak Erhan'a göre Şafak denen adam o kadarını bilmiyorsa da Yaman Uyar biliyordu. Kızının katili olacak kadar gözünü döndüren şey ise başkaydı. Erhan bunu söylediğinde Yaman Uyar'ın paraya, evladından daha çok önem verdiği noktasına değinecek sanmıştım ama Erhan, asıl bombayı o anda patlattı.

"Yaman Uyar yirmi beş yaşında bir batın ameliyatı geçirmiş."

"Yani..."

"Bu ameliyat esnasında sperm geçen yollarda kesikler oluşmuş."

"Yani..."

"Yaman Uyar kısırmış!"

"Oha!" bunu o kadar yüksek sesle söyledim ki oturduğum kafeteryada etrafımızdaki masalardan yadırgayıcı bakışlara hedef olmuştum. Erhan *eh be* dercesine bakarken, heyecanla eğildim Erhan'a ve fısıldadım. "Dudu kimin kızıymış?"

"Valla ben de merak ettim. Ama sanırım bizi ilgilendiren Dudu'nun biyolojik babasından çok Yaman Uyar'ın bunca zaman sonra başkasının kızına sahip çıkıp ondan gerçekten vazgeçip geçmediği... Hem de alnına sıkılan tek kurşunla, kurda kuşa yem olsun diye bir göl kenarında terk edecek kadar kin dolu bir cinayetle..."

Yaman Uyar'dan en baştan beri şüphelendiğim için kendimde az da olsa ışık görmüyorum değil. Hatta hafiften içten içe böbürleniyorum bile. Ancak bu noktaya beni ulaştıran Erhan'ın hakkını da ödeyemem. O olmasa hayatta bu kadar net bilgiler olmazdı elimde. Mesela; adamın hastanelerdeki işlemlerine kadar araştırmak... Neden ve nereden gelecekti ki aklıma?

"Peki, Yaman Uyar bu işi kime yaptırdı?"

Erhan bu noktada biraz düşündü. Adeta ilk kez düşünüyor gibi... Ama eminim ki bir taraftan da bu varsayımla beynini çalıştırıp durdu.

"Vallahi bu iş için senin Güven biçilmiş kaftan!" Gözlerimi devirdim. Hiç üstelemeden gülümsedi. "Şaka yapıyorum, adam cinayet saatlerinde nerede olduğunu şahidi ile ispatlamış. Ama hem birini öldürecek kadar gözü kara hem de Dudu'nun ellerinden tutup kolayca gideceği kadar onlara yakın biri."

Bu konuda Güven'le konuşmam şarttı. Erhan'a da böyle söyledim. "Araştıralım bakalım! Güven gibi çalışan kim varmış Uyarlarda?"

Yaman Uyar'ın, Levent'i neden öldürttüğünün açıklaması ise Erhan'da henüz yoktu. Ama kızı ile olan ilişkisine bağlı bilinmeyen detayların olduğuna neredeyse emindi.

Çaylarımızı bitirip toparlandık. Arabaları park ettiğimiz belediye otoparkında görevliye ücretleri öderken aklıma gelenle durakladım. "Erhan baksana!" Arabasına geçmeden gerisin geri döndü. Arabalarımız arasındaki iki araçlık farkı aşıp benimkinin önüne geldi. Bekledi.

"Sen hiç Kürtçe biliyor musun?" Başını iki yana salladı. "Peki, ailende bilen kim var?"

"Kimse! Biz asimile olmuşuz çoktan, göçeli seneler olmuş. Dedemin babası bile kırkından sonra İstanbul'daymış."

Anlaşılan Güven'in telefon konuşmasını tercüme edecek hem Kürtçe bilen hem de benim güvenebileceğim kişi Erhan değildi.

"Fakat..." Tam da teşekkür etmek üzereyken durdum Erhan'ın bağlacı ile. "Annemin bir halası var, Alibeyköy'de yaşıyorlar. Halanın kayınvalidesi Alzheimer hastası, kadıncağız geçtiğimiz bayram kaybolmuş da beni aramışlardı. Karakoldaki arkadaşlar yardımcı mı olmamış ne? Kadın yakın geçmişi unutunca Türkçeyi neredeyse hiç konuşamaz, anlamaz davranıyordu. Oradan kalmış aklımda. Bir şey okutacaksan ver; ona okurum ben, Türkçe karşılığı ile dönerim sana."

Şimdi Erhan'a nasıl derdim ki ben "Güven'in telefon görüşmesini kaypak bir tutumla kaydettim, kiminle ne konuştuğunun merakında kuduruyorum," diye? Derin bir nefes aldım, o kaydı Erhan'a vermek ile vermemek arasında. O boşluğu dolduran yine Erhan oldu. "Ama o kadar gitmeye de lüzum yok, merkezde de pekâlâ buluruz bizim o taraflı, Kürtçe bilen arkadaşlar."

"Merkezlik iş değil bu ya. Senin Alzheimer güzeli daha münasip! Ben sana metni ulaştırırım lazım olursa; sağ ol!"

Israrcı olmadı ya da altını üstünü deşmedi. Oysa meraklıdır Erhan her konuda. Belki de mevzunun Güven ile ilgili olduğunu direkt anladı. Anladı ve bu konuya müdahil olması gereken kişi olmadığının kanaatinde uzak durdu. Erhan'ın, Güven hakkındaki fikirlerini de merak etmiyor değildim.

* * *

Güven içmeyi sevmiyor diye yol üzerinde balık değil, 'Manisa Kebabı' için şahane kesim yapan mahalle kasabından kıyma aldım. Garnitürler için bir markete girdim, iki üç çeşit alkolsüz meşrubatla dolu poşetleri kollarım koparak taşıdım arabaya. Oradan da asansöre! Güven'in tam olarak hangi saate geleceğini bilmiyordum ama o geldiğinde her şeyi hazır etmek hevesindeydim. Malzemeleri mutfağa bırakıp, bir koşu üzerimi değişip elimi yüzümü yıkadım. Saçlarımı küçük bir, iki tokayla başımın arkasında topladım, ön taraflardan saç tellerim yemeğe heves etmesin diye. Mutfakta kullandığım müzik çaları açtım, hafızada kayıtlı müziklerin mutfağıma yayılmasına izin vererek işe koyuldum. Bir buçuk saat sonra hem sofram hem de yemeğim hazırdı. Babamın, iki kişilik romantik yemekler için annemin mutlaka özel takımlar kullandığını anlattığı çocukluğumdan kalma bir hevesle birkaç yıl evvel satın aldığım, beyaz porselenin üzerine mavi geleneksel çizgilerin nakşedildiği o takımları serdim. Tabanındaki saten beyaz masa örtüsüne, maalesef ki tek takım olan çatal bıçaklarımı da adaba uygun sıraladıktan sonra mum yakıp yakmamakta kararsızdım. Çünkü Güven gibi bir adama aşırılık yapmak hevesinin kursağında kalması demek olabilirdi. Neyi yadırgayıp, neyi takdir edeceğinin garantisi yoktu. Kapı çaldığında masanın başın-

da durakladım. Üzerimdeki yemek kokuları ile kapıyı açacaktım ve sofraya kendimden daha çok özendiğim gerçeğinin yeni idrakındaydım. Alelacele üzerimdeki mutfak önlüğünü çıkarıp kirli sepetine yolladım ve biraz nefes nefese kapıyı açtım. Bir an Güven'in sakinleştirici etkisi ile kalakaldıysam da elindeki tek dal gülü görmem gecikmedi. Şaşırdım! Hoşlandım da elbette. İlk kez çiçek aldığımdan değil ama ilk kez bir erkeğin elindeki çiçeğe heyecanlandığımdan... Uzanıp yanaklarından öptüm. Buna alışsın istedim, bir yere girerken nasıl davrandığı umurumda bile değil ama benim yanıma geldiği anda beni görmek için sabırsızlanışlarının karşılığı bir hamle görmek istiyorum. Elindeki çiçeği uzattı. "Teşekkür ederim," dedim. Utandı! İkili ilişkilerde ne kadar acemi olduğunu ispat ediyor bu halleri. Eminim Hacer'e hiç çiçek almamıştır ama ya Buket'e? Sanırım ona da hiç almamıştır. Elinden tutup içeri girmesi için çektim. Anlık dokunuşu ılık bir ten hissi ile donattı beni. Ayakkabılarını çekmek için duvara yaslandı, botlarının yanında ki fermuarları indirip doğrulurken ayaklarının yardımıyla ayakkabılarını çıkardığı esnada montunu da uzatıp bana verdi. Müziğin görüntüsü varmış gibi sesin geldiği tarafı, mutfağı işaret etti. "Ne dinliyorsun?"

"Bilmem ne varsa sırada çalıyor işte. Geç içeri, sana yemek pişirdim."

Adımları benim önümden salonu buldu. Sofrayı görünce durakladığını gördüm gibi oldu ama hemencecik elimdeki çiçeği yemek tabağımın yanına usulca bırakıp onun yanına iliştim. "Çok aç mısın? Hemen hazır istersen yemek..."

"Güzel kokuyor."

"Manisa Kebabı pişirdim sana. Babamın bollamadan sonra pek gitmez ama..."

Dün akşamı hatırlattığım pek de iyi olmamıştı. Öyle hatır için bulunmuştu sanki sofrada, iştahsızca yediği yemeğin lezzetinden bir şey anladığını sanmam. Yanıtsız bıraktı sözümü; ne babamın yemeği hakkında bir söz etti ne de birazdan yiyeceği hakkında.

"Öyleyse geç sofraya sen, ben yemeği getireyim."

İtirazsız kalktı, ellerini yıkamak üzere banyoya geçti. Ben de o sırada mutfaktaki müziği değiştirdim. Birkaç deneme sonrası Barış Manço'nun efsane yorumundan "Gamzedeyim Deva Bulmam" denk gelince yemeği servis kabına alıp içeri döndüm. Oturmak üzere masanın etrafında duruyordu. Oturması için masanın başını gösterdim. Oraya geçti!

"Biraz yağsız olur bu yemek ama sanırım ben fazla kaçırmışım yağı." Yorumsuz tabağına konan yemeğe baktı. Kendi servisimi de aldıktan sonra mutfağa dönüp müziği en baştan başlattım. Sofraya geri döndüm, su servisini yaptım ve bu gece için içki içmeyeceğimizi duyurdum. Konuşmaktan pek hazzetmediği zamanlardan birinde olduğumuzu düşündüren sessizliği ile "Eline sağlık," dedi sadece. Yemeğe başladıktan sonra da bir süre hiç konuşmadı. Sadece Barış Manço ve onun "Hey hey!" diye inlettiği ortalığın sükûneti vardı. Sırf birkaç kelam edelim diye soruşturma detaylarından da konuşmak istemediğimden aslında Güven'in sohbet etme tarzı olmayacağını tahmin ettiğim bir noktadan giriş yaptım.

"Sen nasıl müzikler dinlersin?"

Ağzına attığı lokmayı ağır ağır çiğnerken başını kaldırdı yemeğinden. "Dinlemem!"

"Hiç mi?"

"Hiç değilse de yakın. Müzik dinleyecek ortamım yok."

"Ortamın varken ne dinlerdin?"

"Birlikte yaşadığım insanlar ne dinlerse..."

"Peki, çok sevdiğin bir şarkı, bir türkü yok mu?"

Parmaklarının arasındaki çatalla oynayarak, mimikleri düşünceli bir halin koynunda bir süre cevap vermedi. Sonrasında ise tek bir cümle kurdu: "Doruklara sevdalandım."

Böyle bir şarkı yoktu bana göre. O anda uydurmuştu Güven. Belki beni etkileyebilmek için... Güven'in buna ihtiyacı yoktu. Koca bir demet gül uzatıldığında bana onun tek dal kırmızı gülü kadar şey anlamamıştım.

"Kim söylüyor?"

"Ahmet Kaya."

Kaşlarımı kaldırdım. Erhan'ın dinlediğini duymuştum çoğu kez. Farklı gelmişti sanatçının sesi kulağıma, çok da kulak kabartmamıştım ne söylediğine.

"Mırıldansana biraz, nasıldı?"

Gülümserken kendisiyle alay eder gibiydi. "Hiç duymak istemezsin!"

"Ya lütfen!"

Israrım boşunaydı. Güven, sesinin herhangi bir şarkıya göre olmadığını, sonsuza kadar susması için yalvarmamdan önce bu ısrarı kesmemi söyledi. Kalktım yerimden, mutfaktaki müziği kapattım ve masama geri dönüp telefonumda-

ki video oynatıcıya girdim. Sanatçının adı aklımdaydı ama şarkının adı için yeniden Güven'e danıştım. İkiletmeden cevap verdi: "Doruklara sevdalandım!" İtiraf gibiydi dudaklarında bu iki sözcük. Sanatçısına da bu kadar yakışacak mıydı bilmiyordum ama o an istedim ki nefret de edecek olsam; o söylesin! Müzik çalmaya başladığında memnuniyet yerleşti Güven'in yüzüne. Müthiş bir kültür sentezi ile birbirimizin sevdiği müzikleri sırayla dinlemekti bana göre yaptığımız. O, yemeğine dönerken ben arkama yaslandım. Hızlı yiyordu yemeğini. Hatta öyle hızlı ki birazdan doyduğunu söyleyecekti ve ben daha iki lokma çiğnemiş ve yutmuş olacaktım.

"Güzel adamsın Güven," dedim. Tabağındaki son lokmalarını da yerken tekrar yemek isteyip istemeyeceğini sorduğumda, iki elini kaldırarak doyduğunu söyledi.

"Ellerine sağlık, gerçekten güzel olmuş. Fakat gerçekten güzel olana *güzel* derim ben, bilesin!"

"Ben de öyle yaparım," diye övündüm karşılık olarak. "*Güzel adamsın* diyorsam öylesin!"

"Sakallıyken mi sakalsızken mi?" Çenesini yeniden kaplayan sakallarına baktım. Ona yaşanmışlık yüklüyordu sakalları, çirkin bir adam kılmıyordu ki onu. Gördüklerini, üzerine binen sorumlulukları temsil ediyordu gözümde.

"Her iki halinle de! Alay etmiyorum. Kız güzeli olmayabilirsin ama güzel adamsın. Bakılası, yakışıklı ve seksi!" Son kelimeme dudak içlerini geveleyerek sırıttı. "Seksi olmak utanılacak bir şey değil."

"Utanmadım! Sadece çok profesyonel yalan söylüyorsun, şaşırıyorum."

"Peki, kapatıyorum bahsi!" Bardağımdaki suyu bir dikişte içtim. Yemeğim Güven'in söylediği kadar güzel olmadığından iştahımın çoktan kaçtığını ise gizledim. "Madem karnın doydu asıl meseleye geçelim mi?"

"İçimden bir his beni kullandığını söylüyor komiser hanım!"

"Evet, bunu inkâr etmiyorum. Seni kullanmak zorundayım. Ama söz veriyorum bu soruşturma dosyası kapanınca seni bir daha hiç kullanmayacağım. Sadece gerçekten yemek yemen için evime davet edeceğim." Buna dair şüpheleri varmış gibi düştü yüzü. Aklında neler olduğunu bilmek için yandım tutuştum. Gitme söylemleri duyacaktım belki deşsem. Korkumdan deşemedim! "Uyar ailesinin senden başka güvenilir çalışanlarının isimlerini istiyorum."

"Fidye için kaçırdıkları kızı öldürmeye mi karar verdiler, diyorsun?"

Tahmini hoşuma gittiğinden güldüm. "Yaman Uyar'ın azmettirici olduğunu ve tetikçisini Dudu'nun da sevdiği, inandığı birilerinden seçtiğini düşünüyorum."

"Öyleyse beni tutuklayabilirsin!"

Şaka yapıyordu aklınca ama suratı kırk kat olunca çok da anlaşılmıyordu. Yine de burnumu kıvırdım. "Bana yardımcı olacak mısın Güven?"

Kalktı masadan, salondan yatak odası ile banyoya ortak açılan hole yönelince yeniden ellerini yıkamak üzere gittiğini fark ettim. Yavaştan toplamaya başladım sofrayı. Döndüğünde alakasız bir şekilde benim kuş kadar yediğimden bahsetti.

"Sen öyle hızlı yiyorsun ki izlerken doydum," dedim ben de. Mutfağın kapı girişinde durduğunu fark etmeden söy-

lediğimde, bunu burun buruna geldiğimizden habersiz az kalsın ona çarpıyordum. Omuzlarımdan tuttu, gözleri gözlerimde uzunca bir süre kalınca etkisinde afallayıp her şeyi unutmak endişesinin uzağında kalpten gitmek kaygısıyla konuştum. "Sanırsın önünden birileri kaçırıyor."

"Kaçırırlardı."

"Ne?"

"Kim hızlı yerse o daha çok doyardı!" Kardeşlerinden bahsettiğini anladım. Babamla ikimize düşen koca bir tencere bollamanın karşılığında dokuz kardeş, anne, baba. Yüreğim daraldı. Anlamamış gibi gülümsedim, dikkatle bakmaya devam ettiği gözlerimden her zaman kırpabildiğimi yani soldakini kırptım.

"Gözlerimde ne var?"

"Gözlerim var!"

"Gözlerin ne istiyor gözlerimden?"

"Gerçekleri görmemeni."

"Ne demek o?" Huzursuzca geri çekildim. Elleri omuzlarımdan çekildi. Mutfak işine yöneldim. "Kendi kendine dram yaratıyorsun Güven. Gerçek dediklerin yine aynı safsatalarsa onları ben görmüyorum, sürekli sen görüyorsun!"

"Belki de sana dair daha çok şey görme imkânım olduğundadır ne dersin? Hani aileni, yaşadığın hayatı, nasıl bir dünyanın kadını olduğunu görme imkânı bulduğumdan. Sana gelince beni sadece bu şehrin sınırlarında tanıyorsun."

"Yeterli!" diye terslendim, tabakları bulaşık makinesine yerleştirirken. Desenleri makinede bozulabilirdi ama o an düşünemedim. "Bu şehrin sınırları dışında da içinde de

Güven sen olduktan sonra baş edilmeyecek şeyler olmayacak. Kalıbına uygun laflar etmiyorsun Güven, sanki sana 'Seninle evlenelim,' dedim. Birlikte geçirdiğimiz zamana biraz saygı duy lütfen!" Sinirlenmiştim. Abartıp abartmadığımı düşünemeyecek kadar kontrolsüz söylendim. "Sürekli aynı tantana! Ayrı dünyaların insanlarıyız klişesine amma meraklıymışsın ha!"

"Kızma tamam." Kolları ardımdan belimi sardı. Sımsıkı! Dudakları saçlarımı taradı; yumuşacık. Titredi bedenim, bacaklarım daha az hissetti, gözlerim istemsizce kapandı. "Belki de ben abartıyorumdur. Olabilir!"

"Olabilir değil, öyle! Anı güzel geçirmek denen şeyden habersizsin."

"Şu anı mı?" Usulca eğildi nefesi yüzüme. Boynumdaki boşluğa yerleşti dudakları, bedeni iyice çekildi bana doğru. "Eğer şu ansa kastımız güzel geçirmek denen şeyin haberini veriyorum. Güzel geçecek!"

"Şapşal!"

"Kadınlar erkeklere hakaret etmezler."

"Bu kadınlar da erkeklere hiçbir halt edemiyorlar."

"Olur mu? Olmazsa olmaz yapabildikleri var."

"Neymiş?"

"İtaat! Kadınlar erkeklere sadece itaat ederler!"

16. GÜN

Güven, Yaman Uyar'ın yanında çalıştırdığı kişilerin herhangi biri ile kızının katili olmalarını isteyecek kadar işbirliği içinde olamayacağını söyleyip durunca, bu işte sadece Güven'in öngörüleri ile hareket etmemin akıllıca olmadığını düşünerek, öğleden önce Susam Hanım'a cep telefonundan ulaşıp dışarıda görüşmek istediğimi söyledim. Bunu ne yadırgadı ne de etraflıca düşündü. Mekânın adını bile kendisi söyleyerek ev sahipliği yapmak istedi ancak cemiyet dedikleri kesimden birileriyle karşılaşırsak erkek tipli bir kadınla takılan Susam Hanım hakkında ileri geri konuşulmasını istemedim açıkçası. Böyle söylediğimde beni ince düşünüyor olmamdan dolayı takdir ettiğini söyledi. Kibar bir hanım olma özelliğini onu tanıdığım ilk günden bu yana korudu hep Susam Hanım. Benim belirlediğim kafede, bir çam ağacının gölgesinin düştüğü pencere kenarındaki masalardan birinde, benden önce gelmiş bekliyordu. Geç kaldığım için özür dilediğimde ayağa kalktı ve eski bir ahbabını gören birinin mutluluğunda uzanıp yanaklarımdan öptü. Çok yadırgadığımı söyleyemem. Susam Hanım'ı tanıdığım ilk günden bu yana anneliğin insanın yüreğine nasıl bir yük yüklediğini görmüş ol-

mamdan ötürü ve belki de annesiz büyümüş bir çocukluğun yetişkini olmamdan ötürü ben de kendimi ona yakın hissetmiyor değilim. Karşısına oturdum. Önündeki fincana baktım, kahve içiyordu. Türk kahvesi değildi, şu son zamanların popüler, daha yumuşak içimli kahvelerinden biriydi. Bense göz göze geldiğimiz garsondan demli bir çay istedim. Montumu çıkardım, sandalyeme astım. Hal hatır sordum. Benden alacağı haberlerin merakında kısa kesti bu faslı.

"Susam Hanım, sizinle açık konuşmak istiyorum." Doğru yapıp yapmadığımı bilmeden, giriştiğim samimiyet gösterisinin sonunda kaybeden taraf olmaktan korkarak gözlerindeki ışığa inanıp devam ettim. "Ben, Dudu'nun ölümü ile alakalı, polise hiç iş düşmeyecek şekilde yapılan düzenlemelerden, sınırlamalardan eşinizi sorumlu tutuyorum. Bu sorumlu tutmaktan da öte bir şey. Siz de biliyorsunuz ki bu cinayetin açığa çıkması için tek başıma yapabileceklerim sınırlı. Bunu bile bile şubede saha tecrübesi en az kişinin soruşturmanın ismi olması da bana maksatlı geliyor." Açık tenli, çekik bakışlı, kumral saçlı bir kadın Susam Hanım. Dudu'yu fotoğraflarından tanıdığım kadarıyla ne annesine ne de Yaman Uyar'a hiç benzemez. Aksine Susam Hanım ile Yaman Uyar'ın birbirine çok benzediğini düşünebileceğim ortak noktaları var. Dudu, babası her kimse birebir onun kopyası olmalı. Zavallı kızcağız, belki bu yüzden kendisini dışladı ve farklı hissedip en güzel çağlarını ziyan etti. Gelen çayımı aldım garsonun elinden, teşekkür edip başımızdan ayrılmasının akabinde yeniden konuşmama devam ettim. "Bu, ikimizin arasında kalacak bir sır olacak. Asla ve asla üçüncü kişiler bilmeyecek. Yaman Bey, Dudu'nun biyolojik babasından haberdar mı?"

Kadının gözleri, yuvasında dört döndü. Bütün dikkatime rağmen etrafta bizi dinleyen birileri olma ihtimali varmış gibi sağına soluna bakındı. "Rica ederim," dedi bir toparlanma çabası içinde. "Kendinize gelin!"

Onunla birlikte ben de ayaklandım. Bulunduğum mesafeden uzanıp elini tuttum. "Elimde resmi kanıtlar var Yaman Bey'in kısır olduğu konusunda."

Öfkeli olduğunu görmem zor değildi. "Kısır demek değil ki! Aşılama var, tüp bebek var. Bir sürü yöntem var tıpta."

Peki, biz bunları düşünmüş müydük Erhan'la? Afalladıysam da belli etmedim. Israr edip ağzından laf almak umuduyla yalan söyledim. "Dudu'nun babasının kim olduğunu biliyorum!"

Gerisin geri oturdu. Başı önünde, için için ağladığı saniyeler geçmeye başladı. Bir kâğıt mendil uzatıp sakinleşmesini bekledim. Gözlerini sildi. Göğsü bir kabarıp bir iniyordu. Bu mesele ne çok acı çektirmişti ona, kim bilir? Belki de körkütük sevmişti Dudu'nun babasını. Tüm bu düşünceler aklımdan geçip giderken Susam Hanım'ın cümlesi ile afalladım. "Güven mi söyledi bunu size?"

Aklımı kullanamadım. Kullanabilseydim; Güven'in bildiği halde gizlediği gerçeği, Susam Hanım'ın aklına ilk gelen isim olan Güven'i köşeye sıkıştırarak öğrendiğimi ima ettiğim bir ortam yaratabilirdim. Ancak bir sukut-ü hayal yaşamış olmasaydım. "Güven, Dudu'nun babasını tanıyor mu?"

Bir çuval inciri mahvettiğimi Susam Hanım'ın ağlamayı kesip kaşlarını çatarak "Aşk olsun!" deyişiyle anladım. "Beni kandırdınız! Siz babasını falan tanımıyorsunuz," deyip kınayan bakışlarla yerin dibine soktu beni.

"Yanlış anladınız," demeye kalmadı ki bu sefer daha ciddi hamlelerle toparlanmaya başladı Susam Hanım. Ne söylediysem durduramadım. Sonunda yediğim haltı kabul edip özür bile diledim. Peşi sıra gidip iş birliği yapmayı teklif ettim. Yaman Uyar'ın bir numaralı zanlı olduğundan bile bahsettim. Bir çuval incirden daha fazlasının peşinde değildim ama oldu bir kere. İncirler berbat oldu. Kadını arabasına binene dek taciz ettiğim yetmez gibi bir de binmeden evvel söylediği son sözü hazmetmeye çalışıp durdum, yüzüme kapattığı kapının ardından.

"Sizden bir anne olarak kızımın katillerini bulmanızı istedim Zehra Hanım; dedikodu peşinde koşmamızı değil."

"Ama Susam Hanım, bu dedikodular cinayetin ana nedenlerini oluşturuyor mu oluşturmuyor mu bunu anlamam için öğrenmem şart," diyebilseydim eğer daha sonrasında sinirden tepinip durmayacaktım.

* * *

Kıytırık bir köşeye park ettiğim aracıma doğru yürürken öfkemi halen kontrol edemiyor olmamın neticesinde Güven'i aradım. Telefon üçüncü çalışta açıldı ve ben stratejik davranıp Güven'in ağzından da laf alabilecekken... Ah, ne geliyorsa başıma hep bu düşünmeden yaşadıklarım yüzünden geliyor.

"Sen benden böylesi bir gerçeği nasıl gizlersin?"

"Zehra..."

"Nasıl söylemezsin Dudu'nun öz babasını tanıdığını?"

"Ne?"

"Yazık, ben de sana güveniyorum her daim. Çalıştığın ailenin yasak ilişkilerini gizleyeceğim diye..."

"Ne diyorsun Zehra sen?"

"Susam Hanım, Yaman Bey'i aldatmış. Dudu'nun babası başkasıymış."

"Öyle mi?" Samimi bir ses ulaştı kulağıma. Bir an bir şeyleri yanlış anladığımdan neredeyse emin oldum. Ancak inadım yok mu? Kör olası kamburum!

"Bir de bana '*Öyle mi?*' diye blöf yapma! Susam Hanım bana senin bildiğini ve öğrendiklerimi senden öğrendiğimi ima etti. Ama sen, bana bırak bunu söylemeyi, Yaman Bey'in kısır olduğunu bile söylemedin."

"Yaman Bey kısır mıymış?"

"Senin gibi! Bu yüzden kendini ona yakın mı buluyorsun? O da cemiyete kendisini ispatlamak için karısının başkasıyla yaşadıklarına göz yummuş, bir başkasının çocuğunun resmi kayıtlara göre babası olmayı..." Sözümü kesti Güven.

"Yahu sen nasıl polissin? Bu nasıl parça birleştirmektir? Elinde bu kadar bilgi var ve sen vara vara bu kanıya mı vardın? Gözlerim yaşardı!"

Telefonu kapadı. Onu Yaman Bey'le yakınlaştırmak adına kurduğum cümleler... Gereksizlikten öte saçmalıktı. İyiden iyiye tuhaflaşıyorum bu soruşturmanın peşinde. Gerçekten kanaat oluşturduğum meselelerin üzerine bile gidemediğim, sistematik çalışmadığım da göz önüne alınırsa ilk işinde çakozlamış bir çömez olarak dilden dile anlatılırım artık. İyi de bu ilk iş efsaneleri daha da sinir bozucu olmaz mı benim için? Erhan'ı aradım! Bugün kendimi soruşturmaya değil Güven'in benden ne gizlediğini bulmaya adamalıydım.

"Beni Alibeyköy'deki halanın evine götür!"

Erhan gibi adamlardan bir şeyi bir kez istersin. Sonrasından emrine amade olurlar. Ama gönül, hiç böyle adamlara gidip yapışmaz. Gönül, düşer bir lüzumsuzun peşine sarpa sardırır, bocalatıp el âlemi sana güldürür.

Gördüğüm en dik yokuşlu sokakta oturuyordu Erhan'ın halası. Daha önceden haberli olduğu için daha adım seslerimizi duyup biz kapıya gelmeden kapıyı açtı kadıncağız. Sevgiyle sarıldı yeğenine, gözlerinden öptü eski bir âdetin hasrete vurumu ile. Sıcak, samimi bir evin sınırlarında kurtarıcım kayınvalideyle görüşmeden evvel Erhan'ın halasının teklifi ile salona geçtik. *Anne* diye hitap ettiği kadını odasında tutuyorlarmış gün içinde, yoksa bir anda kendi evinde olmadığını, kaçırıldığını iddia edip saldırganlaşarak eşyaları vurup kırabiliyormuş. Kendi odasında zarar göreceği eşya sayısı daha az olduğundan böylesini uygun görüyorlarmış. Dış kapı da bu yüzden biz içeri girer girmez ardımızdan kilitlenmiş. Yoksa bir boşluğa getirip kaçıyormuş. Köyüne gideceğini söylüyormuş her seferinde. Erhan'ın halası Mümtaze Hanım bile o kadar yaşlı bir kadındı ki diğer kadının yaşını hesaplayamadım. Bizim için kete yaptığını söyleyen Mümtaze Hanım'a ayıp olur mu demedim ikramları hazır olana kadar diğer kadını –Erhan ona *nene* deyince benim de *nene* diyeceğim- yalnız görmek istediğimi söyledim. Yine de Mümtaze Hanım kapıdan beni tanıttı. "Bizim Erhan'ın iş arkadaşı," dedi. Ancak, beyaz tülbendinin uçlarındaki gümüş boncukları alnının üzerine dökülecek şekilde başının etrafında dolamış, buruş buruş yüzünü asarak bana bakan nenenin ne Erhan'ı tanıdığı vardı ne de kim olduğu konusunda bir fikri. Mümtaze Hanım, idare etmemi ezilip bükülerek rica ederken içeri girdim ve ka-

pıyı örttüm. Birazdan nene ile paylaşacağım ses, sadece bana ait saydığım mahremimdi ve herhangi birinin Güven'in söylediklerini duymasını istemiyordum. Kadının elini öpüp yanına oturdum. Sonradan öğrendiğim kadarıyla, en büyük oğlunu terör yüzünden kaybetmiş ve son günlerde de sadece onun adını anar olmuş. O yüzden beni rahmetli oğlu Hasan'ın karısı sandı. Başımı örtmediğim için biraz söylendi. Yeni gelinlerin hep böyle olduğundan bahsetti. Açık saçık olmaya meraklıymışız biz, kocamızın parasını saçıyormuşuz ortalığa. Erhan'ın söylediğinin aksine Türkçesi anlaşılırdı. Oturduğu divanın kenarına iliştim. Altımda bir haşırtı vardı. Adını hiç öğrenmeyi düşünmediğim nenenin altına her ihtimale karşın naylon bir örtü sermişlerdi. Kadın ak, pak, temiz duruyordu ama belki de biz geleceğiz diye yeni temizlemişlerdi onu. İnsan çişini yapmayı unutacak kadar yaşayacağını bilse yine de uzun ömür ister mi, diye düşündüm durdum.

"Sen Kürtçe biliyormuşsun öyle mi nene?" Konuya bir anda kısa kes dercesine girdim. Alınacak değildi ya halen kendi bildiklerini anlatmaya devam etti. Öyle uzun konuştu ki nene Mümtaze Hanım, çayımı ve ketemi o odaya servis etmek zorunda kaldı. Ne bir şey yiyecek halim vardı ne de içecek. Telaşım daha büyüktü! İkramlar için teşekkür edip yeniden nene ile kontak kurmayı denedim. Kimi cümlesini anladığım kimi cümlesini hiç anlamadığım neneyi sonunda susturmak için telefonumda ki ses kaydını çalıştırdım. Bir kulak kesildi önce. Sesin nereden geldiğinden habersiz, etrafına bakındı. Âlem bir neşeyle kıkırdadı. "Hay Allah canını almaya Hasan nere saklandın?" dedi omzuma vurarak. Elimdeki telefonu gösterdim.

"Hasan sana ne söylüyor bak nene?" dedim. Bunu kullandığım için utanıyorum. Kadının yarım asırlık acısı benim kozum olduğu için ayıbım büyük ama neneden başkasına da dinletemem kaydı. Cümleleri ya da kelimeleri tam yazabilsem kendimde çeviri yaptırabilirim internetten ama tam yazabilmek marifet sayılır. Hiç bilmediğin bir dili nasıl anlarsın ki?

Nene, Hasan'ın söylediğini sandığı Kürtçe sözlerin hepsine Kürtçe cevaplar verdi. Her seferinde hem de "Ben bunu daha önce de duymuştum," demeden. Her seferinde Güven'in telefonu kapatıp, benimle konuştuğu ana gelene kadar aynı şeyler tekrarlandı aramızda. Ama nene Türkçe tek tercüme yapmadı. İflahım kurumuş bir şekilde; telefonumu, çayımı ve tabağımı alıp kalktım. Odasından çıkmak üzereyken durdurdu beni. Hasan'ı görürsem ona üzülmemesini, çocuğu olmazsa ona yeni kadın alacağını söyledi. Hatta Mehtigillerin Zeynep'i alacakmış.

* * *

Güven'in konuşmalarını beş yüzüncü kez dinlediğim ve sözde kelime kelime bir kâğıda yazarak tercümesini bulma çalışmalarım, kapının sesi ile bölündü. Ses kaydını kapattım, not kâğıtlarımı bilgisayarımın arasına sıkıştırıp, diz üstü bilgisayarımı katladım. Ve karşımda Güven vardı. Gelmesini hiç beklemediğimin farkında geri çekildim, kendimden emin ve asla taviz vermeyeceğimin telkininde içeri geçtim. Bilgisayarı masanın üzerine kaldırdım. Güven, ardım sıra geldiğinde paltosunu falan çoktan çıkarmıştı. Teklifsiz oturdu ben masanın önünde ayakta kalırken. Ellerini birleştirip bana bakarken "Sen yanlış anlıyorsun!" dedi. Bek-

ledim doğrularını anlatsın diye. "Benim Yaman Bey'in çocuğunun olup olmadığından haberim bile yok. Sadece Susam Hanım'ın zamanında bir çalışanıyla bir şeyler yaşadığını biliyorum. Onu da bana referans olan aileden öğrenmiştim. Dudu'nun babası kim nereden bilebilirim. Susam Hanım bildiğimi sanmış olmalı!" Güven'in kendisini böylesine savunduğuna ilk kez şahit oldum. "Halen benden şüpheleniyor olman çok incitici Zehra. Sana yalan söylediğimi sanıyor olmalısın. Hayatımı anlattım, daha ne yapayım?"

Daha ne yap? Paniklemesine neden olan şey neydi? Aramızdakilerin sekteye uğrayacağı bir gizem mi yoksa soruşturma ile alakalı açıklar mı? Yaman Bey'in bir numaralı elamanı Güven olabilir mi? Tetikçisi... Levent'ten ne istemişti? Her şey tamam da günlerdir gözlerimin baktığı yere aydınlık yükleyen, kalbime bir neşenin koynunda hisler yaşatan adam iki kişinin katili olabilir mi? Daha fazla hata yapmamak için telefonuma uzandım. Yapacağım şeyi bir iki kez düşündüm. Güven'e ne kadar güveniyorum? Katil olmadığına emin haykırışlarla beni sarsan kalbime dedim ki: *"Dur! Zaten korkum bu değil. Ben, asıl her şey yalan mı ki diye korkuyorum?"* Oynatıcıya bastım. Güven'in sesi salonun içinde yankılandı. Sırtımı sandalyelerden birinin sırtına yasladım. Güven'in ağzı aralık, bakışları endişeli çağırışlarla debeleniyordu tek bir noktada kalabilmek için. Kaydı ilk kez sonuna kadar dinlettim. Onu öptüğüm ana kadar... Kaydı kapadım. Telefonu masanın üzerine koydum. Bekledim söylediği her şeyin farkında olduğumu düşünerek bir pot kırsın diye. Başı önüne düştü, kollarını dizlerinin üzerine yaslayıp başını eğdi. Ya düşündü ya dağıldı. Anlamaya çalışırken ilk adımı ne yazık ki yine ben attım!

"Sana inanmak aptallığımdandı!" Hışımla kalktı. Öyle hızlı üzerime yürüdü ki bir an ne yapacağını kestiremeyip kendimi savunma telaşında silahımı aradım. Sandığım dışında bir hamle ile dudaklarımdan öpmeye başladı. Öpüşmek için fazla sinirliydim ben, öpüştüğüm adam konusunda da nice tereddütlü. Uzaklaştırmaya çalıştım kendimden, ilk fırsatta "Böyle değil, bana o ses kaydında neler söylediğini anlatacaksın?" dedim. İşte ne yaptıysam orada yaptım. Güven'in rahatladığına yemin edebilirim. Daha çok merak ettim. Daha çok... Yüzüne yerleşen belirsiz tebessümü gözlerindeki teslimiyette okuyabildim. Bedenimi daha sıkı sararak "Sana yemin ediyorum hiçbir şey sandığın gibi değil," dedi.

"Ne sanıyorum ki ben?"

"Yaman Bey'le iş birliği falan yapmıyorum ben. O sandığın tetikçisi de ben değilim. Ben birini öldüremem Zehra. O kadar değil! Kaba saba, hatta senin tabirinle *ayı* olabilirim ama birini öldüremem. Hele ki Dudu'yu!"

"Babası kim?"

"Bilmiyorum." Kaçışan göz bebeklerini oymak istedim. Var gücümle itekledim!

"Çık git evimden!" Öyle çok bağırmıştım ki boğazımda tıkandı son hece ve canım yandı. Bir an gerçekten itaat edecek ve gidecek sandım. Bildiğimi sandığım Güven öyle yapardı çünkü. Korktuğu bir şeyler olmasa çeker giderdi, arkasından onun hakkında daha fazlasına ulaşmamın endişesine düşmüş gibi yapmazdı.

"Düşündüğünü söyle bana," dedi.

"O konuşmalarda, benimle ilgili ne söylediğini söylersen ben de sana düşündüğümü söylerim."

Ellerini kaldırdı, teslim olmaya hazır bir suçlu gibi. "Harun'a, en küçük abime, hayatıma şehirli bir kızın girdiğini söylüyordum." Alıngan bir tutumla düşen yüzü kendini savunma telaşının yerine başka hislerin geldiğini gösterir gibiydi. "Umut veremediğimi, yarınım yokken hayatının içinde durmakla gitmek arasında kaldığımı. Bundan sonra köye dönmemin mümkün olmadığını... Babama verdiğim sözü tutamayacağımı..."

"Ne sözü?"

"Bahsetmiştim sana, dayımın kızı ile... Hani yaşı küçük demiştim!" Bahsi hatırladım. Daha fazlasını söylemesi için bekledim. "Babama söz vermiştim, biraz para biriktirip döneceğime ve ona göre nişanlım olan kızla evleneceğime."

"Kız deyip durma, çocuk daha o!"

Kabullenircesine salladı başını. "Bunun en az senin kadar farkındayım. Bu, nasıl bir şey bilmiyorsun çünkü senin aile bireylerin senden asla yapmayacağın şeylerin beklentisi içinde olmazlar."

"Ben de asla yapmayacağım şeyleri herhangi biri için yapmam zaten. Ben bir bireyim!"

"Ben değilim! Vazgeçemediklerim var Zehra. Anneme sahip çıkacak kimse yok. Benden başka! Bakmazlar, biliyorum çünkü babamın emri demiri kestiren cinsten."

"Öyleyse alır gelirsin ananı peşinden, silersin geride kalanları."

"Anam gelir mi sanıyorsun? Anamın ne farkı var diğerlerinden Zehra? O zihniyetin kadını! Babamdan çok bana öfkeli! Ağama, atama karşı gelen, günaha giren benim."

"Güven bana bu palavraları..."

"Palavra mı?" İşte şimdi gerçekten alınmıştı. "Biz seninle gerçekten hiç mi birbirimizi anlamadık?"

"Bana yalan söyledin. Bilgi sakladın. Sana nasıl güvenmemi beklersin?"

"Ben sana yalan söylemedim!" Bu gece ilk kez bu cümle ile bağırdı Güven. İrkildim! Sadece sesi bile yerle bir edici güçte iken ona güvenmesem ve gerçek manada kafamda dönüp duran kuşkuları ona yakıştırsam kendimi nasıl korurdum ki? Bildiğim birkaç derslik boks tekniği ile mi? "Ben..." Tekrar bana doğru yürümeye başladı. Sesi titriyordu, zoraki alçaltmaya çalıştığı için belki de. "Ben, seni senden bile daha çok düşündüm. Bana kapılırsan ve sonu olmadığını bile bile buna izin verirsem, zarar görürsün diye... Sen şimdi beni yalan söylemekle yargılıyorsun. Sana yalan söyleyip ne elde edecektim ben? Katil ben olmadığım sürece bu soruşturmada neden bilgi gizleyeyim senden?"

İşte ben de tam bu noktada kalıyorum ya zaten.

"Gizlemedin mi?" İnanmak için sorulmuş bir soruydu. Başını iki yana salladı. "Korkuyorum Güven, birine yeniden inanıp alaşağı olmaktan..." Ona olan inancımı geçmiş bozgunuma benzettiğim noktada koşup sarıldım. Tek ihtiyacım olan şeyin onun kokusu olduğu düşüncesinde. Başımı göğsüne gömdüm. "Sakladıkların sonumuz olursa ben tekrar yalnız kalırım. Deneme yanılmalar, mutlu olacağım diye kurduğum hayallerin peşinde olmaz insanlarla evcilik oyunları. Seninle yaşadığım şeye mani olmak için çabalarken zoraki işlerin peşine bir daha düşemem. Seni de unutup, bir çentik daha atıp yoluna devam edenlerden olamam. Benim sana olan hislerimin öyle üstüne basılacak bir tarafı yok!"

"Senin bana olan hislerinin mi?"

"Bilmiyorum adı ne? Büyük sıfatlar için erken ama aldatma beni, ben zamanla bir ad koyacağımıza inanıyorum. Eğer gerçekten abine bunları söylediysen o ses kaydında, Dudu'nun katillerini bulur bulmaz bunu etraflıca konuşuruz. Benimle nereye kadar dilersen oraya varım! Ama benden gizleme, gizlenme Güven." Başımı göğsünden çektim. Yüzünde allak bullak o ifadenin yerini değiştirmek için uzanıp dudaklarına bir öpücük kondurdum. Gülümsedi. Gözlerini diktiği gözlerime sundukları ile...

"Adımı duyduğum en güzel sessin."

"Adına bağladığım umudun tek çıkarısın."

Bu anın kurtarıcısına sığındım yine. Hislerime... Teslim oldum hislerimin itelemelerine, kendimi Güven'in kollarına başka türlü attım. Ona inanarak girdiğim koynunun sıcağında dua edecek kadar korktuğum gerçeği vardı. Bir daha inancımla sınanmamak uğruna... Onu kaybedeceğimi sanmak ile sarsılmamak için...

17. GÜN

Ondan, ilk günün sabahında beklediğimi bulduğum sabahtı. Uyandığımda kızarmış ekmek kokuları alıyordum. Nereden geldiğinden emin olamayıp başımı gece holünden salona doğru uzatınca, Güven'in sofra kurduğunu fark ettim. O, beni görmesin diye çabucak geri kaçtım ve banyoya girdim. Yıkanıp, üzerimi de giyindikten sonra içeri döndüğümde sofra tamamıyla kurulmuştu. Boynuna sarıldım. Keyifli olmasını beklememe rağmen biraz durgun oluşundan hiç şüphelenmedim. Şüphelenmedim çünkü gecesinde başka bir adamdı Güven. Öncekilerden farklı hislerle bana sahip olduğunu düşündürecek kadar başka. Yaşamımın geri kalanında onu ne kadar çok istediğimi kulağına fısıldadığımı hatırladığım anıların sabahında, bir nebze gülmesini beklemem kadar doğalı yoktur herhalde. Başparmağımla işaret parmağımı dudaklarının iki tarafından tutup çektim, dudaklarını yanaklarına doğru çekerek zoraki bir tebessüm oluşturdum yüzünde. "Gül azıcık!" dedim. Gülümsedi! Kırgın! Ona güvenmediğime çıkan akşamki mücadelelerden ötürü olduğunu anladım.

"Özür dilerim," dedim geç de olsa. Neden dilediğimi bile sormadı. Ama özrümü kabul ettiğini de ifade etmeyince üsteledim. "Seni seviyorum ben!" Oturduğu sandalyede sol elini, koyduğu masanın üzerinden çekip saçlarıma uzandı. Kısacık saçlarımdan yanaklarıma kaydı parmakları. Sordu: "Beni seviyor musun?"

"Seviyorum. Sen beni sevmiyorsan da ben seni seviyorum. Eminim, sizin oralarda bunu kadınlar asla söyleyemezler."

Başını onaylarcasına salladı. "Bende sevecek ne buldun acaba sen?"

"Onu ben de merak ediyorum," dedim kıkırdayarak. Yemeğime dönecektim ama parmakları halen yanağımda olunca söyleyecek bir şeyleri olduğunu düşünüp yeniden ona yöneldim. Parmakları, yüzümden çekilince uzanıp benim börekçiden aldığı böreklerden kendime servis yaptım.

"Börekçiye bu kılıkta mı gittin?" dedim üzerindekileri gösterip geçmişi küçük bir nüansla anarak.

"Yo, hayır. Bu giyinmiş halim. Senin kuğu baskılı havlularından birini belime sardım."

Gülerek çatalımın ucundaki dilimi ona uzattım. "Ye hadi, daha şubeye gideceğim. Bekir Savcı ile buluşmam lazım."

Çatalımdaki lokmayı aldı. Her zamankine göre daha yavaş çiğnerken "Akşam mutlaka gelirim. Evde ol, olur mu?" dedi.

"Buraya yerleşmek niyetindeysen Güven Bey, haber etsen iyi edersin."

"Önce alıştırma yapalım, sonra bakarız!"

"Bakalım," dedim şimdiden bunun heyecanı ile. Gerçek bir ilişkiye duyduğum hasretin koynunda Güven'le birlik-

te evden çıktım. Onu işine bırakıp, şubeye dönerken Bekir Savcı'yı aradım. Ona, Yaman Uyar'ın çocuğunun olmadığını gösteren belgelerle gidecektim. Arama izinleri, gözaltı gibi resmi işlemlerde bir şeyler yapmasını sağlayacak adımlar için de öğleden önce Erhan ile Dudu'nun doğum raporları işini araştıracaktık. Hangi hastane, hangi saat, normal mi sezaryen mi... Erhan'a göre her mesele doğumdan ölüme kadarı bilmekle çözülüyordu. Yakın tarih her zaman çözmüyordu soruşturmaları. Şubede Erhan'ı beklerken Güven'in geceki hallerinin hayaline teslim oldum. Ses kayıt listesine kaydettiğim konuşmasını silip onunla yaşadığım o kırgınlık dolu lafları bir daha hatırlamamak niyetinde masamda otururken, elim telefonda; kayıt listesine girdim. Silinmişti. Yanıldığımı düşündüm, birkaç kez kontrol ettim. Yanlış hatırladığımı düşünüp diğer kayıtlara baktım. Hiçbiri onun ses kaydı olmayınca hışımla fırladım yerimden. Erhan'la burun buruna geldiğimde bile durmadım. "Nereye kızım, hani hastane..." dediğini duydum. Koşturarak indim merdivenleri ve merkezin önünden arabama binip evin yolunu tuttum. Kendimi salondan içeri attığımda ilk işim bilgisayarı bulmak oldu. Bilgisayar, koltuğun üzerine öylece bırakılmıştı. Arasında duran katlanmış kâğıtlar kapalı bilgisayarın gölgesinde fark edilmemişti. Konuşmalarını not aldığım kâğıt oradaydı. İnternet tarayıcısına bağlandım. Halının üzerine bağdaş kurarken kâğıtları önüme aldım. Montumu oracıkta yere çıkardım. Ne aramalara cevap verdim ne bir bardak su içtim ne tuvalete gittim. Sonunda elimdeki kelimeleri birleştirmiş, anlamsız kelimeler bütünüyle cümleler oluşturmaya başlamıştım. Güven, bahsettiği üzere gerçekten ağabeyi ile konuşuyordu, doğruydu ve ağabeyine tam olarak şöyle söylüyordu.

"Bana inanıyor. Babasının evine getirdi beni. İyi insanlar. Bu üç günde olacak bir şey değil. Olmayacak belki de. Planlarından bıktım usandım. Kapatıyorum, şüphelenecek!"

Her şeyi yanlış anlamış olmam mümkündü ise ancak tercümede büyük hata yapmamdan kaynaklanıyor olmalıydı.

Soruşturmanın 17. gününde ihanetin hangi türüne ait olduğunu bilmediğim bir ummanın orta yerindeydim. Güven'in sözlerinin karşılığına kaç kez, kaç farklı şekilde daha baktım, sayamadım. Sonunda belki de yirminci kez çalan telefonuma böylelikle cevap verdim. Erhan, meraktan ölmüş bir halde bas bas bağırarak, "Neredesin Allah'ın cezası?" diye sorduğunda ister istemez düşünürken buldum kendimi. Sahiden ceza mıydım ben? Bu yüzden mi mutluluğun haram olduğu... Depresife bağlamak için erkendi; anlamam, dinlemem, çözmem lazımdı!

"Evde, bazı işlerim vardı. Ne arıyorsun yüz kez?" Üste çıkmaya çalıştıysam da Erhan her zamanki iddiasız tutumu ile benimle uğraşmak yerine sadede geldi.

"Çok fena şeyler buldum Zehra, buluşalım!"

Bulduğu şeylerin nedense Güven ile ilgili olduğuna emin bir tutumla onunla buluştum. İlgisi bile yoktu! Aksine bizim müdür ile Yaman Uyar arasındaki bağlantıları belgeliyordu. Bir yatırım için Yaman Uyar seneler evvel bizim müdürün babadan kalma arazisini satın almıştı. Müdürün, Yaman Uyar'ı kollama merakı bu yüzdendi. Peki, ama suçlu olduğunu bile bile mi yapıyordu bunu? Merak konusu olan buydu. Erhan'la hemfikirdim. Yaman Uyar, kendi kanından olmayan bir kız çocuğunun adını kirletmesine daha fazla tahammül edememiş ve çok güvendiği iki adamına bu işi hallettirmiş-

ti. Erhan'ın bilmediği, ancak benim kanaat ettiğim nokta ise şuydu; Yaman Uyar'ın en güvenilir adamı iki sene önce işe aldığı Güven Karagöz'dü. İşin başlangıcında Güven, hem casusluk yapıyordu hem de Dudu'yu koruyup kolluyordu. İşlerin bir türlü istediği gibi gitmemesi üzerine de Yaman Uyar vur emrini vermişti. Pekâlâ, Güven de öldürmek konusunda gözü kara, yüreği zift dolu, kötü bir adamdı. Öyleyse ben de salak, saf, kuş beyinli... Kendime kızgınlığım intikam duygusuyla çöreklendi içime. Güven'in Kürtçe konuştuğu ağabeyi de illaki Yaman Uyar'dı. Soruşturmanın başındaki polisin, Güven'e olan ilgisini kullanmasını tembihlemişti Yaman Uyar ve böylelikle Güven, mevzu bahis polisin bir numaralı güvendiği olmuştu. Suçsuz olduğuna kanaat oluşturduğu ilk kişi, duygusal hisleri ile teslim olduğu bir adam ve seviştiği erkek olmuştu. Erhan'a bunlardan bahsetmek istemedim. Henüz incinen, hatta yerle bir olan gururumu birilerinin önüne serecek halde değildim. Yanından ayrıldım. Bir süre sahilde deniz kenarında, bir duvar dibinde soğuğa aldırışsız oturdum. Zihnim açılsın istedim. Önemli adımlar ile Güven'i suçunu itiraf etmeye mecbur bıraksam... Hiç plan yapamadığımı anladığım bir saatin sonunda arabama atladım. İstikamet iki saat sonra Pedina'ydı. Dudu'nun cesedinin bulunduğu kurumaya yüz tutmuş göl. Cinayet işlemek için ideal olup olmadığını düşünüp durduğum, ıssız olduğu kadar rağbet görmeyecek kuraklıktaki o gölün etrafını saran ağaçların, kışa boyun bükmüş soyunmuşlukları... Silah kullanmak konusunda maharetli olmalıydı katil; kaçmasına, ardını dönmesine fırsat vermeden gece karanlığında alnından vurabilmeliydi maktulü. Ve vurmuştu! Güven'in silah kullanmayı nerede öğrenmiş olacağını düşündüm. Kıbrıs'ta askeri gazinoda asker-

lik yapmış bir adam, silahı nerede ve ne için kullanmış olabilir? Belki de askerliğini Kıbrıs'ta yapmamıştı. Belki de Erhan asker arkadaşının mekânında, onun için asker kaçağı diyerek soruşturma yaptığında, Güven'in gerçekte nerede askerlik yaptığını öğrenmişti. Hiç sormamıştım. Bu ayrıntı ne benim ne de Erhan'ın umuru olmamıştı belki de. Onun, kendisi hakkında söylediği her şeyin doğru olduğunu öğrendikçe yalan olabileceklerini düşürmedim dahi hatırıma. İnanmayı zorunlu kıldım belki de kalbime. Aptal olduğum için de değil üstelik inanmaya, sevilmeye duyduğum ihtiyaç yüzünden. Öyleyse gerçekten sevildiğimi sanacak kadar aptalım. Ya da Güven çok iyi rol yapıyordu. Ancak rol yapmak için de fazla samimi halleri yok muydu? Kendi gibi, gizlemediği anıları gibi, ilklerine dair itirafları gibi, kıskançlıkları ve neticesinde yaşattıkları gibi... Öyleyse doğruydu yaşanılanlar! Ona aksi için hesap sorsam, inkâr edeceğinden adım gibi eminken... Çalan telefonumda adını gördüğüm o saniyelerde düşüncelerimle halen bir çıkar yol bulamamışken, duygusal ihtiyacımın yenisinin koynunda açtım telefonu. İlk ses veren olamadım tıkanmışlıklarımla.

"Zehra..." Teyit etmek amacıyla sesinden duyduğum adımın bile bir yalan olacağına inandım.

"Efendim..."

"Kapının önündeyim; evde değilsin herhalde."

"Pedina'dayım!" Adını duyduğunda hangi ifadeye büründüğünü görmek istedim. Görsem de anlayamadığım günlere inat.

"Nerede?" Anlamamış mıydı yani? Tanıdık değil miydi bu isim ona?

"Pedina!"

"Pedina mı?"

"İğneada'da. Dudu'yu buldukları yerde!"

"Gelişme mi var?"

"Var! Sanırım katili bulduk!"

"Sanırım mı? Buldunuz mu?"

"Bu gece buradayım, gelmek ister misin? Katilin bu muhitten olduğunu sanıyoruz. Erhan yeni gitti yanımdan işi çıkınca. Yalnızım! Nöbet tutacağım sabaha kadar."

"Bende araba yok biliyorsun."

"Gelemez misin yani?" Düşündü sorumu. Belki dikkat çekmemek için belki de mekânın onun için zerre önemi olmadığından kabul etti. "Beni otobüs güzergâhından alırsan..."

O gelene dek yapılacakları düşünmeye çalıştım. Düşünme yetimin ciddi anlamda kaybolduğu saatler geçirdim. Avuç içlerim terledi, ruhum sıkıldı, Pedina'nın kenarına bırakılmış yeni bir ceset gibi kaskatı kesildim. Bahsedilen güzergâhı yeniden konuşarak belirlediğim üç saatin sonunda arabamın yan koltuğundaydı Güven. Her zamanki kadar tepkisiz ve ne düşündüğünün anlaşılamadığı boş vermiş görüntüsü ile. Pedina'nın kenarına birlikte yürümeyi teklif ettim arabayı koyduğum yerden. Hiç reddetmeden geldi peşim sıra. Önce silahlı olup olmadığını anlamak için samimiyetle beline sarıldım. Bunu duygusal bir tepki ile özdeşleştirince hareketimi yadırgamadı. Sadece "Sarılmak için geç kalmadın mı?" diye sordu. Geldiğinden beri biraz donuk olduğumu kabul ediyorum. Tepkilerimi ölçmeliydim. Ben silahlıydım, o silahsız! Gölün kenarı daha önce yaşanan bir sel felaketinden dolayı

göçmüş, göçen yerlerde de ara ara yağan yağmurların bıraktığı balçıklar oluşmuştu. Her adımda çaktırmadan Güven'i izlemeyi denedim. Bana, katille ilgili sorular sormasını bekledim. Hani sözde bulduğumu iddia ettiğim ve yakalamak için de sabahı bekleyeceğim katil. Hiç sormadı. Her iki durumda da sorması gerektiğini düşündüm açıkçası. Katil oydu ise çoktan paniklemeliydi. Değildi ise çok sevdiğini iddia ettiği Dudu'nun katili ile ilgili bilgi almak derdinde olmalıydı.

Sadece "Dere çok bulanık değil mi?" diye sordu. İlk kez görüyor gibi. Olduğum yerde durdum. İleride tamamen dibi görünen su birikintisini gösterdim.

"Dudu orada bulunmuş," dedim. Yalandı! Dudu'nun bulunduğu yerin yanından birlikte geçmiştik ve o da ben de hissizlik rolündeydik. Ya da rolü sadece ben yapıyordum. Güven'in halen bir açıklaması olduğuna inanmak istediğim anlardı o anlar. Gerçekten katil olduğuna inansam, onunla ıssız bir göl kenarında vaktin karanlık olduğu saatlerde... Korkusuz korkak sayılmam oysa. Hep bir nebze temkinli olduğumu bile söyleyebilirim. Mesleğimin getirisi de değil üstelik mesleğime dair tek bir avantaja dönüşmüş özelliğim olmadığı aşikâr. Parmağımın ucundaki yere baktı. Soruşturmayı yürüten polisin cinayet mekânından bile haberdar olmadığını düşündü, belki de içten içe alay ederken arkamızda kalan kuru ağaç dallarını gösterdi.

"Sizinkilerin çektiği şeritlerin kopmuş parçaları oradaydı. Emin misin burası olduğuna?" dedi. Arkamı döndüm. Olay yeri incelemeden kalan kalıntıları ilk kez fark etmiyor olsam da rüzgârlar, yağan yağmurlar iyice dağıtmıştı. Parmağımı geniş bir alanda çevirdim.

"Alanı geniş tutmuş olay yeri inceleme. Cesedin sürüklendiğine dair detaylar var dosyada." İşte bu defa kaşları çatıldı. Belki ürktü bu hikâyeden, belki de palavralarıma anlam veremedi. Heyecanlandırdı bu tavrı beni sürdürdüm sözlerimi. "Direnmiş Dudu katillere, onlar da onu sürüklemişler arkalarından. Sonra burada..." Yeniden az evvelki uyduruk mekânı gösterdim. "Alnına sıkmışlar."

Suratını buruşturdu. Herhangi biri kadar gösterdiği eğreti ifade ile. Anlamlandıramayınca halini biraz daha üsteledim. "Zaten adli tıp raporunda darp izleri de var."

"Bunlardan ilk kez bahsediyorsun?"

"Ee artık sona yaklaşınca ve katili bulunca..."

"Kimmiş katil?"

Etrafıma bakındım, bizi birinin duyma ihtimali varmış gibi sanki. Sonra Güven'in kulağına doğru uzandım parmak uçlarımda. "Longoz bekçilerinden biri..." Geri çekildi Güven. Sordu soracak bir türlü karar veremedi. "Kiralık katil kısaca," diye açıklayıverdim.

"Kim kiralamış?" Pişkin pişkin soruyordu evet ama gerçekten de merak ettiğine emindim. Her iki türlü de merak ederdi insan. "Yaman Uyar mı?"

O da bizim gibi inanmış rolü yapıyordu besbelli katilin Yaman Uyar olduğuna. Patronunu koruyup hedef şaşırtma eylemi son bulmuştu nasılsa. Onun oyununa ekledim saçmalama potansiyelimin katığında.

"Orhan!"

Gözleri büyüdü. "*Ben sana demiştim*," gibisinden bir şeyler bekledim. Demedi! Demek ki o kadar da pişkin değildi.

"Peki, Orhan'ı tutukladınız mı?"

Başımı olumlu manada salladım. "Sıra bekçide. Evine gittim, karısı evde olmadığını söyledi. Bu gece nöbeti varmış. Nasılsa buralarda ne aradığımızı sormaya gelecektir. Zaten biraz mantıklı düşünsem tetikçinin bu bölgeden biri olduğuna kanaat getirirdim. Buraya herkes elin kolunu sallayarak girmez ki. Bekçiler ne güne duruyor?"

Karanlıktaki ifadesi net değildi ama şaşkınlığını görebiliyordum. Ya da hissetmek diyelim. Hissediyordum! Geçikmeli hisler işte, öyle ya da böyle sadakatle dönüyorlar. Ama ne sadakat!

"Gece yarısı bir saatten bahsediyoruz Zehra. O saatte bekçiler uykularının koyunlarında, ormanın bu tarafına gelecek kadar da cengâver değillerdir."

"Ne yani Bekçi değil mi tetikçi?"

"*Bekçi değil*, demiyorum. Sadece senin tahmin edilebilir buluşuna karşılık. Bu polislik konusunda yetersizsin kabul et!"

"Ediyorum!"

Kabulüm aramızda buz gibi esti. Suskunluğu ilk delen ise Güven oldu. "Neyin var bugün senin? Bir tuhafsın!" Tuhaftım! Rol yaparken onun kadar başarılı olamayacağımı da biliyordum. Duygusal bir çöküntünün beni enselemesine izin veriyor, her geçen dakika daha çok teslim oluyordum. Birazdan Güven'in boynuna atılıp *bunu nasıl yaptın*, diye haykırabilirdim. Birkaç adımla geri çekildim. Kokusunu duymayayım, karanlık mesafe koydukça daha zifiri görünsün gözüme diye.

"Telefonumdaki ses kaydını silmişsin." Bir çırpıda söyledim; ani bir kararla bile diyemeyeceğim bir kararsızlık tutumuyla.

"Evet," dediğinde cevap verecek kadar pervasız oluşuna öfkelendim. Sesim biraz yükseldi ise o kontrolsüz tavırlarımdan ötürü. Halen duygusal bir beklenti ile umut kapısı arayışımdan. En çok biteceğine üzüldüğüm gibi garip bir duygu. Başkası anlatsa şöyle etraflıca on yedi güne sığdırılmış bir aşkı... Ah buna aşk demek! Aşkı bilmemiş, eksik kalmış bir kadın için ne kadar da yadırganır olur. Belki de tam tersi. Bağırdım! Sesimin bir boşlukta yankılanmasına izin verdim.

"Neden?"

"Zehra..." omuzlarımdan tutacak oldu. Temkini elden bırakmamak için bile değil tamamen sinirle, dokunmasına daha fazla izin vermemek için geri çekildim.

"Bırak," diye bağırdım. "Bana açıkla, kaydı neden sildin?"

"Aramızın bozulmasından..."

"Aramızın bozulması neden bu kadar önemli senin için Güven? Hani biz bambaşka dünyaların insanlarıydık? Hani olmazdık? Hani köyüne dönecektin be adam? Hı? Ne oldu da aramız bozulmasın diye önlem alır oldun? Ciddi mi düşünmeye başladın yoksa? Evlenecek miyiz ha?"

"Zehra!" yeniden tutacak olunca omzumdan refleksle çektim silahımı. Gümüş dış yüzeyi -geçen yıl Erdal Amir'im Eskişehir'de kaplattırmıştı dış yüzeyini, geldiğinde süslenmiş bir gelinden halliceydi gözümde- parladı karanlıkta. Mermiyi sürdüm namluya. Lanet karanlıkta korktuğunu bile göremiyordum. Korktuğunu bile.

"Ne yapıyorsun sen?" Sesinin hiç titremediğini fark ettim. Hiç!

"Açıkla bana o kaydı neden sildiğini?"

"Açıkladım!"

"Ne gizliyorsun benden?"

"Senden bir şey gizliyorum diye bana silah mı çekiyorsun?"

"Korktun mu?"

Cevap versin istedim. Horozunu kaldırdım silahımın. Kullanıma hazırdı. Kullanacak mıydım peki? Neden? Korktuğunu söylemedi, konuşmadı, geri çekilmedi, kaçmadı ve muhtemelen titremiyordu da.

"Konuşmalarını not almıştım. Hepsini çevirttim!"

"Aferin çalışkan polis!" dedi kırılgan, acayip bir sesle. Hiç düşünmeden ne söyleyeceğini devam etti. "Ne oldu şimdi, soruşturmada önemli bir isme mi ulaştın? Katil şoför müymüş?"

Alay mı ediyordu, yoksa sitem mi? Çözmeden evvel afallayarak gaflete düştüğüm doğrudur. Güven, üzerime atıldı ve silahı elimden almaya çalışırken aramızda bir debelenme başladı. Çamura düştük birlikte ve silah avuçlarımın arasında patladı. Korkuyla "Bir şeyin var mı?" diyerek silahımı kemerinin arasına sıkıştırdığını hatırlıyorum. Dizlerinin üzerine çökmüş, neredeyse sırtüstü yatarak, ona karşı koymaya çalışan bedenimin karşısında güçlü olan taraf olduğunu ilan ediyordu. "Senin katil bekçi birazdan burada olur *'Silahı kim sıktı?'* diye."

Bileğimi çekmeye çalıştım. Domuz gibiydi, belki de dokuz canlı bir kedi! Bileklerim kuvvetinin esaretinde hareket edemezken Güven'in gerçekten zanlı olması durumunda sağ çıkamayacağım bir müşküllükteydim. Ve bunun fırsatını ellerimle yaratmıştım. Bacaklarımın yardımıyla toparlanırsam Güven'in ellerinden de kurtulurum sandım ama mümkün olmadı. Dizlerini aralayıp bacaklarımı bacaklarının arasında sıkıştırdı.

"Ee ne yapmayı planlıyorsun? 155'i ara istersen."

"Bırak!"

"Onlar gelene kadar seni, senin silahınla öldürmüş olurum ama artık kusura da bakmazsın."

"Neden?"

"Ne? Dudu'yu neden mi öldürdüm?"

İtirafı için yanıp tutuştuğumu hissettiğim andı. Dakikalar sonra öldürecekse de beni önce duymalıydım bunu. Güven, ne karşılığında katil olmuştu? Ya da hep katil miydi? Faili meçhuller silsilesinin azılı zanlısı...

"Beni neden kullandın?" Bu daha mı önemliydi yani? Gözlerimin yandığı, yüreğimin sıkışıp da kalp atışlarımın hızlandığı, tuhaf bir adrenalin savaşının orta yerindeki dramın oyuncusuydum. Mutsuz sonların hiçbirine ağlamamış olmanın cezasını çekiyordum besbelli. Ya da ilahi adalet diye bir şey yoktu bu dünyada. Ahiret inancımın zayıflığı ile bu dünyaya fazla bel bağlamışlığımın karşılığıydı ya da...

"Ağlayacak mısın yoksa?"

"Birazdan polis ekipleri burada olacak, elini çabuk tutsan iyi edersin."

Durakladı, belki de daha fazla konuşmak, kaçmak ya da benim de kafama sıkmak arasında gidip geldi. Bilemiyorum, ne mümkün zaten bilmek! Kararını vermiş olacak ki yeniden konuştu.

"Ellerini bırakacağım bana yeniden silah doğrultmazsan..." Teklifine anlam veremedim, silahım onun kemerindeyken. "Silahtan korktuğum için değil; hani bizim oralarda kadın erkeğe karşı gelmez demiştim ya, şimdi erkekliğime

çamur bulaşmasın." Güldü! Çarpık kalmasını önemsemedi. "*Bulaştı bulaştığı kadar* deme, gider yıkanırız derede. Ama önce konuşalım şu senin ekipler gelmeden."

Ekiplerin gelmesinden daha önemli olan benimle konuşması mıydı? Başımı salladım ama besbelli görmedi bile.

"Olur mu?" diye sordu yeniden.

"Olur," deyince ben de bıraktı bileğimi. Kalkarken ayağa yeniden tuttu bileğimden ve kaldırdı beni. Leş gibiydim belki de kimin umurunda? Ayağa kalktığımızda derin bir nefes aldığını duydum. Telefonuma uzanıp Erhan'ı aramayı düşündüm. Düşündüğümle kaldım. Hareket edemiyor oluşumu hiçbir sebebe bağlayamadım.

"Dudu benim öz kardeşimdi," dedi. Öylece karanlığın dehlizine atılmış bir söz gibi dipsiz kaldı cümlesi. "Annem öz annesi, babam öz babası! Bebekken evlatlık vermişler Uyarlara." Saçma geldiyse de bana bu sözler, bekledim. Bir elim avucunda kaldı. "Karşılıklı bilmeyecekmişiz sözde aileleri. Ama olmuş öğrenilmiş. Aracı olan hemşehrimiz beni Uyarların yanında işe aldıran referansım aynı zamanda. Dudu'ya daha yakın olunca bir nebze olsun huzurluydum. Annemin babamın yaptıklarını... Ama bir yandan da korkuyordum Yaman Bey kim olduğumu öğrenir mi diye."

"Bilmiyorlar mıydı?"

"Hayır." Elimden çekti elini. "Arabaya dönelim. Üşüdüm ben!" Peşi sıra yürüdüm. Silahımı uzattı kemerime taktım. Felekten bir gece çalmış iki çamurlu âşık olarak arabamın döşemelerine de bulaştırdık kirimizi. O daracık alanda onunla yeni bir mücadelede kaybedecek olmaktan ise kork-

madım bir kez daha inanarak ona. Zaten nerede olsak kayıp verecek taraftım. Fark etmez dedim işte!

"Bak gördüğün üzere silah sesine çıkıp gelen bir bekçi yok." Etrafa bakındım çıt yoktu! Bir kuş sesi... Öyle ya kışı terk eden kuşların uğramayı hiç düşünmedikleri yerdeydik. Cinayete müsait, bir bedeni ölümle buluştururken ıssızlığın mahremine sığınmanın en kolay olduğu mekân; Pedina olabilirdi ancak. Uzanıp araç tavanındaki ışığı açınca gördüm yüzünü. Sakallarına da bulaşmıştı çamur. Gülümsediğini gördüm; biraz buruk, biraz can alıcı. "Dudu'yu sahip olduğum bütün kardeşlerimden daha çok sevdiğime inanmak ister misin bilmem. Benim için sonradan bulunmuş bir cevherdi Dudu. Ona öz abisi olduğumu söylediğim o günü..."

"Evlatlık olduğunu biliyor muydu?"

"Hayır! Hepsini ben söyledim. Hayatını düzene sokarım sandım bunu söylersem. Bana karşı belli ki kan bağından ötürü ama kendisi aşk olduğunu iddia ettiği bir duyguyla bağlıydı. Yakınlığını kullanırsam bu saplandığı hayattan uzak kalır sandım. Orhan'dan bilhassa... Kendisini kullandırmaktan vazgeçer."

"Üvey babasının parası ile öldürürken de en sevdiğin kardeşin o muydu?"

"Buna inanıyor musun? Sahiden Dudu'yu benim öldürmüş olabileceğime..."

Gözlerimi kaçırdığımı hatırlıyorum. Cevap veremedim. İnanmayan tarafımın isyanı bu yüzdendi belli ki! Elini tutup arabanın sınırlarında başıma ne geleceğini düşünmüyor olmam yüzünden!

"Yaman Uyar, Dudu'nun evlatlık olduğunun duyulması ile kendisinin eksikliğinin ortaya çıkmasını istemeyen biri. Kati suretle Susam Hanım'ın ricası bu oldu benden. Kimliğimi ondan gizleyecektim. Gizledim de. Dudu, beni annesine ifşa etti ama asla babasına benim kim olduğumu söylemedi. Yaman Bey'in duyması, işimden olmam demek. *'Ee zaten gidecektin,'* deme! Gidecek olmamın sebebi Dudu'yu kaybetmiş olmam. Abime söylediklerimin sebebi de sensin. Senin yakınlığını kullanıyorum gibi hissediyordum. Dudu'nun evlatlık olduğunu söylemem senin gözünde Yaman Uyar'ı daha önemli bir isim haline getirecekti. Ancak ne olursa olsun katilin o olduğuna inanmadığım için kimliğimi öğrenmesini istemedim. Güçlü bir adam, benimle uğraşması mesele değil ama ailemle uğraşırsa..."

"Ne diye uğraşacak?"

"Eli kolu her yere uzanacak birinden bahsediyoruz Zehra. Biz zayıf insanlarız. Sorumluluklarımı yabana atamam. Ne pahasına olursa olsun, böyle bir işin karşılığında aldığım para, benim memleketteki durumu düzeltmeme neden oldu."

Telefon konuşmasındaki detayları düşünmeye başladım.

"Planı neydi abinin?"

"Ne planı?"

"Planlarından bıktığını söylemişsin."

"Eğer aramızda duygusal bir şeyler olursa, davada işine yarayacak olsa da bildiklerini açığa çıkarmayacağını düşünüyor Harun."

"Bana inanıyor demişsin."

"İnanmıyor musun?"

"Kandırıyor musun beni?"

"Zehra, kandırmıyorum seni. Sadece..." Durakladı. Gözlerini kaçırdı bir an, sonra bulaşığını düşünmeksizin sarıldı bana. Aynısını yaptım şüphelerimi önemsemeksizin. "Sadece senin samimiyetini kullanmak işime gelmiyor hepsi bu."

Aklıma yatmadığını söylemek istediysem de sustum.

"Hadi dönelim." İlk çekilendi Güven. Bir an yeniden deşelemek istedim, vazgeçtim! Arabayı çalıştırdım ve yönümü İstanbul'a çevirdim.

* * *

Yola çıktığımızın yirminci dakikasında arabayı kendisi kullanmayı teklif etti. Her zaman yaptığı bir şey olunca işkillenmedim bile. Yine de yola çıktığımızdan beridir kendisini tekrar ifade etme yarışına girmeyişi çekti dikkatimi. Birkaç soru sormak istedim. İster istemez aramızda yaşananlar onu etkiledi diye üstelemekten vazgeçtim. Gözü yoldaydı elbette ama ara ara da bana bakıyordu. Sonunda dayanamayıp "Ne kadar salak olduğumu düşünüyorsun, değil mi?" dedim. Ona inanmakla hata yaptığımı haykırıyordu bir tarafım inatla. O inadımın üzerine tekme tokat dalmak istiyordum. Başını çevirdi, yola verdiği dikkati parça pürçük oldu. "Dikkatli ol," dediysem de olmadı. "Güven!" diye uyardığımda ani bir frenle yol ortasında durdu. Sendeledim, arkadan birisi gelip vurmadan evvel sert bir kalkışla aracı emniyet şeridine çekti, dörtlüleri yaktı. Ardına baktı. Sonra pantolonun cebinden çıkardığı telefonuna! Telefon avucunun içinde, şaşkın bakışlarıma karşılık ilk cümlesi "Sen ne güzel kadınsın!" oldu. İltifat olmadığını anlamıştım. Ben de onun gibi etrafıma bakındım.

"Kim gelecek?" diye sordum.

"Sana zarar vermek için illaki başkası gelmeli, değil mi? Ben yapamam!" dedi. Silahıma davrandım. Kolumu tuttu.

"Teslim olmamı bekleme," dedi. Gülümsedim. Besbelli alay ediyordu benimle. Az önce yaşanan her şeyin intikamını alacaktı böylelikle. Birazdan da şiveli konuşursa yeme de yanında yat. "Eğer ısrarcı olursan kendimi savunurum. Silahın kabzası ile başıma vur, yolun kenarında bırak ve son sürat sür arabanı."

"Kes şunu!" diye bağırdım omzuna doğru vururken. Ne hissedeceğimi bilmeden debeleniyordum adeta.

Uzanıp yeniden açtı tavan aydınlatmasını. Gözlerini dikti gözlerime. "Dudu'yu ben öldürmedim," dedi.

"Evet, bunu az önce konuşmuştuk."

"Yemin ediyorum o tetiği ben çekmedim." Ciddi olduğunu anlamam üç beş saniyemi aldı. İrkildim. "Çekmesi gereken bendim ama yapamadım."

"Güven!"

"Sus!" Parmakları dudaklarıma değdi. Buna müsaade ederken halen bir şaka olacağından şüphelendiğime ise şimdi inanamıyorum. "Eğer konuşursan zaman kaybedersin. Teslim olmayacağım. Az önce gördün, elinde silah bile olsa gücüme karşı gelemezsin. Birazdan gelecek olana asla karşı koyamazsın."

"Eeeh, sıktı ama!" Daha da bastırdı parmaklarını.

"Hacer'e benden başkasının sahip çıkacağını bilsem 'Vur kelepçeyi, götür!' derim ama mümkün değil. Hacer'i de bir başına bırakamam." Sorumluluklarının çıktığı bir mecbu-

riyet! Annesi yerine adını andığı kadın; Hacer! Tekrar etti Güven: "Teslim olamam. İndirilmiş ceza ile en aşağı yirmi beş sene yatamam."

"Sen öldürmedin!" diye savundum onu.

"Ben öldürmedim. Çünkü tetiği çekemedim. Çünkü beceremedim. Çünkü titredi elim."

Bu defa kesin bir tavırla çektim silahı ve doğrulttum üzerine. Kılının bile kıpırdamadığına bu defa şahit oldum. "Vur başıma kabzasını, her şeyi anladığını ve seni elimden kaçırdığımı söyleyeyim. Yoksa..." Tek elle belimde bir kelepçe olup olmadığını taradım. Vardıysa da yoktu! Gözlerim yeniden dolmuştu ise de profesyonel olmaya zorladım kendimi. Dönüp aracın arkasına baktı. "En fazla on dakika içinde yakalamış olacak bizi. Bilhassa ağır kullandım arabayı yakalasın diye. İzin ver gidelim! Eğer gelirse..."

"Kim?" diye bağırdığımda silahım patlamış da kulağımı çınlatmış gibiydi.

"Şuan ilgilendiğin tek şey buradan gitmek olmalı."

"Beni kandırdın!"

Avazı çıktığı kadar bağırdı. "Söylediğimi yapıp defolacak mısın?"

Hışımla indim arabadan. Ani bir karardı belki ama ondan tarafın kapısını açıp bağırdım. "İn!" İkiletmedi sözümü. Arabanın indiğim tarafının koltuğuna oturması için silahı alnına dayadım. "Otur!" sabırla ve uysal bir tavırla yineledi.

"Asla teslim olmam!" Sinir bozucuydu! Nasıl yaptım halen bilmiyorum. Sözünü dinledim ve silahın kabzasını geçirdim başına. Daha önce yarılan kaşının üstüne aldığı dar-

be ile sendeledi. "Otur!" diye bir kez daha bağırdım. Korkmadığına eminim. Geçip oturdu. Emniyet kemerini bağlamasını söyledim ve geçip bagajdan bir ip aldım. Bir yandan yoldan geçen arabalara bakıyordum gerçekten söylediği gibi biri geliyor mu diye, bir yandan da Güven'in ellerini birbirine bağlamaya çalışıyordum. Kaşının üstü yarılmıştı. İnceden bir kan sızıyordu. Üzüldüysem de toparlandım. Sıkıca bağladığımdan emin olup direksiyona geçtim. Tabancamı yerine takıp hiç kıpırdanmayan Güven'i göz ucumla kontrol edip gaza bastım. Az sonra Güven'in telefonunun titrediğini duydum. Belki de bu defalarca olmuştu ama ben fark etmemiştim. Kendi telefonumu aradım cebimde. Yoktu!

"Sol cebimde," dediğini duydum. Gaza basabildiğim kadar bastım. Kimsenin telefonuna uzanmayacaktım. Üstelikte içimdeki şu aptal ağlama hissine kapılıp öfkemi unutmayacaktım. "Öyle beceriksiz ve yetersiz bir polissin ki burnunun dibindeki adamın cebinden yürüttüğü..."

"Kes!" diye bağırdım. Ne söylediğim umurum bile değildi. Pişkin olduğunu düşündüren söylemlerine devam etti.

"Sana asla teslim olmam dedim Zehra, neden sözümü dinlemiyorsun?"

"Nasıl kurtulacaksın acaba?"

"Bana kıyıyorsun yani!"

"Canın cehenneme!"

"Ayıp! O kadar şey paylaştık." Hırsımdan direksiyona bir yumruk attım. Bu onu durdurmadı. "Ben, beni sevdiğini sanıyordum." Sanmak mı? Benim hislerimin sanmakla örtüşeceğine inanamadım bir türlü. Çok daha kuvvetli ve ayan beyan ifade edildi her biri. Hunharca da sömürüldü.

"Seni ne kadar sevdiğimi nezarethanede göstereceğim!"

"Oraya kadar gidemeyeceksin Zehra. Çevre yoluna çıkar çıkmaz yolunu bir kamyonet kesecek. Belki seni durdurmak için sana vuracak. Arkadan gelen araba da sana yetişecek."

"Yemezler! Az evvel *beni bırak* dediğinde ileride kamyonet yok muydu?"

"Yolunu değiştirmeni söyleyecektim!"

"İnanmıyorum kes!"

"Dinle beni, seni düşünüyorum aptal. Başına bir felaket gelecek yoksa. Ben bile engel olamayacağım."

"Haklısın, başına geleceklere sen bile engel olamayacaksın!"

"Zehra!" Kesin ve kararlı çıktı sesi. "Dinle beni! Sana zarar verilmesini istemiyorum. İstemem!" Sözleri yeniden dolandı zihnimde. Abisine anlamadığım dilde anlatmaya çalıştıkları... "Bir yandan soruşturmanın içinde olmak, bir yandan senin duygularını kullanmak arasında kaldım. Duygusal bakmanı sağlamaya çalıştığım için vicdan azabı duyuyorum. Kullandım! Ama bu defa samimiyim, Pedina'da olduğunu öğrendiğim anda aldım önlemimi. Akşam olanlardan sonra bir şekilde benden şüphelenip üzerime gideceğini biliyordum. Pedina dediğin anda planı yaptık. Gölün birkaç km uzağında kaldı beni getiren araba. Bir telefon ile de düştü ardımıza. Sadece tek bir çağrı yaptım senden gizli. İlerideki arabaya da komutu o verdi. Önünde sonunda..." Bahsi geçen yola girdiğimde çaresizce haykırdı. "Öldürecekler seni!" Doğru söylüyor olabilir mi derken bir arabanın takip mesa-

fesini kısalttığını ve ardıma fazlaca yanaştığını gördüm. Az kalsın vuracakken biraz daha asıldım gaz pedalına. Ardımdaki araba da aynı şekilde asıldı pedala.

"Çok geç!" diye mırıldandığını duydum Güven'in. Geniş şeritli bir yolda nasıl durduracaklardı ki beni? Hızımı arttırdım, kamyonet en fazla tek şeridi kapatmış olabilirdi. Öyleyse bir tarafından geçip gitmem kadar kolay hiçbir şey olamazdı. Tek elle Güven'in cebine uzandım. Amacım telefonumu bulmaktı. "Ceketiminkinde..." diye yardım etmesine karşılık elimle koymuş gibi buldum telefonu ve anında sendeleyen arabanın frenine asılmam ile şarampole yuvarlandım. Devrilen arabanın içinde elbette ki sağdım. Burnumdan akan sıcacık bir sıvı ile Güven'i görmeye çalıştım. Sonrası ise bize doğru gelen iki adam! Sıkıştığım yerden kurtarılmayı beklerken kazayı nasıl yaptığımı düşünmeye çalıştım. Kapımın açılması ile burnuma bastırılan kokunun altında düşünmekten bile men edildim.

18. GÜN

Uyandığımda zifiri karanlıktı ve acıdan ötesi yoktu. Sert bir zeminin üzerinde domuz bağı ile bağlanmış ve yan yatmıştım. Kaç saattir öyle olduğum konusunda ise fikrim yok. Bağırmaya çalıştım, boğazımda bir ağrı. Kımıldamak imkânsız, öyle kuvvetli birilerinin esiriyim ki beni dolayan ipleri ancak bir bıçak kesebilir. Bulunduğum yerin hareket eden bir aracın kasası olduğunu anlamam çok sürmedi. En son yaşadıklarımı düşündüm. Arabam devrilmişti. Kontrolü nasıl kaybettiğimi sorguladım. Güven bir şey yapmıştı ve ben devrilmiştim. Yan devrilmek... Şimdi olduğum gibi bir şey. Ağrı dolu bir vücut, ihanetle saçmalamış bir beyin! Birine güvenmenin yeniden yaşattığı hezimet! Ağlamaya başladığımı hatırlıyorum. Ağlarken gözyaşlarımın aktığı yerlerdeki acıma hissini... Yaralanmıştım besbelli! Halen sarhoş gibi, bir düşüncede sabit kalamıyor olmam da bana koklatılan o kimyevi maddeden... Bir örgüt! Güven'in de dâhil olduğu bir örgüt kaçırmıştı beni. Yaman Uyar'ın ya da Orhan Tutan'ın! O örgütün en önemli ismi Güven Karagöz ile defalarca sevişmiş lanet bedenimin yaşadıkları müstahaktı. Bedenimin değil, ruhumun seviştiğini haykırmak is-

tedim. Konuşamıyordum. Sesim içimde tıkanıyordu, bağırmak denen duygum; bastırılmış bir hisle örseleniyordu. Yorgun, bitkin, zavallıydım. Ağladım, ağladım... Daha fazlasına gücüm yetmeyince de uyuyup kaldım.

Uyandığımda arabanın etrafında konuşanları duydum. Sesleri belli belirsiz, ne söyledikleri anlaşılmaz. Bulunduğum yerin bir kamyonetin kasası olduğunu fark etmemle Güven'in sözlerini hatırladım. Beni uyarmıştı! Kazada yanımdaydı ise şimdi... Onun oturduğu koltuktaki emniyet kemerini taktığımı hatırladım. Saçma sapan bir rahatlama duygusu kapladı içimi. Bundan evvelinde uyandığımda, göremediğim kasanın içini gördüğümü ise ancak algılayabildim. Gündüz olmuştu. Belki saat çok erkendi ama... Sesler! Sesimi duyurmanın umudu ile bağırmaya ve bedenimi sağa sola hareket ettirerek dikkat çekmeye çalıştım. Olmadı. Ne ciddi manada ses çıkarabildim ne de gerçek manada kımıldayabildim. Çünkü her yerim ağrıyordu zihnim gibi. Bir ses duyunca bir köşeden bana bakan iki adet koyunu gördüm. Burnumda halen o kimyevi madde kokarken koyunların kokusunu... Küçük seslerle "Mee!" diyorlar ve bana bakıyorlardı. Kamyonetin arkasına küçük toplar halinde kakalarını yapmışlardı. Belki başımı koyduğum yerde bile varlardı. Yeniden hareket etmeye başladığımızda koyunlardan birisi bana doğru yöneldi. Tam olarak ne olduğumu çözmek istediğini düşündüm. Öyle ya ben bağlıyken onlar özgürdü. Koyun sandığım kadar meraklı çıkmayıp diz çöktü karşıma ve geviş getirerek gözlerime bakmaya başladı. Bu koyunlarla aynı yerde seyahat eden başka bir koyundum ben de. Üçüncüsü! En az onlar kadar güdülmeye alışkın, zihin

yoksunu bir yaratık. Gözlerimi kapadım. Zira koyunla bakışmak bir noktadan sonra sinirlerimi bozmaya başladı. Bir ses duydum, bir şırıltı! Yeniden açtım gözümü ve diğer köşede ki koyun çişini yapıyordu. Sıkıştığımı hatırladım. Belki de uzun süredir tutmak için zorlandığımı. Tiksinti ile öğürdüm. Onu bile beceremedim. Ağzımın kenarları bağlandığım ipin gerginliğinden ağrıyordu. Hem kaslarım hem de tenim... Uyumalıydım; susamış, acıkmış ve sıkışmış olsam bile. O eziyete ne kadar dayandım bilmem. Zaman kavramım o kadar kaybolmuştu ki biraz sonra çişimi daha fazla tutamayıp altıma kaçırdığımda, daha fazla mücadele edemediğim için zırıl zırıl ağlamaya başladım. Altıma en son ne zaman işediğimi bile hatırlamadığım bir vakitte her yanıma bulaşan kendi sidiğim ile çığlık çığlığaydım. Çığlıklarım yine yetersiz demeden hem de... Bir süre sonra yeniden sızdım. Tekrar uyandığımda koyunlardan biri saçlarımı yalıyordu. Kaçmaya çalıştım olmadı. Toparlanıp dizlerimin üzerinde durmaya çalıştım, olmadı. Koyuna gitmesini söylemeye çalıştım, olmadı. Ne yaptımsa olmadı ve sonunda benden daha akıllı olduğuna emin olduğum hayvan beni rahatsız etmekten vazgeçip arkadaşının yanına gitti. Kamyonetin arkası onların mekânıydı eyvallah da bu kadar da tezat olunmazdı. Onlar, özgürce dolaştıkça aklımı kaçırmamak elde değildi. Ağzımı bari açsaydı şu insafsızlar onlarla konuşabilirdim. Belki de konuşmanın kar etmediği bir hayvan türüydü onlar. Tıpkı benim gibi... Güven konuşarak beni ikna... Ona inanmak değildi ki aptallık olan inanmamaktı. Saatler geçti, bulunduğum yerde ve iyice uyuşan kaslarımın ağrılarına, yepyeni türleri ile yeni ağrılar eklendi. Yerimde hiçbir şey yapamadan yatarken, kamyonet birkaç kez daha durdu. Uzun

bir yolculukta durulmasını gerektirecek kadar çok değil asla. Ancak ne bir insan sesi duydum o sürede ne de bir insan tarafından kaçırıldığımı düşündürecek birkaç hamle.

Sonunda bir mola için durduğumuzu sandığım kamyonetin bulunduğum yeri, gün ışığından bir nebze ayıran brandası sıyrıldı. Simsiyah saçlarına ve sakallarına tek tük beyazlar düşmüş esmer bir adamın, önce koyunları indirişini gördüm. Önce koyunlar... Daha sonra tırmandı arka tarafa ve kucakladı beni. Çamurum gibi sidiğimin de kuruduğuna emindim ama her şekilde –kuru ya da ıslak- bulaşsın istedim ona. Bulaşsın! Hiç ses etmeden sırtına attı sırtımdaki iplerden tutarak. Bağlı olduğum bileklerim kesilecekmiş gibi acıdı. Etrafımı göremediğim, daha doğrusu nerede olduğumu anlamlandırmaktan öte korktuğum o saniyelerde, kapalı bir cumbadan geçip bir evin kapısının önünde durduk. Beni sırtlayan adamın ayağıyla tekmelediği kapı açıldı ve hemen göremediğim ev sahibinin sesi duyuldu. "Ağbi?" Bahse konu ağabey açıklama yapmadı.

"Çekil! Banyo sobasını yak hele!"

Sobalar sıcak olurdu. Güven'in evini ilk ısıttığı saatlerde terletiyordu. Sonra geçince sıcağı, üşütse bile... Yol boyu üşüdüğümü ise sıcacık bir odanın ortasında yere bırakıldığımda fark ettim. Yüzümü bilerek çevirdikleri yönde; tüylü yüzeyli sert yastıklar ve önlerine konulmuş minderler vardı. Minderlerin üzerine layık görülmediğim için yünlü bir halının üzerindeydim.

"Gebeymiş ha ona göre!" Açılan kapının ardında duydum bu sesi. *Kim gebeymiş* anlamlandıramadım. Az sonra sırtımdaki ellerime eğildi biri. Tahmin ettiğim gibi bir bıçakla kes-

meye başladı ipleri. "Kendi esvaplarından ver, üstü başı leş olmuş!" İplerin tanıdığı serbestlikle kurtulduğumu sandım. Ellerimi çektim bedenimin önüne. Kollarım kasıldı. İnledim acı içinde. "Uslu durmazsan seni aha yine böyle bağlarım." Gırtlaktan konuşan bir adam daha! Güven gibi değil; ondan daha baskın şivesi, sesi daha kalın.

"İbram ağbi, ben mi yuğam?"

"He!"

Ayaklarım da çözülünce apar topar hareket etmeye çalıştım olmadı. Acı içinde tekrar yığıldım yere.

"Ha gel de soy! Çağır anamı!"

Gözlerimi kapadım. Neremin ağrıdığını kestiremeyecek kadar çoktu sızılarım. "Ana!" adama karşılık cevap veren kadının, canhıraş annesini çağırışını bekledim. Başıma ne geleceğini kestirmek değildi derdim, ağrılarım öyle fazlaydı ki baş edememek korkumdu. Bir başka kadınla birlikte iki kadın yüzü gördüm. İkisinin de alnına dökülen boncuklu eşarpları vardı. Başlarının etrafına dolanmış yazmaların içinde birbirlerine benzeyen iki kadın. Ana kız! Genç olanı gözlerime bakamazken yaşlı olanının kin dolu bakışları vardı. Tek kelime Türkçe konuşmadığının farkında bir taraftan da kadını tanıdık buldum. Çırılçıplak kaldığımda üzerime bir çarşaf örttü genç olanı. "Gel abla, tut elimden!" Elinden tutmamam gerektiğini düşündüm. Yine de tuttum. Gözlerime halen bakamayışı cesaretlendirdi beni. Boşta kalan elimle çarşafı sımsıkı tuttum. Sıcacık odadan buz gibi bir sofaya ve sonra yeniden sıcacık küçücük bir odaya girdik. Yuvarlak uzun bir sobanın çıtırtısında bir tabureye oturmamı istedi benden yol arkadaşım. Gözlerine bakabilen benken sordum:

"Kimsin sen?" Çeşmeyi açtı. Mavi bir kova ile bakır bir maşrapanın üzerine akan suya elini uzattı.

"Hacer!" dedi. Tek kelime bana her şeyi anlatsın diye belki de. Üzüm karası gözleri, uzun ve koyu kirpiklerinin arasında hep kayıp... Yutkundum. Boğazlarım da yanıyordu. Başını dolayan yazmanın bir yanı düşünce başından hemen örttü diğer yanı ile. Kovanın içindeki maşrapayı aldı ve hiç ummadığım bir şey yaptı; başıma sıcacık bir su döktü. Yandım! Sıcak olduğundan değil, yaralarımın cız ettiği bir acıydı hissettiğim. İnledim.

"Merhem sürek, yun da aba!"

Başımın üzerinde beyaz sabunu sürtmeye başladı. İtiraz edemedim. Bedenime sardığım çarşafı tuttum. Az sonra bunu hep yapmış gibi çarşafımı da iteledi Hacer. "Boyluymuşsun sen." Beni inceliyordu belli ki. "Yun, aklan! Bir sıcak çorba iç!"

Boyluydum. Aklımın noksan oluşu da uzunluğumdandı. Ancak zamanla öğrendim bu boylu; *gebe* demekti. Anlamadığımdan anlatsınlar istemedim. Üzerime sardığı bir havluyla alnından terler damlayan Hacer'in verdiği bir pazen içliği giymeye başladım. Kalın yün bir kazak, iç donun üzerine giymemi istediği çiçekli bir etek. Hacer, memelerimin küçük olduğunu söylüyordu. Onunkiler büyük gelirmiş bana... Hafif balıketli, orta boylu, gencecik bir kadındı Hacer. Güzeldi tahmin ettiğimin aksine. Ürkek ve de çekingen. Beni yeniden sobanın yanına götürdüğünde diğer yaşlı kadın da oradaydı. Kadın, elinde örüp durduğu yünü bırakıp bir an baktıysa da bana, önemsememişçesine işine döndü. Sıcak odada ne yapacağıma karar veremezken, nihayet yüzü-

nü gördüğüm Azrail'im içeri girdi. Ağır kokan bir sigara tutuyordu ağzında. Bildiğim hiçbir markalı sigaraya ait değildi filtresiz dal. "Yürü!" dedi. Davranmayınca ben, düşünmeden tuttu bileğimden. Bağırdım. Ne dediğim önemsiz. Suratıma bir tokat yedim ve yeniden bağlanılmakla tehdit edildim. Sıcak odadan çıktım banyoya geçilen sofadan bir odaya geçtim. Soğuktu. İçeri doğru fırlattı beni Azrail. Yorganın altına girmemi ve asla odadan çıkmamamı emretti.

"Yeniden çişim gelirse yatağa işerim bu defa," dediğimi hatırlıyorum. Açık sözlülüğüm sinirlendirdi onu. Kaşlarını çattı. Güven'e benzetmeye çalıştım. Belki benziyordu ama böyle bir adamı ilk gördüğümde ne koşulda olursa olsun karizmatik bulmazdım. Öyleyse Güven'i... Düşünmekten men ettim tekrar kendimi.

"O döşekle keserim soluğunu!" Kapıyı üstüme çarptı. Kilitte iki kez dönen anahtar sesi ile ardımı döndüm. Bir pencere vardı ve odanın ortasındaki yatağın ardında, demirliydi. Yatağın üstüne çıkıp perdeyi araladım. Kocaman bir avlu, avluya serpiştirilmiş üç dört ev ve avluyu çeviren duvarların ardında koca bir dağ. Ağrı'ya mı gelmiştim?

* * *

Hacer, elindeki tepside bir kâse çorba, biraz köy ekmeği ve kaşıkla geldi. Çorbanın, ne çorbası olduğunu bile bilmediğim o anlarda. "Ye abam!" dedi tepsiyi yatağın üstüne koyarken. "Cımıcık da olsa ye!"

"Niye yemezsem ölür müyüm?"

Başını eğdi, yutkunduğunu gördüm. "Çığır gelem!" deyip çıktı. Çorbayı içtim. Açlıktan ölmemek için... Ekmeği

de sonuna kadar yedim. Yediğim en lezzetli ekmeğin, en Allah'ın belası yerde önüme konulmuş olmasının ironisinde; yeniden içeri giren Hacer'in elindeki merhemle önüme oturuşu, parmaklarının ucunda önce yüzüme sürüşü, sonra içimdeki yünlü fanilanın üzerindeki eteği kaldırıp ayaklarıma sürüşünü izledim. Mola verip kalktı, ardındaki dolaptan iki kat çorap çıkardı. Biri tıpkı halamın Erzurum'dan gönderdikleri gibi yünlü el örgüsüydü. Giydirmek için tutulmuş bir işçi gibiydi Hacer.

"Güven nerede?" Çorapları giydirdi.

"Sırtına da sürem aba."

Sırtımı döndüm. Kazağımı toparlarken tekrar sordum. "O gelmedi mi bizimle?"

"Yoh!"

"Nerede peki?"

"İstanbul'da herhal!" Haberi yoktu. Bir şey olmuştu belki de. Canıyla boğuşma ihtimali... "*Canı cehenneme,*" dedim içimden! Hacer'in elinden kremi bir çırpıda alıp sırtımı örttüm. "Çık ben sürerim," diye azarladım onu. Hiç ses etmedi, tepsiyi de alıp çıktı. Kapıyı yeniden kilitledi. Merhemi sürmedim. Ne işe yaradığından da emin olamadığım uyduruk bir teneke kabın içindeki tam ezilmemiş yeşilimsi merhemi duvara fırlattım.

Birkaç saat sonra donmuştum ve odada bir soba olmasına rağmen yanmıyor oluşuna saydırarak yorganın altına girdim. Güven'in evinde, altında ezildiğimi sandığım kadar ağırdı yorgan. Aynı elden çıkmış işçiliklerdi belli ki. Birkaç saat uyudum. Uyandığımda vücudumdaki ağrıların arttığını

hissediyordum. Soğuk kesilmişti çünkü sobanın içinden yanan kömürün sesini duyuyor, etrafa yaydığı sıcağını hissediyordum. Birileri ben uyurken gelip sobayı yakmıştı ve ben öylesine huzurlu bir uykudaydım ki duymamıştım. Bu kabullenişi ilk kez yadırgadım. Ateş düşmüş gibi üzerime sıçrayarak fırladım. Odadan çıkamayacağımı bilsem de denedim; kapı kilitli olunca bir yandan kapıyı yumruklamaya ve bağırmaya başladım. Bildiğim ve söyleyebileceğim türden bütün küfürleri ettim. Aralarına tehditler sıkıştırılmış küfürler... Onları yakacaktım, ömür boyu hapislerde sürüneceklerdi, Güven'i ise ellerimle boğacaktım. İşkenceler yapacaktım ona. Hacer'in belli belirsiz sesi duyuldu ara ara, susmamı tembihleyen ve beni kendince uyarmaya çalışan fısıltılarla. Onu kaile almadım ancak korkusunun boşa olmadığını da az sonra gördüm. Beni sırtlayan adam olduğunu sandığım adamın, hırsla açtığı kapının ardından üzerine yürüme gafletinde bulununca, hayatımın dayağını yedim. Bir erkeğin, bir kadına kolay kolay yeltenemeyeceği türden bir gaddarlıkla... Önce elbette ki mücadele ettim. Yumrukladım, tekmeledim... Gücüm tükendikçe ısırdım, çimdikledim. Yapabileceklerimin, bir yerde hep bin misli karşılık bulduğunu anlayıp tükendim ama karşımdaki adamın iflahı kesilmedi. "Bebesi yiter Ibram ağbi!" Hacer'in tek sözü yetti. İbrahim isminin kulağımdaki yankıları ile acıdan bayılmışım. Ayıldığımda, elindeki gazlı bezi ılık suyla doldurulmuş bir kabın içine batırıp batırıp çıkararak yaralarımı silen Hacer başımdaydı. Belki inledim. Çünkü o iri yüzünün tombul yanakları, ağzının içine doğru çekilerek acıma hissi ile ufaldı. En fazla 20 yaşında olduğuna bahse girebileceğim bir masumiyetti Hacer. Güzel, çok güzel! Kendimi onun yanında asla gü-

zel saymam; bana yardım ettikçe iyi bile sayamam. Gözlerimi yeniden kapadım. İbrahim'in vurduğu yerler kazanın etkisi ile ezilen kas ağrılarımın arasına karışmıştı şimdi. Bütün bedenim alev alev yanıyordu.

"Garşı durma abam," dedi Hacer. Benimle konuşacağını anlayıp yeniden açtım gözlerimi. "İbram ağbime hele hıç garşı durma."

"Niye Allah mı bu İbrahim dangalağı?"

Gözleri büyüdü. Hangi sebepten anlayamadım. Saygısı Allah'a mıydı İbrahim'e mi? Hacer gibi biri için bundan emin olmak o kadar zordur ki? Güven'in birbirine bulanan doğru ve yanlışları içinde; Hacer'i daha önceden tanıyormuşum hissine sahip olmam onun hakkında taşıdığım fikirleri kolaylaştırdı. "Harun ağbim yoldaymış, insaflıdır o. Hele gelsin!"

İsimler bile doğruydu. Haydar, İbrahim, Harun, Ökkeş, Cafer, Ömer, Güven! İçimden nelerin geçtiğini bilir gibi devam etti Hacer. "Cafer ağbim de iyidir. Asıl İbram ağbim de iyidir amma tepesi atarsa..." İyilikten anladığı neydi acaba Hacer'in? "Sen boylusun abam, diklenme gözünü sevem."

"Boylu ne demek Hacer?"

Gözleri karnımı işaret etti. "Bebe!" dedi. Ölmemiş olmamı, hamile olduğumu sanmalarına mı borçluydum yani? Pekâlâ, onlara göre hamile olduğumu düşünmelerine sebep...

"Ben hamile değilim," dedim hiç düşünmeden ardını arkasını. Bu laf nereden çıkmış ise onun bütün foyası ortaya çıksın derdinde çırpındım. Güven, bana bununla bir hayat bağışladığını mı sanıyordu? Bütün inancımı yerle bir ettikten sonra... "Senin iyi dediğin abilerin, katil Hacer!"

Elindeki bezi usul usul suya bandırıp çıkardı. "Sırtında var mı bakak mı aba?"

Bileğinden tutuverdim bir çırpıda. Hacer'i kendime çekersem çıkardım bu girdaptan! Kimsenin beni bulmasını beklemeden! Gerçi beklediğim de söylenemezdi. Yaman Uyar denen manyak bunun da bir yolunu bulup delilleri karartmış olurdu. Belki de sonsuza dek kimsenin beni bulamadığı bu köyde; günün birinde Güven'in de kısır olduğunu yumurtlayıp öldürülürdüm. Doğru muydu peki? Çocuğunun olmadığı ayrıntısı, doğru hanesinde mi yazılıydı, yalan hanesinde mi? "Ben polisim Hacer, biliyor musun?" Bilmiyordu, bildiğini düşüneceğim tek bir ifade yoktu yüzünde aksine şaşırmıştı. "Güven bir cinayet işledi. Abilerinden biriyle, belki birkaçıyla. Bilmiyorum! Beni kandırdı, masum olduğuna inanmamı sağladı. Ancak gencecik bir canın da hayatına mal oldu." Bileğini çekmeye çalıştı. Anlattıklarımdan rahatsız olmuş olsa da tek söz etmedi. "Şimdi de burada beni zorla tutuyorlar. Cezaları çoğalıyor, aklanmaları, iyi hal indirimi falan almaları imkânsız. Müebbet yiyecekler. Sen müebbet ne demek biliyor musun?" Biliyordu! Gözlerinin dolduğunu gördüm, çenesi titriyordu. "Ben eninde sonunda kurtulurum buradan. Beni bulacaklar çünkü. Ve o zaman sen de diğerleri kadar suçlu olacaksın. Ama kendim çıkar gidersem buradan, senden asla bahsetmem. Bana yardım et!" Hacer, bir kez daha bileğini kurtarmaya çalıştı benden, ama olmadı. "Güven ağamın bebesini boylanmışsın aba, ne dem?"

"Cehennemin dibini de Hacer, o manyağa ağa mı diyorsun sen ya?"

"Ne dem?"

Kendime hâkim olamayıp kolunu sert bir hamle ile fırlattım. Sendeledi oturduğu yatak ucunda, canı acımış olacak ki bileğini ovarak kalktı. "Yüzün şişer aba, buz getirak mı?"

"Defol!" Normal değildim artık. Sesimi biraz daha yükselttim. "Defol git, kapıyı da kilitle Allah'ın cezası salak! Sende bu kafa oldukça böyle koyun gibi..." Hacer çoktan çıkmıştı. Bağırdım. "Güven ağan üstüne kaç karı eskitti salak!"

Bunu çoktan kabullenmiş birine neyin cakasını atmaktıysa benimki? Sıkıntıyla yatağa geri gömüldüm. Haşat olmak deyimine sadık bir halde, sızlana sızlana yattım; is kokan, kireç boyalı duvarların arasında. Karşımdaki duvarda üzeri örtülü, boydan boya sıralanmış yüklüğü inceledim; iki kapaklı çok çok eski model dolabı... Kalktım yerimden. Bu hemen olmadı, dizlerimin tutmayacağını sanacak kadar yandı canım. Yine de zorladım. Yükü örtmek için kullanılan çarşafı çektiğimde karşımda aynı sistemle katlanarak üst üste dizilmiş yataklar gördüm. Yün doldurulmuş yataklar... Hışımla bir tanesini çektim ve hepsi yıkıldı. Onların darmadağın oluşunda babamı hatırladım. Bir dolap yaptırmıştı yıllar evvel benim odama. Gömme dolabı misafir yastıkları, yorganları için kullanıyordu. Bir kavgamızda... Babamla gerçekleşen o nadir kavgalardan birinde hepsini dağıtıp sözde babamdan intikam almıştım. Sonra da o görmeden toplamıştım. Erdal Baş Komiser babama haber vermiş miydi acaba? Kazayı, arabamın içinde bulunamadığımı... Diplerde halen bozulmamış olanları yeniden çekip yeniden bağırmaya başlayınca kapı açıldı ve endişeli gözlerle Hacer içeri girdi. Kapının anahtarını avucunda sıkı sıkı tutuyordu. Hiç söz etmeden dağıttıklarımı toparlamak niye-

tindeyken, avuçlarının arasına sıkıştırdığı anahtarı almak için üzerine atıldım. Kolay lokmaydı. Bütün ağrıyan yerlerime rağmen on saniye içinde anahtarı ele geçirdim ve kapıdan çıktım. Peşim sıra bağırdığında beni kapı önünde kıstırdı anası. Aslında o kadının, Güven'in doğru hanesine inanırsam, Hacer'in annesi değil teyzesi olduğunu da biliyordum. Üzerime çullandı kadın. Saçlarımı çekmeye başladı. Bir yandan kendi dilinde bir şeyler söylüyordu. Bir yandan da Hacer beni onun elinden almaya çalışıyordu. Kadını devirip kapıya yöneldiğim anda Hacer, mücadele etmeyi bırakıp, dış kapıyı açıp birilerini çağırdı. Bu defa İbrahim'den başkasıydı gelen. Güven'e daha çok benzediğini düşündüğüm adam anasının yüzünde açtığım tırnak izlerine karşılık olsa gerek "Orospu," gibi bir şey söyledi. Sonra beni kolumdan tutup çıktığım odaya attı. Hacer'e sıkı sıkı tembihledi; soba otlanmayacak, yemek getirilmeyecek.

19. GÜN

Önce bu tehdit umurumda bile olmadı. Hacer'in, bana vurmasın diye hatırlatıp durduğu gebeliğimden başka bir de bu muameleyi yapanın Cafer olduğunu öğrendim. İbrahim'den daha genç, kılığı kıyafeti ile de çok daha modern görünen Cafer'in, ondan bir farkı daha vardıysa bir fiske bile vurmadan beni mahkûm edildiğim odaya kilitlemiş olmasıydı. Sonra ise Cafer, kötülüğün en büyüğünü yapmaya başladı. Özellikle de gece olduğunda. Karanlık, ıssız ve soğuk taşıdı üzerime. Karanlık, açlık ve ağrılarımla uyunmayan bir gece getirdi bana. Dışarıdan duyabildiğim sadece köpek ulumaları iken pes edip hıçkıra hıçkıra ağladığımı hatırlıyorum. Sonra da titreyerek uyudum zaten. Uyandığımda da sabah olmasına karşın, gelip giden kimse yoktu. Odanın küçük penceresinden avlunun içinde birbirine benzeyen üç erkek çalıştığı görülüyordu. Avlu dolusu hayvanı ellerinde sopalarla iteleyip, kötelerken onları, avludan çıkarıp evden uzaklaştıran İbrahim oldu. Bir kadın koştu Cafer'in peşinden, ona bir torba verdi. Kadının kılığı kıyafeti, başındaki örtüsüne kadar her şeyi, bu evde gördüğüm kadınlar gibiydi. Hacer'e göre belli bir yaş daha büyük. Perdeyi kapa-

dım. Acıkmıştım ama önemli değildi idare edebilirdim. Soğuk olmasa... Yeniden açtım perdeyi, belki de pencereyi de açıp bağırmalıydım. Daha fazla dayak yemek için mi? Avuç içlerim ısınsın diye ağzıma götürdüğümde parmaklarımdan biri yanlışlıkla burnuma değdi. Burnum buz gibiydi ama değer değmez de acı ile sarsılacağım bir haldeydi. Bir ayna olsaydı... Hafifçe avuç içime aldım burnumu. Şişmişti.

Pencereyi açmaya çalıştım, kendime çektim, çektim olmadı. Kilitliydi ya da donmuştu. Öyle ya gördüğüm her yerde kar vardı. Herkesin sırtında kalın kalın mantolar... Erkeklerin başlarında kalın, koca bereler vardı. Ya da onlara bere denmiyordu. Kalpak mı acaba? Görüş alanımı kapatan traktörün motorunun çalıştığını duydum o esnada. Traktör geri geri çıkarken, direksiyonunda gördüğüm adam İbrahim'di. Allah'ın cezası gidiyor diye neredeyse sevinecektim. O giderken açılan manzaradan karşımda iki evin daha olduğunu gördüm. Yan yana evler sıralanmıştı bir avlunun içine. Hepsi birbirinin aynısıydı ve artık biliyordum ki o evlerin her birinde Güven'in bir kardeşi oturuyordu. Annesini kimseye bırakamayacağı masalları ise sağlam yazılmış palavralardı. Ortadaki evin kapısı açıldı. Önce bir kadını görür gibi oldum sonra ise o kadın, kapı ardına saklandı. Sırtında kalınca bir aba, başında bir kasket ile eli bastonlu bir adam göründü. Uzunca boyu, hafifçe eğilmiş boynu... Bastonunu vururken yere çıkabilecek sesi tahayyül etmeye çalıştım. Evin önündeki beton üzerinde karı küremişlerdi ama avlu karla kaplanmıştı. Gıcırdıyor olmalıydı bastonun ucu. Adamın ağır aksak yürüyüşünde düşmemek için özenli davrandığını görebiliyordum. Beni görebilmesi umudu ile yeni-

den sarıldım pencereye. Lanet pencerenin hiç o taraklarda bezi yoktu. Çektim, çektim, çektim! O esnada debelenmelerimin arasında bastonlu adamın bana doğru bakarken durakladığını gördüm. Umut ettim! Ama umudum beş saniye içinde yerle bir oldu. Adam yoluna döndü, avluda kalan ve kar küremeye çalışan adama bir şeyler söyledi. Adamın bakışları da beni buldu o sırada. İbrahim'den ve Cafer'den yaşlı, bastonlu olandan çok daha gençti. Hepsine göre daha kısa boylu ama ortalamanın üzerinde, sakalları bastonlu olanla yarışacak kadar beyazlamıştı. Ökkeş olabileceğini düşündüm. Sıralamaya göre belki de Ömer, belki Haydar. Harun değildi! Babaları bastonlu olandı ise bir avlunun içinde babaları ile birlikte yaşarken annelerinin üzerine kuma getirmiş adamın egemenliğine de boyun eğmiş olmalarını garipsedim. Sonra vazgeçtim! Hiç bilmediğim konularda neyin garipliğiydi ki? Ökkeş ya da Ömer, her kimse bastonlunun sözleri ile dönüp benden tarafa baktıklarında perdeyi kapadım ve yeniden içeri döndüm. Dumanı tüten evler, bembeyaz örtü ve sadece görebildiğim o beyaz örtünün yükseldiği dağların manzarasından mahrum, yatağa döndüm. Soğuğu düşünmemeye çalışarak yeniden uyumaya çalıştım. Yapamadım! Birkaç kez kapıya vurup Hacer'e seslendim. Tuvalete gidecek olmayı bahane eden cümleler kurdum ama açtım, susuzdum ve üşüyordum. Yeniden pencereye döndüm. Yeniden perdeyi araladım, pencerenin içe doğru uzanan çukurundaki duvardan destek alıp tekrar açmaya çalıştım pencereyi. Olmadı! Yattım, kalktım ve hep sonunda o pencereye ve kapıya gittim. Hacer bir kez bile ses vermedi bana, bir kez bile! Uykuya yeniden teslim olduğumda bu defa o kadar derinlerde dalamadığımdan olsa gerek kapının açılması ile

kalktım. Odanın aydınlatmasını açan bir adamla burun buruna geldim. Daha önce hiç görmediğim ama artık hepsinin birbirine benzedikleri konusunda emin olduğum suret, ardı sıra kapıyı kapadı. Yatağın içinden doğruldum. Yüzünü buruşturdu! Belli ki halim haraptı, o bile dayanamamıştı.

"Harun!" dedi. Güven'den daha az ulaştı şive kulağıma. Adını birebir telaffuz etsem aynısı çıkardı benden de. "İbrahim Abim iyi benzetmiş seni!" Birkaç adım daha attı. Yorganı çekiştirerek daha sıkı örtündüm.

"Üşüdüm," dediğime halen inanamıyorum. Soğuğa teslimdim işte. Ardını dönüp sobaya baktı.

"Abim yasak etmiş, şimdi lafını çiğneyemem."

En azından konuşuyordu ve benim dilimden çok farklı duyulmuyordu sesi. Hepsinin aksine sadece bıyıklı, hafifçe uzamış dalgalı saçlarına rağmen, suretinin kopyalanarak çoğaltıldığına yemin edebilirdim. Güven'in hepsinden farklı göründüğü detaylara sahip olduğunu bile bile söylemedim kendime. İnkâr ettim!

"Soğuktan donacağım!"

Bir kez daha dönüp baktı sobaya. Sanki baktıkça bir çözüm bulacak gibi. Yeniden bana döndü. "Sorayım abime affetti ise seni, yakalım sobayı, olur mu?"

Cevap vermem gerekiyordu ise kendime göre olanı tercih etmeliydim. "Olmaz dersem dikkate alacak mısın?" Kaşlarını kaldırırken hafiften gülümsedi. Alaycı tebessümü kardeşininkinin birebir aynıydı.

"Bilmek isteyeceğin bilgiler var elimde. İlgilenirsen detayları aktarıp gideceğim."

Cinayetle ilgili miydi? Nasılsa daha fazlasına gücüm ye-

temez diye mi yapıyordu? Cinayete dair hiçbir detayı merak etmediğimi hissettim.

"Araban patladı. Yakıt deposunda hasar büyükmüş." Arabam umurumda bile değildi. "İçinde de kim varsa yandı."

Kalkmaya kalkıştım. Elini kaldırdı. "Yeltenme!" Birkaç adımla daha da yaklaştı. Benden korkmadığının gözdağını verircesine! "Yarın sabah cenazen var. Güven cenaze törenine katılıp dönecek aramıza."

"Şerefsizler!"

Omzunu silkti. Üzerindeki paltoyu çıkarmaya başladı. Ne yapmaya çalıştığını kestirmek istediğimde paltosunu bana doğru attı. "Bunu da giy, bir bok olmaz sana!" dedi. Sonra da çıkıp gitti. Peşinden koştuysam da yetişemedim. Kapı, üzerimden yeniden kilitlendiğinde, Harun'un adını anarak edemediğim küfürleri de edebilir hale geldim.

20. GÜN

Yatağın içinden bir daha hiç çıkamayacağımı sandığım saatler geçirdim. Uyandığım aynı oda, aynı sessizlik, avludan gelen hayvan sesinin konuşmalara karışmış uğultusu da dinince, bu hiçlikte; donarak, açlıkla, susuzlukla imtihan edilerek öleceğimi sanarak yeniden ağlamaya başladım. Bütün gece uyuyup uyanıp, ağlayıp durmama neden olan ölüm haberimle, babamın yaşayacaklarını düşünüp durmaktan, sadece kendime ağlamaya başlamak ise hızlı bir geçiş olmuştu benim için. Yataktan çıkarsam daha çok üşüyecektim. Ayağa kalkarsam bu halsizliğimle daha baş edemez olacaktım. Gözlerimi tekrar yumsam ve uyusam... En güzelinin ve tek kurtuluşun bu olduğunu artık biliyordum. Ama olmuyordu. İstediğim kadar uzun uyutmuyordu kafamdakiler... Artık gözyaşlarımın değdiği yerlerin de acımadığı zamanlar başlamıştı. Bugün cenazem kaldırılırken ardımdan ağlayanların içine karışacaktı Güven. İnanacaktı herkes onun beni sevdiğine. Belki babam bile... Kızı için ağlayan bir yarım kalmışlıkla bağlayacaktı kalbini ona. Kandırılmışlığın koynunda; kaç gece sızlayacaktı kim bilir, kaç gece yanacaktı yatağında kavrula kav-

rula? Bunca zaman heba ettiği hayatının gerçeği, tek evladının gidişine katlanabilecek miydi?

Kapıdan içeri giren olduğunu duyduğumda gözyaşımı silerek yorganı başıma çektim. Kapı yeniden kapandı ve sobanın etrafında hareketlenmeler başladı. Birileri bana acıyıp sobayı yakmaya mı karar vermişti? Başımı hafifçe kaldırıp baktığımda Hacer'in sırtını gördüm. Geniş sırtı, başındaki örtünün altından sarkan örgüsü... Sobanın kapağını kapatıp da odadan çıktığı ana kadar bir kez bile dönüp benden tarafa bakmadı. Sobanın yandığından emin olmak için toparlanmaya çalıştığım esnada tekrar girdi içeri. Her seferinde kapı kilitleme merasimi ile uğraşıp duruyordu. Hiç yılmadan, emre itaat etme derdiyle... Elinde bir tepsi ve üzerinde yiyecekler vardı. Gurur yapacak halde değildim. Ellerimi uzattım tepsiyi versin diye "Sobanın üzerinde gevrettim aba ekmekleri," dedi. Arasına da çökelek dürdüğünü söyledi. Tulum peynirine daha çok benzettiğim bir tadı vardıysa da bunun mukayesesine düşmedim. Bir kere çay vardı ekmeğin yanında. Az sonra canımın sigara da çekeceğine emindim. Çayıma uzandım, bir yudumla şekerli olduğunu fark ettim. Bana sormadan çayıma şeker atmıştı Hacer. Bozuntuya vermedim. Midemi tamamen doldurmam mümkün olmasa da birkaç lokma ile kendime geldiğimde Hacer'le yeniden konuşmaya başladım. Ne yaşarsak yaşayalım, karşılıklı küsmeyen az sayıda kadınlardandık.

"Ağbilerin insafa mı geldi Hacer?"

Başını eğdi öyle cevap verdi. "Harun ağbim kıyamadı. Beben de var deye." Bebemin olmadığını tekrar söylemeyecektim. Hayatım uyduruk bir hamilelik hikâyesine bağlıydı madem buna katlanabilirdim.

"Neden önemli bu bebek abilerin için?" Peş peşe ısırdığım dürümüm elimde yokluğa giderken sordum bunu, aslında hiç de merak etmiyormuşum gibi.

"Güven ağamın çocuğu yok ya..." deyiverdi benim saf.

"Sana ne Güven ağanın çocuğundan?"

"Olur mu aba? Köyde herkes lafını eder. Kahvede babamın başı hep önde gezinirmiş. Benim yüzümden..."

Acıdım! Onun derdi olmuştu Güven'in ardından konuşulanlar. Her şeyden de öteydi belki.

"Biliyor musun Hacer," dedim ekmeğimi avucumdan alacaklarmış gibi sıkı sıkı tutarken "Güven ağan şerefsiz, haysiyetsiz, pezevengin teki!" diye haykırdım. Gözlerime öylece baktı. Koyu kahve iri bakışları hesap sormaktan habersiz söylediğime karşılık şaşırmış gibiydi. Düşüncesizce devam ettim. "Seni boşamış gitmiş, sen daha onun derdindesin. Akılsız mısın sen? Hı? Çocuğun olmadı diye seni ortada bırakmış."

"Yoh!" Hafiften gülümsedi. En fazlası bu olur dercesine hemen topladı yüzünü. Sanki şöyle yürekten katıla katıla gülmek ona harammış gibi. "Sen yanlış diyon. Ağam beni yolda bırakmadı."

"Şu adama ağa deme ne olur?"

"Ne diyem? Benden büyük, hem de beyim! Adını demek olmaz, bizim buralarda böyle söylenir."

"Kendilerini bir bok sansınlar diye mi?" Yine cevap vermedi. Bu soruların cevabı yoktu ki onda, ondan susuyor dedim ben de içimden. "Peki, seni boşamadı mı Hacer? Baba evine gitmedin mi boşayınca?"

"He gittim." Doğru hanesinde bulduklarımdan diye şaşırdıysam da yemeğime döndüm. Konuşmayacaktım sözde daha fazlasını. Hacer durmadı. "Amma getirdi beni, *benim karımdır,* dedi. Babam, ihtiyara verecekti beni, kurtardı. Evime döndüm, anamla burada gül gibi geçiniyom."

Bu kadın bana şimdi pervasızca hayatından memnun olduğunu mu söylüyordu? Aklına şaşırdığımın karısı hangi yakıt ile çalışırdı ki bunun aklı? Çayımı bir dikişte içtim. Şekerli de olsa özlediğim tadı ile kendimi daha iyi hissediyordum.

"Kocan başkası ile ama sen mutlusun."

"Yoh! İstemem tabii!"

"Evet, Hacer istemezsin ama nasıl ister oluyorsun? Bana bunu açıkla!" Hayat memat meselesi gibiydi halim. Israrıma dayanamadı Hacer ve bir çırpıda cevap verdi.

"Benim yerim ayrıdır aba. Sever beni ağam!" Nasıl bir sevgi? Soramadım! Hacer, konuştukça ezildim, büzüldüm, yerin dibine geçtim. Sahip olduklarımın kıymetinden zerre anlamadığım bir hayatın sonunda, Hacer'i tanımam müthiş bir dersti benim için. "Yemağı yaksam vurmaz, kırmaz. Bir tokadını görmedim yeminle. Ne yalan diyem? Ağam insaflıdır. Ağbilerimi de severim amma onlar sinirlendiler mi analarına bile zaraman ağlatırlar."

"Döverler mi?"

"Yoh aba, insan anasını döver mi? Bağırıp çağırdılar mı anam onların rızası olsun diye her şeyi eder zaten. Benim anam da aynıdır. Ağbilerim anama kızdılar mı anam gönülleri olsun diye bizi köteler ama gene de..."

"Hacer, sizin burada hep mi erkekler üstün?"

Dudaklarını kıvırdı, yabancı dilde konuşmuşum gibi. Alakasız bir cevap verdi. "Güven ağam iyidir!"

"Kavatın teki Güven ağan!"

Elimdeki ekmeğime dikti gözlerini. *Ye de gideyim* der gibi. Ekmeği tepsiye iteledim. "Bana çay getirir misin Hacer?" dedim. Kalktı ayağa hemen, aldı bardağı. Koştur koştur yürüdü kapıya, ardından seslendim.

"Ben şekersiz içerim yalnız Hacer!"

Döndü, o bir ölçüden fazla tutmadığı tebessümü ile cevap verdi: "Ağam gibi!"

* * *

Hacer, o gün sobamı beslemeyi hiç ihmal etmedi. Ne zaman geçer oldu kömür, hemen elinde bir kova ile çıkageldi. Gün içinde iki kez çay taşıdı bana. Öğlen yemeğine bulgur pilavı ile koyun yoğurdu getirdi. Akşam yemeğine ortadan ikiye bölünmüş patatesler ve bütün bütün soğanlarla pişmiş etli bir yemek... Hayvanın birinin ayağı kırılmış da kesmişler. Böyle olduğunda etin bol olduğundan bahsetti, ben yemeğimi yerken Hacer. Bazı bazı yine gülümsedi. Dudağının kenarında minicik bir gamze vardı. Ona çok güzel olduğunu söyledim. Utandı. Ayazdan çatlamış yanakları kızardı. Gözlerini sakladı, utandırmamak için üstelemedim. Sonra o konuştu.

"Sen de film karıları gibisin aba, bembeyaz pambuk sankim!"

Dağılmış yüzüme rağmen mi? Hacer'in gözlerinde nokta kıskançlık yoktu. Güven'e olan hislerinin aşkla ya da benzeri bir duygusal bağla ilgisi yoktu. Minnet ve mecburiyete çıkan sevgi! Sevgisine layık olduğunu sanıyordu sözde koca-

sının. Kocası olduğuna ikna ediyordu Güven'in bana söylediklerinin aksine.

"Ama o, senin için böyle düşünmüyor," dedim hiç düşünmeden. Düşünsem de derdim. Hacer tek kurtuluşumsa Güven'e hayranlığının azalması şarttı. "Acıdığı içinmiş o imam nikâhlı karısı olduğunu söylemeleri falan."

"Olsun," dedi ne fark eder dercesine. "Ben bilirim, sever beni ağam!"

Mahkûmiyet, kabulleniş, inanç... Tutunduğu dalların her birinin üzerine bürünmüş olan hislerdi bunlar. Daha fazlasına lüzum yoktu Hacer için. Gurur, onur, özgürlük, ben duygusu, gerçek mutluluk... Hiçbiri! Yediğim yemekten geriye kalan boş tabakları, gerisin geri verdim.

21. GÜN

Ö köydeki dördüncü sabaha, tuhaf bir kadının tuhaf söylemleri ile uyandım. Başıma dikilmiş gelin görmeye geldiğini söylüyordu. Neyin nesi kimin fesi olduğumu öğrenme çabalarının altında imalı bir işgüzarlık vardı. Hacer, ardında şekilden şekle girerken kadına kim olduğunu sordum. Benzer kıyafetlerin içinde en fazla 40'ında bir kadındı. Başının üstüne düşmüş kar tanelerinden dışarıda kar yağdığını anlamam zor değildi. Başını silkelerken, kocamın annesi olduğunu söyledi. Kocam olmadığını söylemedim. Uzattı elini, öpmemi istedi. Öpmedim!

"Kaç tane annesi varmış benim bu kocamın?" derken Hacer'e baktım. Cevap vermedi. Kadın ise şehirli kızların hiç yol yordam bilmediklerinden, saygısız olduklarından bahsetti. Odadan çıkarken seslendi "Hanım abla, çayını içma geldim." Hacer, geri çekilirken ona bir kez daha sordum.

"Kim bu kadın?"

"Anamın kumasıdır."

* * *

Kabullenilen ve sıradan kabul edilen her şey bana öylesine afakî görünüyordu ki... Deşelemek, yargılamak, eleştirip durmak ne fayda? Hacer, yemeğimi getirdikçe yemek ve onu inceden in-

ceye işlemek en önemli vazifem oldu. Daha fazlasını anlatmadığını gördüğüm her noktada ben, kendimi anlattım. Annemi kaybedişimden, babamın bana düşkünlüğüne dek. Bizde kız erkek evlatların ayrılmadığından, hepimizin aynı kefede aynı derece sevildiğinden bahsettim. Kardeşim yoktu ama emindim, babamın bunun ayrımına varmayacağından. Erhan'ı anlattım bir vakit sonra.

"Acar polistir," dedim bahsederken. "Bakışları ile yumuşacık olur sinirlerin. Kızamazsın. Çünkü o da kızmayı bilmez. Her zaman orta yolu bulur bir hali vardır. Bazen onu, olmayan kardeşim yerine koyduğumu düşünüyorum." Belki de bu yüzden olamadığımızı... Olabilseydik başıma bunların hiçbirinin gelmeyeceğini... Güven'e bu denli güvenmemiş olsam hiçbir suretle kimsenin beni kilometrelerce bir kamyonda, koyun taşır gibi taşımasının da mümkün olmadığını... Şimdilik bunlara lüzum yoktu Hacer'le yakınlaşmam için. "Bir telefon edebilsem, iyi olduğumu söylesem," diye bağladım lafımı. "Senin bir cep telefonun yok mu Hacer?"

Hacer'in cep telefonu yoktu. Hiç olmamıştı. Zaten bu evlerin içinde de telefon pek çekmezdi. Çardak dediği yere yürümek gerekirmiş. Eskiden ev telefonları varmış ama şimdi erkeklerin cep telefonları olunca evlerden o telefonları da sökmüşler. O köyde sahip olunana sadece erkeklerin sahip olabildiğinin bir kez daha yüzüme vurulduğu andı. Yine de Hacer bana babama iyi olduğumu söylememi sağlayacak bir şeyler bulabilirdi. Mektup yazsam atardı belki postaneye. Önümdeki yemek artıklarını toplayıp kalktı. "Kusura kalma aba, ben bana izin verildiği gadarını yaparım. Beni gandırmaya çalışma."

Oysa ne çok kanmıştı Hacer! Ne çok kandırılmıştı! Bir tek bana mı kanmamıştı? Yattığım yatak bile onunla kocasının iken, kandırılmak denen illet bana da çoktan bulaşmıştı.

22. GÜN

Hacer de çayı çok güzel demliyordu. Sobamın üzerine bir çaydanlık bıraktı sabahtan, ara ara gelip tazeledi çayımı. Bir de minder bıraktı sobanın yanına, inip oturayım diye. Hafiften öksürmeye başladığım geceden sonra iki kez de hakiki olduğunu iddia ettiği baldan getirdi. Üzerine biraz karabiber biraz da limon sıkmış bir halde. Öksürüğe iyi gelirdi sözde. Belki de gelecekti; henüz bilmeyince, Hacer'in hiçbir şeyi gerçekten iyi bildiğine inanamadım.

Köye geldiğimin dördüncü sabahı ve beşinci gününün akşamüzerinde, donmuş pencerenin önünde gördüm; sabah saatlerinde avludan çıkan Harun'un arabasının döndüğünü. Gidişindeki umursamazlığa karşılık avluya doluştu sıra sıra dizilmiş evlerden çıkanlar. Kadınlar, evlerinin önünde, erkekler hep önde olduklarının ilanı ile avluya çıkarak... Kadınlar, bulundukları yerden bana bakarlarken sadece birkaç saniyelik rahattılar, sonrası kaçamak. Sadece analarının kuması olan pervasız kadın rahattı; gözlerini dikiyordu bulunduğu yerden daha fazlasını öğrenmeyi umarak. Harun'un gri arabasının kapısı açılırken, Süleyman Karagöz, elinde basto-

nu ile karşıladı oğullarını. Harun'un arabasından inen kişi Güven'di. İrkildim! Haset duygusuna bulanmış bir umutla doğruldum, pencereye abandım iyiden iyiye. Güven'i hepsinden ayıranın ne olduğunu da o zaman gördüm. Tek tek isimlerini sayabileceğim kardeşleri ve babaları ile karşımda toplaşan erkeklerin içinde Güven'in farkı, hepsinden küçük olmasının getirdiği tuhaf bir eziklikti. Bana diklenen, kıskançlıkla yargılayan, hesap soran adamın, o erkeklerin içinde hepsinden daha uzun, daha heybetli olmasına karşın boyun eğmiş bir hali vardı. Neredeyse ikiye katlanırcasına eğilip öptü babasının elini. Ne sarıldılar ne hasret giderdiler. Ağabeylerinden üçünün de ellerini öptü tıpkı babasınınki gibi, diğerlerinin de ellerini iki eliyle birden sıktı.

Babaları önde, yedi erkek çocuğu ardında, adına *kuma* denilen kadının durduğu eşiğe doğru yürüdüler. Kadın içeri girdi, erkekler de peş peşe kayboldular. Hiçbiri ayakkabılarını çıkarmamıştı. Belli ki bulunduğum ev gibi önce bir kapıdan cumbaya geçiliyor sonra da eve diye düşündüm. Oturduğum yatağın demir başlığından destek alarak yasladım başımı. Bekledim, bekledim, bekledim. Kalktım ayağa, kapıya vurdum. İki kez seslendim Hacer'e. Gelip açtı kapıyı. Tuvalete gideceğimi söyledim. Peşi sıra sofanın karşısındaki tuvalete girdim. O tuvalete, beş günde sadece üç dört kez girmiştim. Hep aynı tuhaf his! Orada da üzerimden kapıyı kilitlerlerse... Minicik bir pencere, karanlık duvarlar, küçücük bir lavabo, musluğundan akan zehir gibi su, az köpüren kalıp sabun. Tuvaletten çıktım, elinde havlu öylece bekliyordu benim gariban Hacer. Elimi kurularken biraz kısık bir sesle "Ağan geldi!" dedim. Belli ki haberi yok. Şaşırdı. Belirgin bir

mutluluk yerleşti yüzüne. "Babasının evine gitti abileri ile. Gebermemiş. Kazada kesin ölmüştür demiştim ama..." Suratı asıldı. Odama girmemi ister gibi belli belirsiz işaret etti bana. Önünden yürüdüm. Kapı ardımdan kilitlendi. Kendime en son on beş dakika önce içmeyi bıraktığım çaydan bir bardak daha aldım. Anlaşılan bu çaydanlık durdukça daha çok tuvalete gidip gelecektim ben. Çayın sonunu görmeden kapının ardında duydum Güven'in sesini ve onun sesine karışan, mırıltı gibi Hacer'in sesini. Kalktım, kulağımı kapıya dayadım. Annesini soruyordu. Annesi her şeyden kıymetli olan bir adamın, cinayet işlemiş olması, başka bir kadının onurunu hiçe sayarak onu kullanması... Yeniden yatağın başına gidip pencereden dışarı baktım. Ağabeylerden ikisi duvar dibinde sigara tüttürüyorlardı. Onları sigara içerlerken dün de görmüştüm. Ökkeş ile Ömer olduklarına emin olduğum iki adamın hangisinin hangisi olduğu konusunda fikrim yoktu. Kapımdaki kıpırdanma ile döndüm. Güven benim yanıma gelecek cesareti kendinde bulmuş muydu? İçeri Hacer girdi. Bulamamıştı. Elinde bir torba vardı.

"Ağam sana getirmiş," dedi yanıma yaklaşırken. Poşeti yatağın üzerine bıraktı. İçinden tek tek çıkardıklarını bana göstermeye başladı. Pantolon, kazak, iç çamaşırı, saç tokası, iki karton sigara. İçtiğim markadan... "Yun da giy aba!"

Yunacak değildim, kirimden ölsem de. Üzerimdekilerden kurtulacağıma sevinerek, soyunmaya başladım Hacer'in yanında. Beni çırılçıplak görmüş olduğu ayrıntısı da değildi beni rahatlatan. Nedense Hacer'i dört günden daha uzun süredir tanıyor gibi hissediyordum. Çıktı odadan. Az sonra da çıkardıklarımı almaya geldi. Üzerime birebir olan kadife pantolon,

bol kesim yünden yeni model bir kazakla beni "Şehirli" bulduğunu söyledi Hacer. Yakışmıştı! Belki de bunu önemsediğimi sanıyordu. Yatağımın üzerine geri oturmadan sigara kartonundan bir paket aldım. Ancak çakmağım yoktu!

"Bir kibrit ya da çakmak yok mu?" diye sordum. Üzerine ne giyerse giysin sırtına geçirilmiş cepli yeleklerinden birinin cebinden çıkardığı kibriti uzattı. Kadınların sigara içtiğini ilk kez gördüğünü söyledi. Güldüm. "Dur bak sen daha kadınlar neler yapıyor öğreteceğim ben sana!" Sigaraları iki kapaklı gardırobun üstüne yerleştirdi. O gardırobu hiç açmamıştım ve ilk kez o farkındalıkla dolabın bir tarafında Güven'e ait olduğunu sandığım birkaç parça kıyafet olduğunu gördüm. Sigaramdan çektiğim arka arkaya nefeslerle külümü çırpmak için sobanın başına geçtim.

"Ne diyor ağan, Hacer? Ne zaman dönecekmiş geri?"

"Dönmeyecekmiş aba, buradaymış kalan. Anam çocuğun olanaca kal dedi."

Çocuk meselesi herkesin bel bağladığı meseleydi. "Sonra ne olacak beni öldürüp çocuğu sana mı verecekler?"

"Olur mu aba? Çocuk senin, memenden süt veracaksın. Sana resmi nikâh gıyar ağam." *Ölü olmama rağmen mi?*

"Nikâhını soksun..." Sustum. Hacer'in yadırgayan bakışlarına karşılık sigaramı üfledim. "Yalnız bu kapıyı azıcık açık tutalım Hacer. Sigara dumanında uyuyamam ben."

Başını salladı. Hemencecik itaat edip kapıya gitti, ardına kadar açtı ve önüne dikildi. "Sen böyle beklersen ben paketi bitiririm," dediğimde ise sözüme güldü. Gördüğüm en neşeli haliydi Hacer'in.

"Çok içme cuğarayı. Kanser olursun!"

"Ne kanseri olurum Hacer?"

"Ciğerinden aba!" Öyle saftı ki bu sözü, ona karşı hissettiğim acıma hissi, iyice şefkate bulanır olmuştu.

"Benim ciğerim bundan sonra beş para etmez Hacer. Kanser olayım daha iyi."

"Allah gorusun!"

"Korumaz, boşa dua hakkını harcama. Beni Allah korusa burada ne işim var kızım?"

Sofadan evin diğer bölümlerine açılan kapının sesi ile Güven'in sesi duyuldu. "Hacer, baksana!"

Eli ayağına dolaştı Hacer'in. Onu yarıp odadan çıkmak Güven'in sesinin geldiği birkaç adım ötesinde onu yakalayıp tekme tokat... Cesaret edemedim Hacer giderken seslendim: "Koş ağana bak Hacer, son bakışların olacak!"

Kapı kapandı ve anahtarın kilitteki o ezbere dönüşü tamamlandı.

* * *

Belki bir saat belki daha uzun bir zaman diliminden sonra Hacer geri döndü. Sobanın üzerindeki çaydanlığı götürdü, taze çay ile birlikte geri geldi. Hiç üşenmeden bir kez daha çıkıp bir tepside hamur işi yiyecekler getirdi. Sobanın dibine bıraktı tepsiyi. Ağası seviyor diye anası kete yapmışmış!

"Çığır alırım aba bulaşığı." Ne çağırdım ne de Güven'in o sevdiği hamur işinden yedim. Karanlığın çöktüğü saatlerde ışığı açtım. Pencere önüne oturdum. Hacer bulaşığı aldığında yemeği yemediğim için beğenmediğimi sandığı sözler etti. Başka şeyler getirebilirdi. Dünden kalma erişteden getirebilirdi.

"İstemiyorum!"

Pencerenin önünde uzunca bir süre beklediğimi hatırlıyorum. Avlunun o saatler içinde zifiri karanlık olduğunu ve birazdan artacak köpek ulumaları ile gecenin ilerlediğini de... Yatağın içine girdim. Yorgana sarıldım. Uyku ile uyanıklık arasında açılan kapının sesini dinledim. Hacer, hep aynı saatte sobamın ateşini yenileyecekti. Hamlelerini ezberlediğimi düşünerek uyumaya devam etmeye çalıştım. Daha çok gürültü çıkarıyordu bu akşam. Acele ettiğindendi belli ki. Biran önce ağasına gitmek... İçeride bir odada, bir yer yatağında birlikte yatacaklardı. Hacer için aylara sığmış hasret vardıysa... Sinirimin buna bozulmasına içerledim. Davranışım mantıklı değildi. Nefretime saçma sapan duygular ekleyemezdim. Kibritin arka arkaya çaktığını duydum. Yanmıyordu sanki! Belki de o malum ceplerinden birinde ıslanmıştı.

"Gel bu kibriti vereyim," diye toparlandım. Yastığımın kenarına, sigaranın üzerine koyduğum kibrit kutusunu avucuma alıp uzattım. İçeriyi aydınlatmak için dışarıdan da tek bir ışık gelmeyince bir an bana doğru yaklaşan gölgeyi Hacer sandım. Cüssesi, ona ait olamayacak kadar iri olunca... Sessizce elimden kibriti alırken hışımla tekme savurduğumu hatırlıyorum. Sonrası karanlığa dalışım; Güven'in yere düşüşü ile dış kapıya koşuşum ve panikle yalın ayak avluya fırlamam ve üzerime doğru atılan bir köpek; köpek beni kapmadan evvel Güven'in önüme geçişi... "Oğlum, oğlum," diyen sesiyle güven vermeye çalıştığı köpeğin halen ardına doğru havladığı gerçeği ile korkudan bayılmak üzere olmam.

Evlerin kapıları birer birer açıldı. İçerilerden yansıyan ışıklarla birlikte beliren gölgelerden biri seslendi: "Güven, kim o?"

"Köpek baba! Beni tanımadı!"

"Hayvandır, dur hele!" Başka bir sesle bize doğru yaklaşan başka bir adama rağmen halen aynı yerdeydim. Tek bir hareketim ile köpeğin beni parçalamaya hazır olduğunun farkında. Bize doğru gelen adam hayvanı tuttu. O hayvanı, sabaha kadar havlarken dinlemek dışında hiç görmemiştim. İlk iş aydınlıkta avlunun içinde nereye konumlandığına bakmak olacaktı.

"Odun alacaktım," diye yeni bir açıklama yaptı Güven. Kapılar kapanmaya başladı. Köpeği tutan sesi tanıdım; Harun'du!

"Bu karıya sahip çık Güven, günlerdir burnumuzdan getirdi."

"Sorun yok!" Bileğimden tuttuğunu hissettim. "Hava alsın diye!"

"Havanı alma da sonra!" Bileğimden tutarak çekti beni. Ayaklarıma batan taşlara aldırışsız önce cumbadan içeri girdik sonra da sofadan odaya geçtik. Uzanıp ışığı yakan ben oldum. Burnu kanamıştı. Kaşındaki sargının ebadı büyümüştü. Elinin tersi ile burnunu silerken tuttuğu bileğimi kendine doğru çekti ve avucumdaki kibriti aldı. "Yatağa dön!"

Ayağımdaki çorapları çıkardım. Hacer'e nevresim işi çıkmasın diye. Açık kapıya bakındım. Dışarıdaki köpeğin halen havladığını duyarken yatağın içine girdim, başıma kadar yorganı çekerken seslendim.

"İnşallah geberirsin!"

Önce ışık sonra da kapı kapandı. Kilit sesini bekledim gelmedi. Bekledim... Bekledim... Bir süre sonra geri döndüğünü fark ettim. Kapıyı içeriden kilitlediğini düşündüm adımları bana yaklaşırken. Toparlandım!

"Defol!" diye fısıldadım.

"Konuşmama müsaade et!"

"Ne yüzle? Seni ilk fırsatta ellerimle gebertip cesedini köpeklere vereceğim."

"Sobanın yanındayım. Senden daha derin uyursam kalkıp öldürmeyi dene! Karşı koymayacağım. Ama beni öldürerek bu evden çıkamazsın!"

Çıkmak mı? Bu defa uzaklaştı adımları.

"Bu evden çıkabilecek miyim?"

"Bir gün evet!"

"Öyleyse neden getirttin beni buraya?" Bir cevap vermedi. Kalktım ayağa, ışığı açtım, sobanın dibindeki minderin üzerinde oturuyordu. Yeşil renkli şişme yeleği ile onu ilk gördüğüm zamandan hatırladığım aynı tonlarda oduncu gömleği ile. Karşısına dikildim. "Buradan çıkmama yardım mı edeceksin?"

Başını olumlu manada salladı. "Bir şartla!"

"Neymiş?"

"Hapse girmeyeceğim bir formül üretirsen."

Gülümsedim itina ile. "Gebermemeyi dilesen daha kolaydı, senin sonsuza dek hapiste kalman için canımı bile veririm."

Kaşlarını kaldırıp başını salladı. Kollarını göğsünde bağladı. "Beni sevdiğini bilmek güzeldi. Bir de böylesini deneyelim. Uslu dur Zehra, kimsenin seni hırpalamasını izlemek istemiyorum. Hamile olmadığın ortaya çıkmadan bir yolunu bulup buradan kurtulacaksın. Ama önce kendimi garantiye alacağım."

"Ödlek herif!" Yatağıma döndüm. Yorganın altına yeniden girerken, "Ciğersiz pezevenk!" diye bağırdım. Cevap

vermedi. Hırsım kaldı ya içimde yeni bir hakaretle devam ettim. "Sütsüz kavat!"

Öyle bir fırladı ki yerinden irkildim. Ağabeyleri nasıl eziyet etti ise aynısını yapacak sandım, sakındım. Kolumla yüzümü kapattığım doğru! Kolumu yüzümden indirirken başucumdaydı, yatağın kenarına oturmuş hiç de sinirli görünmüyordu. Uzun uzun baktı yüzüme. "Bunu kim yaptı?"

"Neyi?"

"Kim vurdu sana?"

"Şerefsiz abilerin olabilir mi?"

"Hangisi?"

"Adlarını öğrenemeyeceğim kadar aynı sürüdenler. Bakıyorum hepsinin boynuzları eşit, aynı ahıra aitler."

"Hacer'i uyandırayım bir baksın yüzüne." Geri çekilecek oldu.

"Dur!" Toparlandım yeniden. Güven, tam olarak samimiyetle mi yaklaşıyordu bana? Yoksa halen kandırılıyor muydum? Emin olamadım! "Hacer elinden geleni yaptı. İyileşiyor artık zaten." Gerisin geri gelip oturdu. Gözleri, kaçamak bakışlarla ellerinin üzerinde konuşmaya başladı.

"Dün temsili bir cenaze töreni yapıldı sana..."

İrkildim. Telaşım, kor misali ağır ağır yandı içimde. "Vicdansız!"

"Bütün bu olanların içinden nasıl çıkılır? Bilmiyorum! Bir yolunu bulup buna bir son vereceğim, söz veriyorum. Sen yoluna, ben yoluma... Tek istediğim hapse girmemi engellemen. Ne olur da kurtulursam o şekilde bir ifade ile..."

"Babam..." Başını kaldırdı. Utandığını gördüğümü sandım. Ya da gördüm.

"Sarıldı bana! Döndüğünde mutlu olacak! İnan bana!"

"Sana inanmamı nasıl beklersin?"

"Eğer bana son anda tekrar inanmayı deneseydin burada değildin! Başka çaren yok Zehra. Bu evden kurtuluş biletin benim. Sen benim biletimsin, ben de senin biletinim. Birbirimizi tanıdığımız ilk günden beri sahip olduğumuz karşılıklı hislerin bir benzeri ile."

Hislerimizin birbirine benzediğini iddia etmesi, benim nazarımda sahtekârlığın en büyüğüydü. Gördüğüm en çirkin adam olduğunu fısıldadım kendime; en kılıksız, en iğrenilesi... Yalandı, halen bir yanım ona inanmam için yakarıyordu. Dizlerimi kendime çektim, kollarımı etrafında bağladım. Ayaklarım birbirine sürterken hangisinin daha çok üşümüş olduğunu anlamlandıramadım. Güven'e bakmadan konuşmayı denedim. "Babama *'Başın sağ olsun!'* diyecek kadar gaddar bir adam olmana nasıl inanamıyorum? Oysa Dudu'nun canına kıydın sen. Katilsin! Hem babamın... Hem benim... Hem Dudu'nun..." Babamın sığınacak tek kimsesi yoktu artık. İnanılmaz bir yalnızlıkla parçalandığını düşündükçe gözlerimi iri iri açmaya çalıştım, ağlarsam bile akmasın yaşlar, asılı kalsın diye. "Bir şey söylesene," diye fısıldadım. Bekledim, sessizliğin karşısında kaldırdım başımı. Gördüğüm en hissiz yüzdü onunki. Dudu'nun cenazesinde gözyaşı dökerken bile anlam veremediğim bir tepkisizlik akıyordu yüzünden. Güven gibilerin gerçekten ne hissettiğini bilmek imkânsızdır. Örterler üzerlerini kalın bir örtü ile kimse kaldırıp da ayazda bırakmasın onları diye.

"Kaç para verdi Yaman Uyar sana bu iş için?"

Acı bir gülümseme. Çok ihtiyacı olduğunu düşündüm. Günlerdir gördüğüm bunca insanı doyurmak zorunluluğu ile bir masumu öldürmek.

"Söylesene şerefsiz!" Bağırırken ağzımdan tükürükler çıktığını gördüm. Durdurmadım kendimi, öfkemi dindirmedim. "Kaç paraya aldın canını? Söyle kaç milyon eder bir insanın canı?" Bir tokat attım yüzüne. Sarsılmadı bile. Belki de kuvvetsiz kalmıştım günlerdir; bir yatağa bağlı kalmaktan öte, gördüğüm işkenceli muameleden ötürü halen ağrıyan kaslarımın neticesinde. İfadesiz bakmaya devam ediyordu. Yeniden kaldırdım elimi, bu defa inmedi tokat yüzüne, bileğimden tuttu. Dizlerimin önünde otururken o umarsız duruşundan milim eksilmedi. "Nasıl bu kadar ikiyüzlü olabiliyorsun?"

"Ne gibi? Mesela sana çok âşık olduğumu mu söyledim? *Evleniriz* mi dedim? *Sensiz nefes alamam* mı dedim?"

"Bana ne dediğin umurumda bile değil! Sen günahlarının karşısında duramayacak kadar ciğersiz, beş para etmez herifin tekisin."

"Sen günahlarının karşısında durabilir misin? Babana Okan'la yattığını söyleyebilir misin? Ya da belki şimdi söyleyebilirsin, o zaman söyleyebildin mi? Karısına gidip, biz birlik olup seni kandırdık, diyebildin mi?"

"Nasıl kullanırsın bunu?"

"Kendimi düşünmüyorum Zehra. Biraz mantıklı düşünürsen zeki kadınsın anlarsın. Kendimi düşünmüyorum. Hapse girmekten falan da korktuğum yok. Bir ailem var. Sorumluluklarım. Hepsi hallolur ama Hacer... Tanıdın onu, bu evde seni bir başkası sandığı halde ne kadar merhamet etti-

ğini gördün. Hacer'i harcarlar! Ben ölene dek hapiste kalırsam Hacer de kalır."

Hacer'in şu anki hali de hapis değil miydi? Özgür müydü Hacer? Bileğimi çekmeye çalıştım, aslında o kadar da sıkı tutmuyormuş. Avuçlarının arasından kaydı gitti. Hacer'den bahsederken titreyen sesi, hislerini anlama isteği yatırdı içime. Uzun uzun inceleme fırsatı bulduğum bir denek gibi saplandım bu fikre.

"Eğer sandığın gibi katilin olmak isteseydim bunu yapardım. Kendimle savaştım Zehra, doğrularım..."

"Senin doğruların mı var?"

"Eğer senin benden hamile olduğunu..." Yutkundu. Bu fikirden utandığını düşündüm ama bir türlü emin olamadım. "Ölmüştün!"

"Ben sana inanmıştım. Beni kandırmaya devam edebilirdin. O telefon konuşmasına bir kılıf uydurabilirdin."

Başını olumlu manada salladı. "Belki de... Ancak uzun sürmezdi, senden tamamen kaçmadığım sürece. Bana inan demeyeceğim artık, sadece biz birbirimizin kurtuluşuyuz. Kurtulmak istiyorsan bir süre dost olalım. Sonra en büyük düşmanın ben olurum. Düşün! Bu gece sadece bunu düşün." Kalktı. Bir şey düşünmek niyetinde değildim. Dişlerimi sıkarak bir küfür savurdum. Kadınların etmeyeceği türden, etseler de anlamsız olacağı türden. Kapıya doğru yürüdü, odadan çıkmadan evvel yeniden döndü bana ve "Bir de Hacer'i... Eğer onu düşünürsen bana yardım etmek isteyeceksin. Seni biraz tanıdıysam isteyeceksin!" dedi.

Beni tanımış olması bile ağrıma gidiyordu ise hislerimi nasıl açıklayabilirdim ki? Yatağın içine sığındım. Hayatımda

hiç örselenmediğim kadar örselendim o gece. Ne bir hayvan gibi bağlanarak kilometrelerce yol gelmek yakmıştı bu denli canımı ne de tekme tokat yediğim dayaklar. Güven'in ihaneti bir yanımın ne denli koşulsuz inandığının da kanıtıydı. Uyurum sandım! Uyuyamadım. Kapımın kilitli olduğunu sandığım odanın içinde bilmem kaç tur attım. Geceleri sıkışırsam tutardım ama illaki de tutulmuyorsa Hacer'i çağırırsam duyacağını söylemişti. Onu çağırmayı düşünmedim ancak bütün bir gecenin tek bir an bile uykusuz geçmesi metrekareleri santimlere çevirdi. Daraldı dört duvar, sıkışıp kaldım. Kapının önüne vardım, anahtar deliğinden nefes almak istercesine önce burnumu yasladım, kömür sobasının sıcağının aksine incecik bir ayaz çarptı burun deliklerime. Sonra gözümü dayadım. Karanlıkta bir sis gibiydi silueti. Hacer olduğunu düşünmek istedim. Ama değildi, cüssesinin yansıttığı gölgesinden tanıdım. Kapının kulpuna istemsizce dokundum. İki karanlığın farklı derecelerdeki sıcaklığının birbirine karıştığı o saniyelerde, göz bebeklerimizi izlercesine bir sükûnette kalakaldık.

23. GÜN

"Hacer'e söyleyelim sana süt getirsin mi?" Hacer, nasıl onu eli ayağı bilmişse belli ki Güven de onu öyle biliyordu. Bir bardak süt için bile sıcak yatağından uyandırılıp dikilecek kadar önemsiz ya da fazla önemliydi.

"Biraz hava alsam... Bunaldım!"

"Gel ama sessiz ol!" Usul adımlarla çıktım odadan. Kapıyı açık bıraktığımı hatırlayıp geri döndüm. Sobamın yenice ısıttığı odamın içi soğumasın diye... Dış kapıya doğru onun adımlarının hissinde yürüdüm. Ortamın, onu takip edemeyeceğim kadar karanlık oluşu bir nokta sonra sırtıma attığının ne olduğunu bile görmediğim o anın teslimiyetine çıktı. Sırtıma attığı kalın paltonun kollarından içeri soktum kollarımı. Koku tanıdık bir hisle ele geçirdi beni. Paltosunu aldığı askıdan bir de fener aldığını düşündüm. Az sonra önümüz aydınlandı. Ayağıma lastik bir ayakkabı giydim. Hacer'in değildi. Onun ayakları minicikti, kaç kez fark etmiştim bunu. Belki de *ana* denilen şu kadının... Onun adı ile Güven'in masumiyetine inandığımı hatırlayıp esefle içerledim kendime nice sonra ama o gün bir *ana* kelimesi çok şey alıp götürmüştü benden.

Yan yana çıktığımız avluda yeniden üzerimize atılan köpeğin sesini bu defa daha tedbirli bir ustalıkla yatıştırdı, Güven. Kolunu omzuma attı. "Dost olan o, düşman biziz!" dediğini hatırlıyorum. Köpeğin ayaza karşı buharlanan hırıltısından uzağa doğru yürüdükçe, kendimi daha güvende hissedip Güven'in kolunun hissinden uzaklaştım. Birbirimize, ıssız bir gecenin koynunda inanmanın aptallığında avlunun en ucuna kadar yürüdük. Esinti yoktu havada ama keskin bir soğuk suratımı yakıyordu. Güven'in sırtındaki mantonun yakalarını dikleştirdiğini gördüm. Usulca eşlik ettim adımlarına. Az ileride Dudu gibi öldürülmekten korkmadım. Günlerdir, beni öldürmek için en ıssıza ihtiyaç duymadığını anlayacak sınırda olduğumdan aklımın ucuna dahi getirmedim bu ayrıntıyı. Daha derin nefes aldım, açık havayı kim bilir bir daha ne zaman göreceğim diye. Başımı kaldırıp gökyüzüne baktım. Katran karasıydı. Tek bir yıldız dahi yoktu. Ay çepeçevre ama sisli bir gölge gibiydi. Işığı her türlü esirgenen bir köyün sınırlarında tek ışık, Güven'in elindeki fenerden çıkan cansız yansımaydı. "Sarıçam," dediğini duydum Güven'in. Neredeyse boyum kadar uzanan duvarların ardında yapraklarından arınmış sıralı çam ağaçlarını gösterdi Güven. "Sarıçamların ardına götürürdüm sürüleri." Duvar dibine istiflenmiş odunların önünde durdu, ben anlattığını sürdürecek sanırken "Odunlardan biriyle kafamı yarmaya kalkma. Avludan çıkmadan köpek parçalar seni. Şeş kaza kurtulsan bile köyden çıkamazsın. Dağlık köy burası, öyle kolay bulamazsın seni çıkaranı." Aklımın ucundan bile geçmedi ona vurup kaçmak. Tekme atmaktan daha fazlasını yapmaya yeltenmek... Hayalini kurmuş muydum hiç? Oturmamı işaret etti. Aptal bir itaatle bir kütüğün üstü-

ne oturdum. Donuyordum. Açık havayı bulmuş ve kaybetmekten korkan her mahkûmun benzer hisleri taşıyıp taşımadığını merak ettim. Yanımdaki bir diğer kütüğe otururken elindeki feneri kapattı. "Üzerindekinin iç cebinde sigara var!" Elimi, sırtımı soğuktan koruyan kabanın iç cebine attım. Hakikaten bir paket sigara ve bir de çakmak vardı. Paket daha doluydu. Paketten bir sigara aldım, yakarken uzanıp bir tane de kendine aldı.

"Sigarayı sevmediğin de mi yalan?" dedim. Belki güldü. Öylesine karanlıkta bunu sadece hayal ettim. Bir gülüşüne kanan aptallığımı hatırladım. Uslanmazdım! Kaç erkek daha kandırırdı bu hayatta beni kim bilir? Derin bir nefes aldım sigaramdan. İkimizin sigarasının dumanları birbirine karıştı. Nefeslerimizin buharlarıyla birlikte...

"Buradan kurtulacağım Güven. İnan bana! Hem de senin sandığın gibi senin yardımınla bile değil."

"İmkânsız. Sandığın gibi olsaydı buradan senden önce kurtulan biri olurdu mutlaka. Sen, bu avluda kaç kişi yaşıyor saydın mı hiç?"

"Birbirine benzeyen bir yığın erkek müsveddesi dışında mı?"

"Sessiz!" Fısıldadı. Hakaretimden öte, duyulması önemliydi onun için.

"Korkak herifin tekisin. Ben de seni sahici adam sanmıştım."

"Beni kışkırtmaya mı çalışıyorsun? Sinirlenirsem neler yaparım görüp ona göre mi kanaat getireceksin neler yaptığıma ya da neler yapabileceğime?"

"Seninle ilgili kanaat getirmek gibi bir derdim yok. Canın cehennemin ta dibine!"

Cehennemi düşündü belki de. Sustu! Sessizliğin içinde yakınlardan geldi köpek ulumaları. Biri daha farklıydı. Ürkütücü! Bazı geceler penceremden içeri girecek sandığım o baskın uğultu. Etrafıma bakındım.

"Kurt ya da çakal olabilir! Korkma. Silahım var."

"Dudu'yu vurduğun silahın mı?" Korkumu unutup başımı çevirdim. Sigarasının ucundaki alev ince ince çekildi dibe doğru. Dumanı bulandı zifiriye.

"Yok, bir tür bıçak! Kelebek! Dudu'yu öldüren silah İstanbul'daki bahçemde gömülü!" Alay ettiğini düşündüm. Öyle ki sırıttım sözüne. Önüme döndüm. Ama devam etti. "Mutfak kapısından çıkılan bahçede. O gece sabaha karşı eştim ve üzerini etraftaki bütün çöplerle kapattım."

"Suç aletinin yerini tarif ettin bana. Seni kanıtlarla müebbete götüreyim diye mi?"

"Buradan çıkamazsın Zehra. Ben müebbete gidersem sen ölüme gidersin. Neden bana inanmıyorsun?"

"Neden?" Ayağa kalktım. Tam karşısına dikildim. Sigaramı attım. Ayağımı bilerek izmaritin kırmızı korunun dibinde tuttum, tam olarak söndürmedim. "Ben Hacer değilim, farkında mısın? Seninle seviştim diye hayatımın erkeği olmadın."

"Emin misin?"

"Bana bak!"

"Şşt!" Ayaklandı, parmakları dudağıma bastırılırken bir eli de başımı arkadan sabitledi. Dudaklarımdaki parmağının hemen yanına sıkıştırılmıştı sigarası... "Sessiz diyorum. Sessizden ne anlıyorsun komiser? Bak, hem bu duvarın arkasında bir cinli kaya var, onu uyandırmak istemezsin değil

mi?" İteklemek istedim gücüm yetmedi. "İstemezsin bence. 'Eğer sapanındaki taşı kuşa isabet ettiremezsen o cinli kaya seni çarpar,' derdi Harun abim. Cinli kayanın olmadığını iddia ederdim. Bir gece odun taşırken eve, oradan üzerime bir kedi atladı. Her tarafı kan içinde, kesik kesik!" Ne anlatıyordu bu adam böyle? Bir de buna inanmamı mı bekliyordu? "Paramparça olmaya ramak kalmış. Acı içinde hayvan! Onu orada bırakıp bağır çağır koştum. Anam, Dudu'ya hamile! Çocuk düşsün diye divanın üstüne çıkıp yere atlıyor. Eve girdim, kediyi anlatıyorum. Anam divandan atlayıp duruyor. Cinler anneme de musallat olmuşlar sandım. Dudu düşmedi, o kedi sabaha kadar ağladı, ben o gece korkudan altıma işedim. Sabah oldu, Ökkeş abimin karısından bir temiz dayak yedim. Babam daha erkek olamadı bu diye 'Cinli kayanın orada yatacaksın,' dedi; cezalandırdı beni. Cinli kayayı diyemedim babama 'Üşürüm,' dedim. Yaz günü erkek adam üşümezmiş. İkinci gecemi de cinli kaya esaretinde geçirdim. O sabah Harun'a tam üç tane keklik vurdum. Cinli kaya peşimi bıraktı ama ben ne zaman tek başıma odun kesmeye gelsem cinli kayadan korktum." Ellerini usulca çekti üzerimden. Sigarasından uzun bir nefes çekti.

"Korkma, ben seni korurum cinlerden."

İzmariti yere attı. Benimkinin hemen dibine düştü.

"Bizim buranın cinlerine senin gücün, silahın, kanunun yetmez. Sen en iyisi kendini kurtar, beni de bırak burada. Alışkınım ben onlara, çarpılsam da yamulmam."

* * *

Güven'in sözleri, ayazdan sığındığım gürül gürül yanan sobanın dibi, penceremden ulaşan kurt köpek ulumaları, cinli ka-

yanın tuhaf gizemi... Güven'in köyünün sabaha karşı hissettirdiklerinin bulanmış haliydi hepsi. Kısa ama derin bir uykunun koynundan Hacer'in sesi ile uyandım. Sobayı yeniden -onun deyimiyle otlamak- yakmaya geldiği sabah saatlerinde, bir yerlerim tutulur diye kalkıp yatağa geçerken çıplak ayaklarımın geceden kalma ısınmaz halini kalın yorganların altına soktum. Geceye çıplak ayaklarımın karıştığını; morarmış tenimle döndüğümde ancak anlamıştım ama halen tuhaf bir *iyi ki* hissindeydim. Aldığım hava, günlerdir aydınlandığımı düşündüğüm aklımın daha beter bulanmasına neden olmuş olsa bile.

"Ayağını üşütme beben ağrılı olur aba?" Hacer'in takırtıları ile gözlerimi yeniden yumdum. Girdi, çıktı. Sonunda yiyecek bir şeyler isteyip istemediğimi sordu. Toparlandım yataktan. Ayakucunda bana bakıyordu zeytin gözleriyle.

"Ağam nerede aba?"

"Ne bileyim nerede? Yatağında yok mu?"

"Yatağı senin yanın aba? Dövüş mü ettiniz?"

Güven'in yatağı benim yanım... Başımı iki yana salladım. İyice oturdum yatağın ucunda yanımı gösterdim. Geçti oturdu. Hacer'in o yüzü hiçbir tanıdık masumiyete ait olamazdı artık bende. "Seviyorsun sen bu ağanı," dedim, ayazdan yanmış teni kıpkırmızı kesildi. "Çok seviyorsun!" Gülecek gibi oldu. Belki çok gördü kendine.

"Söylesene bana Hacer, o giderse üzülür müsün?"

"Gitmez ki aba? Bizi bırakmaz. Anamla bana kim bağar?"

"Oğulları var."

"Yoh aba, bakmazlar. Çolları çocukları var. Hele Ökkeş ağbimin benden böyük gelini vardır. Nasıl yetsin keseleri."

"Kayınpederin..."

"Yoh aba bubam bir ekmek verse anca."

"Seni gönderirler mi baba evine?"

Gözlerime korku ile baktı. Hem de *"Öylesine bir korku,"* diyemeyeceğim kıvılcımlara bürünmüş halde... Titredi göz bebekleri. *"Ağlarım ha!"* der gibi tehdit etti beni. Omzuna dokundum. "Gitmez ama bırakmaz ki seni. Seni çok seviyor. Bazen düşünüyor musun sen de Hacer, sen olmasan çeker gider buradan, bir daha arayıp sormaz ailesini?" Anlamaz baktı yüzüme. Daha açık sordum. "Buralara göre yabancı gelmiyor mu sana da Güven? Daha şehirli gibi! Sanki zoraki duruyor."

"He aba, şehirlidir o zaten. İzmirli derler ona. *Topçu* der babam. Çok para kazanmış zamanında. Amma..." Kapı açılınca sıçradı. Anında bir saygı duruşuna geçer gibi kalktı ayağa. Başı önünde, ellerini de karnının üzerinde bağladı. Güven'in önce ona, sonra bana baktığını gördüm. Gözleri onun üzerine sabitlendi.

"Anama bak Hacer, sırtı ağrıyormuş."

Bir an kaldırdı sadece başını, tatlı bir tebessüm belirdi yüzünde. Güven'in de aynı tebessümle karşılık verdiğini gördüm. Yanından koşarak çıktı Hacer. Kapı kapandı ardımızdan; Güven sırtındaki kabanı çıkarıp sobanın dibine bıraktı. Bakışlarımdan habersizmiş gibi oraya oturdu; tek dizinin üzerinde. Esnedi! Uyumamıştı belki de hiç. Sormadım.

"Düşündün mü?" diye sordu.

"Dışarıda mıydın sen?"

"Bir planın var mı artık?"

"Uyumadın mı hiç?"

Göz göze geldik. Dudaklarını kıvırdı. "Önemsiyorsan cevap vereyim," dedi.

Omzumu silktim. "Geber!"

Gülümsedi iltifat almış gibi. "Kazadan seni kurtaran birileri mutlaka olmalı. Somut isimler olmasa bile suretler anlatmalısın bence." Neler yumurtlayacağının merakında bekledim. "Sana baktılar, iyileştirdiler, sonra da saldılar. Uzun süre baygın yatmış olabilirsin."

"Uyanınca da kendimi bir kulübede mi bulmuşum?"

"Kulübe mi?"

"Filmlerde öyle olur. Sahip çıkan ailenin güzel kızına da hallenir yaralı adam."

"Bizim ailenin tek güzel kızı benim."

Burnumu büktüm, yalandan midem bulanmış gibi. Sırıttı! Halimize öyle tezattı ki o sırıtış. Samimiyet hissettiğim an irkildim. Kapıldığım deryanın; bu iklimde, bu köyde, bu şartlarda ancak buz tutmuş olabileceğini akıl ettim.

"Hiç kimse düşmese ardına Erdal Baş Komiser düşer."

"O zaman onları sen tanıyorsun; inandırıcı bir senaryo yaz."

"Öyle bir senaryo yok!"

Başını salladı. Sahiden ikna olmuş olduğunu düşündüm, saçma sapan plan yapma hevesinden vazgeçme konusunda. Kalktı ayağa, bana doğru yürüdü. Hemen yanıma oturdu ve parmakları saçlarımın üzerinde dolaşmaya başladı. Muhtemelen pislikten geçilmeyen saçlarımda... İlk önce bu yüzden rahatsızlık duyup kendimi geri çekmiş olmam ise müthiş gerzeklik. Sonrasında sözleri tokat gibi çarptı yüzüme.

"O zaman gerçekten bir çocuk doğurup burada yaşlanabilirsin."

"Üzgünüm, abilerinden biri ile yatamam. Sınırlarımın kabul ettiği adamın da yetersizliği konusunda saklamam gereken bir sırrım var." Bamteline bile isteye bastım. Saçlarımda dolaşan parmaklarının bir hışımla saçımı arkaya doğru çekmesi ile başımı eğip bir çığlık kopardım. Yeni bir darbe indirdim Güven'e. Tekmem bu defa omzuna geldi. Hırsımı alamayıp tekmelerim ve yumruklarım artarken, omuzlarımdan tutup yasladı beni yatağa. Çiviledi. Bacaklarını ayırıp bacaklarımı esir alırken avaz avaz bağırıyordum. Dizleri ellerimi hapsederken, ellerinden biri ağzımı kapadı. Tek bir uzvum bile kımıldamıyordu şimdi.

"Harun Abim dedi ki: '*O polis kızı sana alalım. Madem soruşturmanın gizli polisi o, onu kafalarsan sonsuza dek bu işin senden çıktığı belli olmaz.*'

'*Polis kız bana gelmez abi,*' dedim. '*Kadınlar gayri meşru çocuk doğurmaktan korkarlar, her halükarda alırız o kızı sana. Şehirde bir kapın olur, bir de karın,*' dedi. '*Ha aman çocuğum olmuyor de karıya, önlem almasın da!*' dedi. Harun abim, abim diye söylemiyorum puşttur. Her düzen peşinen kuruludur onda. Bak şimdi niye pörtlettin gözlerini? Ah yoksa korunmuyor muydun?" Konuşmaya çalışıyordum. Anlamış olacak ki elini çekti ağzımdan. Var gücümle suratına tükürdüm. Kolunun tersi ile yüzünü sildi ve beni orada bırakıp çıktı.

Güven haklıydı. Ben, onun çocuğunun olmadığını öğrenince önlem almak adına hiçbir şey yapmamıştım.

* * *

O gün bir daha görmedim Güven'i. Akşam yemeğini tepsi ile odama taşırken Hacer, yanıma oturmasını istedim. Benim için getirdiği su bardağına çay doldurdum, o sınırlardaki en iyi arkadaşım olarak sohbete aldım Hacer'i.

"Ağan nerede Hacer?"

"Görmedim aba?"

"Sormadın mı nereye gidiyorsun diye?"

"Yoh aba, neye sorayım?"

"Kocan değil mi kızım?"

"Yoh aba, gocaya sorulmaz!"

24. GÜN

Tutundum uyuduğum demir başlığa, yataktan kalkarken. Hacer'in sesi sandım yine sabaha karşı sobam otlanırken. "Günaydın," diye mırıldandım geniş sırtını, giydiği yünlü hırkadan tanırken. Cevap vermedi ancak durakladı. Başımı çevirip pencereden dışarı baktım. Günlerdir ilk kez güneş doğmuştu. Üç dört çocuk vardı avluda. Üstleri başları pek sıkı giyilmemiş, ellerinde sopalarla buzları eşeleyen. "Kimin çocukları onlar Güven?" Günler sonra adını ağzımdan duymasının etkisini gözlemlemekten çekindim. Yanıma yanaştığını duyumsadım. Başımın üzerindeydi başı.

"Züleyha, Sadık; Ökkeş abimin torunları. En büyük oğlunun çocukları! Diğer ikisi de Cafer abimin oğlanları; Ziya ile Çetin."

"Hepsinin adını biliyor musun?" Başımı çevirdim. Bilhassa baktım gözlerine o kadar yakından. Etkilendiğine yemin edebilirdim ama bir türlü yeteri kadar emin olamadım.

"Bilirim, bilmez mi insan?"

"Kalabalık olmanıza rağmen evlerden pek çıkan yok."

"Kış! Dışarı kaç derece, ne yapacaklar dışarıda?" Geri çe-

kildi. Bakışlarımdan kaçmak olarak algıladım. Yine de tam teşhis koyamadım. Önümü gösterdim.

"Otursana."

Oturdu. Temkinliydi belki kendince. Gülümsedim. "Yazın çıkarlar mı?"

Başını salladı. Şöyle dikkatlice süzdü beni. Daha belirgin güldüm. "Korkma başıma taş düşmedi. Sana haksızlık ettiğime karar verdim."

"Niye?"

"Çocuğumun babası olacaksın neticede." Ciddi görünüyordu kaşlarını kaldırırken. "Erkek olursa kesin yırtarım, değil mi?"

"Neyden yırtarsın?"

"Ölmekten."

"Ölmekten korkuyor musun?"

"Herkes korkar. Sen korkmuyor musun?"

Cevap vermedi. Hayır, dese absürt olacak diye belki de. Belki de gerçekten o da herkes kadar korkuyordu. "Bana zarar vermelerine asla izin vermezsin böylelikle."

"Salağa mı benziyorum Zehra?"

"Nasıl?"

"İyi kız rolü yapma bana. Neyse kafandaki açık açık söyle."

"Hiç. İyi kız rolünün şu dağ başında bir işime yarayacağını sanmam. Ha belki bana bir diş fırçası alırsın."

Gülümsedi. "Alırım."

"Başka!"

"Bir de ped!"

"Ne?"

"Regl olmuşum da gece... Hacer görmeden halletmem lazım."

Suratındaki o geçişi belgelemek isterdim. Kimin için korktuğunu ise hiç bilmiyorum. Tepkisizliğinin ele verişleri oluyordu böyle zamanlar, Güven için. Sırıttım. "Belki de gerçekten kısırsın."

"Aptal mısın kızım sen? Hacer görmeden halledecekmiş. Hacer görse ne olur?" Kalktı ayağa. "Sanıyor ki benim sus dediğimde konuşur Hacer." Kapıya yanaştı. "Ped denen şeyi uzanıp alamam ben. Artık canını seviyorsan kimseye açığını vermeden halledersin." Sonra da kapıyı çarpıp çıktı.

Birkaç saat sonra, o köyde güneşin bile ıssızlıktan fazlasını vadetmediği o saatlerde geri döndü. Söylediği gibi sadece diş fırçası ile. Sobanın dibine oturup seslendi. "Hacer bardak getir!" Ellerini sobaya yaklaştırdı. Dizi dizime paralel, az kalsın hissedecek kadar yakın.

"Korkak!" dedim durup dururken hırsımı almak için.

Hacer, elinde çay tepsisi ile geldi. "Demlendi mi abam?". Doğruldum çaya bakmak için. Kendisinin bakmasını teklif etti. Ama ondan önce kontrol ettim. Çaydanlığı indirirken yere Güven'in başından aşağı dökmeyi düşündüm. Yanardı! Acırdı! Sızladı burnumun direği. Oturdum. Bardaklara doldururken "Kendine de bardak getirseydin üçümüz içerdik," dedim alay edercesine.

Hacer toparlandı. "Hamamı yaktım ben aba, çayını iç, yun!" Çıkmadan evvel Güven'e döndü. "Çığır ağam?"

"İşine bak Hacer!"

Hacer gerisin geri çıktı. Güven'in ifadesizliğinde kayboldu adım sesleri. "Seviyor seni," diye mırıldandım.

"Sen de seviyordun, ne olmuş?"

Benim de bu sözleri ettiğim doğruydu. Sevgimi yokladım orada öylece durmuyordu ise yalandan mı yerleşikti oraya? Üzerine binen duyguların etkisinde kalıyordu belli ki. Belki biraz özentiydi, kim bilir? Hani kim ne dese kanacak cinsten.

"Hep böyle duygularla alay mı ettin sen? İzmirli roman kızınki ile de mesela? Tabii hikâye doğruydu ise."

Bağdaş kurdu karşımda, iyice yerleşti. "Bırak Buket'i. Planın yok mu halen?" Başımı iki yana salladım. Böyle saçma sapan bir plan yapılınca kurtulacaktı isem yapardım planı. Ama kuyruğu dik tutma safsataları ve tam olarak neye alet olacağımın bilinmezliği... "Çünkü beni kurtarmak istemiyorsun. Çünkü bana inanmıyorsun."

"Çünkü sen yalancının tekisin."

"Yalancıyım. Haklısın. Ama bak bütün yalanlarımı tek tek itiraf ettim. Demek ki bir tarafım da dürüst!"

"Korkak olan tarafınsa dürüst olan; boku yedik!"

Sırıttı. "Özleyeceğim seni!"

"Hapiste mi? Gelirim görüş günlerine."

"Dayanamazsın bilirim, gelirsin."

"Çok beklersin." Halen çay bardağımı elime almamıştım. Sırtımı iyice yasladım duvara. "İçeriden bir mahkûm bulup her gün sana tecavüz etmesini isteyeceğim." Suratını buruşturdu. Büyük bir keyifle çayımı aldım. "Orada senin gibi yakışıklı adamları boş bırakmazlar zaten."

"Kaşınıyorsun vallahi sen."

"Dövecek misin?"

"Hangisini istersin? Sen seç. Döveyim mi seveyim mi?"

Bardağımdaki çayı suratına boca etsem... Çaydanlıktaki yakar diye kıyamıyorsam bardaktaki ile... O kadarına da kıyamıyorsam nefret bu duyguların neresinde?

"Şuan babamın ne halde olduğunu düşünüyorum da... Sadece bunun için bile sana tecavüz edilmesine acımam."

"Tecavüz bahsini kapatırsan seninle ben de baban için üzülürüm."

"Sen, hiçbir şey için üzülmezsin. İşte belki Hacer... O da yalandan! Malum Dudu'nun katili olarak vicdanın varmış gibi yapma bana."

"Belki vardır."

"Sanmam. Kırıntısı yoktur!"

Bildik ciddi ifadesi yerleşmiş oturuyordu yerinde. Takıldım kaldım o noktada. Bardağı bıraktı. Kalktı. "Dudu'nun ölümünü Orhan Tutan'a yıkmaya ne dersin? Seni onlar kaçırmış olsun mesela?"

Oturduğum yerden alaycı bir şekilde başımı salladım.

"Leventmiş katili! Orhan da Levent'i..." Bir aydınlanma ile sıçradım yerimden. Karşısına dikildim.

"Ulan Levent'ten ne istediniz?"

Gözlerini kapadı. Derin bir nefes bıraktı. "Zehra sen de polissen, ben kesin katilim kızım ya. Levent'i yeni mi sorguluyorsun?"

"Sen kesin katilsin zaten. Bak görürsün hem Levent hem Dudu hem de kendim için sana üç mahkûm bulacağım. Her

gün üç mahkumun teca..." Cümlem yarım kaldı. Sırtımı öyle bir hırsla yapıştırdı ki duvara. Dudaklarıma kapadı dudaklarını. Öpmekti belki yaptığı ama bence yağmalamaktı. Hasret hissettim iliklerimde. Öfke duydum o hisse. Silkelendim üç beş kez, uzaklaşmadıkça tekrarladım bunu. Bedenini bedenime bastırdığından hareket edemezken sadece yüzünü çekti yüzümden.

"Emin ol, intihar ederim."

"Geber!"

"Ölümüm işe yarasa şimdi denerim. Beni anla Zehra, sana mecburum. Yalvarırım."

"Çekil!" Dişlerimi sıkarken gözlerimden yaşlar akması anlamsız mıydı? Kim bilir, belki de hayatımın en anlamlı mücadelesiydi.

"Anla seni de korumaya çalıştığımı. Zor değil, burada nefes alabiliyor olman bile bunun ispatı. Anla Zehra."

"Senden nefret ediyorum."

"Buna inansam, müsaade ederim gömsünler seni cinli kayanın dibine. İnat ediyorsun, zamandan çalıyorsun. Ağabeylerimi ikna etmem kolay değil. Onlara da geçerli sebepler sunmalıyım gitmene izin vermeleri için. Lütfen, canın yansın istemiyorum."

"Sen, benim canımı yaktın zaten. Ben, sana inandım."

"Özür dilesem geçer mi? Geçmez!"

"Dudu'yu öldürdün."

"Öldürmedim. Kıyamadım. Dudu'ya da kıyamazken kaybettim. Seni de öyleyken kaybetmek istemiyorum. Hacer'i de..."

"Kadın zaafın mı var?"

"Kadın olmanız zaafım değil. Zaafım seviyor olmam."

"Kaç tane kalbin var senin?"

"Bir... Herkesinki kadar ama işe yaramaz. Kimi severse zarar gelir."

"Yalancı!"

"Bu yalan değil. Seni sevdiğim yalan değil."

"Yalan!"

"Değil! Sana yalvarıyorum Zehra. Uzlaşalım, inanalım, sana her şeyi anlatmama müsaade et, bir çıkar yol bulalım."

"İnanmıyorum, inanmayacağım. Kullandın sen beni!"

"Belki ilk seferinde kullandım. Sabahında hissettiğim vicdan azabıydı. Ama sonra hissetmeden dokunmadım sana. Yemin ederim. Yemin ederim. Yemin ederim."

"Yalan!"

"Değil sana dokunan ellerim hiç yalan söylemedi. Kadınsın diye öpmedim seni, unuttuğumu yaşat diye..."

"Kandırıyorsun!"

"Kandırmıyorum. Kandırsam keşke! Gözümü kapasam, Hacer'in yarını için vazgeçsem senden."

"Hem Hacer'i hem beni mi seviyor o yalancı kalbin? Hı ikimizle de aynı sebepten mi seviştin?"

"Hacer kardeşim kızım benim. Ona elimi sürmedim ben. Dokunmadım. Ölürüm de dokunmam. Çocuk kızım o daha. Ben kucağımda taşırdım onu sürüye gittiğimizde. 'Yoruldum,' derdi sırtıma bağlardım. Hangi elimle dokunacağım."

"Kandırıyorsun Güven beni."

"Kandırmıyorum. Kandırdım evet ama şimdi değil. Sana ihtiyacım var. Nefes aldığını bilmeye... Ama Hacer'in de bana ihtiyacı var. Yalvarıyorum sana. Yalvarıyorum. Bak ilk kez benim soyadıma sahip bir erkek bir kadına yalvarıyor. Sana ihtiyacım var! Sana ihtiyacım var!"

Çekildi usulca. Titriyordum. Ağlamaktan, bin bir türlü karmaşanın dolandığı duygularımdan, inandıklarım ya da inanacaklarımdan... Korktum! Karşımda öylece bekledi, bir söz edeyim diye.

"Doğruydu! Hayatımın sonuna dek hiç çocuk sahibi olamayacağım doğruydu," diye mırıldandı. "Harun abimin planı sadece bir tesadüftü." Geri çekildi ve çıktı. Onun odadan çıkışlarının hiçbirinde kapının kilitlenmediğini fark ettiğim ilk andı.

* * *

Güven'in doğrularını ispata koşmak istedi içim. Tek çıkar yolum, başıma sabun süren Hacer'di. Yaralarımın iyileştiğini söylüyordu. Kolumu kaldırmayacakmışım, çocuğum düşermiş. Yediğim onca dayağa rağmen düşmeyen çocuğum, kolumu kaldırdım diye mi düşecekti? Kendini iyi hissedecekse diye izin verdim. Buhar kaplı banyodan üzerimi giyinip çıktığımda günler sonra ilk kez gördüm Güven'in annesini. Beli iki büklüm, oturduğu yerden örgü örüyordu. Benim için bir patik ördüğünü söylemiş. Onlar adına çetik de derlermiş. Beni yanına çağırdı. Tek kelam Türkçe bilmeyen kadının her söylediğini Hacer çevirdi bana. Islak saçlarımı tutup başımı örtmeden kapıya çıkmamamı tembihledi. Güven, şehirliymiş ama ağabeyleri kızarmış. Kayınbabam olacak deyyus - kadının kocasından minnetle bahsettiğine eminim- kesermiş diplerinden saçlarımı.

Bıçakla kazırmış kafamı. Kadınlara kastı olan koca bir erkek ordusunun içinde her birini kabullenmiş bir sürü kadından biriydi ana! Esmer yüzü, buruş buruş... Dudu'ya kıydıklarını söylemek istedim. Kendi evladını bir başkasına evlatlık vermekten daha ağır gelir mi diye merak ettim? Bana ördüğü patikleri kalın çorabımın üstüne giydim. Büyük örerlermiş bilerek ama ayaklarımın büyük olacağını tahmin edememiş. Onlara çekmişim meğer ben. Güven gibi babayiğitmişim. İstersem yanında oturabileceğimi söyledi. Erkekler gelirse geçermişim. Onlar dışarıdan geldim diye bana öyle davranıyorlarmış, madem seviyormuşum oğlunu karışabilirmişim içlerine. Oğlunu sevdiğimi nereden çıkardığını ise sorgulamadım. Yanlarında oturmak istemediğimi söyledim. Türkçe konuşunca anlayan ama konuşamayan kadın, üstelemedi. Oğullarından korktuğumu düşünüp müsaade etti. Hacer peşim sıra geldi. Sofadan odaya geçtiğim arada bile üşüyünce Hacer, sobaya üç beş odun daha attı. Mercimekli bir aş pişirdiğinden bahsetti. Soğan yakmış dibine. Tarifini sormadım. Getirdiği her yemeği aç olduğum için yediğimden hangi yemekleri daha lezzetli hiç sorgulamadığımı fark ettim. O, sobayı otlarken başına dikilip alakalı alakasız sorular sordum. Sonra "Sen de anne olmak ister miydin Hacer?" diye sordum. Buruk bir boyun eğişle "He!" dedi. İstermiş.

"Neden çocuğun olmadığını öğrenmek için doktora gitmek istemedin?"

Cevap vermekten kaçındı. Doktorların çok bilmediğini söyleyen laflar işittim dudaklarından.

"Düzgün adet görür müsün mesela?" diye sordum. Tek bir derdim vardı Güven'in onun için *kardeşim* dediği sözlerin doğruluğunu ispatlamak.

Utandı cevap verirken. Saymazmış o adet günlerini. Saymak lazım dedim. Sadece gebelik için değil ki bir sürü hastalığımızı da böyle anlayabiliriz diye. Sayacağına dair söz verdi. Ailesindeki kadınların çocukları olup olmadığını sordum. Güven'in başka bir akrabasının kızından bahsetti. On dördündeymiş, onu alacaklarmış ben olmasam. Köyde duyulmasın istiyorlarmış o yüzden benim geldiğim. Bir an, bunu anlattığına pişman olduysa da yüreklendirdim onu. Oturttum dizimin dibine. Çatlamış ellerini okşadım. İstanbul'da evimde olsa ona krem verebileceğimden bahsettim. Ellerimin yumuşaklığını borçlu olduğum krem için heyecanlandı. Oysa ellerim oraya geldim geleli haşattı ve Hacer sanıyordu ki bir el ancak o kadar yumuşak olur. Pamuk gibiymişim. Bildiğin pamuk; beyaz, yumuşak, saf...

"Güven'e söylesene, sana bir krem alsın."

"Ben diyemem, utanırım."

Utandığına inandım. Niye yalan söyleyecekti ki bana Hacer? "Ben diyeyim ister misin? Hem erkekler yumuşacık ellere dokunmak isterler. Belki bu gece gelir senin yanına yatar. Parfümlü kremler var şimdi, mis gibi de kokarsın." Kıkırdadı o kıpkırmızı suratını saklayacak yer ararken. "Ne var canım ayıp mı?"

"Aba sen nasıl kumasın öyle?" dedi. Cevap alamayınca pot kırdığının farkında asıldı suratı, kalkacak oldu. Tuttum kolundan. "Sen, Güven sana dokunsun istiyorsun ama o seni kardeşi gibi görüyor, değil mi?" Korktu! Gözlerinde o korkuyu gördüm. "Sonra da kendisi yüzünden ziyan olmanı istemedi aldı getirdi seni. Sen daha bakiresin, değil mi Hacer?"

"Aba ne den?"

"Kötü bir şey demiyorum. Bana *he* ya da *yok* de. Anlarım ben!"

"Aba?"

"Kıskanıyorum kızım ben sevdiğim adamı. Bir başka kadına dokunması hasetlendiriyor beni. Aramız kötü bu yüzden. Senin yüzünden! Yanıma bile yatırmıyorum." Zavallı ezildikçe ezildi. Yerin dibine girme isteğinin peşine kaçma isteği sıralandı. "Kimseye söylemem. Sırdaş olalım biz seninle. Ben seni kollarım. Her zaman! Güven de kollar, çok seviyor seni, farkındayım. Ama bana doğruyu söylemiyor. Eğer sen söylersen ikimiz arasında kalır, ona bile söylemem. Rahatlarım, kıskanmam artık ağanı. Hı?"

"Aba yoh. Demem ben!"

"Hacer, bana güvenmiyor musun? Hı? Aramızda hiç dostluk yok mu yani? Mutsuzum diyorum kızım, kıskanıyorum Güven'i. Öpüştünüz mü hiç?"

Sıçradı olduğu yerden. Biri bağırmış gibi, arkadan sessizce yanaşıp bir anda *böh* demiş gibi. "Soydu seni, soyundu mu yanında?"

"Aba!" Titredi sesi.

"Hacer lanet olsun söyle artık, seviştiniz mi hiç sevişmediniz mi?" Bu defa gerçekten kızmıştım. Ağlamaklı karşılık verdi.

"Allah belamı versin benim," dedi. Kendine neden bela okudu anlamadım hiç. Gözlerinden tomur tomur yaşlar akmaya başladı. "Anama deme, deme aba!"

"Ah Hacer! Beceremedin mi? O istedi, sen mi istemedin?"

"Yoh aba kadın olamadım ben. Ağam napsın, çocuktan kadın mı olur? Ses etmedi, ürkmeyim diye. Kurban olurum ben sağa, deme!" Kendini koynuma atıverdi. Omuzları sallana sallana, hıçkıra hıçkıra ağladı. Merak ettim Hacer daha önce böyle ağladıysa bile onu saran, ona sarılan oldu mu hiç?

25. GÜN

Yine bir sabaha karşı soğuğuna mani olmak için otlanan sobanın sesinde açılan gözlerim... Sırtını gördüğüm yine Güven'di. Belki de Hacer'in uykusundan uyanmasına kıyamadığından bu işi o üstlenir oldu. Hacer'e kıyamayan Güven ağa! "Güven..." Yatağın içinde döndüm bir tur. Rahat pozisyonu bulamayıp yanıma çevrildim. "Bu gece çok soğuktu. Gündüz güneş olunca sandım gece sıcak olur."

"Kandırır işte adamı o güneş öyle. Uyu sen, ısınır birazdan."

"Banyo yaptım ya üşüttüm herhalde. Titriyorum."

Yanaştı yanıma, alacakaranlıkta yüzüne vuruyordu vedaya hazırlanan ayın ışığı; elini alnıma koydu. "Ateşin yok," dedi. Yorganın kanadını açtım. Numara değildi. Ona sığınma isteği Hacer'in hıçkıra hıçkıra ağladığı saatlerden sonra sardı bütün benliğimi. Onu teselli edemeyişimde tesellim Güven olsun istedim.

"Yanıma yatsana."

Tereddüt etti. "*Ne kötülük gelir?*" dedi belki de. Üzerindekilerle girdi yanıma. Bir yataktan çıkmadığı belli kıyafetleri buz gibiydi. Daha çok üşüdüm ama başımı göğsüne gömdüm. Sarıldı! Belki

de Güven'in bana ilk kez o denli sarılışıydı. Dokundu içime. Dişlerim birbirine vurmaya başlayınca "Soğuksun," dedim.

"Dışarıdaydım. Odun kestim."

"Bu saatte mi?"

"Gündüz uyuyorum ben içeride."

"Dişlerimi fırçaladım." Kaldırdım başımı. Sırıtarak dişlerimi gösterdim. Güldü. Şaşkın bakışlarını fazla uzun tuttu üzerimde, duygulandırdı o hali. Kapadım gözlerimi göğsünde. "Hacer'i yanımda götürebilirim."

"Nereye?"

"Bana arkadaşlık eder. Evimde kalabilir. Bakarım. Babama bakar, onunla da kalabilir. Babam ona bu köydeki herkesten daha iyi bakar. Saçının teline kıyamaz."

"Eminim."

"Sahi emin misin?"

"Eminim. Baban iyi adam! Biraz mezhebi geniş ama..." Güldüğünü fark ettim. Yeniden kaldırdım başını. "Vicdanlı bir kız evlat yetiştirdiği için minnet duyulacak bir adam. En azından benimki gibi yedi boy katil büyütmemiş."

Uzanıp sakallarını karıştırdım. Günler öncesinde de yaptığım gibi... "Hacer bir adamı severse onunla da evlendiririm. Ölene dek bakarım. Söz veriyorum."

"Anama da bakar mısın?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Anana oğulları baksın."

"Peki bana? Bana bakar mısın içeride?"

"Evet. Yemin ederim. Yaşadığım sürece gelir görürüm."

"Birini seversen, evlenirsen... Kocan beni istemezse..."

"Kocam mı? Yok be kimseyi sevmem ben. Öyle olursa da kocam karışamaz bana. Sözümü tutarım."

"Ne karşılığında?"

"Teslim olursan; sadece bunun karşılığında. Ailene uyup da beni burada tutman anlamsız! Sonu yok. Ya öldürürsünüz dediğin gibi ya da sonu yakalanmak. Güven, mantıklı adamsın sen. Bak belki azmettiriciyi de söylersen..."

"Azmettiren var mı sanıyorsun?"

"Yok mu?"

"Var! Ama onları da suçlayabilir miyiz bilmem? Karşılığında akıl, fikir, vicdan vermiş Yaradan bize. Hani azcık inanç varsa onları da kullanmak lazım." Karmaşıktı sözleri. Anlam veremedim. "Seninle..." diye fısıldadı "Tekrar sevişmek için neler vermezdim."

"Ne?"

Güldü. "Kabul et etkilendin."

"Nasıl adamsın sen ya?"

"Pis herifin tekiyim."

"Hacer'e ve sana bakmam karşılığında teslim olmak bence en iyi plan."

"Hacer'i sana vermezler."

"Kimler?"

"Abileri, babası... Namusu kirlenir senin yanında, ziyan olur. Onun yanı ya bir erkeğin nikâhı ya da toprak altı."

"Öldürürler mi?"

Başını salladı. "Dudu'yu öldürenler gibi..."

"Ama..."

Parmakları dudaklarıma kapandı. "Bakire olmayan kadınlarımızın, erkeğine itaati olmayan kadınlarımızın sonu gibi!"

"Böyle şeyler artık yok!"

"Bunu iddia etmiştim. Olamaz demiştim. Babamın bir sözünü unutmuyorum Zehra. İzmir'e gidip iki yosma gören gözüm, olmuş orospu."

"Ne?" Bir kahkaha patlattım. Dudağını ısırarak kaşlarını kaldırdı. Sessiz olmalıydım. Bastırdım dudaklarımı birbirine.

"Kabul, güzel gülüyorsun. Ama bizim burada kadınların ağlayanı makbul."

"Alay ediyorsun, seni tanıdığım ilk günden beri sana dikte edilenlerle alay ediyorsun."

"Yine de kaçamıyorum."

"Neden? Kocaman adamsın, aslan gibisin. Taşı sıksan..."

"Ciğeri beş para etmez bir adiyim ben."

"Güven..."

"Zehra, vicdan azabından yanıyorum. Ayazdayım her gece yine de üşümüyor içim."

"Bana yalan söylüyorsan yakarım seni!"

"Diğer yangını unutturursa yak! Çünkü baş edemiyorum."

"Bana her şeyi anlat. Söz veriyorum bu saçmalığa bir son vereceğim."

* * *

Anlattıkları bir yerden sonra kabulümdü. Mantığım kabul etse de etmese de... Zihnim bana oynanan oyunların gölgesinde titrek bir sürüncemede kalsa da... Gözyaşlarım akar-

ken bir yanım kahkahalarla sabote etmek istese de... Her şeye rağmen anlamak, anlamlandırmak görevim oldu. Dinlediklerimin her bir cümlesini eksik dil bilgisi kurallarımla ayırırken öğelerine, bildiklerim şaştı. İnandıklarım talan, kaçtıklarım yüzleşmeye çıktı.

Karagöz ailesinin en büyük ağasıymış Süleyman Karagöz. Yedi oğlan, iki kız çocuk doğuran Meryem ile defterini dürüp çocuğu yaşında bir kadını koynuna aldığında, Meryem inada yapar gibi hamile olduğunu deyivermiş. Yemediği dayak, duymadığı küfür kalmamış. Bin pişman olmuş hamile kaldığına ancak elden ne gelir? Doğum kontrol diye bir şeyin varlığından bile haberdar olmayan bir kadıncağız, yarısı ölü yarısı diri doğurduğu bütün çocuklarının içinde "*Bu da ölü olsun,*" diye dualar etmeye başlamış. Süleyman'ın da buyruğu belliymiş zaten. Ya çocuk düşermiş ya da Allah yarattı demezmiş! Meryem her gün kendini o duvardan bu duvara vurmaya, ağzı beraber dolu un çuvalları taşımaya başlamış. Evlatlarından evini barkını kuranlarla iki göz evin, kocasının yeni aldığı kadınla da aynı avlunun içinde yaşamaya, kıt kanaat koşulları ile devam ederken, o çocuk doğmasın diye çok dua etmek de kendini yerden yere vurmak da fayda etmemiş. Doğumuna günler kala, yıllar evvel İstanbul'a göçüp orada dikiş tutturan Çatlıların Halime bir cenazede görmüş Meryem'in halini. Kırkını deviren kadının bu yaştan sonraki hamileliği bir yana, bir de kocasının üzerine kuma getirdiği de kulağına çalındığından biraz deşelemiş Meryem'i. Meryem derdini dökülünce, Halime bunu fırsat bilmiş. Olanı biteni anlatmış; yıllardır ekmeğini yediği Uyar ailesinin evlat hasreti ile yanıp tutuşan Susam Hanım'ına. Ve aldık-

larını vereceği kapı Süleyman'ın kapısı olmuş. Kocasını aracı tutmuş, Süleyman'a bu cazip fikirle gelmiş. Meryem'in doğuracağı çocuk karşılığında önce yüklü bir para, sonra aylık düzenli ödeme yapılacağından bahsetmiş. Aylık ödeme yüklü paraya göre cüzi olacakmış ama mühim olan iki aile arasında ebedi olacak sırrın kesintisiz mükâfatıymış. Karagöz ailesinin sözde, aileden haberi olmayacakmış ancak Süleyman ne yapıp edip Halime'nin kocasından ailenin adını öğrenmiş. Bir söz vermiş. Kız olursa çocuk onların olurmuş fakat çocuk erkekse olmazmış. Çocuk kız doğmuş! Bir sabaha karşı avaz avaz bağırmış Meryem. İlk kez bu denli bağırmış. Kimini ahırda, kimini çamaşır yıkadığı avluda kazan başında doğururken gıkını çıkarmayan Meryem, yaşamadığı kadar acı yaşamış. Hem yaşının geçkin olması sebepmiş buna hem de hissetmiş, öyle söylemiş seneler sonra bir gün anlatırken o geceyi, Meryem. Bebesi daha eli yüzü kir içinde sarılmış kundağına, verilmiş Halime'nin kucağına. Bir çanta dolusu para uzatmış Süleyman'a Halime'nin kocası ve bebek uzun bir yolculuğa başlamış.

Ağrı'dan İstanbul'a uzanan zoraki yolculuğunda Süleyman bir kez bile bakmadığı bebeğinin sırtına bir battaniye istemiş taze karısından. O battaniyenin arasına sıkıştırdığı mektuba da şunları yazdırmış birine. "Kanı bizim kanımızdır, soyu bizim soyumuz. Layık olduğunu vermezseniz döneceği yer toprağıdır." Bu kâğıdı bulan Halime'nin kocası, notun yazılı olduğu kâğıdı patronlarının canını sıkmamak uğruna daha dönüş yolunda avucunda buruşturup fırlatmış bir köşeye. Adını Dudu koyan Yaman Bey, annesinin adını kendi soyundan olmayan bir çocuğa verirken sanmış ki

o çocuk sonsuza dek kendisini onun evladı sanacak. Süleyman, gelen parayla avlusunun etrafını çevirip her oğluna ikişer odalık evler yaptırmış. Evlerin inşaatı bir senede tamamlandığında bütün köy de paranın kaynağını ve kaynağın adresini bilir olmuş. Çünkü aslında Süleyman, birine hakaret etmek için en çok kadınlara benzetmeler yapmayı tercih ediyor olmasına rağmen sadece kadınlara atfedildiğini sandığı dedikoduculuk özelliğinde onları solda sıfır bırakırmış.

Güven, Dudu'nun ne halde olduğunu her yaz ailesini ziyarete gelen Halime'den ve kocasından öğrendiklerini söyledi. Hiç kopmamış aslında onunla bağları. Her yıl birkaç fotoğrafla dönermiş Halime. Annesi bakar bakar ağlarmış ve her birini saklarmış. Güven'in, ailenin yanında işe girmesini de Halime sağlamış. Uyar ailesine, Güven'in aslında kim olduğundan bahsetmemiş. Gözü kapalı güvenmelerinin mümkün olduğu bir hısımları olduğundan bahsetmek dışında da ipucu vermemiş. Halime ile kocası emekliye ayrılırken Yaman Bey de ele avuca sığmaz kızına göz kulak olacak güvenilir birinin huzurunda Güven'e olması gerektiğinden fazla inanmış. Dudu, ilk başta tepkiliymiş ona. Kontrolcülüğünden bıkıp usandığını söylediği zamanları olmuş. Güven de ona az tepkili değilmiş. Hayatını, düşüp kalktığı adamları ağabeyleri öğrense olacaklardan korkar olmuş. O sırada da Yaman Bey bıkıp usandığı üvey kızının haraca bağladığı ailesine, eski çalışanları aracılığıyla para göndermekten vazgeçmiş. Güven'e göre artık bir çocuklarının olmasının o kadar da gerekli olmadığına kanaat getirmiş. İllaki lazım değilmiş bir çocuk olsun diye diretmek.

Süleyman delirmiş para kapısı kapanınca. Güven'e onların yanında çalışmasına rağmen ekmeklerini kestikleri için

türlü kumpaslar tavsiye etmiş. Güven, çok dinlememiş babasını. Sonunda Süleyman bir telefonla ulaşmış Yaman Uyar'a. Yaman Uyar öfkeden deliye dönmüş. Yaman Uyar, kızlarını geri istediklerini söyleyen ne idiği belirsiz aileden bahsederken, Güven onları savunmaya kalkınca Susam Hanım işkillenmiş. Aralarında yeni bir anlaşma yapılmış. Güven, kimin nesi olduğunu Yaman'a söylemeyecek Susam da gizliden Süleyman'a para göndermeye devam edecekmiş. Çünkü Dudu, Güven ile olan kan bağının verdiği yakınlığı çok yanlış yorumlamaya başlamış. Ona âşık olduğunu iddia edecek kadar... Biraz söz dinler olduğunu iddia ediyormuş Susam Hanım. Güven'e göre söz dinlese bile bildiğini okuyan inatçılığı, tıpkı Süleyman Karagöz'e benziyormuş. Anlaşma hükümlerine karşılıklı uymuşlar. Güven esaslı ilişkide Dudu'nun Orhan ile yediği haltlar ortalığa dökülüp köyde konuşulmaya başlanana kadar... El kadar bebekken verilmiş kızın, zengin aileye peşkeş çekildiğinden tutup da zengin ailenin pezevenk olduğunu söyleyenlere kadar... Harun, bir akşam kahvede bu sebeple komşularından birinin üzerine yürümüş. Kavgayı zor ayırmışlar. Az kalsın kan dökülecekmiş. Süleyman da bunun üzerine hüküm vermiş. *"Güven, bu ayıbı temizlesin,"* demiş. Zaten Susam Hanım da Yaman Uyar kadar iyi miktarlar göndermediğinden Süleyman kızını gözden çıkarmış. Namus davası demiş. Güven, bu işi beceremedikçe her telefonda hakaretler, büyümüş. Güven de sonunda Dudu'ya kimliğini açıklamak zorunda kalmış. Olanı biteni anlatmak derdindeymiş. Dudu, maalesef ki önce evlatlık olmayı sindirememiş, Güven'in aslında ağabeyi olduğunu da sindiremediği gibi! Sığındığı liman Levent olmuş. Levent nevzuda ona çok destek olmuş. Güven ile aralarını ya-

pan, onların eski dostluğunu bu defa da abi kardeş ilişkisine dönüştürmek isteyen kişi olmuş. Güven, bu noktadan sonra daha çok müdahale eder olmuş olsa bile Orhan Tutan ile en son olayının basında dalgalanmasına mani olamamış. Harun, ertesi gün İstanbul'daymış. Bu işi Güven temizlemezse babasının sert önlemler almak zorunda kalacağından bahsetmiş. Neden mi Güven temizleyecekmiş? Çoluğu çocuğu yok diye, arkasından ağlayacak bir Hacer var diye. "Yapamadım," dedi Güven. "Birini öldür, denildiğinde öldüremezsin. Elim silah tutmadı benim hiç. Avlanmayı beceremeyen yüreksiz herifin teki oldum ben hep. Her şeye itiraz ederken içten içe, dışımdan hep uyum sağlayan kişiliksiz biri oldum. Ne gerçek manada anamı ve Hacer'i koruyabildim ne de gerçek manada onları önemsemeden yaşamayı becerebildim."

Harun, bu işi kendisinin halledeceğini söylemiş. Güven itiraz etmiş, çabalamış, iftira demiş Dudu'nun başına gelenler için. Harun için iftira olması önemli değilmiş. Herkes onlara boynuzlu yakıştırması yaparken bir manası yokmuş. Ruhsatsız bir silahla çıkagelmiş yanına, Dudu'yu ya onun yanında ya da bir başına öldüreceğini söylemiş. İkna edeceğini sanmış Güven. Harun'un hep diğer ağabeylerinden daha insaflı olduğunu düşündüğünden böyle sanmış. Dudu'ya bir abisi ile daha tanışmasını vadetmiş. Dudu, önce Orhan ile buluşacağını söylemiş. Bunun üzerine Güven de onu şehir çıkışında bir adresten alacaklarını söylemiş. Bu planı yapan Harun'muş. Yıllar önce çalıştığı otoyol inşaatından bildiği mekânlarmış söylediği yerler. Ağabeyi; evinin kapısından değil bahçesinden çıkması gerektiğinden, mutlaka evde olduğunu beyan edecek bir görgü tanığı bulması gerektiğinden bah-

setmiş. "Kızgındım," dedi Güven. "Yine ısrarla Orhan'a gittiği için. Gözüm kararmıştı. Harun abimi haklı buldum bir an. Söylediğini yaptım. Arkamda bir tanık bırakarak kaçak yoldan çıktım evden," dedi Güven. Ağabeyi ile buluşmaya gidene dek çok düşünmüş yolda. Kimsenin böyle bir sebeple ölümü hak etmediğini! Samimiyetini sorguladı gözlerim. Yılgındı Güven. Perişan! O anları yeniden yaşar gibi bastırdı beni göğsüne. Nutkum tutulmuş, tepkimi kontrol etme çabasında zırvalıyordum. "Hayatım boyunca bu düzenden, bu köyden, bu geleneklerin dayattıklarından kaçmaya çalıştım. Direnişlerim hep boşa çıktı. Sanki kaderim beni buraya mecbur kılar gibi. Tam yıldızım parladı futbolcu olacağım sanırken ciddi bir sakatlanma ile yatağa bağlandım. Tam yeniden büyükşehirlerden birinde yaşamaya döneceğim derken Hacer'i ittiler koynuma. Hayır demem hiçbir zaman fayda etmedi. O gece de Harun abime bunları anlatmaya çalıştım. Babamın, annemin zulümlerini! Birinin bize namussuz demesiyle namusumuza bir şey olmayacağını! Dudu üzerinde zerre hakkımız yokken, hayatına mani olamayacağımızı. Silahı elime tutuşturdu, Dudu bize doğru yürürken soktum kemerimin arasına. Korkudan titriyordum. Dudu ise heyecandan! Bir başka abisi ile daha tanışacak diye. Boynuna atladı. Sandı ki benim gibi sarılacak. Harun mesafeli davrandı. Sürdü arabayı. Meğer İğneada'da bir oteli varmış abimin, üçümüz orada kalacakmışız o gece. Yalanımıza inandı Dudu; buna sevindi. Ağabeyinin yakınlarda bir oteli vardı ise sık sık kaçamak yapabilirdik birlikte. Pedina'ya çevirdi yönünü, Harun. Karanlıkta anlamadı Dudu. Bilmediği yerler, otel aradı belli ki gözleri. İndik arabadan. Son bir çare abime, vazgeçmesini söyledim. Dudu işkillendi. Abim tuttu kolundan. Geleneklerimiz varmış bizim,

bir kadına ayrıcalık tanıyan, baş üstü eden... Gülmek istedim o çarpıklıkta. Bizim kadını ayakaltında ezdiğimizi ne kadınlarımız anlıyordu ne erkeklerimiz. Silahımı çıkarmamı söyledi. Yapamayacağımı bile bile. Benim gururumu incitecek laflar söyleyerek beni galeyana getirmeye çalıştı."

"Bana *'Ben vurdum,'* deme!" Bunu söylese kollarının sardığı yerde usul usul ağlarken basardım çığlığı, feryat figan yakarırdım. Sesindeki o buğuya, zorlanarak döktüğü sırlarının acıttığını hissettiren hüznüne *riyakârlık* der, gücüm yetmese bile paramparça edeceğim onu, diye çabalardım.

"Silahı doğrultmadım bile. Silahı eline aldı. Dudu öyle çığlık atıyordu ki. O gece sen bağırdığında bu yüzden emindim kimsenin gelmeyeceğinden. O gölün etrafında kuş bile uçmuyor. Su bile terk etmiş orayı kuraklığa. Dudu'yu kimse duymadı. Yere yatırdı, dizleri ile üzerine çöktü. Gözlerimi kapadım. Ölümünü görmeyeyim diye. Son sözünü sordu abim. Duygusal bir konuşma yaptı. Ya da o duygusal olduğunu sanıyordu. Ben söylediklerinden sadece vicdansız bir yobaz olduğundan ötesini çıkarmadım. Tek kurşun sesi duydum. Sonrasında da açmadım gözlerimi. Ağladığım için kız gibi olduğumu söylediğini hatırlıyorum. Umurumda değil. Keşke kız olsaydım. Ablalarım gibi bu köyden bir adamla evlenip hor görülseydim. Eğer o tetiği ben çekseydim teslim olacaktım. Öyleydi planlar! Çünkü geride bırakacağım hiçbir şey yoktu. Tetiği ben çekmedim, Harun abimin tam beş tane çocuğu var. En küçüğü iki yaşında! Ben doğrultabilseydim silahımı, önce kendimi öldürmüş olabilseydim...

Sadece bir gün konuşmuştuk Levent'le. Dışarıda buluşmuştuk. Ona her şeyi anlatmam biraz içince zor olmadı. Sar-

hoşken kolay laf veririm. O yüzden de içmekten hep korktum yanında. Levent, her şeyi biliyordu. Ailemin benden namusumuzu temizlememi istediklerini... Defalarca sordu yapıp yapmayacağımı. Ona kendimi öldürürüm ama asla kıymam Dudu'ya demiştim. Onu Orhan'dan kurtarsın diye yalvardım bile. Geç davranmışım. Koskoca iki seneyi heba etmişim. Örtememişim bazı hatalarının üzerini. En büyük pişmanlığım bu. Bir diğeri de onun kadar büyük mü bilmem ama evimden gizlice çıkıp aslında yaşayacaklarıma bir nevi önlem alırken, çaresizliğimin beni Dudu'ya götürüşüne izin vermemdi. Düşündüm Zehra, ben ölsem Harun vururdu onu. Harun yakalansa, diğer abilerim, hiçbiri yapamasa büyük yeğenlerim... Babam, birilerini galeyana getirir mutlaka salardı İstanbul'a. Dudu öldü! Levent'in bunu kimin yaptığını bildiğinden emin tek bir tavrına bile fırsat vermememiz gerektiğini korku ile ben söyledim Harun'a. Evine nasıl gireceğimizin planını da ben yaptım. Bu defa söz verdim kurşunu ben sıkacağım diye. Bir apartman dairesinde birini öldürmek ayrı, bir de çoktan silahı gömdüğüm ayrıntısı vardı. Boğarak öldürmek fikri abimden çıktı. Yastığını yüzüne ilk kapatan ben oldum. Yüzümü bile görmedi. Sızıp kalmıştı. Ama ilk çırpınışında gevşettim yastığı. Anladım ki ben yapamazdım. Ama hapse girmekten korkuyorsam yapmalıydım. *Hacer, Hacer* diye sayıkladı bir tarafım. Annem geldi aklıma. Annem neyse dedim ama Hacer, bir Dudu da o olacaktı ise ben nasıl buna fırsat verirdim?"

Kulaklarımı kapadım. Eğer, Güven Levent'i öldürdüğünü itiraf edecekse dayanamazdım.

"Ellerim gevşer gevşemez..." Sesi boğuk da olsa yayıldı kulağıma. "Bastırdı Harun yastığa ve canı çıkana kadar

pes etmedi. Ter su içinde ellerini çırptı ve 'İşte bu kadar' dedi. Eğer ağlarsam babama diyecekmiş ki: 'Senin üç kızın varmış baba.' Ben de ona dedim ki: 'Babamın zaten üç kızı vardı. Birini az önce iki oğlu öldürdü.' Yüzüme iğrenir gibi baktı. Kendime gelmezsem başıma geleceklerin sadece parmaklıklar arkası olmadığını söyledi. Hacer'i 80'lik Ömer'e vereceklerini ve Hacer'in kısır olması ile zerre ilgilenmeden onu üçüncü karısı olarak kullanacağını... İğrendim. 80'lik Ömer'den, babamdan, köyümden, Hacer'in körpeliğinden, kendi zavallılığımdan, Harun'dan, bütün abilerimden, annemin Dudu'nun doğumuna izin veren rahminden, dünyadan... Levent'in tuvaletine midemde hiçbir şey kalmayana kadar kustum." Aynı yere kustuğumu hatırladım. "Sonra tek tek bütün parmak izlerini silmek üzere dolandığımız noktaları temizledim. Profesyonel bir katildim artık, ikinci cesedin başında puro yakıp fotoğraf çektiren psikopat bir seri katilin romanı geldi aklıma. Geri dönerken onu hatırlayıp güldüm. Harun'a göre sorunluydum ben. Hep büyük şehir görmenin benden aldıklarıymış bunlar. Ona anlattığım İzmirli kızla evleneceğimi söylediğimde de düşünmüş bunu. Ben zırdeliymişim. Onlara hiç çekmemişim. Eğer dayıma benzemiyor olsam annemi de öldürürmüş beni kimden peydahladı diye."

"Harun'u parçalamak istiyorum."

Üzerimi örttü omuzlarımdan bastırıp beni yatırırken. Ağlamaklı yüz ifadesi, dolu dolu gözleri ile... "Hacer'i koruyamayacağın kadar fazla erkek var sülalemizde. Emin ol, Hacer'in sülalesinde de öyle. Bir yangın yeri düşün Zehra, ortasında duruyorsun, tek bir çıkış yolu yok, alevler etrafı-

nı sarmış. Gene de kaçmaya çalışır mısın? Ortada dururken sadece terliyorsan hele. Ben kaçmaya çalıştım. Üstüm, başım yanık içinde... Kaçılmıyor!"

"Kimse su dökmemiş etrafına senin."

"Bir taraftan bir başkası benzin verdikçe diğer taraftan dökülen su hayır etmez."

"Ne yapmalı o zaman?"

"Önce seni buradan sağ salim kurtarmalı. Sonra da senin vicdanına sığınıp Hacer'i minnet duyduğu bu hayatla birlikte kollamaya devam etmeli."

"Sana ne olacak?"

"Ben, terlemeye devam edeceğim."

* * *

O sızı ile nasıl uykuya daldım bilmem. Uyandığımda saat epey geçti. Hacer başucumda telaşlıydı. Hasta olduğumu sanmış gariban. Çok uyudum diye! Yanımda Güven yoktu, toparlandım. Sıcacıktı içerisi. Un çorbası yapmış Hacer, kokusundan bilemedim ama o söyledi. Kahvaltı niyetine bana onu getireceğini söyledi. Ben, artık kilitlenmeyen kapıdan çıkıp soğuk tuvalette, incecik akan buz gibi suda elimi yüzümü yıkayana kadar geri döndü. Güven'i sordum. Kasabaya gitmiş Cafer abisi ile. Pazar görürlermiş her Çarşamba. Günlerden Çarşamba olduğunun hiç farkında değildim. Çorbamı içtim! Hacer'in, çayımı yine sobanın üzerine taşıyıp, odamı toparlama, temizleme çabaları içinde girişine çıkışına bakındım. Ana dediği teyzesini sordum, hiç ses etmeyişini, yerinden kalkamıyor oluşunu... Kalkarmış da dizleri çok ağrırmış. Kemik erimesi varmış. İlaçları çok pahalıymış. Böb-

reklerinde de sıkıntı varmış. Bazen kan işermiş! Hacer olmasa o kadına kimin bakacağını sordum. Dudaklarını kıvırdı, bir yere gitmeyeceğini söyledi. Ölene dek bakarmış anasına. Öz annesi yerine belki de sığınıyordu. Hiçbir zaman gerçekten onu kollamasının mümkün olmadığı bütün anaların ortak kaderinde o, onları kollama derdindeydi. Ona Dudu'yu sordum. Biliyor mu diye merak ediyordum. Başını eğdi. Bir şey söylemek istemiyormuş. Ben, onu konuşturuyormuşum. İstese de istemese de ağzından laf alıyormuşum. Üstelemedim. Anasının yanına gitmek istediğimi söyledim. Biraz oturmak istediğimi... Ayağıma giydirdiği patiklerimle girdim odadan içeri. Yenisini örüyordu. Yanına oturmak istediğimi söyledim. Kapkara gözleri üzerimde, gülümsedi. Pek gülümsemek sayılmazdı aslında. Kırış kırış olmuş dudak kenarları şöyle bir kıvrıldı ve soldu. Hakkı olduğunu bile sanmıyordu. Elini tuttum, aslen elinin biraz üzerini bileğini. Kurumuştu cildi, çatır çatır. Hiç yerinden kalkmadığı, bir iş tutmadığı halde... Kapkara gözleri tükenmişliğini anlattı bir sessizlikle. Ağlama hissi peyda oldu. Onun gibi bir kadın olmanın zorluğu yerleşti içimde anlayış bekledi benden. Anlayışım tahammülsüzlükle çırpındı. Haykıramadım. "Dudu öldü biliyor musun?" dedim. Ne dediğimi anladı. Gözlerini kaçırdı, nefesi hızlandı. "Ben polisim aslında. Dudu'nun katilini arıyordum, öyle tanıştım oğlunla. Kandırdı beni! Masum olduğunu sandım." Yeniden kalktı bakışları, öfkeliydi bu defa. Hacer, dikildiği yerden uyardı beni. Susmamı, odama dönmemi, ağasını kızdırmamamı istedi benden. "Harun ile Güven öldürdü onu. Gözlerini kırpmadan, kıydılar. Senin evladındı! Onlar gibi! Öfkeli değil misin onlara? Onu, senden daha lohusayken alıp götürenlere, buna izin veren koca-

na, kanına susayan oğullarına..." Parmağına sarılı iple elini kapadı dudaklarımın üzerine. Bir şeyler söyledi. Kısık sesle! Anlamış gibi karşılık vermek istedim, daha çok bastırdı parmaklarını. Söylediklerini sürdürdü. Gözleri doldu konuşurken. Çekti ellerini, Türkçe "Kalk git!" dedi. Bana kızdığını düşündüm. Hiddetle karşılık verdim.

"Nasıl annesin sen?"

Bir tokat indi yüzüme. Eriyen kemiklerine aksi bir kuvvetle sarstı beni. Bir tane de ben ona vursam... Neyi değiştirirdi ki?

"Karşı gelmelisin. Onlar senin çocukların. Onlara sen öğretmelisin merhameti."

Bir kez daha kalktı eli. Titriyordu. Hacer kollarımdan tuttu. "Kurbanın olayım," dedi. Beni odadan çıkaran o olduğu için suçlanırdı. Kızarlardı, kıyarlardı. Elim yanağımda kalktım. Acıyordu canım ama ne fayda, çok daha mühim yaralar bırakırken bu ev bende. Hacer'le çıkarken yer minderleri ile döşeli odadan, dış kapıdan soğukla birlikte elinde torbalarla Güven girdi. Koşturdu Hacer torbalara. "Ağır onlar," dedi Güven. "Ben taşırım, dur kızım taşırım dedim ya..."

Dinlemedi onu Hacer elinden birkaç torba aldı. Peşleri sıra gittim. Adımlarım kısmi özgürlüğe kavuştu diye değil, hoyrat hislerim bir isyankârlığa sürüklüyordu beni. Kapının eşiğinde, arkalarında durdum. Her odanın tabanına serili kalın yün halılardan biri vardı mutfakta da. Güven'in İstanbul'daki mutfağına göre daha geniş olsa da yine de dar bir alanda bir mermer tezgâh, iki raf vardı. Hacer buzdolabına eşyaları hızlı hızlı yerleştirirken Güven de elindeki poşetin ağzını sımsıkı tutarak döndü. Peşlerinden geldiğimi

ancak fark ederek ardı sıra gelmemi işaret etti. Mutfaktan odaya geçerken elindeki poşeti yatağın üzerine bıraktı. Yüzüme bakmayışı, utandığını hissetmeme neden oldu. Anlattıklarından pişmandı belki de itirafları yorgun kılmıştı onu. "Hacer de fark etmesin. Aklı bulanmasın kızın," deyip çıktı. Torbanın içinde regl olduğuma inandığının göstergesi vardı. Öylece kaldırdım, gardırobun kalın giysilerle doldurulmuş tarafında arkalara bir yerlere. Ne kadar kalacağım bilinmiyorsa bir gün lazım da olacaktı. Tam yeniden odadan çıkmak üzereydim ki Güven geri döndü. Hızla kapıyı açıp karşımda çatık kaşları ile dikilerek "Kapıyı üzerine kilitlerim. Hiçbir ihtiyacın için bile açtırmam. Günde bir kez yemek verdiririm ve *'Ben ettim sen etme,'* diyene kadar sana insaf etmem!" diye tehdit savurdu. Ciddi görünüyordu. Ama ben pervasızca omzumu silktim. Geçip sobanın dibine oturdum.

"Anan da kalın kafalı senin gibi. Yobazlık, at gözlüğü ile savunduklarınız size miras kalmış. Tapusunu gönüllü üstlenmişsiniz."

"Zehra, seni bir daha uyarmam!"

Parmağını yüzüme doğru savurduğunu görünce kendimi tutamadım. Kalktım yerimden hışımla parmağını tuttuğum gibi karın boşluğuna bir yumruk vurdum. Bir küfür savurdu! "Kaltak!" İki büklümdü! Acır gibi oldum, sonra inadına güldüm.

"Kaltak diye senin..." Anasına küfretmek yine de içimden gelmedi. Bileğimi tuttuğu gibi kıvırdı. Bu defa ben de iki büklümdüm. Ama pes etmedim, hayâlarına bir tekme savurdum. Yıkılmadıysa da! Feryat figan etmemek üzere dişlerini

sıktığının farkındaydım. Geri çekildim. Bir erkeğe yapılacak en son şeyi yapmışsanız kaçmanız gerekir. Kaçacak yeriniz yoksa uysallaşmanız... O an mı fark ettim Güven ile savaşarak bu yolun çıkışı olmadığını bilmem...

"Beni bir daha tehdit etme sen de!" dedim sesim alçak tonda, biraz da uzlaşmacı edayla. "Ben, sadece konuştum ananla, bana tokat atınca da sinirlendim." Kalkıp bana bakacak halde değildi. "Tamam, abilerine kadından dayak yediğini söylemem, söz veriyorum."

"Sözüne senin..."

"Sen, kendi sözüne küfret. Beni kandıran sendin unuttun mu? Benim her söylediğim doğruydu, dürüstüm ben!" Çok lazımmış gibi! Neden dürüst olmakta bu kadar direndim ki sanki? "Pekâlâ, gel barışalım!" Elimi uzattım. Şaşkındı elleri kasıklarını tutarken. "İşe de gel, öyle!" dedim.

Sırıttı! Hem de o can havliyle. Geri döndü ve gitti. Tuhaf bir his bıraktı içime gidişi... Fark ettim yine ve yine inanıyordum ona. Hiç mi hiç tereddüt etmeden!

* * *

Akşam yemeğimi yerken duyuldu kapı önünde sesler. Jandarmanın arabasını görmüşler köyün girişinde, bir adam bas bas bağırıyordu. "Jandarma geliyor," diye. Koştum kapıya doğru, odadan çıktım. Dış kapıyı açarken Güven kolumdan yakaladı. Tuttuğu gibi tıktı beni odaya. Kapı üzerimden kilitlenecektiyse de bağırarak kendimi duyurabilirdim. "Sakın," dedi yalvarır gibi. Gülümsedim! Fırsatını bulduğumu gösterircesine! "Yapma bana bunu!"

"Sen kimsin ağam?"

"Zehra, lütfen! Sana yalan söylemedim, ne anlattıysam doğruydu."

"Evet, bu senin bir katili gizlediğin, ona yardımcı olduğun gerçeği ile suçlu olduğun gerçeğini örtmez."

"Zehra..."

"Adım Zehra. Beni burada zorla tutuyorsunuz Güven. Birazdan jandarma bunu görecek!"

"Zehra..."

Kolumu hızla çektim ellerinin arasından. Jandarmanın aracının farları yansıdı odamın penceresine. Göz gözeydik ve ben heyecanla pencereye yönelirken yakaladı beni belimden. Bir kolu belimi sardı, diğer kolu başımın etrafından dolanıp avuç içi ile ağzımı kapadı. Debelenmeye başladıysam da bedenim bedenine fazla yapışıktı. Kulağıma değdi nefesi. Korkusu, hızlanan nefes alış verişlerine çırılçıplak geçmişti. "Buradan gitmene izin verecek kişi benim. Daha fazla canın acımadan!" Jandarma kapının önündeydi, ben Güven'in bedeninin hapsinde. Bütün gücümle onu itekledim. Kendimi geri çekerken üzerime atıldı.

"Bağırmayacağım," dedim. Durakladı! Benim, ona inandığım gibi inandığını görünce bağıramadım. Sesim çıkmadı. Yılgın bir çaba yerleşti içime.

"Şu an babam, beni kaybettiği için perişan..."

"Döndüğünde geçecek!"

"Böylesi geçer mi? İnsan evladını kaybedince bir köşeye oturup patik örmez ki?"

"Yapma Zehra, hiç bilmediğin bir hayatın kadınını yargılıyorsun şu an. Benzerlerini yaşamadan yargılamak gaflettir."

"Gaflet olan, bir avuç suyun kenarından sana doğru gelişimdi. Kanışım!"

"Sana söylediğim her şeyi yalanlardan seçebilirdim."

"Aferin mi demeliyim?"

"Beni sevdiğini biliyorum."

"Sevmek... Acıyorum sana ben!"

Umursamadı. "Sevmek..." Tıpkı benim gibi kaldırdı kaşını bu sözden sonra. "Yanıyorum sana ben!"

Kalbim tekledi! Ya da öyle sandım. Ağlamaklı bir his yerleşti göğsüme. "Oynuyorsun benimle. Bütün masumiyet yüklenmenin ardında vicdanımı kullanmak isteyişin yatıyor. Sana olan inancımı kullanıyorsun."

"Vicdanın, inancın sana bakarken yanmama sebep. Seni başka koşullarda tanıyıp, inandığın adam olmayı bu hayatta her şeyden çok isterdim."

"O zaman teslim ol."

"Olamam!"

"O zaman defol!"

Motor sesi yeniden duyuldu. Pencereye yansıyan farlar uzaklaşırken dış kapıdan geldi ses. Güven'in adının telaffuzu kaba bir dilde duyuldu. Usulca çıktı Güven. Pencereye koştum. Uzaklaşan jandarma aracını bile göremediğim sınırlarda derin bir nefes verdim. Uslanmalıydım! İhtiyacım olan tek şey buydu.

26. GÜN

Mutlu bir sabahım olsun istedim. Bu köyde, bu soğuğun koktuğunu öğreten ıssızlıkta bir mutlu sabah anım olsun da onu yazabileyim istedim. Sadece niyetim buydu! Yoksa Güven'i bir tarafım böyle de yaşamak istediğinden değil. Kafamı usulca çıkardım odamdan. Kapım kilitli değilken kaçmaya çalışmayan, sözde tutsak gibiydim. Odamın sobasını sabaha karşı otlayanı bile duymamış bir halde uyuduğuma göre gerçekten hamile olduğuma inanan bir adet Hacer'in inancını sağlamlaştırmış olmalıyım. Bir yerlerde okumuştum. Hamileler çok uyurdu.

Önce, Güven'in aldığı fırçayı macunla birleştirip dişlerimi fırçaladım. Dişlerim dondu! Sadece dişlerimin donduğunu hissettiğim, soğuk odalar arası geçişi yapıp odama geri döndüm. Sırtıma bir hırka aldım, Hacer'in verdiklerinden. Sofadan geçilen salona yöneldim. Oranın da içinden geçilen bir oda vardı. Yattığım odanın Hacer ile Güven'e ait olduğunu bilsem de onları birlikte uyurken görüp yüreğime; *mutlu sabahını gördün mü,* demek istedim. Aslında istemedim.

Bunu istemeden yaptım. Güven, salonda bir yer yatağındaydı. Anasının hep oturduğu minderlerden oluşmuştu yatak. İçerisi serindi. Üzerindeki yorganın altına sokmuştu başını, dağınık saçları görünüyordu tepesinden. Simsiyah! Diğer odanın aralık kapısından uzandım, Hacer, anasının koynuna sokulmuş. Hacer'in şefkat arayışının, burkup durduğu içime bir küfür savurdum. Bu insanlar daha ne kadar kullanabilirdi merhametimi. Topuklarımın üzerinde geri döndüm. Güven'in başucuna çömeldim. Uzanıp yorganını boynuna doğru çekti. Gözlerini kısarak açarken gülümsedim.

"Kapımı kilitlemeyi bilerek mi unutuyorsun?" Gülümsedi. "Yanımda da yatmamışsın."

"Yanında mı yatmalıydım?"

"Bence."

Dudaklarını kıvırdı! "Ee bir imam nikâhı kıydıralım, madem hazırsın sen bu kadar!"

Dilimi çıkardım. Kollarımı bağlarken göğsüme arkasını döndü uyumaya devam etmek için. Omuzlarından sarsmaya başladım. "Çok önemli bir şey soracağım sana uyuma. Vallahi bak! Ya Güven sıkıldım oğlum baksana!"

Döndü. "Oğlum derken?"

Gülümsedim. "Yani sevgi sözcüğü..."

"Köpek sever gibi mi?"

"Benzer!"

Kaşlarını kaldırdı. Gerindi yerinde. Kocaman göründü gözüme, kendim pek küçükmüşüm gibi. Toparlanırken sırtını yasladı sert duvar yastıklarına.

"Sor bakalım!" dedi. Şaşırdım!

"Ne?"

"Önemli bir şey soracakmışsın ya?"

Böyle bir vaadim vardı evet. Düşünüyormuş gibi yaptım, aslında gerçekten de düşündüm. Güven'i kendime daha çok -daha olmayabilir, onu kendime çektiğimden emin sayılmazdım- çekebilmek için hınzır bir sohbet konusu açmalıydım. Dudaklarımı yaladığım doğrudur. Sözde kuruduklarından, aslen dikkatini çekmek için. Tam da istediğim gibi gözleri dudaklarıma kaydı. Sırıtmamak için zor tuttum kendimi. Tutamadım da zaten, sırıttım.

"Rüyanda ne gördün?"

"Seni!"

İnanmış gibi bekledi rüyamı anlatmamı. "Hacer'in yanında uyuyordun. Ben de kalktım seni aradım evde. Burada yalnız uyurken görünce... Sahi annen bu duruma bir şey demez mi? Yani..." sesimi kıstım aralık kapıya doğru bakarken "Karın sanmıyor mu?"

"Annem bir şey demez. Karım sanmıyor, zaten karım." Hafiften bozulurmuş gibi yaptım. Belki, gibi yapmadım. Belki, sahiden bozuldum. "Bunu mu soracaktın sen?"

"Yok, vazgeçtim sormuyorum." Yalandan bir tavırla yanından kalkacak oldum bileğimden tutup düşürdü beni yerime.

"Sabaha karşı uyudum, dün akşam jandarma varken ses çıkarmayışının gerçek nedenini düşündüm durdum. Zehra, bana ne düşündüğünü söyle!"

"Seni!" Bunu yaptığımı hatırlarken gülümsüyorum her daim. Her daim! Uzandım, dudaklarına yasladım dudakla-

rımı. "Kaba, tahammül edilmez ve..." fısıltı ile geri çekildim. Pervasızca gülümsedim. "Yakışıklısın!"

Beni öpmeye yeltenmeyen dudaklarını ağzının içinde kıvırınca "Yalanma, tadı damağında kalır sonra," deyip kalktım. Ayağa kalktığımda fark ettim ki Hacer kapı aralığındaydı. Uzun entari geceliği, altına giydiği yünlü donu ile başına attığı yazmanın altından püskül püskül dökülüyordu saçları.

"Günaydın Hacer," dedim neşeli bir kuş misali. Sarsılmış değil, utanmıştı Hacer. Başını eğdi.

"Uyumuş kalmışım aba," deyip, yanımdan geçip gitti. Ben de oradan çıkıp peşinden mutfağa girdim. Yardım etmeyi teklif ettim kahvaltı hazırlamak için. Kış ekmekleri bitmeye yakınmış. Tandırda olacakmış bütün gün. O tandırdayken anasını kızdırmamamı istediğini söyledi. Başka da yardım istemezmiş.

"Beni kırıyorsun ama..." dedim. Endişeli baktı yüzüme.

"Kusura bakma aba, dünen korkuttun beni ondan!" deyiverdi. Omuzlarından tuttum. Dolgun kolları avuçlarıma sığarken fısıldadım.

"Bu evin sınırlarında daha korkunç şeyler var Hacer. Senin hayatına gasp eden öcülerden değil de benden mi korkuyorsun?"

"Sen bana bişi diyon?"

"He diyom. Ben sana diyom ki, Allah kurtarsın Hacer'im. Allah kurtarsın!"

Geri çekildi, kaçtı gözleri benden. Sığındı bir limana sığınır gibi yaptığı işe. Hacer sandı ki kaçarsa kurtulur. Ben de sandım ki kaçarsam kurtulurum.

* * *

Sıcak ekmekler geldi akşamüzeri. Tulum peyniri sarmış Hacer içine, biraz da tereyağı sürmüş. Yeni kaynamış bir bardak sütle içersem kan, can olurmuş bana. Çayıma da çok şeker atmalıymışım. Eltilerim hep benim çok zayıf olduğumu söylüyorlarmış. Eltinin ne olduğuna takıldı aklım. Güven'in ağabeylerinin karılarına diyormuş, Hacer. Meğer onlar beni görmüşler ilk geldiğim gün, kamyondan hayvan gibi der top bağlanmış bir halde inerken. Meğer görmüşler de hiç ses etmemişler. Ses etmek kadınlara özgü değilse suçlusu kadın mıdır? Hacer'e Güven'i sordum. Sabahtan beri görmediğim adamın yanı başımdan ayrılmaması lazımdı. Birkaç gün veriyordum Güven'e. Birkaç gün ona yakın durursam bu evden kurtuluş biletimi edinecektim. Ava gitmişler abileri ile. Üveyik ve bıldırcın için. Zamanı değilmiş aslında. Eylül gibi yapılırmış av. Ama ısrar etmişler, o da gitmiş peşlerine.

"İyi avcı mıdır Güven ağan?"

"Yoh aba, anlatırlardı evvelden. Biz çocuktuk. Babam alay ederdi. Bıldırcın avlamışlar, ayaklarından bağlamışlar bir düzine kadarını. Kanları damlıyormuş toprağa. Öylece getirmişler eve, avluda ağama vermişler tut diye de bayılmış."

"Kaç yaşındaymış?"

"Yetişkin aba, topçuluktan sakatlanıp geldiğinde!"

"Yani seninle evlendiği zamanlarda!"

"He aba!"

"Biz çocuktuk dedin!"

"He aba çocuktuk işte!"

Hacer'in hayatının bütün özetiydi bu söz. Onlar çocuktu! Güven de çocuktu! Ona inandırdıkları ile sırtını yasladı-

ğı doğruları, çocukken dayatmışlardı. Doğruydu söylediği, bir yangının orta yerinde, çıkışı olmadan yaşıyordu. Omzuna dokundum Hacer'in.

"Sen çok iyi çocuksun Hacer," dedim.

"Sen de çok iyi abasın. Ağama inşallah erkek çocuk doğurursun."

"Kız doğurursam ne olur?"

"Ağam kızlara kıyamaz. Erkek olsun abam!"

"Ama Dudu'ya kıydı."

Asıldı suratı. Bildiklerinden kaçmaktı Hacer'in yaptığı belki de. Kaçmak ve kurtulduğunu sanmak... Kalktı yanımdan! Ekmeğim bitince istersem kendimin götürebileceğini söyledi. Onların daha işleri çokmuş. Ekmeğim bittiğinde mutfağa kendim taşıdım. İçeri girip girmemeyi düşündüm. Bir kez daha Meryem'in kara gözlerinin dehlizlerinde, vicdanının sızıntılarını görüp bilmediğim anneliğin yufka yüreğine inanmak istedim. Kapının sesi ile döndüm. İki kaba saba adamı karşımda buldum. Gözleri üzerimde çok uzun kalmadı. Uzun sakallarının altındaki suratları ayazdan daha da esmerleşmiş adamların ardından çıktı Güven. Onların ardından gitmeden "Odana gir!" dedi. Söz dinlemedim. Kapı ardında durup içeride konuşulanları dinlemeye koyuldum. Ara sıra çıkıyordu Türkçe sözcükler. Pek bir şey anlaşılmayınca odama girdim geri. Pencerenin önüne oturdum. Bulutların kapladığı gökyüzünün altında yaşanan milyonlarca hayattan birinin içinde kendimi kaybetmiş olduğumu fısıldadım. Dudaklarımın arasından çıkan nefes, camı buğulandırdı. Birazdan adım sesleri kulağıma yeniden doldu. Lisan-

larına karıştı. Kapının önüne çıkan iki adamın yan yana avlunun orta yerine kadar gidip evlerine dönüşlerini izledim. Kapım açıldı, yönümü çevirdim. Güven, kabanını içeride çıkarmıştı, sırtındaki yeleği de çıkarıp kapının arkasına astı.

"Ne vurdunuz? Bıldırcın mı güvercin mi?" Yanıma oturdu cevapsız bırakarak beni. Gözlerine pür dikkat bakarak bir daha sordum. "Tavşan mı yoksa?"

"Tavşan bile yoktu."

"Tüh kana susamışsınızdır siz şimdi, ne yapsak ki?"

Gülümseyişindeki kırgınlığı en net hissettiğim andı. "Benim kalbim kalındır kırılmaz."

Kalbini kırdığıma emindim oysa. Yanaştım yanına. Sokuldum göğsüne. Bugün benimle uyuması için söz vermesini istedim.

"Özlediğini düşünmek istiyorum."

"Özlüyorum zaten."

Saçlarımın arasından başımın üzerini öptü. "Gidince ne olacak öyleyse?"

"Özleyeceğim. Ama gitmek zorundayım. Burada kalamam."

"Biliyorum."

"Planına da uyma niyetindeyim. Şu kazadan birilerinin beni kaçırdığı olayı... Kimin kaçırdığına dair detay bilmediğimi söylerim. Hafıza kaybı, travma gibi sığınmalarla... Yemezler ama..."

"Sen itiraf etmedikçe mühim değil."

Başımı kaldırdım. "Öyleyse yarın gideyim mi buradan?" Hevesle sordum. Hevesime karşılık heyecanı eksilmeden uzanıp burnumun ucundan öptü.

"Önce sana güvenmeliyim."

"Nasıl yani?"

"Beni kandırmadığına..."

"Ne hakla? Sen beni kandırmışken..."

Kalktı yerinden. "Üzgünüm. Risk alamam! Geride bırakacaklarıma rağmen olmaz."

"Korkak!"

"Korkağım kabul. Sana '*Cesurum,*' demedim. Sana olan duygularımın sonum olmasını istemem."

Bunu neden yaptığımı bilmiyorum. Başka bir yolu vardıysa... Oturduğum yerden kalkıp, birkaç gün öncesinde onun bana yaptığı gibi sırtını duvara -gardıroba- vurarak onu öpmeye başladım. Benim yerimde olmanın güzel bir duygu olduğunu söyledi. Bir de ona kızmışım. Gereksizmiş! Özlediğini biliyordum, özlediğimden. Kıyafetlerini çıkarmama izin verişinin ardından Hacer'in yatağında kocasıyla ve daha doğrusu ağasıyla seviştim. Tiksinmedim! Kendime zerre öfke duymadım. Ne uğruna yaptığımı söylersem söyleyeyim bildiğim tek bir şey vardı ki, aşkın bu denlisini bir daha yaşamamın imkânı yok. İstemekle nefret etmek arasında ıstıraplı bir duygu! İkircik bulaşırken dört bir yanına, bir türlü doğru olanı seçemiyorsun. Hangisini seçsen diğeri daha doğruymuş gibi oluyor.

* * *

Hacer'in sesi duyuldu kapının ardından; akşamın karanlığı üzerimize çökmüş, henüz geçmeye başlamış sobanın esirgemeye başladığı sıcaklığından arta kalanında, terlemiş bir halde koyun koyuna yatıp konuşmayı yasak etmişken birbirimize.

"Aba sobanı otlayam mı?"

İrkildim. Omuzlarımdan bastırıp geri yatırdı beni Güven.

"Ben otladım Hacer, anama bak sen!"

Hacer'in sessizliği çöktü üzerime. O giderken yerleşti bir ağrı kalbime. Güven'in gözlerini göremediğim karanlıkta sordum. "Beni seviyor musun Güven sen sahiden? Yoksa sadece hep bir işin düştüğünden mi?"

"Hep bir işim düşüyor sana, haklısın."

"Ciddi ciddi soruyorum."

"Tamam, ben de ciddiyim. Seninle yaşadığım her şeye ihtiyacım var."

"Ne gibi?"

"Az önceki gibi misal."

"Kızıyorum ama!"

"Kızma. Seni sevdiğimi söylesem değişmez yorgunluklarımız var bizim."

"Geçmez mi?"

"Geçeceğini vadettin bugün bana, kim bilir belki de geçer."

"Nasıl vadettim?"

"Yorgundu gönlüm; dinlendi!"

"Şimdi mi?"

"Şimdi! Yeniden inandığını hissedince!"

* * *

Hiç uyumadım. Bile isteye... Uyusun diye bekledim, numara yaptım. İşe yaramadı. Gözleri açık, uzunca bir süre sadece karşısındaki duvarı izledi. Bir resim var gibi, mimiksiz

bir halde... Banyo yapacağını söyledi. O çıktıktan sonra benim girebileceğimi, üşümemem için içerisinin de sıcak olacağını. Gün doğdu bana adeta. Üzerine öylesine bir şeyler geçirdi idareten, birazdan çıkaracağı için özensiz. Çıktı odadan, beni bir panikle baş başa bırakarak. Hemen hareket etmek ya da biraz ayak seslerini dinlemek arasında kaldım. Ayak seslerinin ardından dış kapının kapanıp açılma sesi duyuldu. Odun taşıdı içeri, banyo sobasını yakmak için. Mümkün değilse bile o soğuk, yattığım yatağın içine, yorganımın altından çıplak bedenime değdi sandım. Üşüdüm! İrkildim! Her şey bir oyunduysa bile, bir adamla o oyunun kuralları gereği sevişecek kadar ne zaman adileşmiştim. Güven bunu hak ediyordu! Ya da ben bunu söyleyerek kendimi savunabilirim. Güven de beni kandırmamış mıydı? Evet, yalan söylemiş olması, benimle bu yalanını meşrulaştırmak için seviştiği anlamına gelmiyordu. Birini sevmek, menfaate hizmet etmezdi. Birini sevmek, içinden geldiği gibi yaşanmıyorsa bir yokluğun karşılığından öte de olamaz. Sevmek üzerine çok şey bilmediğim kesin. Ama bildiğim en net olanı, kalbinle hareket etmene sebep bir pasaklılık hali. Döküntü bir hayatı yıldızlı bir gökyüzünün parlaklığında görmek gibi! Güven'in banyoya girdiğinden emin olur olmaz toparlandım. Ellerim gibi titriyordu bacaklarım da. Adımlarımı hatırladım; ustalıkla Güven'in cebindeki telefonu iki parmağımın arasında, pantolonunun cebinden çektiğim an. Kulağına fısıldamıştım. Aklı başından gitsin diye, o telefonun avuçlarımın arasında benimle yatağa doğru geldiğini anlamasın diye. Anlamadı! Tıpkı umduğum gibi! Samimi bir kapılmaydı besbelli benim oyunbazlığımın aksine. Belki intikamını alacağım haller yaşamıştım. Öyle ya bundan haberdar değildim ben de. Her

dokunuşunda her zaman samimiyet varmış gibi değil miydi? Yatağın altına sokuşturduğum telefon avuçlarımın içinde, çırılçıplak kapının önünde dikildim. Ezberimdeki numarayı çevirmeye başladım Güven'in eski model telefonunun ekranından. Parmak uçlarımın uyuştuğu saniyelerde ihanetin her zerresi bedenime yaslandı. Yeşil renkli telefon işaretinin bulunduğu tuşa dokunurken hapsolduğum vicdan azaplı duygunun içinde esirdim. Telefonu anında çektim kulağımdan. Avucumun içinde kıracak kadar sıktığım cihazla kapının ardında yere çöktüm. Gözlerimden amansız yaşlar akıyordu. Babam geldi hatırıma, hata ettiğimi fısıldadı bir tarafım. Erhan'ı aramalıydım. Engel olmamalıydı Güven'in içimdeki yerleşik duygusu. Anlattıklarının hangisi doğru halen bilmezken! Bir yanımda ölesiye emindi oysa. Ölesiye...

Yatağa döndüm. Gözyaşlarımla sokuldum yorgana. Az sonra duyuldu Güven'in ılık sesi. Bilhassa kısıktı.

"Banyo sıcak, gel böyle üşüme burada." Çıkamadım yorganın altından. Kaldırsam başımı itiraf ederdim. Korkuyordum duygularımın ket vurduğu mantığımın zil zurna sarhoşluğundan. Korkuyordum bir ömür yanında kalmak uğruna bu saçma hayatın olurlarına sığınacağım diye. Abileri bana göz yumsun diye mucizevi bir hamileliğim olsun istiyordum neredeyse.

"Zehra..."

Bir hıçkırık sıyrıldı dudaklarımın arasından. Başucumdaydı gölgesi, biliyordum görmesem de. Bedeninin ağırlığı ile altımdaki yatağın çöktüğünü hissettim. Başımdaki yorganı çekerken iki büklüm kaldım. Bedenim katlandı ortadan ikiye gizledi bütün günahlarını kasıklarım ile karnımın arasına.

"Ağlama. Kalk hadi! Bak böyle hasta olursun."

Hasta olsam da bakardı bana. Merhamet, ört bas edilmiş suçluluk duygusu gibiydi Güven'de. Ağabeylerinin vücudumda açtığı yaraların her birinde donup kalan parmakları, dakikalar evvel anlatmıştı bunu bana. İnanmak istemesem de gözleri gözlerime kilitlenirken inkârı güçtü hissettirdikleri ile. Bana neden ağladığımı sormadan *ağlama* derken bile kendini suçladığını görüyordum. Görüyordum! Yastığın altından çıkardım telefonunu. Göz göze geldiğimiz o an, zamanın durduğunu sandım. Ya birazdan dağıtacaktı bütün inandıklarımı, ya da bu oyun bana bir şeyi öğretecekti. Hayatın, Güven'e öğrettiklerinin hiç de acıması yoktu. Ona geçirdiği maskelerin her biri düzmecelik örneğiydi.

"Erhan'ı aradım." Kandırılmışlık hissinin tadına baktığında mı beni daha iyi anladı yoksa zaten beni anlıyor muydu, bilmiyorum. Gülümseyecek gibi oldu, o çatırdayan ifadesinin kırgınlığa çıkan her zerresini taşımasının imkânsızlığına rağmen. "Jandarma..." Yalanımı sürdüremeden hıçkırıklara boğuldum. Ellerimi yüzüme kapatıp bacaklarımı karnıma çekerek sırtıma değen yatak başlığının soğuk demirlerinin hissinde içim sökülerek ağladım. Kaç dakika bilmem. Hesabı ne mümkün? Bir süre sonrasında hissettim elini omzumda.

"Banyo yapacak mısın?"

Başımı kaldırdım. Tam olarak nasıl görünüyordum merak ediyorum. Aptal bir âşık kız mı? Yoksa baş belası bir Allah'ın cezası mı? Sümüğümün aktığını hissettim. Güven'in düğmeleri açık gömleğinden görünen göğsüne yaslarken başımı, çektim burnumu.

"Bana kızdın biliyorum."

"Kızmadım. Sen haklısın!" Donuktu sesi. Birazdan beni o sürüklediği banyoda öldürmek üzere planlar yaptığını sanıp panikle yeniden çekildim. Göz gözeyken kapkara aktı içime bakışları. Katran misali yakarken içimi!

"Haklı falan değilim." Bir kez daha çektim burnumu. "Ben sadece... Babam Güven! Bak babam olmasa sonsuza kadar burada..." Neler söylüyordum? Engel olmak istediysem de olmadı. Yüzümü saklamak niyetinde yeniden gömdüm başımı göğsüne. Serindi teni, ama ısıtıyordu beni. Uzak, iğreti olamadı bir türlü. En büyük kızgınlığım bu olmalıyken, böylesini yaşıyorum diye bir huzur kapladı içimi. "Babam bensiz yapamaz. Kimsesi yok onun."

"Haklısın. Üzülme." Bir eli çıplak sırtıma değerken diğer eli üzerime doğru çekti yorganı. "Hacer'i yanımda götürürüm demiştin ya..." İyiden iyi kısıldı sesi. "Biraz param var. Sana nerede olduğunu söyleyeceğim." Yüzüne bakmak istedim; ne anlattığını anlamak için. Kendine iyice yaslamışken beni... Sürdürdü sözlerini aynı donuklukla. "Eğer babasına o parayı başlık parası gibi verirsen... Senden böyle bir şey istememem saçma biliyorum ama başkasına güvenemem Zehra." Bana halen güveniyor olması... Derilerimin ayrıldığını sandım. Bütün bedenim soyuluyordu etimden. "Baban için... Emin ol, bir mal mülk istemez sizden. Ömür boyu sahip..."

"Güven..." Bu defa geri çekildim. Yanaklarımı silmeden yorganı ben çektim üzerime. Örttüm. "Ne diyorsun?"

"Başka türlüsü gelmiyor aklıma. Ancak bir nikâh karşılığı, bir miktar para ile istenirse verirler Hacer'i. Baban dul adam..."

"Saçma... Dedesi yaşında adam!"

"Burada da başka türlüsü olmayacak. Baban ona babalıktan ötesini yapmaz. Başka türlüsü gelmiyor aklıma. Ziyan edemem. Geride onun kaldığını bilirsem ben içeride yaşayamam."

"Güven sen nasıl bir adamsın? Bu kız daha mı önemli senin hayatından?"

Yılgın bir tebessümün çatlağından sızdı pişmanlığı. "Birinin daha bu saçma gelenekler uğruna sefil olmasına, ziyan olmasına katlanamam."

Süzüldü gökyüzünde ruhum, ayrıldı benden. Gözlerim cansızlaşmışçasına izledi olan biteni. Gözlerimden akan yaşlar buz kesti; bu kara kışın hapsettiği beni esir alan yeni halimle.

"Arayamadım," diyebildim sadece. Ne dediğimi anlayamadığını gördüm. Şaşırmadı bile. Sorgulayacak gibiyken araladım lafını. "Sana kıyamadım. Arayamadım."

Bu defaki tarifi mümkün olmayacak bir tebessümdü. Çatlaklarından sızmış kırgınlıkların eriyip aktığı yerden girenleri gördüm. Minnet! Sımsıkı sarıldı bana, ben daha beter ağlarken. Yüzüm, avuçlarının arasında kaldı bir süre, yanaklarıma akan her bir yaşı koca parmakları ile sildi. Kürek misali elleri bütün suratımı kaplayan kafesler gibi evim, barkım olmuştu. Özgürlüğü unutalı ise çok geçmemesine rağmen kafesimin kapağı açılsa görmediğim bir cama çarpar ve süzülerek aşağı düşerdim. Uçmayı unutmuşum da deniyormuşum gibi. Deneyecek kadar dermansız olduğumu ise hiç söylemiyorum. "Dur!" dedi az sonra ayaklanırken. Gardırobunun içinden bir çarşaf çıkardı. Halledebileceğimi söylesem de ellerini kaldırıp engelledi. Sardı beni o çarşafa. "Üç deyince koşacaksın," dedi kapıda. Soğuktan ne kadar hızlı kaçarsan o kadar az üşürmüşsün. Üç dedi ve koştum.

Pamuk Prenses'in Son-u

Bir varmış bir yokmuşların ebedi sonu, *onlar ermiş muradına* değilmiş meğer. Muradına erenlerin bu kadar bol olduğu onca masal bilirken, pamuk prenses bile ölüm yatağından dirilmişken *neden* demiyor değil insan. Pamuk Prenses'in benden neyi fazlaydı mesela?

* * *

Hacer, bir kadın hoca biliyormuş. Aşağı derenin kenarında yaşıyormuş. Kocası öleli üç dört ay olmuş. Çok yaşlıymış hoca. Ama duası bereketli, üfürüğü kuvvetliymiş. Bebek için dua okutmamızın iyi olacağını söylediğinde inandığı üfürüklere birkaç söz etmek istememe mani oldu. Hacer'in konumunda hangi kadın, benim yalancı bebeğim için dualar okutmak isterdi? İyi olsun diye. Güven sahiden baba olsun diye. Hacer için daha ne kadar acıma duygusu taşırdım yüreğime? Buna mani olmam lazımken, bunun bana zarar verdiğini görürken...

Güven'in her zaman farklı farklı tarafları olduğunu düşünmeme sebep olan olayların, her birini anlamlandırmaya başladım. Kaçtıklarına karşı takındığının rol olduğunu an-

lamam zor değildi. Gözlerindeki parıltıların saklandığı sert duruşunun da rol oluşu gibi! Sahibi olduğu en engin gerçeğiydi yüreği. Merhameti, sınavıydı adeta. Hacer'e olan merhameti, annesine babasının yaşattıklarının bıraktığı boşluğun çırpınışı, benim yaşadıklarıma karşı utanca sarılı bir pişmanlık. Keşkelerinin artma sebebiymişim ben. Kaçma isteğinin çağladığını hissediyormuş son günlerde. Öylesinin var olduğunu düşünmesi bile aptallıkmış oysa. Öyle olmadığını savundum. Bir halttan anlamamış, o kadar anlatılana karşı kulağımı tıkamışım gibi. Oysa Güven'in gerçeğiydi; bu köy, bu gelenekler, bu mecburiyetler, bu zorbalıklar. Kadına dayatılanların savunucusuydu içten içe Güven, dışında bir türlü değiştiricisi olamayan bir zavallı olduğunu düşünüyordu. Ne kadar zorlasam da kendimi onun için, böyle düşünemiyorum. Güven'in zavallı olduğunun düşüncesi, kalbime ihanet ediyormuşum gibi hissettiriyor. Gözlerinde nefrete dair ne görüyorsam kendine ait hissettiklerindenmiş. Bunu bana söylediğinde, kendimi kurtarmayı ona ihanet saydığım o akşamüzeri vaktinden bir gün sonrasıydı.

"Eğer zerre öfke varsa gözlerimde bil ki onu kendim için taşıyorum."

Kimseye kızmaya hakkı yoktu sanki. Yargılamak değil de yargılanmak için hayattaydı. Bu işin nasıl bir sonu olacağını konuşmak yerine; uzun, çarpık gülümsemeli bakışmalar taşıyorduk birbirimize. Bana daha o günün ertesi sabahında hep birlikte sofraya oturmamızı teklif etmişti. Onları daha iyi anlamam için bunu yaptığını sanmıştım. Aynı günün gecesinde sadece sarılarak uyuduğumuzda beni daha çok görebilmek için bunu yaptığını söyledi. Daha çok görebilmek-

ten ötürü korktuğunuz insanları, bir gün kaybedeceğinizden eminsinizdir. Mutlaka gidişleri bellidir o kimselerin! Tarihleri muallak olan her insandan farkları ise her an çok yakınmış gibi hissettirmesidir.

Onların sofrasında akşam yemeği yediğim o akşam, Meryem kadının benden medet umduğunu düşündüğüm ilgisi karşılığında, bir tarafım ona asla yakın olamıyordu. Hacer'in, ona karşı taşıdığı katıksız sevgiyi bile fazla buluyordum. Birkaç sözünü Güven tercüme etti. O anda fark ettim ki Güven, onlar kadar bilmiyordu kendi dillerini. Bazı sözlerinde tıkandı, Hacer açıkladı o zaman. Başımı örtmem gerektiğinden bahsediyormuş meğer. Avluya, kapıya çıkarsam Güven'in ağabeyleri beni görürse günah olurmuş. Günahın evin erkeklerine karşılık işlenen bir kabahat olduğundan fazlasını bilmediğine emin olduğum Meryem kadın, Güven'e göre beni seviyordu. Nasıl anladığını sorduğumda ise açıklayıcı bir cevap verecek sandım. Güven yanağıma düşen bir tutam saçı kulağımın arkasına iterek "Doğurgan kadınlar bizde her daim sevilir," dedi. Alaycılığına sığınmış isyanlarını ilk kez görmüşüm gibi irkildim. Bir çocuğu olması umuru değildi Güven'in, erkekliğinin kanıtının; bir çocuk, kadına karşı üstünlük ya da avlanırken gözünü kırpmadan bir hayvanı indirmek olmadığını biliyordu. Ona göre şu giyindiği kılıf erkeklik değildi; korkaklık, çaresizlik ve zavallılıktı.

"Sen zavallı değilsin," diye isyan ettiğimde ona, hayatı boyunca onu savunan tek kişinin ben olduğumu söyledi.

"Hacer'i unutma!"

"Hacer, bunları dile getirecek kadar cesur olamaz."

O akşam yemeği vaktinde, biz henüz sofrada iken çat kapı geldi Harun. Hacer'in açtığı kapıdan sallanarak girdi içeri. Selamı sabahı sadece annesine vererek, Güven ile annesinin arasında bir yer açtı kendine. Bana göz ucuyla bakındığını kimse görmesin ister gibi hızlı bir bakış görüş etti. Hacer, bir kaşık getirdi. Ortaya konmuş etli pilava daldırdı Harun kaşığını. Kaşığımı bir daha aynı tabağa uzatmak istemedim. Güven'in de eli uzanmadığında aynı nedenden iştahımızın kesildiğine emindim. Harun'un varlığı bize; korkularımızı, yarınımızı, olamayacaklarımızı ve olacakları hatırlatıyordu. Anasına kendi dilinde bir şeyler diyordu Harun. Hacer, asla söze karışmıyordu. Güven de tek tük laflar ediyordu. O anda bakışlar onun yüzünde toplanıyordu ve hemen geri, olması gerektiği çehrelere dönüyordu. Sonra Güven'e yönelerek sordu Harun. "Jandarma neye gelmiş geçen biliyon mu?"

Güven cevap vermedi. Biliyor muydu, bilmiyor muydu anlamamıştım bile. Umuru olmadan devam etti Harun.

"Terörist saklıyormuş bizim köy."

Hacer'in gözlerinin korkuyla açıldığını gördüm. Herhangi bir üçüncül tehditten ölesiye korkuyordu Hacer. Evinin sınırlarındaki sayısız erkeksi tehditleri çoktan benimsemiş olarak.

Harun devam etti. "Evlere de bakarlar falan, gözün kulağın kapıda olsun. Senin avradı hamama kapat."

Avrat bendim. Hacer ile birlikte iki avradı vardı Güven'in. Sıradandı, olası... Aynı sofrada diz dize oturan abla kardeş olabilirlerdi. Sıradandı dedim ya.

"Oraya da bakarlar," dedi sakince Güven. Sonra Hacer'e dönüp "Bir su getirsene," dedi. Suyunu kendisinin kalkıp iç-

mesini söylemem gerektiğini hatırlattım kendime. İlk fırsatta diyecektim bunu.

Hacer, suyunu taşırken Harun elinin tersiyle alnını kaşıyordu. "Baksınlar da gör ebenin..." lafını yarıda kesip dolu ağzıyla konuşmaktan vazgeçmek niyetinden uzak bir öfke ile gözlerini belertti. Çirkindi Harun! Güven'le benzer oldukları ayrıntısına rağmen hem de. Hem de... Daha esmerdi bir kere ve çatık kaşlı. Yüz hatlarında aksi bir duruş vardı. Ağabeylerinin her birinde olduğu gibi. Güven'e aitmiş gibi duran o çekiciliğin zerresini taşımadıkları gibi. Güven'in hatlarındaki yumuşaklık onu farklı kılıyordu. Annesine en çok benzeyen Güven'di belki de bu yüzden. "O zaman ortalık durulana kadar ahırda kalsın."

Benden bahsediyordu. Tutamadım sonunda çenemi. "İthal yem isterim ama ben."

Harun'un ifade iyice gerildi ama en çok Hacer'in "Hık," sesine karışan kaçışları çekti dikkatimi. Der top oldu zavallıcık oturduğu yerde. Güven'in alt dudağını kemirdiğini gördüm. Harun ise beni muhatap almadan Güven'e döndü. "Ne zaman senden adam olacak acaba Güven?"

Ayaklandı Harun. Güven'e baktım cevap vermek yerine abisini geçirmesini söylüyordu Hacer'e. Dikkat kesildim öfkeyle. Kendisini neden savunmuyordu? Harun'un arkası sıra ben de kalktım. Dudaklarımın arasından "Koyunsun sen!" sözleri çıktı. Pişman olacağımı hiç hesaba katmadım bunu söylediğim için. Diğerlerinden farklı olmadığım için. Ağabeyleri gibi yargıladığım için. Anlamak en zoru olduğu için.

Odanın kapısını kapadığımda kapının arkasında gergindim. Erhan'ın numarasını çeviren parmaklarımın, Güven'in

kalbimin esaretine boyun büküşüne öfkeli, bir yumruk savurdum duvara. Canım acıdığında halının üzerine çömelip hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. Ardımdan açıldı kapı, içeri girdi, ardıma oturdu, sırtımdan sarıldı. Saçlarımın altından açık kalan ensemi öptü.

"Her zaman boynunu izlememek için engellerdim kendimi." Ağlamamam için bu sözlerin yerine daha başkası olmalıydı. "Uzun boyunlu kadın seviyormuşum meğer ben. En çok ilgimi çeken yerindi. Sonra erkek Fatma oluşun. Yönetilmeye alışmış bir küçük kardeş olarak ihtiyacım olan gene yöneten bir kadındı belki de. Psikolojik olarak reddedemedim seni." Toparlandım. Kolları belimden sıyrılırken yönümü döndüm. Dizlerimi kendime çektim. Halının üzerinde gözü yaşlı bir halde yüzüne baktım. İfadesizliğine bir yumruk savurup ne hissettiğini anlamak istedim. "Seni seviyorum," diye fısıldadı. İstemsizce kırıştı bütün derilerim, yaşlandım üç beş yaş. Bu denli samimiyetle duymadığımı anladım bu sözleri. Bir haykırış gibi. Belanın en fosforlusundan! Koca elleri yüzümü kapladı her iki yanından. "Hiç de idealin olmadığımın farkındayım. Koyunum bir kere... Kaba, saba, fakir ve katil!"

"Fakir olman umurumda değil."

"Diğerleri önemli haklısın."

"O adamların seni kendileri gibi yapmalarına izin vermişsin."

"Seni sevmeme de izin verdim. Bunu da bana sen yaptın."

"Senin yaptıklarının yanında ne ki?"

"Ahırda yatmayacaksın. Asla! Koyun olan bensem orada ben yatarım." Gözyaşlarımın sızdığı dudaklarımın kıvrıl-

ması, gülümsememe mani olamayışım garipti. Güven'in yapabildiği tuhaf şeylerden biriydi. Ağlatırken güldürüyordu. "İthal yem takıntım da yok hem!"

Bu defa daha belirgin güldüm. Bir parmağı yanağımı okşarken uzanıp alnımdan öptü. "Bana söz ver Zehra."

"Ne için?"

"Buradan kurtulduğunda Hacer'in ardını bırakmayacaksın. Ama buranın kuralları ile..."

"Buradan kurtulacak mıyım?"

"Bir gün mutlaka!"

* * *

Sabaha karşı, kokusundan biraz uzaklaşıp da soluma yatmak üzere döndüğümde korkuyla sağıma döndüm. O panik hali gözlerimi açmama neden olunca Güven'in gözlerinin açık olduğunu fark ettim. Uyanıktı! Hiç uyumadığını düşündürecek kadar da baygındı bakışları. Yorgun! Kendimi kolunun üzerine doğru çekip başımı göğsüne yaslayıp yeniden gözlerimi kapadım. Omzunun yorgan görmeyen yeri üşümüştü ve kolları başının altında duruyordu. "Kolların üşür," diye mırıldandığımı hatırlıyorum. Sonra sobayı sabaha karşı otladığını düşünüp "Sobayı yakmak için mi uyandın?" diye sordum.

"Üşüdün mü?"

Niyeti yoktu sanki! Üşeniyordu belki de. Bugüne kadar hiç üşendiğine tanık olmamışsam bile. "İstersen bugün de ben yakarım."

"Cinli kayanın oraya kadar gidip odun getirmen gerekiyor."

"Getiririm."

"Dışarısı tahminen eksi üç yüz."

Kıkırdadım. Uyuma arzum ile boğuk çıktı sesim. Gözlerimi açarak başımı kaldırdım. Suratındaki durağanlar her zamanki gibi değildi ise öyle sandım. Bir ışık doldu içeri önce. Araba farları olduğunu düşündüm. Dikkat kesilirken, Güven'in kıpırdanmadığını fark ettim. Boynundaki âdemelması aşağı doğru indi ve yukarı çekildi. Toparlanıp perdeyi araladım. Avlunun kapısını sürüklüyordu iki jandarma. Köpek, onlara doğru havlıyordu. "Jandarma," diye mırıldandığımı hatırlıyorum. "Teröristi siz saklamıyorsunuz değil mi?"

Kalktı yatağın içinden. Gardıroptan kendine ait bir kazağı ve kapının arkasından montunu aldı. Onlara bakmaya gittiğini düşündüm. Birazdan üzerindeki pijamanın yerine giyecek sanırken yanıma oturup benim giydiğim -soğuğa karşı önlemli- kazağın üzerine elindeki kazağı giydirmeye başladı. "Dışarısı soğuk."

"Ahıra mı kaçıracaksın beni?"

"Ayaklarında ne var? Uzat bakayım!"

Ayaklarımı uzattım itaatle. Çıplak ayaklarıma bakıp gülümsediğini gördüm. Dışarıda sesler vardı. İçeriye daha da çok yansıyan araba farlarının ışıkları... Tek araç olmadığını tahmin ediyordum. İki yünlü çorabı ayağıma giydirirken gıdıklanıp kıkırdamama hayran bakışlarını yakaladım.

"Gizli geçit mi var ahıra?" diye sordum.

O hayran bakışları başka türlü yorumlamam gerektiğini düşündüm. Sisli bir bulutun ardındaydı Güven. "Hı?" Çoraplarımı giydirmenin huzurunda montunu uzattı. "Bunu da giy!"

"Kaç saat kalmam gerekecek orada?"

"Üşüme!"

Kaba saba erkek sesleri ilişti kulağıma. Bağrışıyorlardı. Ne dediklerini duyuyordum. Bu, ıssızlığa karışan köpek ulumaları arasında anlaşılıyordu. Tanıdık bir sesin küfrü... Fırladım yerimden, pencereye bile bakamadım.

"Hadi" dedi Güven bana el uzatırken.

"Ne hadi?"

O tanıdık sesin hâkimiyeti arttı avluda.

"Sözünü unutmak yok!"

"Ne hadi?" diye bağırdım. Yıkımı benim yaşamam garip olan değil miydi?

"Hadi Zehra, ver elini gidiyoruz!"

"Ne yaptın sen Güven?"

Cevap gelmedi! Yerine kapıyı yumruklayanlar vardı. "Açın!" diye bağıranlar. Bağıranların arasında da Erhan'ın sesi!

"Ne yaptın sen Güven?" Bu defa daha kararlı sordum. Bağır çağır!

"Güven ağam!" Hacer'in sesine karıştı kapıdakilerin acelesi. Annesini duydum orada bir yerde.

Pencerenin bitişiğindeki duvarla gardırobun, o eski kokulu eşyanın dibine sığındım. "Ne yaptın?" derken ağlamaya başladım. Avuç içi bana dönük uzanmış elini göstererek yineledi.

"Ne yani babana kavuşmak istemiyor musun?" Babam! "Neden ağlıyorsun?"

"Bunu konuşabilirdik."

"Konuştuk! Biz bunu konuştuk!"

"Bana bunu yapacağını söylemeliydin."

Dış kapının açılma sesini duydum. Çığlığım düğümlendi boğazımda. Gözlerimi kapadım. Neyi görmekten korktuğumun açıklamasını yapamıyorum. Yapmak öylesine zor ki!

"Sözünü unutma, olur mu? Sözünü sakın unutma!" Ve Meryem kadının ağıtı... O ağıda karşılık Hacer'in hayali... Bir köşeye sinmiş, sadece Güven ağası için dua eden o biçare çocuk.

"Buradalar!" diyen bir yabancı ses. Aksine duyduğum tanıdıklık. Duymayı beklediğim günlere tezat "Zehra!" diye haykırışının içimde açtığı deliği görmek istemedim. Omuzlarımdan tutan mesai arkadaşımın sevincine karışmış söylemlerini ise duymak istemedim.

Gözlerimi açtığımda Erhan'ın kolunun altında çıktım evden. O avludan kim varsa jandarma arabalarına doldurulduldular. Ellerinde kelepçe, dillerinde isyanla... Sığmayanlar için iki jandarma nöbetçi bırakıldı. Karakoldan ekip istendi. Hacer'in gözlerime baktığı devriye arabasının içinde, güneşin tepelerin ardından doğduğu günler sonrası eksi üç yüz derecede –Güven'in de dediği gibi- Erhan'ın yardımıyla bindim araca. Benim bindiğim araçta benden başka kimse yoktu. Dışarıda kalanlar, soğukta bekleyeceklerdi yeni araç gelmesini ve ben yalnız başıma biniyordum arabaya. Haksızlıktı! Onlar üşüyecekti. Evin erkeklerinin hepsi arabalara zaten binmişti, kalanlar yine kadınlardı. Bir kez daha Hacer'in gözlerine çevirdim bakışlarımı. O sıcaktaydı, neyse ki... Panikle taradım arabaları. Erhan'ın sımsıkı sardığı kollarının arasından ona çevirdim bakışlarımı. "Güven hangi arabada?" diye sordum. Ona söylediğim ilk sözdü. Bakışları uzun kaldı üzerimde ama sonra cevap verdi.

"Bak orada!" başı ile işaret ettiği tarafa baktım. Tıka basa dolu araç hareket edince göremedim. Telaşlandım bir daha göremeyeceğim diye. Öfkelendim kendime, gözlerimi kapadığım dakikalar için.

Dev Adamın Son-u

Herkesin içinde, dünyanın merkezinde olduğuna dair inancı vardır. Babam da böyle sanıyor olmalıydı. Kaybettiği sağduyusu ile saydırıp duruyordu bana havaalanında. Kalkıştığım şey için, çabamın saçmalığı için ve halen bir türlü sıyrılıp kurtulamadığım şu saçma şey için... Şeyin adı aşktı. Babam, ona artık *şey* derken ben de sadece *aşk* diyordum. Pek kurtuluşu yok diyorlardı Güven'in evindeki koltukların altına istiflenmiş kitapların birkaçında. Okuduğu bütün kitapları ele geçirmiş biri, kazağı ile montunu halen koklayan bir berduş, babamın *şey* dediğine *aşk* diyen bir iddiacı olarak; geçmez bir yaranın virüsüydüm adeta. Babama bunu defalarca anlattım. O da bana kendi yaşadıklarını anlattı karşılığında. Çok üzülmüştü, hayatının sona erdiğini düşünmüştü. Bir daha iflah olmayacağını sandığını da... Kimsesi yoktu benden başka, kimsesi! O, havaalanında söylenip dururken ben de babama karşılık verdim.

"İşte baba kimsesi yoktu onun da. Güven'den başka kimsesi..."

Erdal Baş Komiser oturduğu yerden uzanıp ağzı kapalı kahve bardağını babama uzattı. "Müdürüm için, iyi gelir."

Perihan teyze ile göz göze geldik. Beni anlamlandıramasa da kocasını kıramadığı için düşmüştü yola. Birkaç saat sonra Hacer'in baba evinde olacaktık. Tam dört ay sonra yeniden görecektim Hacer'i ve içimdeki özlem duygusuna iyi geleceğine dair de bir inanç taşıyordum. Erdal Amir, kem küm ederek babamın uzun zamandır dul olduğundan bahsedecekti.

Köylü, olanı biteni bildiğinden, bir polisi kaçıran Karagöz ailesinin aksine o polise gözü gibi bakan Hacer'i de konuşmuşlardı. Şimdi de o polis, babası için en münasip kısmetin Hacer olduğunu düşünüyordu. Saçmaydı! Ama onlar bunu saçma bulmadılar. Hem de hiç! Başlık parası teklifini peşinen yaptı Erdal Amir. Hiç lafı dolandırmadı, net bir şekilde işi hızlandırmak istedi. Babamın emekli ikramiyesinden ne kaldı ise Hacer için teklif etti, amirim. Hacer'in babası, Perihan teyzenin modernliğinden rahatsız -benim erkek tipli oluşumdan daha memnun olmasa da en çok onu dikizlerken gördüm- düşünme payı istedi. Hacer hiç ortalarda yoktu. Yaz günü bağ bahçe iş doluydu ve Hacer'i evde bulmak mümkün değildi. Daha iyi bir kısmeti olduğunu söyledi babası. Hem de yakınlarda bir yerlerde. Ancak köyde lafı çok ediliyordu Hacer'in; eski kocasının yediği haltlar yüzünden. O sebeple gitmesi daha münasipti. Ancak başlık parasına ek olarak bir de... Adam bunu söylerken karısına baktı. Kadın başındaki örtüyü Meryem kadın gibi dolamıştı başına ve örtünün ön kısmını ağzına kadar çekip yüzünü gizlemişti. Kocası, karısının hakkı olduğunu düşündüğü süt hakkını da istedi. Erdal Amir'im gözlerime baktı. Razıydım her birine. Babam terliyordu. Onu daha fazla bunaltmamak için rica ettim, onca yolu gel git zor olurdu. Nikâhı kıyıp alıp git-

mek iyi olacaktı. Adam kabul etti. Akşam yemeği için ısrar etti. Kibarca yol yorgunu olduğumuzu söyleyip kalktık. Bir traktörün üzerinde gelen bir römorka oturmuş Hacer'i görene dek de öyle geçip gideceğiz sandım. Birkaç gün sonrasına kadar da Hacer'i hiç göremeyeceğimi... Traktör durur durmaz, römorktan atlar boynuma sarılır sandım. Ne aptalca! Onun için önemimi çoktan kaybetmiştim. Muhtemelen ağasını kelepçeli gördüğünden beridir... Onu ben de öyle görsem, kendi gözümde kendi önemimi kaybeder miydim, diye düşündüm. Göz göze bakınırken tutamadım kendimi ve sarıldım boynuna. Kolları yanında kaldı. Kulağına fısıldadım. "Seni Güven'e götürmeye geldim." Geri çekildiğimde gözleri parlıyordu. Yüzünde saklamaya çalıştığı bir tebessüm, gözlerinde hemen yeni peyda olmuş gözyaşları ile sordu,

"Şimdi mi?"

"Az sabret olur mu? Biraz sabret!"

* * *

Güven'in annesi için üzüldüğünü söylüyordu çoğu kez Hacer. Hatta bunu söylerken de onun için ağlıyordu. Oğullarının hepsi hapiste olduğu için torunlarının eline baktığını dillendiriyordu. "Kalbim üzülüyor aba," diyerek hem de.

O gün de bunu bana bilmem kaçıncı kez anlatıyordu yan koltuğumda. Kendisi kurtulmuştu, babamın resmi nikâhlı karısı olarak benimle birlikte yaşıyordu. Babam, ketum tavrından zoraki kaçan Hacer'in varlığından ve bir yabancı ile yaşayacak olanın ben olmamdan bile rahatsızdı. Olmazdı ona göre, sıkılırdım, *ayak bağı* derdim... O zaman da babama yoldaş ederdim Hacer'i. Belki bir gün birini severse de kimseye ses etmeden sessizce boşatır onunla evlendirirdim.

Bunlar ne kadar kolaydı bilmiyorum ama sözümü tutamadıkça geçen o dört ay boyunca içimi kemirip duran kemirgene kurduğum kapan işe yaramış gibiydi.

Benim için özel görüşme sağlayan Bekir Savcı'nın daha dün, telefonda beni bir akşam yemeğinde ağırlamak istediğine dair flört çabasını hatırladım Güven'e giden yolda. Aklımda ne kadar şüpheli varsa def olmuştu. Yaman Bey, ticari itibarını düşünüp kızının cinayetini örtbas etmeye çalışırken '*Onu kim öldürdüyse öldürdü,*' demişti. Bütün şüpheleri üstüne çektiğini de çok önemsememişti. Bekir Savcı'nın, Levent'in ailesinin mahkeme salonunda Güven'in üzerine yürüdüğünden, annenin askerlerin arasından Süleyman'ın saçını çektiğinden bahsetti. Yaman Bey'e olan yakınlığından ötürü, Yaman Bey'in alengirli işlerini Orhan Tutan'ın babası ile yürüttüğü gerçeğine kadar her konuya vakıf olan Bekir Savcı'nın bile masum olmadığı şu dünyada, nedense Güven daha masum kaldı gözümde. Belki de hep bu çabadan öteye geçemediğimden.

Üzerimizdeki bütün eşyaları bıraktığımız bir güvenlik kontrolünden geçip boş bir odaya doğru gardiyanla yürüdük. Hacer, elimi sımsıkı tutuyordu. Büyük şehrin onu korkuttuğunu söyleyip duruyordu şu iki haftadır ve şimdi büyük şehir hapishaneleri de onu korkutuyordu. Güven'in nakli daha ilk ayda İzmir'e alınmıştı. Daha küçük bir şehir olsaydı korkmadan bir başına bile ara sıra gelebileceğini söyledi, Hacer. Ailenin erkeklerinin kimisinin adam kaçırma, kimisinin de cinayetle hapis yattığı düşünüldüğünde Güven'in hepsinden ayrı İzmir'de oluşunun bile şans olduğunun farkında değildi Hacer. Neden mi şanstı peki? Hacer

bilmiyordu ama ben biliyordum. Güven, ilk çırpınışını verdiği bu şehirde böyle tamamlanacaktı. Ahlar, vahlar, keşkeler işe yaramadıkça...

"Otur," dedim demir sandalyelerden birini kendiminkinin yanına çekerken. Avuçlarının teri benim avuçlarımın terine karışmışken. "Hadi Hacer, otur artık." Beceriksizce oturdu. Kloş uzun eteğini toparlayarak ellerini bu defa da bacaklarının arasına yerleştirdi. Başındaki örtü hafif kaymıştı. Saçlarından birkaç tutam çıkmıştı öne doğru. Bluzu salkım saçaktı. Belki de müsaade ettikçe kıyafetlerine karışmalıydım. Belki de... Hacer tercih etmeliydi bunu. Bir fikri olmalıydı! Kalbimi dinlemek yerine böyle şeyler düşünürsem sandım ki geçer. Geçmedi. Dört ay sonraya sığmış kavuşma... Buna kavuşma denmezdi. Mahkemesine bile gitmemiştim. Nezarethanede bile ziyaret etmemiştim. Kaçmıştım! Karşısına çıkacak cesareti ancak Hacer'i yanıma alınca buldum. Ona karşı bütün kabahatimi örttüğümü düşünerek. İri adımların birbirine karıştığı koridordan gelen seslerle ben de Hacer gibi iki elimi birbirine vurup bacaklarımın arasına koydum.

"Kaç sene daha kalacak şimdi aba burada?"

"Yirmi beş..."

"Yirmi beş sene kaç gün aba?"

* * *

Demir kapının gıcırtısı ile ayaklandım. Hacer de peşim sıra sarsakça kalktı. Gardiyanın tuttuğu kolunu bırakışı ile anlık bakıştılar ve sonra bize döndü. Üzerinde ona gönderdiğim oduncu gömleklerden biri vardı. Ayağında rahat etsin

diye gönderdiğim bez ayakkabılar. Buna sevindim. Tuhaf! Saçları daha da uzamıştı ve sakalları. Neredeyse göğsüne gelmişti. Kapkara gözleri parıl parıl baktı bize. Hacer daha fazla dayanamadı. Ağlayarak koşturdu. İlk kez sarılışlarıydı belki de. "Ağam..." dedi omuzları çırpınırken. Güven'in de ona sarılışını izledim. Hüzün çöreklendi içime. Bakışlarımı yine de kaçırmadım. Gözlerini kapadı bir an, sonra da saçlarının tepesinden öptü. "İyi misin Hacer?" diye sordu.

"Sayende ağam."

"Kız, benim sayemde nasıl olsun? Ablan sayesinde." Ona haber etmememe rağmen emindi Hacer'in kurtuluşundan. Hacer geri çekildi. "Geç hadi, gel!" derken kolundan tuttu ağası. Yanıma kadar taşırken onu, çekti elini. Selam vermeyi bilmeyişinin anıları geldi önüme. İfadesiz duruşlarının aksine memnun hali, acıttı canımı. İfadesizliğini tercih ettirdi hayat bana.

"İyi misin Güven?" Sesim çatallandı. Ağlamadım! Sıktım dişimi.

Başını olumlu anlamda salladı. Sarılmadı. Otururken oturmamızı işaret etti. Hacer'e baktı yeniden. "Büyü e mi artık?"

Hacer, ne kastedildiğini anlamadıysa da salladı başını. "Sana baklava getirdim ağam, börek, kete, ben yaptım. Çamaşır aldı abam. Hepsini bıraktık. Kitap aldık bir de, bir sürü. Rengârenk kapakları var."

Kaşlarını kaldırdı dinlerken Hacer'i. Gülümseyişi hiç azalmadı ve nihayet bana döndü. Zifiri karanlık gözlerinin rengi açılmıştı sanki. Sakallarının, saçlarının arasında daha kahverengi göründüler gözüme. "Sen iyi misin?"

Başımı salladım. "Gelemedim hiç! Kusura bakma!"

Hiç ummadığını gösteren bir teslimiyette başını eğdi. Munis göründü gözüme. Oysa hiç de öyle olmadığını zannettirmişti günlerce. "Gönderdiklerin... Sen gönderdin, değil mi?"

"Nereden anladın?"

"Kim gönderecek başka?"

Kimi kalmıştı zaten? Erhan anlatmıştı, nezarethanede saldırmış ağabeyleri ona. Dudağı patlamış birinin yumruğu ile. Ölümle tehdit etmişler. Başlarını yakan ben olduğum için de küfürler etmişler bana. Erhan dayanamamış, hatta nezarethaneyi açtırmış jandarma karakolunda tekme tokat dalmış bunlara. Bir tek Güven'e dokunmamış. Ama yine de dayanamamış Güven, tutmuş kolundan durdurmuş onu. Vursun istememiş ağabeylerine, babasına.

"Kızgın mısın bana? İfademde herkesin adını verdiğim için..." Başını iki yana salladı. Kızgındı ise bile minnet duygusu ile gizleyecekti belki de. Hacer onun tek umuduydu. Tek tutunma nedeni. "Belki erkekler olmadan kadınlarınız daha huzurlu yaşar. Sonuçta yeğenlerin var. Yalnız da değiller."

Yeniden Hacer'e döndü. "Anam ne yaparmış haberin var mı?"

"Ziynet yengem gelir gider bakarmış ama hiç ben gibi olur mu?"

"Ona mı üzülüyorsun sen?" Bakmasam da biliyordum ki yine dolmuştu Hacer'in gözleri. Bu kıza acımasızlığı öğretmem şarttı. "Bak bana bakayım Hacer..." Benden daha çok rağbet gören Hacer'i kıskansam ne çare? Güven'den kime yar olurdu ki Hacer'e olsun da bana olmasın. Yutkundum, par-

maklarımı birbirine doladım. "Zehra ne derse o! Onu dinle, sözünden çıkma, sakın ha sakın öyle gözünü dışarı dikip de '*Büyük şehir nasılmış?*' deme!"

"Ağır ol!" İstemsizce müdahale ettim. İçimde bir yerlerdeki öfke, yine bulmuştu beni. Güven bu defa bana döndü. O gülümseme yine yüzündeydi. "Bırak da özgür olduğunu öğrensin Hacer."

"Tutmam mümkün mü buradan?"

"Müdahale etme!"

"Nasıl edebilirim zaten?"

"Nasıl isterse öyle yaşar!"

"Sen de öyle!"

"Ne demek o?"

"Bir şey demek değil. Nasıl isterseniz öyle yaşarsınız! Ama unutma Zehra, kurallar her zaman geçerli."

"Kurallar ne diyordu? '*Kocası ne derse o,*' değil mi? Kocası ne diyor biliyor musun?"

Hacer mırıl mırıl girdi araya, babamı taklit ederek. "Şu baş belası gızı gonuşturma Zehra!" Babamın nadiren yakalandığı inatçılık huyundan nasibini alan Hacer'in, onu anladığını düşünüyorsam da böyle dillendirilmiş olanların, içinde uyandırdıklarını merak ettim.

Güven'in yüzü böyle de olsa asılmadı. "Baban iyi adam! Önünde sonunda niye yaptığını anlar."

"Anladı zaten. Anladı da biraz inatçı, direniyor. Daha doğrusu Hacer'in halinden emin değil, sanıyor ki kız gerçekten kocası sanır onu. Alışır! Güven, bir ihtiyacın olursa..."

Başını yukarı kaldırdı. "Burada bir şey almak zor değil. Çalışmaya da başlıyorum haftaya. Merak etme, her şeyimi kendim alırım. Sen Hacer'e iyi bak."

"Tek derdin Hacer desene." İmamı anladıysa da üstelemedi. O sinir bozucu tebessümü ile devam etti.

"Sana birikimim var demiştim, hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Para Hacer'in adına bankada." İrkildim. Güven'in Hacer'e hissettiklerini anlamlandırdığım zamanlar sonrası duyduklarımı oturtmaya çalıştım. "İçinden size olan borcumuzu kes ve kalanını sen al."

Bana teklif ettiği para sinirime dokunduysa da söz etmedim. Ekledi Güven. "Hacer için yaptığın..."

"Bunun için paraya gerek yok."

"Sana yük gelmesin."

"Bana yük olmaz. Hiçbir zaman..."

"Yeniden hayatını kuracağın zaman..." durakladı. Derin bir nefesle gülümsemesi geçer gibi oldu sonra yeniden takındı. "Sen beni anlarsın zorlama beni."

"Seni anlarım ama buna..."

"Uzatma hadi! Söylediğimi kabul et. Bir kez olsun!"

"Bir kez olsun öyle mi? Ne zaman kabul etmedim acaba? Daha ne kadar kabul edebilirdim..." sustum. Sesim yükseliyordu. Çıkışım kırıcı olacaktı belli ki. Ama bu dev adam halen aptal aptal sırıtıyordu. Suratının üzerine bir yumruk atasım geldi. "Bir daha gelmem," dedim bir anda. "Zaten istesem de gelemem. Bu görüşü bile iki haftada ayarlayabildim. Birinci derece akraba olmamız gerekiyormuş."

"Gelme!"

"Gelmeyeyim, öyle mi?"

"Zaten istesen de gelemezsin. Birinci derece akraba değiliz."

"Hata bende ki seni görmeye geliyorum. Lanet dev adam!" ayaklandım. Hacer'in sesi vızıldadı kulağımda. Ne dediğini anlamadım. Kapıya yönelirken demir sandalyenin zeminde çıkardığı sesin karşılığında Güven karşıma dikildi. Omuzlarımdan tuttu. Gözlerini gözlerime dikti.

"Kalbim demirden değil. Seninki hiç değil. Bu geliş gidişlerin ikimize de faydası yok. Yanına Hacer'i almak sana cesaret katmış olabilir. Ama bana sadece geride bıraktıklarımı hatırlatıyor. Gelme dedim diye kırılma, makul ol."

"Senin gibi mi makul olayım? Ansızın kendi kendime karar alıp Erhan'a ihbarda bulunduğun zamanki makullüğün gibi mi?"

"En doğru kararı verdim."

"Doğru karar denen şey, senin verdiklerinin hiçbiri değildi. Hiçbiri! Sen hep en yanlış kararları verdin. İşe yaramaz, beceriksiz koyunun tekisin."

"Kabul ediyorum. Yeter ki hayatına bak."

"Hayatıma bakayım. Ne dersin Pedina Gölü'nün karşısından bir arsa alıp oraya ev yaptırıp, tam dört çocuk doğurup kocamla mesut olayım mı?"

Kaşlarını kaldırdı, yumuşacık tebessümü ile sardı kolları beni. "Üşürsün sen oralarda. Çok yağmur yağar. Ege'ye yerleş. Denize yakın bir evin olsun. Babana benzer bir kocan. Sakın erkek çocuk doğurma. Hepsi kız olsun.

Hepsini bir saltanatın varisi gibi yetiştir. Senin gibi olsunlar. Cesur ve kendilerinden emin." Geri çekildi, gözleri dolu doluydu. "Yirmi beş sene sonra buradan çıktığımda söz veriyorum; medeni bir erkek olarak gelip kocanın elini sıkacağım."

Devam Edecek

Teşekkürler

Bir çocukluk hayalinden çıkıyorsan yola ve bu hayal inanılmaz şekilde gerçekleşiyorsa; ister istemez teşekkür edeceklerin listesi de uzuyor.

Eğer senin çocukluk hayallerin bir başkası için çok da önemsizse ona kırılıp, gücensen bile bu listeye adını yazdıkların öyle bir teselli ikramiyesi oluyor ki senin çocukluk hayallerinin üstüne basanları bir bakmışsın; unutmuşsun.

Hele hele de unutmaya fazlaca müsait bir hafızan varsa...

Kalemime düşen her gönül işinin bana mirası, atalarımın da bu kalemlerin sihirli kelamlarına inanışlarıdır. Bu yolda kâğıtla buluşmuş, kanlanmış canlanmış göz nurlarımın peşinde emeğime emeğini katık eden kıymetli babam Seyfali Soyuduru'ya;

Zamanından çaldıklarımı unutup sevincime yoldaş olan çekirdek ailem; beni onu tanıdığım ilk günden bugüne "iyi ki" sevinci ile sarmalayan eşim Kağan Çiçek ve bizden bir parça evladımız değerlim oğlum Göktuğ Bera Çiçek'e;

"Ben yola çıkıyorum," dedim mi, yerinde duramaz, hani bazen "Bak yine aklımda bir kurgu var," diye arayıp da çene

çaldığımda benimle heyecanlanıp bir güzel beni yüreklendiren kan bağına ihtiyaç duymaksızın "Arkadaşlık böylesiymiş; kardeşmiş gibi..." dedirten Pınar Moralıoğlu Suna'ya;

Editör dedik bağrımıza bastık da hiç fena etmedik sözünün karşılığı, cıvıltısında kışın ortasında baharı yaşatan insan; virgülümü, noktamı, edatımı, sıfatımı derleyip toplayan, arkamı süpürenler dergâhının yeni temsilcisi sevgili Emine Sülar'a;

Bazen bir mesaj kutusunda, bazen bir standın arkasında, bazen bir telefonun ucunda heyecanını benimle paylaşan, kelimelerimi edebiyatla sarmalayan bütün okur dostlarıma;

Bu listenin kemikleşmiş kadrosu olmuşlarımın yanında şuan bu kelimeleri okurken tebessüm eden sizlere;

Sonsuz kez teşekkürler...

"İnandıklarımızı zorunluluklarımız belirlemişse,
Hayallerimizin sınırı umutlarımız kadardır."